CLARE MACKINTOSH
„NU ÎNCAPE NICIUN DUBIU, O SCRIITOARE FOARTE TALENTATĂ."
LEE CHILD
Lasă-mă să mint
DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR INTERNAȚIONALE TE LAS SĂ PLECI ȘI TE VĂD
TREI
FICTION CONNECTION
www.virtual-project.eu

CLARE MACKINTOSH

LASĂ-MĂ SĂ MINT

Original: *Let Me Lie* (2018)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA IONESCU

virtual-project.eu

— 2018 —

Pentru Rob, care le face pe toate.

Trei persoane pot ține un secret doar dacă două dintre ele sunt moarte.

Benjamin Franklin

Partea întâi

Capitolul 1

Moartea nu-mi vine bine. O port ca pe o haină de-mprumut; îmi alunecă de pe umeri și atârnă pe jos. Nu mi se potrivește. Mă strânge.

Aș vrea să scap de ea; s-o arunc în dulap și să-mi pun din nou hainele mele croite pe măsură. N-am vrut să-mi părăsesc vechea viață, dar am speranțe pentru cea nouă – nutresc că voi deveni o persoană frumoasă și plină de energie. Deocamdată, sunt captivă.

Între vieți.

În purgatoriu.

Se spune că despărțirile neașteptate sunt mai ușoare. Mai puțin dureroase. Greșit. Orice durere scutită de un rămas-bun obositor pe care-l presupune o boală ce pare să nu se mai încheie este contrabalansată de oroarea unei vieți curmate din senin. O viață încheiată în mod violent. În ziua morții mele am mers pe sârmă între cele două lumi, cu plasa de siguranță de sub mine făcută zdrențe. Încoace siguranță; încolo pericol.

Am pășit.

Am murit.

Obișnuiam să glumim pe tema morții – când încă mai eram îndeajuns de tineri, îndeajuns de plini de viață ca să ni se pară că moartea era ceva ce li se putea întâmpla doar altora.

— Cine crezi c-o să se ducă primul? ai întrebat într-o noapte când terminaserăm tot vinul și stăteam în fața șemineului electric din apartamentul meu închiriat din Balham. O mână care-mi mângâia lenș coapsa ți-a mai îndulcit cuvintele. Am răspuns imediat.

— Tu, desigur.

Mi-ai aruncat o pernă în cap.

Eram împreună de o lună; bucurându-ne unul de trupul celuilalt, vorbind despre viitor ca și cum ar fi aparținut altcuiva. Fără legăminte, fără promisiuni – doar posibilități.

— Femeile trăiesc mai mult, am zâmbit eu larg. E un fapt bine cunoscut. Ține de genetică. Supraviețuirea celui mai bine adaptat. Bărbații

nu se descurcă singuri.

Ai devenit serios. Mi-ai luat fața în palme și m-ai făcut să mă uit la tine. În penumbră, ochii tăi erau negri; grătarul incandescent al șemineului se reflecta în pupilele tale.

— Adevărat.

M-am întins să te sărut, dar degetele tale m-au oprit; am simțit presiunea degetului tău mare pe obraz.

— Dacă ți s-ar întâmpla ceva, nu știu ce m-aș face.

Am simțit un fior scurt, în ciuda căldurii puternice a focului. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Las-o baltă.

— Aș muri și eu, ai insistat tu.

Atunci am pus punct dramatismului tău tineresc, încercând să-ți îndepărtez mâna și să-mi eliberez bărbia. Păstrându-mi degetele împletite cu ale tale, pentru ca gestul să nu pară unul brutal. Sărutându-te, mai delicat la început, apoi din ce în ce mai pătimaș, până când te-ai lăsat pe spate și eu am fost deasupra ta, cu părul meu acoperindu-ne fețele ca o cortină.

Ai muri pentru mine.

Relația noastră era la început; o scânteie care se putea stinge la fel de repede cum ar fi putut să se transforme în flăcări. N-aveam de unde să știu că vei înceta să mă iubești; că eu nu te voi mai iubi. N-am putut să nu fiu încântată de profunzimea sentimentelor tale, de intensitatea din privirea ta.

Ai muri pentru mine și, în clipa aceea, m-am gândit că și eu aș putea muri pentru tine.

Nu am crezut însă că vreunul dintre noi va fi nevoit s-o facă.

Capitolul 2

Anna

Ella are opt săptămâni. Are ochii închiși, gene lungi și întunecate, pometi ca două mere care se mișcă în sus și-n jos când mănâncă. O mânuță stă răsfirată pe sânul meu, ca o stea de mare. Stau jos, lipită de canapea, și mă gândesc la toate lucrurile pe care aș putea să le fac câtă vreme ea suge. Să citesc. Să mă uit la televizor. Să fac cumpărături de la o băcănie online.

Dar nu azi.

Azi nu e o zi pentru lucruri banale.

Mă uit la fiica mea, și după o vreme ridică pleoapele și mă fixează cu ochii ei de un albastru-marin, solemnă și plină de încredere. Pupilele ei sunt ca două lacuri adânci de dragoste necondiționată; reflexia mea în ele e mică, dar neclintită.

Ella suge mai încet acum. Ne uităm una la alta și mă gândesc la faptul că maternitatea este cel mai bine păstrat secret: la faptul că toate cărțile din lume, toate filmele, toate sfaturile nu te pot pregăti vreodată pentru sentimentul copleșitor că ești totul pentru o ființă minusculă. Sau că acea ființă reprezintă totul pentru tine. Păstrez și eu secretul, nu-l spun nimănui, cui aș putea să-l destăinui? La mai puțin de zece ani de la terminarea școlii, prietenele mele își împart patul cu iubiți, nu cu bebeluși.

Ella se uită în continuare la mine, dar, treptat, atenția din ochii ei se tulbură, la fel cum ceața dimineții învăluie priveliștea. Pleoapele i se închid o dată, de două ori, apoi rămân închise. Suptul – întotdeauna atât de feroce la început, apoi din ce în ce mai ritmic, relaxat – încetinește până când între două înghițituri trec câteva secunde bune. Se oprește. Adoarme.

Ridic mâna și apăs ușor cu arătătorul pe sân, rupând sigiliul

dintre sfârcul meu și buzele Ellei, apoi îmi aranjez la loc sutienul pentru alăptat. Gurița Ellei continuă să se mai miște o vreme, apoi somnul o cuprinde din ce în ce mai adânc, cu buzele înghețate parcă într-o perfectă literă O.

Ar trebui s-o pun în pătuț. Să profit la maximum de perioada în care doarme. Zece minute? O oră? Suntem încă departe de orice fel de rutină. *Rutină.* Cuvântul-cheie pentru fiecare proaspătă mamă; singurul subiect de conversație la cafeaua din diminețile de după naștere, la care asistenta la care suntem arondate mă obligă să iau parte. *Doarme deja fără întreruperi? Ar trebui să încerci metoda plânsului controlat. Ai citit Gina Ford?*

Dau din cap și zâmbesc, spunând *O s-o caut,* apoi gravitez către una dintre celelalte proaspete mămici. Cineva diferit. Cineva mai puțin rigid. Pentru că mie puțin îmi pasă de rutină. Nu vreau s-o las pe Ella să plângă în timp ce eu stau la parterul casei și postez pe Facebook despre „coșmarul de a fi părinte".

Doare să plângi după o mamă care nu se mai întoarce. Ella nu trebuie să știe lucrul ăsta deocamdată.

Se foiește în somn, iar nodul din gâtul meu, mereu prezent, crește. Când e trează, Ella e fiica mea. Când prietenii îmi arată în ce privințe semănăm sau cât de mult seamănă cu Mark, nu reușesc să văd aceste lucruri. Mă uit la Ella și o văd, pur și simplu, pe ea. Dar când doarme… când doarme, o văd pe mama mea. Sub obrăjorii aceia umflați de bebeluș se ascunde o față în formă de inimă, iar linia părului este atât de asemănătoare, că știu deja că, în anii ce vor urma, fiica mea își va petrece ore întregi în fața oglinzii, încercând să îmblânzească singura șuviță care crește complet diferit de restul.

Oare bebelușii visează? Despre ce ar putea ei să viseze, având atât de puțină experiență a lumii? O invidiez pe Ella pentru somnul ei, nu doar pentru că sunt obosită cum n-am fost niciodată înainte să am un copil, ci și pentru că, atunci când îmi vine somnul, aduce cu el coșmaruri. Visele îmi arată lucruri pe care nu am cum să le știu.

Supoziții din rapoartele poliției și din documentele medicilor legiști. Îmi văd părinții cu fețele umflate și desfigurate de apă. Văd spaima de pe chipurile lor, când cad de pe stâncă. Le aud țipetele.

Câteodată subconștientul e blând cu mine. Nu-i văd de fiecare dată pe părinții mei căzând; uneori îi văd zburând. Îi văd pășind în gol, desfăcându-și brațele și planând aproape de suprafața unei mări albastre, din care sar stropi pe fețele lor vesele. Atunci mă trezesc domol, cu un zâmbet care-mi întârzie pe față până când deschid ochii și-mi dau seama că totul este la fel cum era atunci când i-am închis.

Cu nouăsprezece luni în urmă, tatăl meu a luat o mașină – cea mai nouă și cea mai scumpă – din curtea din față a firmei sale. A condus cele zece minute de la Eastbourne până la Beachy Head, unde a lăsat mașina în parcare, cu portiera descuiată, și s-a îndreptat către stânci. Pe drum, a adunat pietre care să-l îngreuneze. Apoi, când mareea și-a atins punctul maxim, s-a aruncat în gol de pe stânci.

Șapte luni mai târziu, măcinată de durere, mama mea l-a urmat, cu o acuratețe atât de devastatoare, încât ziarul local a descris incidentul ca fiind o „sinucidere la indigo".

Știu toate acestea pentru că, în două rânduri, l-am ascultat pe medicul legist care ne-a relatat evenimentele, pas cu pas. Eram cu unchiul Billy când am ascultat concluziile blânde, dar dureroase a două misiuni de salvare eșuate. Mă uitam în jos în timp ce experții expuneau păreri despre valuri, rata de supraviețuire, statistici mortuare. Și am închis ochii când medicul legist a înregistrat verdictul de sinucidere.

Părinții mei au murit la un interval de șapte luni unul de celălalt, dar morțile lor atât de conectate au făcut ca anchetele să fie ținute în aceeași săptămână. Am aflat o grămadă de lucruri în acele două zile, dar nu și singurul lucru care conta.

De ce au făcut-o.

Dacă *într-adevăr* au făcut-o.

Faptele erau dincolo de orice îndoială. Doar că părinții mei nu erau genul sinucigaș. Nu erau deprimați, anxioși, nu aveau temeri. Erau ultimii oameni de la care te-ai fi așteptat să renunțe la viață.

— Bolile mintale nu sunt întotdeauna evidente, spune Mark când deschid subiectul, fără ca vocea lui să trădeze vreun strop de iritare că discuția ajunge, din nou, în acest punct. Chiar și cei mai capabili, cei mai activi oameni pot suferi de depresie.

Pe parcursul ultimului an am învățat să-mi păstrez teoriile pentru mine; să nu mai dau glas cinismului care zace dincolo de suprafața durerii mele. Nimeni altcineva nu are dubii. Nimeni altcineva nu simte că ceva e în neregulă.

Dar, pe de altă parte, poate că nimeni altcineva nu i-a cunoscut pe părinții mei la fel ca mine.

Sună telefonul. Las robotul să răspundă, dar persoana care sună nu lasă niciun mesaj. Imediat, îmi simt telefonul mobil vibrând în buzunar și știu chiar înainte să mă uit că este Mark.

— Ești cumva sub un bebeluș care doarme?

— Cum ai ghicit?

— Ce face?

— Suge la fiecare jumătate de oră. Tot încerc să mă apuc de cină, dar nu prea-mi iese.

— Nu-ți bate capul – pot să mă ocup eu când ajung acasă. Tu cum ești?

O ușoară schimbare de ton, pe care nimeni altcineva n-ar detecta-o, se simte în vocea lui. Un subînțeles. Tu cum ești *azi, în ziua asta în mod special*?

— Sunt bine.

— Pot să vin acasă…

— Sunt bine. Serios.

Lui Mark i-ar displăcea profund să plece la jumătatea cursului. Adună atestate așa cum adună alții suporturi pentru bere sau

monede străine; are atât de multe litere care îi indică titlurile, încât abia încap după numele lui. La fiecare câteva luni trebuie să-și imprime cărți de vizită noi, iar literele cel mai puțin importante cad în uitare. Cursul de azi poartă numele „Valoarea empatiei în relația client-consilier psihologic". Nu are nevoie de cursul ăsta; empatia lui a fost evidentă din clipa în care i-am trecut pragul.

M-a lăsat să plâng. A împins o cutie cu șervețele către mine și mi-a spus să nu mă grăbesc. Să încep când sunt pregătită, nicio clipă mai devreme. Iar când am încetat să mai plâng, dar tot nu mi-am putut găsi cuvintele, mi-a vorbit despre stadiile durerii – negare, furie, negociere, depresie, acceptare – și mi-am dat seama că nu trecusem de prima etapă.

Făcuserăm deja patru ședințe când Mark a tras adânc aer în piept și mi-a spus că nu mă mai putea trata, iar eu am întrebat dacă era din cauza mea, și el a răspuns că era vorba de un conflict de interese și că era îngrozitor de neprofesionist, dar totuși nu aș vrea să ieșim împreună la cină cândva?

Era mai în vârstă decât mine – mai apropiat de anii mamei mele decât de ai mei –, cu o siguranță de sine în contradicție cu emoțiile pe care atunci le-am văzut ieșind la suprafață.

Nu am ezitat.

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Mai târziu mi-a spus că s-a simțit mai vinovat pentru faptul că-mi întrerupsese ședințele de consiliere decât pentru încălcarea regulilor de etică referitoare la ieșitul cu un pacient. *Fost* pacient, am subliniat eu.

Încă nu e complet împăcat cu asta. Oamenii se întâlnesc în tot felul de locuri, îi reamintesc eu. Părinții mei s-au cunoscut într-un club de noapte londonez; ai lui, la raionul de produse congelate din Marks Spencer. Iar eu și el ne-am cunoscut în apartamentul său de la etajul șapte din Putney, într-o cameră de consultații cu scaune de piele, și cuverturi moi de lână, și un semn pe ușă pe care scria

MARK HEMMINGS, CONSILIERE PSIHOLOGICĂ. DOAR CU PROGRAMARE

— Bine, dacă ești sigură. Dă-i Ellei un pupic din partea mea.

— Pa.

Închid prima și știu că are căștile lipite de buze, așa cum face atunci când este îngândurat. Probabil că a ieșit afară ca să mă sune, renunțând la cafea, la socializare sau la orice altceva or face treizeci de psihologi când ies în pauză de la cursuri. În câteva clipe li se va alătura celorlalți și va uita de mine pentru câteva ore, timp în care va exersa exprimarea empatiei pentru cine știe ce problemă inventată. O presupusă stare de anxietate. Un doliu ficțional.

I-ar plăcea să se ocupe de al meu. Dar nu-l las. Am renunțat să mai văd un psihoterapeut atunci când mi-am dat seama că tot vorbitul din lume nu avea să-i aducă înapoi pe părinții mei. Ajungi la un punct în care durerea pe care o simți pe dinăuntru devine pur și simplu tristețe. Iar pentru asta nu există leac.

Tristețea e complicată. Vine în valuri și curge și are atât de multe fețe încât s-o deslușesc îmi provoacă dureri de cap. Pot să treacă zile întregi în care să nu plâng, pentru ca apoi abia să fiu în stare să respir din cauza hohotelor care-mi zguduie trupul. Într-o clipă pot să râd cu unchiul Billy de vreo prostie pe care a făcut-o tatăl meu cândva; pentru ca în următoarea să fiu plină de furie din cauza egoismului pe care l-a dovedit. Dacă tata nu s-ar fi sinucis, nici mama n-ar fi făcut-o.

Furia este partea cea mai rea din toată povestea asta. Mânia dezlănțuită și pură și sentimentul inevitabil de vinovăție care-i urmează.

De ce-au făcut-o?

Am analizat zilele care au precedat moartea tatălui meu de un milion de ori; m-am întrebat dacă aș fi putut face ceva care să împiedice ce s-a întâmplat.

Tatăl tău a dispărut.

M-am încruntat când am primit mesajul, așteptând poanta. Locuiam cu părinții mei, dar lipsisem de-acasă peste noapte, fiind la o conferință în Oxford, unde pălăvrăgeam cu o colegă din Londra la cafeaua de dimineață. Mi-am cerut scuze, ca să-i telefonez mamei mele.

— Cum adică a dispărut?

Mama nu părea să aibă nicio logică. Abia rostea cuvintele, de parcă le scotea cu forța. Se certaseră cu o seară înainte; tata plecase în grabă la pub. Până aici, nimic neobișnuit. Ajunsesem să accept de mult relația furtunoasă a părinților mei; vijeliile treceau la fel de repede pe cât apăreau. Doar că, de data asta, tata nu se mai întorsese acasă.

— Am crezut că poate a dormit la Bill, a zis mama, dar acum sunt la serviciu și Bill zice că nu l-a văzut. Simt că-nnebunesc, Anna!

Am plecat imediat de la conferință. Nu pentru că aș fi fost îngrijorată din pricina tatălui meu, ci pentru că-mi făceam probleme pentru mama. Erau atenți să-mi ascundă motivele disputelor dintre ei, dar de prea multe ori îmi dădusem seama care erau problemele. Tata își lua tălpășița – la serviciu, pe terenul de golf, la pub. Mama se ascundea în casă, prefăcându-se în fața mea că nu plânsese.

Până când am ajuns acasă, totul se încheiase deja. Poliția era în bucătărie, cu caschetele în mâini. Mama tremura atât de tare, că a fost nevoie să fie chemat un paramedic s-o trateze pentru șoc. Unchiul Billy era palid de suferință. Laura, fina mamei mele, făcuse ceai și uitase să pună lapte. Fără ca vreunul dintre noi să observe.

Am citit mesajul pe care l-a trimis tata.

Nu mai pot face asta. Lumea va fi un loc mai bun fără mine.

— Tatăl dumneavoastră a luat o mașină de la serviciu.

Polițistul era cam de vârsta tatălui meu, și m-am întrebat dacă avea copii. Dacă și ei credeau că știu totul despre el.

— Camerele de supraveghere arată că s-a îndreptat spre Beachy Head aseară târziu.

Mama a lăsat să-i scape un geamăt înfundat. Am văzut cum Laura s-a dus s-o consoleze, dar eu n-am putut să fac la fel. Eram paralizată. Nu voiam să aud, dar, în același timp, mă forțam să ascult.

— Ofițerii de serviciu au răspuns la un apel în dimineața asta, pe la ora zece.

Polițistul Pickett se uita la notițele sale. Am bănuit că era mai ușor decât să se uite la noi.

— O femeie a anunțat că a văzut un bărbat umplându-și rucsacul cu pietre și apoi punându-și telefonul și portofelul pe jos, înainte să se arunce de pe marginea stâncii.

— Și nu a încercat să-l *oprească?*

Nu intenționasem să țip, iar unchiul Billy mi-a pus o mână pe umăr. Am îndepărtat-o. M-am întors către ceilalți.

— Pur și simplu s-a uitat la el cum sare?

— Totul s-a petrecut foarte repede. Femeia care ne-a sunat era foarte necăjită, după cum vă puteți imagina.

Polițistul Pickett și-a dat seama prea târziu că spusese o replică nepotrivită.

— *Ea* era necăjită, care va să zică? Și cum credea că s-o fi simțit tatăl meu?

M-am întors, căutând sprijin pe fețele din jurul meu, apoi fixându-i cu privirea pe polițiști.

— Ați interogat-o?

— Anna, a spus Laura încet.

— De unde știți că nu ea l-a împins?

— Anna, asta nu e de folos nimănui.

Eram pe punctul să-i răspund, dar apoi am văzut-o pe mama,

sprijinindu-se de Laura, gemând încet. Spiritul combativ m-a părăsit. Sufeream, dar mama suferea și mai mult. Am traversat încăperea și am îngenuncheat lângă ea, căutându-i mâna și simțindu-mi lacrimile pe obraz înainte să-mi dau seama că începusem să plâng. Părinții mei erau împreună de douăzeci și șase de ani. Trăiau împreună – și munceau împreună – și, în ciuda tuturor turbulențelor, se iubeau.

Polițistul Pickett și-a dres glasul.

— Descrierea se potrivește cu domnul Johnson. Am ajuns la fața locului în câteva minute. Mașina lui a fost recuperată din parcarea de la Beachy Head, iar la marginea stâncii am găsit…

A încheiat arătând spre o pungă transparentă pentru colectare de probe, care se afla în mijlocul mesei din bucătărie și în care am putut vedea telefonul mobil și portofelul de piele maronie al tatălui meu. Din senin mi-a venit în minte gluma pe care unchiul Billy o zicea mereu, despre moliile din buzunarele de la haina tatălui meu, și pentru o clipă am crezut c-o să izbucnesc în râs. În loc de asta, am plâns și nu m-am putut opri trei zile.

Brațul meu drept, strivit sub Ella, a amorțit. Îl trag afară și-mi mișc degetele, simțind furnicături pe măsură ce sângele se pune din nou în mișcare spre extremități. Cuprinsă dintr-odată de energie, mă extrag de sub trupușorul adormit al Ellei, cu o abilitate de a mă strecura demnă de manevrele Marinei Regale, nou dobândită grație maternității, și o baricadez pe canapea cu perne. Mă ridic, întinzându-mă ca să alung înțepeneala instalată de la prea mult stat jos.

Tatăl meu nu a suferit niciodată de depresie sau anxietate.

— Dar ți-ar fi spus, chiar dacă ar fi fost așa? m-a întrebat Laura.

Stăteam în bucătărie – eu, mama și Laura. Poliția, vecinii, toată lumea plecase, iar noi am rămas amorțite în bucătărie, cu o sticlă de vin care ne părea acru. Laura avea un punct de vedere valid, chiar

dacă eu nu voiam să țin seama de el. Tata provenea dintr-o lungă linie de bărbați care considerau că a vorbi despre „sentimente" însemna că erai un „fătălău".

Oricare ar fi fost motivul, sinuciderea lui picase ca din senin și ne aruncase pe toți în suferință.

Mark – ca și înlocuitorul său, de îndată ce a fost găsit unul – mă încurajase să înfrunt furia pe care o resimțeam vizavi de moartea tatălui meu. Am profitat de câteva cuvinte spuse de medicul legist.

Fără să fie în deplinătatea facultăților mintale.

Acestea m-au ajutat să separ omul de act; m-au ajutat să înțeleg că sinuciderea tatălui meu nu a însemnat intenția de a-i răni pe cei pe care-i lăsa în urma lui. Mai degrabă, ultimul său mesaj sugera credința sinceră că noi aveam să fim mai fericiți fără el. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Chiar mai greu decât să mă împac cu sinuciderea tatălui meu a fost ce s-a întâmplat după aceea. Să încerc să înțeleg de ce – asta după ce experimentasem la prima mână durerea doliului provocat de o sinucidere; după ce mă văzuse plângându-mi tatăl iubit – mama mea m-a făcut în mod conștient să mai trec încă o dată prin toate astea.

Presiunea îmi zumzăie în urechi ca o viespe captivă care se izbește de un geam. Mă duc în bucătărie și beau un pahar cu apă, repede, apoi îmi lipesc palmele de blatul de granit și mă aplec deasupra chiuvetei. O aud pe mama care cântă în timp ce spală vasele; bătându-l pe tata la cap *să strângi și tu măcar o dată după tine.* Nori de făină în timp ce fac prăjituri stângace în bolul greoi de ceramică al mamei. Mâinile ei în jurul meu – modelând biscuiți, făcând aluaturi. Și apoi, mai târziu, când m-am întors acasă să locuiesc cu ei, făcând cu rândul la cuptor, în timp ce cealaltă pregătea cina. Tata era în birou sau se uita la televizor în camera de zi. Iar noi, femeile, la bucătărie – pentru că așa voiam, nu pentru că era obligatoriu. Pălăvrăgind în timp ce găteam.

În încăperea asta mă simt cel mai aproape de mama. Aici doare cel mai tare.

Astăzi se împlinește un an.

Văduvă îndurerată plonjează spre moarte, s-a scris în *Gazette. Capelanul solicită ca presa să nu mai aibă acces la locul devenit cel mai popular pentru sinucideri,* anunța deloc amuzant un titlu din *Guardian.*

„Știai", șoptesc, *convinsă* că a vorbi cu voce tare nu e tocmai semnul unei minți sănătoase, cu toate astea incapabilă să mă mai abțin. „Știai cât de mult doare și, cu toate astea, tot ai făcut-o."

Ar fi trebuit să-l ascult pe Mark și să planific ceva pentru astăzi. Ceva care să-mi distragă atenția. Aș fi putut s-o sun pe Laura. Să luăm prânzul împreună. Să mă duc la cumpărături. Orice care să nu implice mersul de colo-colo prin casă, rumegând povești vechi și gândindu-mă obsesiv la aniversarea morții mamei mele. Nu există niciun motiv logic pentru care ziua de azi ar trebui să fie mai dificilă decât oricare altă zi. Mama nu e mai moartă decât a fost ieri; nici decât va fi mâine.

Și totuși…

Trag adânc aer în piept și încerc să ies din starea asta. Pun paharul în chiuvetă și mă dojenesc singură, de parcă o admonestare cu voce tare ar schimba lucrurile. O s-o scot pe Ella în parc. Putem s-o luăm pe drumul lung, ca să mai treacă timpul, iar la întoarcere o să cumpărăm ceva pentru cină. Și, înainte să-mi dau seama, Mark o să ajungă acasă și ziua va fi trecut. Această înșelătorie abruptă este un truc familiar, dar funcționează. Durerea din inimă slăbește, iar presiunea din spatele ochilor se estompează.

Prefă-te până-ți iese cum vrei, spune Laura mereu. *Îmbracă-te pentru slujba pe care vrei s-o obții, nu pentru cea pe care o ai deja* – e o altă zicală favorită a ei. Se referă la cum te îmbraci la serviciu (ar trebui să asculți foarte atent ca să te prinzi că accentul ei de școală publică este deprins, nu înnăscut), dar principiul este același. Prefă-te că ești

bine și o să te simți bine. Până să-ți dai seama, chiar o să fii bine.

Încă mai lucrez la această ultimă parte.

Aud scâncetul care-mi spune că Ella este trează. Sunt deja la jumătatea holului când zăresc ceva blocat în fanta pentru scrisori. Ori a fost adus de cineva în persoană, ori a rămas acolo de când a trecut poștașul. Oricum, n-am observat-o când am luat corespondența azi-dimineață.

Este o cartolină. Am mai primit două azi-dimineață – ambele de la colegi de școală care gestionează mai bine de la distanță situațiile neplăcute – și sunt impresionată de numărul de persoane care marchează datele în felul acesta. De aniversarea sinuciderii tatălui meu, cineva a lăsat o caserolă cu mâncare pe pragul ușii, cu cel mai scurt bilet posibil.

Pune-o în congelator sau încălzește-o. Mă gândesc la tine.

Nu știu nici acum de la cine a fost. Mare parte dintre cartolinele de condoleanțe care au sosit după moartea părinților mei au venit însoțite de poveștile mașinilor pe care ei le vânduseră de-a lungul anilor. Chei înmânate unor adolescenți cu prea multă siguranță de sine și părinți exagerat de neliniștiți. Mașini sport cu două locuri schimbate cu mașini serioase de familie. Mașini care să celebreze promovări, aniversări importante, ieșiri la pensie. Părinții mei au jucat un rol în multe povești diferite.

Adresa este tipărită pe un autocolant, iar ștampila poștei – o mâzgălitură în colțul din dreapta-sus. Cartolina este groasă și scumpă – trebuie s-o smulg din plic.

Mă uit la imagine.

Culori vii dansează pe pagină: o margine sinistră cu trandafiri roz, cu tije și frunze verzi-strălucitoare intercalate. În mijloc, două pahare de șampanie ciocnindu-se unul de altul. Cartolina este embosată și presărată cu sclipici.

Aniversare fericită!

Fac un pas în spate, de parcă aș fi fost lovită. E o glumă proastă? O greșeală? Vreo cunoștință binevoitoare, dar îngustă la minte, care a ales greșit misiva? Deschid cartolina.

Mesajul este tipărit. Tăiat de pe o hârtie ieftină și lipit în interior.

Nu e o greșeală.

Îmi tremură mâinile, iar cuvintele par să înoate în fața ochilor mei. Viespea din urechi începe să bâzâie mai tare. Îl citesc din nou.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Capitolul 3

Nu așa am vrut să mă duc. Nu a fost modul în care mi-am imaginat mereu c-o să mor.

Când mă gândeam la moartea mea, îmi închipuiam o cameră întunecată. Dormitorul nostru. Perne umflate în spatele meu; un pahar cu apă îmi atingea buzele odată ce mâinile mele deveniseră prea neputincioase să-l țină singure. Morfină care să facă durerea suportabilă. Vizitatori mergând în șir indian, în vârful degetelor, veniți să-și ia rămas-bun; tu, cu ochii roșii, dar stoic, absorbindu-le cuvintele amabile.

Și eu; treptat, mai mult adormită decât trează, până când într-o dimineață nu m-am mai trezit deloc.

Obișnuiam să spun în glumă că în următoarea viață mi-aș dori să mă reîncarnez într-un câine.

Se pare că nu prea ai de ales.

Iei ce ți se dă, chiar dacă ți se potrivește sau nu. O femeie, exact la fel ca tine. Mai bătrână, mai urâtă. Asta sau nimic. Mi se pare ciudat să fiu fără tine.

Cu douăzeci și șase de ani în urmă, eram împreună. Căsătoriți de aproape tot atâta timp. La bine și la rău. Tu, la costum, eu, cu o rochie cu talie empire, aleasă ca să ascundă un pântece de gravidă în cinci luni. O viață nouă împreună.

Și acum am rămas doar eu. Singură. Speriată. Neputincioasă în umbra unei vieți pe care cândva am trăit-o din plin.

Nimic nu a ieșit așa cum am crezut c-o să iasă.

Și acum asta.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Cuvintele nu poartă nicio semnătură. Anna nu va ști de la cine sunt.

Dar eu știu. Mi-am petrecut tot anul trecut așteptând ca lucrul acesta să se întâmple, păcălindu-mă că tăcerea înseamnă siguranță.

Nu-i așa.

Pot să văd speranța pe chipul Annei; promisiunea unor răspunsuri la

întrebările care o țin trează. O cunosc pe fiica noastră. N-ar fi crezut niciodată că tu și cu mine am fi păsit de pe stânca aceea de bunăvoie.

Avea dreptate.

Văd și eu, cu o limpezime dureroasă, ce se va întâmpla acum. Anna se va duce la poliție. Va cere să se facă o anchetă. Va lupta să afle adevărul, fără să știe că adevărul nu ascunde altceva decât alte minciuni. Mai mult pericol.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Ce nu știi nu te poate răni. Trebuie s-o opresc pe Anna, să nu o las să meargă la poliție. Trebuie s-o împiedic să afle adevărul înainte să fie rănită.

Credeam că am încheiat socotelile cu vechea mea viață în ziua în care am condus spre Beachy Head, dar cred că m-am înșelat.

Trebuie să pun punct poveștii ăsteia.

Trebuie să mă dau din nou la fund.

Capitolul 4

Anna

Îl sun înapoi pe Mark. Îi las un mesaj despre cartolină, care are atât de puțin sens, că trebuie să mă opresc, să respir adânc și apoi s-o iau de la capăt.

— Sună-mă de îndată ce primești mesajul, închei eu.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Sensul este clar.

Mama mea a fost omorâtă.

Încă am părut de pe ceafă sculat și mă întorc ușor, să verific scările largi din spatele meu, ușile deschise de pe fiecare parte a casei, cu geamurile înalte cât încăperea. Nu e nimeni acolo. Bineînțeles că nu e. Dar cartolina pe care o țin în mână m-a pus pe jar, de parcă cineva ar fi pătruns în casa mea și mi-ar fi pus-o direct în brațe, și am senzația că eu și Ella nu mai suntem singure în casă.

Îndes cartolina înapoi în plic. Trebuie să ies de-aici.

— Rita!

Se aude agitație din bucătărie, urmată de zgâriat de gheare pe pardoseală. Recuperată de la altă familie, Rita este o corcitură de caniș cipriot cu alte rase. Are niște laițe castanii care-i cad pe ochi și în jurul botului, iar vara, când este tunsă, petele albe din blana ei arată ca zăpada. Mă linge fericită.

— Ieșim la plimbare.

Nefiind genul căreia să trebuiască să-i ceri de două ori asta, Rita se repede la ușa de la intrare, unde dă din cap și se uită la mine nerăbdătoare. Căruciorul e pe hol, băgat sub casa scării, și împing cartolina anonimă în coșul de cumpărături de dedesubt, acoperind-o cu o păturică, de parcă faptul că nu o mai văd schimbă cumva realitatea că se află acolo. O ridic pe Ella chiar când starea ei se

schimbă de la mulțumire la țâfnă.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Știam eu. Întotdeauna am știut. Mama mea avea o tărie din care mi-ar fi plăcut să moștenesc măcar a zecea parte – o încredere de sine la care încă râvnesc. Nu renunța niciodată. Nu ar fi renunțat la viață.

Ella îmi caută din nou sânul, dar nu avem timp. Nu mai vreau să stau niciun minut în casă.

— Hai să luăm niște aer curat, vrei?

Găsesc geanta cu schimburi în bucătărie, verific să am toate cele necesare – scutece, șervețele umede, fețe – și arunc înăuntru și poșeta mea și cheile de la casă. Acesta este momentul când, de obicei, Ella își udă scutecul sau regurgitează și are nevoie de un schimb de hăinuțe curate. O adulmec atentă la funduleț și ajung la concluzia că e totul în regulă.

— În regulă, să mergem!

Sunt trei trepte de piatră de la ușa de la intrare până la pietrișul dintre casă și trotuar. Fiecare treaptă este mai scobită pe mijloc, acolo unde nenumărați pași au călcat de-a lungul anilor. Când eram mică, săream de pe treapta cea mai de jos, curajul crescându-mi odată cu anii până când – însoțită de cuvintele mamei „fii atentă!" – am reușit să sar de pe treapta de sus și să aterizez la un metru pe trotuar, cu brațele ridicate în fața unor aplauze invizibile.

Cu Ella într-o mână, aplec căruciorul pe trepte înainte s-o așez înăuntru și s-o învelesc bine cu păturicile. Gerul nu pare să se ridice, iar pavajul strălucește înghețat. Pietrișul scoate un sunet înfundat pe măsură ce bucăți înghețate sar de sub picioarele mele.

— Anna!

Vecinul nostru, Robert Drake, stă de cealaltă parte a balustradei negre care separă casele noastre. Cele două proprietăți sunt identice: o casă cu două etaje în stil georgian, cu o grădină lungă în spate și cu alei exterioare înguste, care străbat spațiul dintre case din față

până în spate.

Părinții mei s-au mutat la Eastbourne în 1992, când apariția mea neașteptată le-a scurtat șederea în Londra și i-a lansat în viața de cuplu. Bunicul meu, care a murit, a cumpărat casa – la două străzi de locul în care a copilărit tata – cu bani gheață („este singura valută de care ascultă oamenii, Annie") și a dat mult mai puțin, îmi închipui, decât a plătit Robert când a cumpărat proprietatea vecină, cincisprezece ani mai târziu.

— M-am gândit la tine, spune Robert. Azi e, nu-i așa?

Îmi zâmbește cu înțelegere și-și lasă capul într-o parte. Gestul îmi amintește de Rita, cu excepția faptului că ochii Ritei sunt blânzi și încrezători, în timp ce ai lui Robert…

— Mama ta, adaugă el, în caz că n-am înțeles; are un strop de neliniște în voce, de parcă ar trebui să mă arăt mai recunoscătoare pentru compasiunea lui.

Robert este chirurg și, chiar dacă a fost tot timpul prietenos cu noi, are o privire intensă, aproape clinică, care mă face să mă simt de parcă m-aș afla pe masa de operație. Locuiește singur, pomenindu-și nepoatele și nepoții care-l vizitează din când în când cu detașarea unui om care n-a avut și nici nu și-a dorit copiii săi.

Înfășor lesa Ritei de mânerul căruciorului.

— Da, astăzi e. Amabil din partea ta să-ți amintești.

— Comemorările sunt de fiecare dată dificile.

Nu mai pot asculta alte platitudini.

— Tocmai o scoteam pe Ella la o plimbare.

Lui Robert pare să-i convină că am schimbat subiectul. Se uită printre zăbrele.

— Dar ce-a crescut!

Sunt atât de multe păturici în jurul Ellei, că sigur nu are cum s-o vadă, dar sunt dispusă să-i împărtășesc ce dimensiuni are acum, detalii pe care, probabil, nu ținea neapărat să le afle.

— Excelent, grozav! Ei bine, vă las să vă continuați drumul.

Aleea pentru mașini e lată cât casa, dar nu mai lungă decât un autovehicul. Porțile de fier, niciodată închise de când mă știu, se întind de-a lungul balustradelor. Îmi iau la revedere, apoi împing cărucul pe poartă și ajung pe trotuar.

Dincolo de stradă este un parc, un spațiu pentru oameni mari, cu aranjamente complicate și semne că este interzis să calci pe iarbă. Părinții mei o duceau cu rândul pe Rita la plimbare acolo, ultimul lucru pe care-l făceau seara, și ea mă trage de lesă într-acolo, dar eu o strunesc și împing căruciorul înspre oraș. La capătul rândului de case, fac dreapta. Mă uit în spate către Oak View și, când fac asta, îmi dau seama că Robert se află încă pe alee. Se uită în altă parte și se duce înapoi în casă.

Mergem de-a lungul Chestnut Avenue, unde garduri lucioase flanchează mai multe case cu ferestre de o parte și de alta a ușii principale; cu leandrii ca niște santinele îmbrăcate cu ghirlande de luminițe strălucitoare. Una sau două dintre casele mai mari de pe bulevard au fost transformate în blocuri de apartamente, dar marea majoritate sunt intacte, cu ușile lor largi lipsite de înghesuiala de cutii poștale și sonerii. Brazii de Crăciun sunt așezați în dreptul ferestrelor cu bovindou și surprind din când în când activitate în încăperile cu tavane înalte din spatele lor. În prima, un adolescent lenevește pe o canapea; în a doua, copii mici se aleargă în jurul camerei, animați de veselia festivă. La numărul 6, un cuplu de vârstnici citește ziarul.

Ușa de la numărul 8 este deschisă. O femeie – aproape de cincizeci de ani, presupun – stă în holul de culoare gri, cu o mână odihnindu-se ușor pe ușă. Dau din cap în semn de salut, dar deși ridică o mână să răspundă, zâmbetul ei larg este îndreptat către un trio care se ciondănește ușor luptându-se să care un brad de Crăciun de la mașină în casă.

— Cu grijă, o să-l scăpați!

— Un pic mai la stânga. Ai grijă la ușă!

Adolescenta râde; fratele ei nepriceput aruncă un zâmbet forțat.

— Va trebui să-l ridicați peste gard.

Și tatăl, care dă indicațiile. Încurcându-i. Mândru de copiii lui.

Pentru o clipă, simt o durere atât de puternică, încât abia mai pot să respir. Strâng cu putere pleoapele. Mi-e atât de dor de părinții mei, în momente atât de diferite și în feluri pe care nu le-aș fi putut prevedea vreodată. Cu două Crăciunuri în urmă, în locul oamenilor acestora am fi fost eu și tata; și mama s-ar fi prefăcut că ne dojenește de la ușă. Am fi avut peste tot cutii cu bomboane de ciocolată, prea multă băutură și destulă mâncare cât să hrănim o armată. Laura, ajungând cu un teanc de cadouri, de parcă tocmai și-ar fi găsit un nou loc de muncă; scuze și „rămân datoare" dacă ar fi omis pe cineva. Tata și unchiul Billy contrazicându-se de la cine știe ce fleac; dând cu banul ca să consfințească vreun pariu. Mama care s-ar fi emoționat și ar fi pus CD-ul cu melodia *Driving Home for Christmas.*

Mark ar spune că văd trecutul într-un mod ideal, dar nu pot fi singura care-și dorește să rememoreze timpurile bune de odinioară. Și, idealizând sau nu, viața mea s-a schimbat pentru totdeauna când părinții mei au murit.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Nu sinucidere. Crimă.

Cineva mi-a furat viața pe care o aveam. Cineva mi-a omorât mama. Și dacă au omorât-o pe mama, asta înseamnă că nici tata nu s-a sinucis. Părinții mei au fost omorâți.

Prind mai bine mânerul căruciorului Ellei, dezechilibrată de valul de vinovăție pentru lunile în care mi-am vărsat furia pe părinții mei pentru faptul că au ales calea cea mai ușoară – pentru că s-au gândit la ei înșiși mai mult decât s-au gândit la cei pe care-i lăsau în urmă. Poate că am greșit judecându-i. Poate că faptul că m-au părăsit nu a fost alegerea lor.

Showroomul de mașini Johnson se află la colțul dintre Victoria

Road și Main Street, un far călăuzitor în punctul în care magazinele și saloanele de înfrumusețare fac loc blocurilor și caselor de la marginea orașului. Steagul fluturând pe care mi-l amintesc din copilărie a dispărut demult, și Dumnezeu știe ce-ar fi zis bunicul de iPadurile strecurate sub brațele agenților de vânzări sau de ecranul uriaș pe care rulează oferta specială a săptămânii.

Traversez curtea din față, conducând căruciorul Ellei printre un Mercedes elegant și un Volvo la mâna a doua. Ușile de sticlă se deschid fără zgomot când ne apropiem, iar aerul cald dinăuntru ne ademenește să intrăm. Din boxele scumpe se aud cântece de Crăciun. În spatele ghișeului, acolo unde stătea mama, o fată atrăgătoare cu piele de culoare caramel și șuvițe asortate bate în tastatură cu unghiile ei false. Îmi zâmbește și zăresc sclipirea unui diamant lipit pe unul dintre dinți. Nici c-ar putea fi mai diferită ca stil de cum era mama. Poate de aceea a și angajat-o unchiul Billy; nu poate să-i fie ușor să vină la serviciu zi de zi. E același lucru, și totuși diferit. Așa cum este și casa mea. Sau viața mea.

— Annie!

Întotdeauna Annie. Niciodată Anna.

Unchiul Billy este fratele tatălui meu și e definiția burlacului. Are câteva prietene, mulțumindu-se cu cine de vineri seara și excursii ocazionale până la Londra la vreun spectacol, precum și cu partida regulată de poker cu băieții din prima zi de miercuri a fiecărei luni.

Din când în când, îi sugerez ca Bev, Diana sau Shirley să ni se alăture să bem ceva împreună. Răspunsul lui Billy este de fiecare dată același.

— Nu prea cred, Annie dragă.

Întâlnirile pe care le are nu devin niciodată ceva mai serios de-atât. Cina este întotdeauna doar cină; un pahar de ceva este exact asta. Și chiar dacă face rezervări la cele mai drăguțe hoteluri când merge la Londra și își regalează însoțitoarea aleasă cu tot felul de cadouri minunate, întotdeauna vor trece luni întregi până când o va

vedea din nou.

— De ce le ții pe toate la distanță? am întrebat eu odată, după prea multe pahare de ceea ce în familia noastră este cunoscut drept „Johnson gin & tonic".

Billy mi-a făcut cu ochiul, dar tonul vocii sale era serios.

— Pentru că, în felul acesta, nimeni nu are de suferit.

Îl îmbrățișez și inspir amestecul familiar de aftershave și tutun, împreună cu ceva nedefinit care mă face să-mi îngrop fața în puloverul lui. Miroase ca bunicul. Cum mirosea și tata. Ca toți bărbații Johnson. Din care doar Billy a mai rămas acum.

Mă desprind din îmbrățișare. Hotărăsc să spun lucrurile pur și simplu.

— Mama și tata nu s-au sinucis.

Pe fața unchiului Billy văd o urmă de resemnare. Am mai avut discuția asta.

— Of, Annie…

Doar că de data asta este diferit.

— Au fost uciși.

Se uită la mine fără să spună nimic – ochii lui neliniștiți cercetându-mi fața cu atenție –, apoi mă trage în biroul lui, departe de clienți, și mă așază în scaunul scump de piele care a fost aici dintotdeauna.

Cât dai atâta face, spunea tata.

Rita se așază pe podea. Mă uit la picioarele mele. Îmi aduc aminte cum se bălăngăneau de marginea scaunului și cum, încet-încet, s-au lungit și au ajuns până la podea.

Am făcut aici practică, odată.

Aveam 15 ani. Încurajată să mă gândesc să preiau afacerea familiei, până a devenit clar că mie mi-ar fi greu și să vând apă în Sahara. Tata se pricepea de minune la asta. Cum se spune? Le-ar fi putut vinde gheață eschimoșilor. Mă uitam la el cum măsoară

clienții – *perspectivele*, cum îi numea el. Era atent la mașinile pe care le conduceau, la hainele pe care le îmbrăcau și apoi îl vedeam alegându-și abordarea potrivită, ca dintr-un meniu. Era același întotdeauna – mereu Tom Johnson –, dar accentul lui se modifica ușor într-un fel sau altul, sau se declara un fan înfocat al clubului de fotbal Watford, al trupei The Cure, al labradorilor ciocolatii… puteai să-ți dai seama imediat când se producea conexiunea; care era momentul acela în care clientul hotăra că el și tata erau pe aceeași lungime de undă. Că Tom Johnson era un om de încredere.

Eu n-aș putea s-o fac. Am încercat să-l imit pe tata, am încercat să lucrez cu mama la ghișeu și să copiez felul în care le zâmbea ea clienților și-i întreba ce le mai fac copiii, dar chiar și în urechile mele sunam fals.

— Nu cred că Annie a noastră e făcută pentru vânzări, a spus unchiul Billy – și nu cu răutate – când am terminat stagiul de practică. Nimeni nu l-a contrazis.

Partea nostimă e că am sfârșit în cele din urmă prin a face exact asta: vânzări. La urma urmei, la asta se reduce în final activitatea caritabilă. Vinzi donații lunare; sponsorizări pentru copii; legate și dispoziții testamentare. Vinzi sentimentul de vinovăție celor care dispun de mijloacele să ajute. Am lucrat cu organizația Salvați Copiii de când am terminat universitatea și niciodată nu mi s-a părut că ceea ce făceam era fals. Se pare că pur și simplu nu mă pasiona vânzarea de mașini.

Billy poartă un costum bleumarin cu dungi, iar șosetele roșii și bretelele îi dau un aer de Wall Street, pe care știu că-l cultivă în mod intenționat. Billy nu face nimic la întâmplare. Pe oricine altcineva aș găsi împopoțonatul ăsta grosolan, dar lui Billy i se potrivește – chiar dacă bretelele stau cam întinse peste burta lui – într-un mod hazliu, care îl face mai degrabă simpatic decât excesiv de ferchezuit. E doar cu doi ani mai tânăr decât tata, dar linia părului nu dă niciun semn de început de calviție, iar șuvițele cărunte de pe la tâmple sunt

retușate cu grijă. Billy ține la fel de mult la înfățișarea lui cum ține și la showroom.

— Ce-i cu povestea asta, Annie?

Îmi vorbește cu blândețe, la fel cum făcea de fiecare dată când căzdeam sau când îmi făceam câte-un zbenghi pe terenul de joacă.

— Ai avut o zi grea? Nici eu n-am fost în apele mele azi. Sincer să fiu, o să mă bucur când se va termina. Comemorările, ehe… pline de amintiri.

Sub tonul său direct se ascunde o vulnerabilitate care mă face să jur că-mi voi petrece mai mult timp cu el. Înainte veneam tot timpul pe la showroom, dar de când au murit mama și tata caut tot timpul scuze, chiar și față de mine însămi. Sunt prea ocupată, Ella e prea mică, vremea e prea urâtă… Adevărul este că e dureros să fiu acolo. Dar nu e corect.

— Vii mâine seară la cină?

Billy ezită.

— Te rog!

— Sigur, mi-ar plăcea.

Geamul dintre biroul lui Billy și showroom este sablat pe o parte și, de partea cealaltă, îl văd pe unul dintre agenții de vânzări dând mâna cu un client. Se uită către birou, sperând că șeful lui îl vede. Billy dă din cap aprobator, făcându-și o notiță mentală de luat în seamă la următoarea evaluare a angajaților. Îl privesc, încercând să-l descifrez, să-i citesc gândurile.

Afacerea mergea greoi. Tata era motorul, iar moartea lui l-a lovit pe unchiul Billy din plin. Când s-a dus și mama, a fost un moment în care am crezut c-o să se prăbușească.

Abia aflasem despre venirea pe lume a Ellei și venisem la showroom ca să-l văd pe unchiul Billy, doar ca să găsesc locul întors pe dos. Biroul era gol și pahare de cafea de unică folosință erau împrăștiate pe măsuțele joase din sala de așteptare. Clienți neînsoțiți se plimbau printre mașinile din curtea din față. La recepție, Kevin –

un agent de vânzări mai nou cu un păr roșcat, șocant – stătea pe marginea biroului și flirta cu recepționista, o angajată temporară care începuse serviciul în săptămâna de după Crăciun.

— Dar el unde e?

Kevin a ridicat din umeri.

— N-a venit azi.

— Și nu te-ai gândit să-l suni?

În mașină, în drum spre casa lui Billy, am încercat să ignor panica care-mi creștea în piept. Își luase o zi liberă, atâta tot. Nu dispăruse. Nu mi-ar fi făcut una ca asta.

Am sunat la ușă. Am bătut. Și chiar când scotoceam în geantă după telefonul mobil, buzele mele alcătuind deja cuvintele devenite familiare după ancheta părinților mei – *există motive de îngrijorare privind integritatea corporală* – Billy a deschis ușa.

Linii roșii subțiri îi brăzdau albul ochilor. Era descheiat la cămașă; sacoul era suficient de boțit cât să-mi dau seama că dormise îmbrăcat. Un damf de alcool m-a izbit și am sperat că era din seara precedentă.

— Cine se ocupă de afacere, unchiule Billy?

S-a uitat pe lângă mine pe stradă, unde un cuplu de vârstnici mergeau încet pe caldarâm, trăgând de un cărucior de cumpărături.

— Nu pot s-o fac. Nu pot să fiu acolo.

Am simțit cum mă cuprindea furia. Nu-și închipuise că și eu aș fi vrut să renunț? Credea că doar lui i se părea prea grea chestia asta?

Înăuntru, în casă, era o harababură de nedescris. O peliculă unsuroasă acoperea tăblia de sticlă a măsuței de cafea din camera de zi. Farfurii murdare umpleau toată bucătăria; în frigider, nimic, cu excepția unei sticle de vin alb pe jumătate goală. Nu era ceva neobișnuit să nu găsești mâncare gătită în casa unchiului Billy – considera mâncatul în oraș avantajul primordial al vieții de burlac –, dar nu avea nici lapte, nici pâine. Nimic.

Mi-am ascuns șocul. Am pus farfuriile în chiuvetă, am șters

blaturile și am luat corespondența de pe podeaua din hol.

Mi-a zâmbit obosit.

— Ești o fată bună, Annie.

— Te descurci singur cu hainele murdare – nu-ți spăl chiloții.

Îmi trecuse furia. Nu era vina lui Billy. Nu era vina nimănui.

— Îmi pare rău.

— Știu.

L-am îmbrățișat.

— Cu toate astea, trebuie să te întorci la serviciu, Billy. Nu sunt decât niște puști acolo.

— Ce rost are? Ieri am avut șase clienți. Toți niște gură-cască.

— Gură-cască ăia sunt doar niște cumpărători care încă n-au aflat asta.

Zicala favorită a tatălui meu mi-a pus un nod în gât. Billy m-a strâns de braț.

— Era atât de mândru de tine.

— Era mândru și de tine. Mândru de ceea ce ați reușit împreună să faceți din afacerea asta, am spus și apoi am așteptat o clipă. Nu-l dezamăgi.

Billy s-a întors la birou înainte de ora prânzului, unde l-a luat pe fugă pe Kevin și a promis o sticlă de șampanie primului agent care încheia o vânzare. Știam că va fi nevoie de mai mult de o sticlă de șampanie ca să aducă Johnson's Cars din nou pe linia de plutire, dar cel puțin Billy era din nou la cârmă.

Tata a fost acela care a pus să fie instalat geamul sablat, la câteva săptămâni după ce s-a pensionat bunicul, iar el și cu Billy s-au mutat în birou, fiecare cu pupitrul său, de o parte și de alta a încăperii.

— Îi ține în priză.

— Mai degrabă nu-i lasă să vadă cum mai tragi tu câte-un pui de somn.

Mama știa bine ce le poate pielea fraților Johnson. Întotdeauna

știuse.

Billy își îndreaptă din nou atenția către mine.

— Aș fi zis că bărbatul ăla al tău o să-și ia o zi liberă azi.

— Îl cheamă Mark, nu *bărbatul ăla.* Aș vrea să-i dai o șansă.

— Așa voi face. De îndată ce te ia de nevastă.

— Nu mai suntem în anii ’50, Billy.

— Nu mai zic de faptul că te-a lăsat singură azi.

— S-a oferit să stea acasă. Eu i-am zis că sunt bine.

— Evident.

— Chiar eram bine. Înainte să ajungă asta.

Pescuiesc în coșul de sub căruciorul Ellei după cartolină și i-o dau lui Billy. Îi urmăresc reacția în timp ce analizează cartolina aniversară și mesajul tipărit lipit înăuntru. Se lasă o tăcere lungă, apoi pune cartolina înapoi în plic. I se încleștează maxilarul.

— Ce oameni nenorociți!

Înainte să-l pot opri, rupe cartolina în două, apoi repetă gestul.

— Ce faci?

Sar de pe scaun și îi smulg bucățile rupte.

— Trebuie s-o ducem la poliție.

— La poliție?

— *Mai gândește-te.* E un mesaj. Sugerează că mama a fost împinsă. Poate și tata, la fel.

— Annie, draga mea, am mai trecut prin asta de o sută de ori. Doar nu crezi în mod serios că părinții tăi au fost uciși?

— Ba da.

Buza de sus îmi tremură și o prind între dinți pentru o clipă, ca să-mi recapăt controlul.

— Ba chiar asta cred. Întotdeauna am crezut că ceva era în neregulă. N-am crezut niciodată că vreunul dintre ei era capabil de sinucidere, cu atât mai puțin mama, mai ales când știa cât de mult ne-a afectat pe toți moartea tatei. Și acum…

— Cineva vrea să răscolească rahatul, Annie! Vreun cretin care crede că e amuzant să ia la rând necrologurile și să chinuie niște familii îndurerate. Ca nenorociții ăia care urmăresc anunțurile de înmormântare ca să vadă când pot da lovitura în casele respective. Probabil că au trimis o mulțime de genul ăsta în același timp.

Chiar dacă știu că expeditorul cartolinei l-a înfuriat așa, mă simt de parcă mânia lui este îndreptată către mine. Mă ridic în picioare.

— Cu atât mai mult am motive s-o duc la poliție, atunci. Ca să descopere cine a trimis-o.

Tonul meu este defensiv. Ori asta, ori izbucnesc în lacrimi.

— Familia asta n-a obișnuit niciodată să dea fuga una, două la poliție. Am fost învățați să ne rezolvăm singuri problemele.

— Probleme?

Nu înțeleg de ce Billy este atât de obtuz. Nu înțelege că asta schimbă totul?

— Asta nu este o *problemă,* Billy. Nu e vreo neînțelegere pe care poți s-o rezolvi în spatele pubului. Ar putea fi *crimă.* Și mie-mi pasă ce s-a întâmplat cu mama mea, chiar dacă pe tine nu te interesează.

Era prea târziu să-mi retrag cuvintele. Billy se întoarce cu spatele, dar nu înainte să apuc să văd că l-am rănit. Rămân în picioare, neputincioasă pentru o vreme, uitându-mă la spatele lui și încercând să-i spun că-mi pare rău, dar cuvintele parcă nu vor să iasă.

Împing căruciorul Ellei afară din birou, lăsând ușa larg deschisă. Dacă Billy nu vrea să mă ajute, o să mă duc singură la poliție.

Cineva mi-a omorât părinții și o să aflu cine a fost.

Capitolul 5

Murray

Murray MacKenzie învârtea un pliculeț de ceai într-un pahar de unică folosință.

— Lapte?

Deschise frigiderul și mirosi pe furiș trei cutii înainte să găsească una pe care s-o poată oferi în siguranță unei persoane străine aflate într-o stare deplorabilă. Iar Anna Johnson era în mod cert într-o astfel de stare. Avea ochii uscați acum, dar Murray era destul de sigur că plânsese, lucru care-l făcea să nu se simtă tocmai în largul lui. Nu reacționa bine la lacrimi. Nu știuse niciodată dacă era mai bine să nu le bage în seamă sau să țină cont de ele sau dacă a oferi cuiva o batistă bine călcată mai era în zilele noastre un gest considerat potrivit.

Murray auzi un murmur care ar fi putut prevesti un suspin. Potrivit sau nu, dacă doamna Johnson nu avea un șervețel la îndemână, el avea să-i sară în ajutor. De fapt, el nu folosea batiste, dar avea întotdeauna una cu el, așa cum purta și tatăl lui, tocmai pentru genul acesta de ocazii. Murray își pipăi buzunarul, dar când se întoarse – cu paharul de unică folosință plin ochi în mână – își dădu seama că scâncetul provenea de la bebeluș, nu de la doamna Johnson.

Sentimentul de ușurare al lui Murray fu de scurtă durată, căci Anna Johnson scoase cu precizie copila din căruciorul ei, o așeză culcată în poala sa, înainte să-și ridice bluza și să înceapă s-o alăpteze. Murray simți cum roșește, ceea ce-l făcu să se îmbujoreze și mai tare. Nu că ar fi avut o problemă cu femeile care alăptau, dar pur și simplu nu știuse niciodată unde să se uite în timp ce-o făceau. Odată, într-o cafenea aflată deasupra unui magazin M&S, adoptase

ceea ce el considera a fi un zâmbet încurajator adresat unei mame, rezultatul fiind o privire fioroasă a femeii, în timp ce se acoperea de parcă el ar fi fost cine știe ce pervers.

În timp ce punea ceaiul jos cu atâta curtoazie, că ai fi zis că-l servea în cești de porțelan, își fixă privirea undeva deasupra sprâncenei stângi a doamnei Johnson.

— Mă tem că nu am găsit și biscuiți.

Pe măsură ce îmbătrânise, Murray devenise din ce în ce mai puțin capabil să-și dea seama de vârsta interlocutorilor săi, acum când toată lumea care avea în jur de patruzeci de ani i se părea tânără, dar în privința Annei Johnson era sigur – aceasta nu împlinise încă treizeci de ani.

Era o tânără atractivă, cu părul de culoare castaniu-deschis, tuns bob la nivelul umerilor, ondulându-se ușor când își mișca capul. Era palidă și pe chipul ei se vedeau efectele maternității recente, pe care Murray își amintea că le văzuse și la sora lui atunci când nepoții săi erau mici.

Stăteau în spațiul îngust din spatele ghișeului din secția de poliție Lower Meads, unde fusese instalată o chicinetă, pentru ca Murray și colegii săi să-și petreacă pauzele de prânz fiind, în același timp, cu un ochi pe cei care ar fi trecut pragul secției. Persoanele neautorizate nu ar fi trebuit să fie de partea aceasta a ghișeului, dar în secție nu se întâmpla mare lucru și puteau trece ore întregi până să apară careva care să raporteze dispariția vreunui câine sau să semneze vreun formular pentru cauțiune. Murray avea destul timp să stea singur cu gândurile sale acasă; nu avea nevoie de liniște și la serviciu.

Se întâmpla rar să apară pe-acolo cineva cu gradul mai mare de sergent, la o distanță atât de mare de secția principală, așa că Murray lăsase orice precauție la o parte și o condusese pe doamna Johnson în sanctuarul lor privat. Nu era nevoie să fii detectiv ca să-ți dai seama că ghișeul de melamină, lung de un metru, nu favoriza în

mod special o atitudine relaxată din partea martorilor. Nu că doamna Johnson avea să fie vreodată relaxată, dat fiind scopul vizitei sale.

— Cred că mama mea a fost ucisă, spusese ea când a ajuns.

S-a uitat la Murray cu un aer hotărât, de parcă el tocmai ar fi fost pe punctul de a o contrazice. Murray a simțit cum îl cuprinde un val de adrenalină. O crimă. Cine era detectivul de serviciu în ziua aceea? Oh… detectivul inspector Robinson. Avea să fie dureros să-i raportezi unui mucos căruia abia îi mijea mustața și care era novice în meserie. Dar, apoi, Anna Johnson a explicat că mama ei murise deja de un an și că, de fapt, medicul legist se pronunțase în privința morții ei și hotărâse că era vorba despre o sinucidere. Acela fusese momentul în care Murray deschisese ușița laterală a ghișeului și o invitase pe doamna Johnson înăuntru. Bănuise că toată povestea avea să le ia destul de mult timp. Un cățel tropăia ascultător pe lângă picioarele ei, părând să nu fie deranjat de mediul în care se afla.

Acum, Anna Johnson, care se răsucise deja într-un fel ciudat spre spate, scoase o mână de hârtii din cărucior. Când făcu asta, tricoul i se ridică și i se văzu o bucățică din abdomenul moale, iar Murray tuși tare și se uită hotărât în jos, întrebându-se cât de mult durează să hrănești un bebeluș.

— Astăzi este aniversarea morții mamei mele.

Vorbi pe un ton hotărât, cu o forță despre care Murray presupunea că era o încercare de a depăși emoțiile. Îi făcea vocea să pară ciudat de lipsită de pasiune, în neconcordanță cu ochii ei tulburați.

— Am primit asta prin poștă.

Îi încredință teancul de hârtii lui Murray.

— O să iau niște mănuși.

— Amprente! Nu m-am gândit… oare am distrus toate probele?

— Haideți să vedem mai întâi ce avem, doamnă Johnson, da?

— De fapt, sunt domnișoara Johnson. Dar puteți să-mi spuneți Anna.

— Anna. Hai să vedem ce avem aici.

Murray se întoarse la scaunul lui și-și puse mănușile din latex pe mâini, cu un gest atât de familiar, că era de-a dreptul reconfortant. După ce așeză o pungă mare de plastic pentru colectare de probe pe masa dintre ei, întinse bucățile de hârtie. Era o cartolină, ruptă brutal în patru.

— Nu a venit așa. Unchiul meu… ezită Anna. Cred că era cam supărat.

— Fratele mamei tale?

— Al tatălui meu. Billy Johnson. De la Johnson's Cars, în colțul lui Main Street?

— E magazinul unchiului tău?

Murray își cumpărase mașina lui Volvo de acolo. Încercă să și-l amintească pe bărbatul care i-o vânduse; îi veni în minte un tip bine îmbrăcat, cu părul aranjat cu grijă peste o porțiune de chelie.

— Acela era bunicul meu. Tata și unchiul Billy și-au făcut ucenicia cu el, dar apoi au plecat să lucreze în Londra. Acolo s-au cunoscut părinții mei. Când bunicul s-a îmbolnăvit, tata și unchiul Billy s-au întors să-l ajute, iar când el s-a pensionat, ei au preluat afacerea.

— Și acum afacerea îi aparține unchiului tău?

— Da. Ei, bine, și mie, dacă mă gândesc. Chiar dacă e cu dus și-ntors.

Murray așteptă ca ea să continue.

— Nu e cel mai bun moment pentru comerț acum.

Ridică din umeri, atentă să nu deranjeze bebelușul din brațele ei. Murray își notă în minte să se întoarcă la detaliul privind cine ce moștenise de la părinții Annei. Deocamdată voia să examineze cartolina.

Separă bucățelele de cartolină de secțiunile din plic și le așeză

împreună. Observă imaginea festivă de pe fața cartolinei; juxtapunerea crudă cu mesajul anonim din interior.

Sinucidere? Mai gândește-te.

— Ai idee cine ar fi putut să trimită asta?

Anna dădu din cap în semn că nu.

— Cât de cunoscută este adresa ta?

— Locuiesc în aceeași casă de când mă știu. Eastbourne e un orășel mic; nu sunt greu de găsit.

Mută cu precizie bebelușul dintr-o parte în cealaltă. Murray examină din nou cartolina, până când ajunse la concluzia că era în regulă să se uite din nou spre femeie.

— După ce a murit tata, am primit o mulțime de mesaje prin poștă. O mulțime de cartoline de condoleanțe, o mulțime de oameni care-și aminteau de mașinile pe care li le vânduse el de-a lungul anilor, spuse Anna și apoi chipul ei deveni mai dur. Câteva dintre ele n-au fost prea drăguțe.

— În ce sens?

— Cineva a trimis o scrisoare care spunea că tata va arde în focurile iadului pentru că și-a luat viața; alta spunea, pur și simplu, „Călătorie sprâncenată". Toate anonime, desigur.

— Probabil că au fost extrem de supărătoare pentru tine și pentru mama ta.

Anna ridică din nou din umeri, dar de data asta fu neconvingătoare.

— Mizerii. Oameni ofticați pentru mașini care n-au funcționat.

Prinse apoi privirea lui Murray.

— Tata n-a vândut niciodată vreun hârb. Câteodată mai ai ghinion, atâta tot. Oamenii au nevoie de cineva pe care să dea vina.

— Nu ai păstrat scrisorile acelea? Am putea să le comparăm cu asta de-acum. Să ne dăm seama dacă e de la cineva care încă mai poartă ranchiună.

— Le-am aruncat direct la coș. Mama a murit șapte luni mai

târziu și…

Anna s-a uitat la Murray, cu șirul gândurilor întrerupt de ceva mai presant.

— Am venit să văd dacă veți redeschide ancheta în cazul „morților" părinților mei.

— Mai e și altceva care te face să suspectezi că au fost uciși?

— De ce altceva mai aveți nevoie? spuse Anna, arătând către cartolina făcută bucăți.

De probe, îi trecu lui Murray prin cap. Luă o gură de ceai, să mai câștige niște timp. Dacă i-ar fi pasat acum cazul detectivului Robinson, avea să fie închis până la sfârșitul zilei. Cei de la Departamentul de Investigații Criminale erau băgați până peste cap în anchete curente; era nevoie de mai mult de un bilet anonim și de o senzație ciudată pentru a redeschide un caz clasat.

— Vă rog, domnule MacKenzie, trebuie să știu sigur.

Stăpânirea de sine de care dăduse dovadă Anna Johnson tot timpul cât vorbise era pe punctul de a se sfărâma.

— N-am crezut niciodată că părinții mei s-ar sinucide. Erau plini de viață, plini de ambiții. Aveau planuri mari pentru afacerea lor.

Bebelușul termină de supt. Anna sprijini fetița de un genunchi, cu o mână ținând-o de sub bărbie și cu cealaltă desenându-i cercuri pe spate.

— Și mama ta lucra tot acolo?

— Se ocupa de acte și de relația cu clienții.

— Cu adevărat o afacere de familie.

Murray era însuflețit de gândul că încă mai exista așa ceva.

Anna confirmă din cap.

— Când mama era însărcinată cu mine, ea și tata s-au mutat în Eastbourne, ca să fie mai aproape de părinții tatălui meu. Bunicul nu se simțea prea bine și n-a durat mult până când tata și unchiul Billy să preia toată povestea. Și mama, la fel.

Obosit acum, bebelușul își dădu ochii peste cap aidoma beților

din arest într-o seară de sâmbătă.

— Și când nu era la serviciu, strângea bani pentru fundația sa caritabilă pentru ajutorarea animalelor sau organiza campanii.

— Campanii pentru ce?

Anna râse scurt. Ochii ei străluciră.

— Pentru orice. Amnesty Internațional, drepturile femeilor. Chiar și pentru linii noi de autobuz – chiar dacă nu cred că a mers vreodată în viața ei cu autobuzul. Când se apuca de ceva, făcea ca lucrul acela să se întâmple.

— Pare o femeie minunată, spuse Murray încet.

— Mai demult a apărut un reportaj la știri. Cu ani în urmă. Eram acasă cu părinții mei și pe fundal se derula povestea respectivă. Un tânăr care căzuse cu motocicleta de pe Beachy Head. Recuperaseră motorul, dar nu și trupul lui, și o arătau pe mama lui la televizor, plângând pentru că nu putea să-l înmormânteze cum trebuie.

Bebelușul se foi nemulțumit; Anna îi schimbă poziția și o bătu ușor pe spate.

— Am vorbit despre chestia aia. Îmi aduc aminte că mama a urmărit știrea cu mâinile la gură, în timp ce tata era furios că băiatul își făcuse părinții să treacă prin așa ceva.

Se opri, întrerupându-și mângâierile ritmice, ca să se uite intens la Murray.

— Au văzut ce i-a făcut băiatul acela mamei lui; ei nu mi-ar fi făcut asta mie niciodată, nici într-o mie de ani.

Lacrimile izvorâră în colțurile ochilor Annei, ajungând apoi la linia nasului și scurgându-se în tandem spre bărbie. Murray își scoase batista, iar ea o acceptă recunoscătoare, apăsându-și-o pe față de parcă doar cu forța brută și-ar fi putut reține lacrimile.

Murray rămase nemișcat. Erau multe lucruri pe care le putea spune despre impactul tentativelor de sinucidere, dar bănuia că n-ar fi ajutat-o pe Anna. Se întrebă dacă primise sprijinul necesar atunci, cu multe luni în urmă.

— Ar fi trebuit să primești un pliant de la polițiștii care s-au ocupat de moartea părinților tăi. Sunt tot felul de organizații caritabile care sprijină oamenii îndurerați de sinuciderea cuiva. Grupuri de suport la care poți merge; oameni pe care îi poți vedea pentru discuții între patru ochi.

Unora, împărtășirea acestui tip de experiențe li se părea un colac de salvare. Le mergea de minune în ședințele de terapie de grup, de la care plecau mai puternici și mai bine pregătiți să-și gestioneze emoțiile. O problemă împărtășită…

Dar grupurile de suport pentru sinucideri nu erau de folos tuturor.

Pe Murray nu-l ajutaseră.

— Am fost la un consilier specializat în gestionarea durerii.

— Și a fost de ajutor?

— Am făcut un copil cu el.

Anna Johnson suspină și râse în același timp. Murray se trezi râzând odată cu ea.

— Ei bine, se pare că ai primit cu adevărat ajutor.

Lacrimile încetiniră. Zâmbetul Annei era firav, dar persistent.

— Vă rog, domnule MacKenzie. Părinții mei nu s-au sinucis. Au fost omorâți, spuse Anna arătând către cartolina ruptă. Iar chestia asta o dovedește.

Nu o dovedea. Nu dovedea nimic.

Dar ridica un semn de întrebare. Iar Murray nu fusese niciodată genul care să ignore o întrebare rămasă fără răspuns. Poate că era posibil să investigheze puțin de unul singur. Să scoată dosarele originale, să se uite puțin pe rapoartele medicului legist. Și când – dacă – era ceva de anchetat, putea să dea cazul mai departe. La urma urmei, avea abilitățile necesare. Treizeci de ani în serviciu, dintre care cea mai mare parte la Departamentul de Investigații Criminale. Nu-ți predai și cunoștințele odată cu legitimația.

Se uită la Anna Johnson. Obosită și cuprinsă de emoții, dar și

hotărâtă, totodată. Dacă Murray n-o ajuta, cine-ar fi făcut-o? Nu era genul care să renunțe.

— O să solicit dosarele în după-amiaza asta.

Murray avea abilitățile și avea și timpul necesar. O mulțime de timp.

Capitolul 6

Nu ți se permite să te întorci. Îi necăjește pe oameni. Dacă ar exista un manual, asta ar fi prima regulă – nu te întorci niciodată – urmată imediat de regula numărul doi: nu te lași văzut niciodată.

Trebuie să mergi mai departe.

Dar e greu să mergi mai departe când ești o non-persoană; când ai lăsat în urmă viața pe care o știai și încă nu ai început una nouă. Când ești blocat în teritoriul nimănui dintre viața asta și următoarea. Când ești mort.

Am respectat regulile.

Am dispărut în simulacrul ăsta de viață, singură și plictisită.

Mi-e dor de vechea mea existentă. Mi-e dor de casa noastră: de grădină, de bucătărie, de mașina de cafea pe care ai cumpărat-o dintr-un capriciu. Și, oricât de frivol ar suna, mi-e dor de mers la manichiură și la vopsit părul șuvițe la fiecare șase săptămâni. Mi-e dor de hainele mele; de dulapul meu de haine în care puteai intra, de costumele mele călcate și de bluzele împăturite, din cașmir. Mă întreb ce-o fi făcut Anna cu toate – dacă poartă ceva din ele.

Mi-e dor de Anna.

Mi-e dor de fiica noastră.

Mi-am petrecut ultimul ei an de școală înspăimântată de gândul primului an de facultate. Mi-era teamă de golul pe care plecarea ei avea să-l lase; de influența pe care n-a știut niciodată că o are asupra noastră, a amândurora. Mi-era teamă de singurătate. Să fiu de una singură.

Oamenii obișnuiau să spună că-mi seamănă leit, și atunci ne întorceam una către cealaltă și râdeam, fără să vedem asemănarea. Eram atât de diferite. Mie îmi plăceau petrecerile; Anna le detesta. Mie îmi plăcea să merg la cumpărături; fiica mea era chibzuită, făcându-și singură lucruri și reparându-le. Aveam aceeași culoare de păr, ca blana de șoarece – n-am înțeles niciodată de ce nu se vopsea blondă – și aceeași constituție, cu o tendință de îngrășare care mă deranja mai mult pe mine decât pe ea. Îmi

port bine noua imponderabilitate, cred, chiar dacă recunosc că-mi lipsesc complimentele prietenilor.

Călătoria spre lumea de dincolo durează mai mult decât anticipasem, dar oboseala îmi dispare în clipa în care pășesc pe un teritoriu cunoscut. Ca un prizonier eliberat condiționat, absorb împrejurimile, minunându-mă cât de mult s-au schimbat pentru mine, și, totuși, cât de mult au rămas la fel. Aceiași copaci, tot fără frunze; o scenă în așa măsură identică cu cea pe care am părăsit-o, că pare că am lipsit doar o clipă. Aceleași străzi aglomerate și aceiași șoferi de autobuz temperamentali. Îl zăresc pe Ron Dyer, fostul profesor al Annei, și mă fac mică înapoi în umbră. Nu ar fi trebuit să-mi bat capul – se uită direct prin mine. Oamenii văd ceea ce vor să vadă, nu-i așa?

Merg încet de-a lungul străzilor liniștite, bucurându-mă de libertatea ilicită pe care mi-am luat-o. Fiecare acțiune are consecințe; nu am încălcat regulile cu ușurință. Dacă sunt prinsă, risc să-mi pierd următoarea viață, să rămân captivă în purgatoriu. O temniță pe care mi-am construit-o singură. Dar bucuria de a te întoarce este greu de ignorat. Îmi gâdilă toate simțurile după atâta timp petrecut departe și, când dau colțul pe următoarea stradă, simt cum îmi bate cu putere inima în piept.

Sunt aproape acasă. Acasă. Mă corectez. Îmi amintesc că acum e casa Annei. Mă aștept să fi făcut modificări. Întotdeauna i-a plăcut dormitorul din spate, cu tapetul cu crenguțe albastre, dar presupun că e caraghios să mi-o imaginez acum acolo. Trebuie să se fi instalat în dormitorul nostru.

Pentru o clipă, sistemul meu de apărare dispare și-mi amintesc ziua în care am fost să vedem împreună Oak View. Proprietarii de dinainte, un cuplu mai în vârstă, refăcuseră sistemul electric și conectaseră casa la sistemele principale de gaze și de canalizare, înlocuind costisitorul boiler și neplăcuta fosă septică îngropată încă în grădina noastră. Tatăl tău făcuse deja o ofertă. Tot ce mai aveam noi de făcut era să însuflețim locul; să scoatem la lumină ușile originale și șemineele și să eliberăm ferestrele înțepenite.

Încetinesc pasul. Acum că sunt aici, sunt agitată. Mă concentrez pe cele

două lucruri pe care trebuie să le fac: s-o împiedic pe Anna să se ducă la poliție și să mă asigur că toate dovezile indică o sinucidere, nu o crimă.

Dar cum?

Un cuplu, mergând braț la braț, cotește pe strada din fața mea. Pășesc spre o intrare, aștept până trec, folosind timpul ăsta ca să mă liniștesc. Trebuie s-o fac pe Anna să înțeleagă pericolul la care se expune dacă începe să pună la îndoială ceea ce crede că știe. Cum pot face asta rămânând în același timp invizibilă? Mă gândesc la o fantomă din desene animate, care face să zornăie lanțuri și bântuie în crucea nopții. Ridicol. Imposibil. Și, totuși, cum altfel să-i transmit un mesaj?

Am ajuns. În fața casei noastre – a Annei. Mă retrag pe partea opusă a străzii și, când chiar și asta mi se pare prea aproape, mă mut spre parcul îngrădit din mijlocul piațetei, pândind de după crengile zbârlite ale unui vâsc. Dar dacă nu-i acasă? Nu e ca și cum aș fi putut suna înainte să verific. Dacă toate riscurile pe care mi le-am asumat ca să vin aici au fost în zadar? Aș putea pierde totul. Din nou.

Un zgomot de pe stradă mă face să mă retrag și mai mult în spatele tufișului. Trag cu ochiul spre stradă, prin aerul cețos. O femeie cu un cărucior. Vorbește la telefon, mergând încet. Neatentă. Mă uit în continuare la casă, scrutând fiecare fereastră, ca să zăresc vreun semn de activitate.

Roțile cărucior ului scot un zgomot ritmic pe caldarâmul ud. Îmi amintesc cum împingeam și eu căruciorul Annei în curtea din fața showroomului familiei Johnson, printre mașini, așteptând ca somnul s-o cuprindă. Eram doar niște copii la rândul nostru, abia descurcându-ne cu ceea ce tatăl tău considera potrivit să ne plătească. Căruciorul era o monstruozitate la mâna a doua, cu un cadru săltăreț care o trezea pe Anna imediat dacă treceam peste vreo denivelare. Nici pomeneală să semene vreun pic cu chestia asta modernă și elegantă pe care-o are femeia de acum.

Se oprește lângă casă, iar eu o admonestez de una singură, nerăbdătoare ca ea să se miște de-acolo, în caz că ratez vreo mișcare în spatele draperiilor

trase.

Dar femeia nu trece mai departe. Și acum văd că nu e singură. Are cu ea un câine, tropăind în umbră, în urma ei. Simt o gheară în piept.

Este…?

Roțile căruciorului scrâșnesc pe pietriș când femeia trece de porți și se îndreaptă spre ușa de la intrare. Becul de pe hol aruncă o lumină de un roșu-delicat prin geamul pictat al ușii.

Chiar este.

Femeia își încheie convorbirea și-și pune telefonul înapoi în buzunar. Scoate o cheie și, când face asta, își dă la o parte gluga și văd, în lumina de deasupra ușii, părul ca blana de șoarece și trăsăturile delicate deasupra unei guri gata oricând să zâmbească, doar că acum femeia nu zâmbește, și simt că-mi bubuie capul, căci femeia aceea chiar este ea.

E Anna.

Și un bebeluș.

Fiica noastră are un copil.

Se întoarce să tragă în sus căruciorul pe trepte, spre hol, și, pentru o clipă, aruncă o privire spre parc și am impresia că se uită direct la mine. Lacrimi îi sclipesc pe obraji. Se înfioară, trage bebelușul în siguranță pe hol și închide ușa.

Anna are un copil.

Am un nepot.

Și chiar dacă știu că nimeni n-ar fi putut să-mi spună – că nimic nu întrerupe canalele de comunicare cum o face un certificat de deces – simt un val de mânie pentru că etapa aceasta a tranziției de la mamă la bunică s-a petrecut fără ca eu să știu.

Anna are un copil.

Asta schimbă totul. O va schimba pe Anna. Maternitatea o va face să pună la îndoială tot ceea ce credea că știe; o va face să-și examineze viața, relațiile.

Moartea mea. A ta.

Faptul că are un copil o face pe Anna vulnerabilă. Acum are ceva ce

iubește mai mult decât orice pe lumea asta. Și, când cineva știe lucrul ăsta, îl poate folosi împotriva ta.

Nu mai căuta răspunsuri, Anna. Nu-ți va plăcea ce vei găsi.

Dacă se duce la poliție, și ea, și copilul vor fi în pericol. Va pune în mișcare ceva ce nu mai poate fi oprit.

Capitolul 7

Anna

Eram acasă de jumătate de oră când s-a auzit soneria. Laura mă îmbrățișează.

— M-a sunat Mark. Nu voia să fii singură cât ești supărată.

Mă mai strânge o dată, apoi se retrage ușor și se uită la mine, să vadă cât de gravă e starea în care mă aflu. Mă cuprinde vinovăția. Nu ar fi trebuit să-i las mesajul lui Mark – oricum nu avea ce să facă, iar acum o să-și petreacă toată după-amiaza făcându-și griji, neatent la curs și nici la drum atunci când se va întoarce acasă.

— Sunt bine.

— Nu prea se vede. Putem intra? E ca naiba de frig aici.

Așa e Laura, directă – e mică de statură și slabă, are părul lung și blond și o față de copil din cauza căreia încă i se cere actul de identitate atunci când vrea să cumpere alcool, chiar dacă are peste treizeci de ani.

O strig pe Rita, care stă pe alee și latră la ceva invizibil.

— Ce-o fi cu ea?

— Veverițe invizibile. Așa a făcut toată ziua. Rita!

Fără prea multă convingere, câinele se întoarce în casă, iar eu pot să închid ușa. Observ că Laura e îmbrăcată cu blugi, în locul uniformei îngrozitoare maro cu portocaliu pe care o poartă la banca la care s-a angajat cu o lună în urmă.

— N-ar trebui să fii la serviciu?

— N-a mers treaba.

Ridică din umeri când îmi citește îngrijorarea din priviri.

— E în regulă, serios. Nu-mi plăcea deloc. Să pun de ceai?

Când e gata ceaiul, stăm în bucătărie, la blatul din mijloc, și-i arăt

Laurei fotografiile cartolinei anonime. Le-am făcut la poliție, fără să-mi fi trecut prin cap s-o fac mai înainte, iar lumina se reflectă în luciul pungii pentru probe, făcând conținutul dificil de citit.

— Și asta e tot ce scrie?

— Doar rândul acesta.

— Și poliția l-a luat în serios?

— Cred că da, spun eu și-i surprind privirea. Nu crezi c-ar trebui?

— Sigur c-ar trebui! Uită-te doar la ea. Uită-te la tine – trebuie să fi fost cu adevărat deranjant, spune Laura, apoi face o pauză. Nu ai primit ceva asemănător când a murit tatăl tău?

— Era altceva. Oamenii ăia erau nebuni.

Ridică o sprânceană.

— Și asta ți se pare opera cuiva întreg la minte?

O vreme, mă uit pe fereastră. Mă gândesc la căutările pe care tata le-a făcut pe telefonul lui. Când era momentul maxim al fluxului, care era locul cel mai bun de pe care să sari de pe stânci. Mă gândesc la capelanul care a ascultat-o pe mama plângând atunci când soțul ei s-a sinucis. Mă gândesc la părinții mei care au căzut în gol o sută cincizeci de metri înainte să lovească apa rece ca gheața. Și mă întreb dacă cineva i-a împins.

— Nu vreau altceva decât niște răspunsuri, Laura.

Se uită multă vreme la ceaiul ei înainte să spună ceva.

— Câteodată nu sunt răspunsurile pe care ți le dorești.

Aveam zece ani când a murit mama Laurei. Am fugit să răspund la telefon, alunecând cu șosetele mele până la genunchi pe podeaua de pe hol.

— Pot să vorbesc cu mama ta?

— Laura! Când mai vii pe la noi?

Fiind fina mamei mele, Laura era sora mai mare pe care n-am avut-o niciodată. Cu șapte ani mai în vârstă decât mine, fiind tot ce-

mi doream eu să fiu, la vremea la care consideram lucrurile acelea importante. Grozavă, la modă, independentă.

— Azi am primit premiul Cea mai bună din clasă săptămâna asta și…

— Trebuie să vorbesc cu mama ta, Anna.

N-o mai auzisem niciodată pe Laura vorbind așa. Serioasă. Cumva supărată, m-am gândit eu, chiar dacă după aceea mi-am dat seama că încerca pur și simplu să se stăpânească. I-am dus mamei telefonul.

Hohotele de plâns ale mamei mele erau punctate de accese de furie.

Am auzit-o țipând la tata când eram în pat – și ar fi trebuit, teoretic, să dorm deja.

— Nenorocitul ăla de apartament. Igrasie în fiecare cameră. Alicia trebuie să le fi spus celor de la asociație de nenumărate ori. A găsit ciuperci în baie. Ciuperci! Astmul ei era grav când eram la școală, dar… ciuperci, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i de mirare că s-a agravat.

Apoi tatăl meu. Încercând s-o consoleze. Vorbind prea încet ca să-l pot auzi.

— Adică, au zis deja c-o vor muta pe Laura într-o clădire nouă. Dacă nici asta nu e o recunoaștere a vinovăției, atunci nu știu ce este.

Doar că n-a fost așa. Asociația de proprietari a negat cu fermitate orice vină. Medicul legist a declarat că moartea a avut cauze naturale; astmul Aliciei a fost un factor care a contribuit în mod nefericit la asta.

— Încă-ți mai este dor de ea? o întreb eu pe Laura acum, deși nu e cu adevărat o întrebare.

— În fiecare zi, răspunde Laura și se uită în ochii mei. Aș vrea să-ți spun că devine mai ușor, dar nu-i așa.

Mă întreb cum mă voi simți și eu peste șaisprezece ani. Cu

siguranță durerea asta ascuțită și crudă din pieptul meu n-o să mă mai sufoce după atâta timp, nu? Trebuie să mai slăbească. Coșmarurile se vor estompa, împreună cu sentimentul nou de pierdere, de vid, de fiecare dată când intru într-o încăpere și-mi dau seama că locul tatălui meu e gol. Va fi mai ușor, nu?

Mă ridic și apoi mă ghemuiesc lângă leagănul Ellei. Doarme, dar trebuie să-mi distrag atenția de la valul de emoții care mă cuprinde. Asta este soluția. Să găsesc elemente care să-mi distragă atenția. Când a murit Alicia, Laura n-a avut parte de așa ceva. Eu o am pe Ella, îl am pe Mark. Mark, care știe întotdeauna ce să spună; întotdeauna știe cum să mă facă să mă simt mai bine.

Părinții mei mi l-au trimis pe Mark. Știu că sună absurd, dar cred că anumiți oameni intră în viața ta exact în momentele în care ai nevoie de ei, iar Mark este tot ceea ce n-am știut vreodată că-mi trebuie.

La câteva zile după ce a murit mama, m-am dus cu mașina până la Beachy Head. Refuzasem să merg în locul acela după moartea tatălui meu, chiar dacă mama și-a petrecut ore întregi acolo, plimbându-se printre stânci, stând în locul din care el a fost văzut plonjând în gol.

Când a murit și mama, am vrut să văd ce văzuseră și părinți mei – am vrut să încerc să înțeleg ce le-a trecut prin cap. Am parcat mașina și am mers până la marginea stâncii; m-am uitat la marea care se spărgea de stânci. Am simțit cum mă cuprinde o amețeală provocată de vertij, combinată cu o dorință terifiantă și irațională de a sări. Nu cred în viața de apoi, dar în clipa aceea m-am simțit aproape de părinții mei pentru prima dată după moartea lor și mi-am dorit să știu, fără echivoc, că mă voi întâlni din nou cu ei în ceruri. Dacă aș ști asta, m-am gândit atunci, n-aș sta pe gânduri.

Medicul legist a spus că moartea mamei mele era de înțeles – în măsura în care orice moarte poate fi înțeleasă. Îi lipsea tatăl meu.

Moartea tatei o scosese din minți pe mama. Devenise agitată și paranoică, tresărind la orice zgomot și refuzând să mai răspundă la telefon. Coboram la parter în toiul nopții să iau un pahar cu apă și găseam casa goală, pentru că mama ieșea să se plimbe la ore târzii.

— Am fost să-l văd pe taică-tu.

O piatră funerară din curtea bisericii, printre multe alte însemne ale altor vieți pierdute. Am plâns gândindu-mă la ea, cum stătea singură lângă mormântul lui.

— Ar fi trebuit să mă trezești. Data viitoare, așa să faci.

Nu a făcut-o niciodată.

La Beachy Head, toată lumea era cu ochii-n patru. Mai ales în ajunul Crăciunului, la mai puțin de o săptămână după ce în toată presa s-a scris despre sinuciderea la indigo. Mă holbam încă la pietre când capelanul s-a apropiat de mine, calm și fără prejudecăți.

— Nu aveam de gând să sar, i-am spus după aceea. Voiam doar să știu cum trebuie să se fi simțit.

Nu era același capelan care stătuse de vorbă cu mama, acolo, sus, în vârful stâncii. Bărbatul acesta era mai în vârstă, mai înțelept decât capelanul tânăr care venise la secția de poliție cu șase zile în urmă, tremurând în mocasinii săi în timp ce descria rucsacul mamei mele, plin cu pietre; felul în care poșeta și telefonul ei fuseseră așezate cu grijă pe iarbă, la fel cum făcuse și tatăl meu cu câteva luni înainte cu telefonul și cu portofelul lui.

Capelanul mai că izbucnise în lacrimi.

— Ea… ea spunea că s-a răzgândit.

Își ferea în mod evident privirea de mine.

— M-a lăsat s-o conduc înapoi la mașină.

Dar mama mea era o femeie încăpățânată. O oră mai târziu, avea să se întoarcă la stânci, să-și pună din nou poșeta și telefonul deoparte și – așa cum avea să stabilească medicul legist – să se sinucidă.

Capelanul care a stat de vorbă cu mine la Beachy Head anul

trecut, în ajunul Crăciunului, nu voia să-și asume niciun risc. A sunat la poliție și a așteptat până când ei m-au luat cu blândețe de-acolo; până când și-a putut termina tura știind că nimeni n-a murit câtă vreme a fost el acolo, să vegheze lucrurile. Am fost recunoscătoare pentru intervenția lui. Când mi-am dat seama că suntem cu toții la un pas de un gest necugetat, m-am înspăimântat.

Nu aveam de gând să sar, îi spusesem eu. Dar adevărul este că nu puteam fi sigură de asta.

Când m-am întors acasă, în cutia poștală am găsit îndesat un pliant. *Servicii de psihoterapie. Cum să te lași de fumat, tratarea fobiilor, cum să capeți mai multă încredere în tine. Mediere în caz de divorț. Consiliere în caz de deces.* Fără doar și poate, pliantul fusese distribuit pe toată strada, dar, cu toate astea, mi s-a părut că este un semn. Am sunat înainte să mă răzgândesc.

Mi-a plăcut imediat de Mark. M-am simțit mai bine înainte să apuce să spună ceva. Este înalt fără să fie copleșitor, lat în umeri fără să pară amenințător. Are riduri în colțurile ochilor săi închiși la culoare, ca un semn de înțelepciune, iar când te ascultă, are un aer gânditor, interesat; își scoate ochelarii de parcă asta l-ar ajuta să te audă mai bine. La început nu mi-ar fi trecut prin cap că o să ajungem să ne combinăm. Că vom avea un copil. Tot ce știam era că Mark mă făcea să mă simt în siguranță. Și așa a rămas de-atunci.

Laura își termină ceaiul și-și duce cana la chiuvetă, unde o clătește și o pune cu gura-n jos, în scurgătorul de vase.

— Cum s-a obișnuit Mark cu rolul de tată?

Mă îndrept de spate.

— E obsedat de ea. Nici nu-și dă haina jos când se întoarce de la serviciu – se duce direct la Ella și o preia. Bine măcar că bărbații nu pot alăpta, că altfel nici nu s-ar mai uita la mine.

Dau ochii peste cap, dar sigur că nu mă plâng. E grozav că Mark e atât de implicat. N-ai de unde să știi ce fel de tată va fi un om, nu-i

așa? Se spune că, în mod instinctiv, căutăm anumite caracteristici la un partener: onestitate, tărie, dragoste. Dar n-ai de unde să știi dacă partenerul tău se va duce la ora trei dimineața să-ți caute gemul de coacăze de care ți-e poftă sau dacă face cu rândul la turele de hrănit copilul în timpul nopții, iar la momentul în care afli, e deja prea târziu ca să mai dai înapoi. Sunt norocoasă să-l am pe Mark. Recunoscătoare că e cu noi.

Tatăl meu n-a schimbat un scutec în viața lui și, din câte știu, mama nici nu i-a cerut asta. Pur și simplu așa stăteau lucrurile pe-atunci. Mi-l imaginez pe tata uitându-se la cum o face Mark pe Ella să regurgiteze sau cum schimbă ca un expert un scutec murdar cu unul curat și știu că ar avea ceva de comentat despre „bărbații din ziua de azi". Alung imaginea asta. Dacă e să fiu sinceră, trebuie să recunosc că nu știu dacă tata l-ar fi plăcut pe Mark.

N-ar trebui să aibă vreo importanță. Nu are importanță. Mark este un tată minunat pentru Ella și asta e tot ce contează.

La prima noastră întâlnire am băut prea mult. Mă făcea să mă simt mai puțin agitată și atenua cumva sentimentul de vinovăție pentru că ieșeam în oraș și mă simțeam bine la mai puțin de două luni de la moartea mamei.

— De obicei nu fac asta, am spus eu când ne-am întors în apartamentul lui Mark din Putney, iar cafeaua promisă a fost abandonată în favoarea unui alt pahar de vin, iar turul casei s-a încheiat abrupt în dormitor.

Părea să fie o replică studiată, dar nu era așa. Nu m-am culcat niciodată cu cineva de la prima întâlnire. Sau la a doua. Sau la a treia. Dar în seara aceea mă simțeam de nestăpânit. Viața era prea scurtă ca să nu iei taurul de coarne.

De fapt, eram beată, nu călare pe situație. Imprudentă, nu spontană. Mark – probabil ceva mai puțin amețit, probabil încă destul de conștient de linia etică subțire pe care o încălcam – a

încercat să tempereze lucrurile, dar n-am putut fi deturnată.

A doua zi dimineața a năvălit sentimentul de vinovăție. O rușine arzătoare care mi-a sfâșiat tot respectul de sine și m-a împins din patul lui Mark înainte ca el să se trezească.

M-a găsit la ușa de la intrare, în timp ce mă încălțam.

— Pleci? Mă gândeam că poate mergem să luăm micul dejun împreună.

Am ezitat. Nu arăta ca un bărbat care și-a pierdut orice urmă de respect pentru mine, dar amintirea nopții care trecuse m-a făcut să dau înapoi. Mi-am adus aminte dintr-odată cum mi-am dat jos chiloții, într-un spectacol ieftin de striptease care s-a încheiat când m-am dezechilibrat și am căzut pe pat.

— Trebuie să plec.

— Știu un loc grozav chiar după colț. E încă devreme.

Întrebarea nerostită – unde trebuia să ajung atât de urgent într-o duminică dimineață la ora opt? – m-a făcut să accept.

Pe la nouă, mahmureala mea se estompase, odată cu stânjeneala. Dacă Mark nu se simțea aiurea, de ce aș fi făcut-o eu? Am căzut de acord asupra unui lucru, totuși: se întâmplase totul un pic mai rapid decât anticipase fiecare dintre noi.

— Să mai încercăm o dată? a sugerat Mark. Noaptea trecută a fost grozavă, dar… poate putem să avem din nou o primă întâlnire. Să ne cunoaștem unul pe celălalt.

Au mai trecut cinci săptămâni până când am făcut sex din nou. La vremea aceea nu știam, dar eram deja însărcinată.

— Să trimit chestia asta la ziare? o întreb acum pe Laura.

— S-ar putea să te arunci cu capul înainte, spune ea și apoi se strâmbă când își dă seama de alegerea nefericită de cuvinte. Îmi pare rău.

— Au scris un articol când a murit mama. S-ar putea să facă o continuare. Un apel către cei care pot oferi informații, spun eu, cu cartolina în minte.

Sinucidere? Mai gândește-te.

— Nimeni n-a zis nimic atunci, dar dacă mama a fost cu cineva în ziua aceea – cineva care a împins-o de pe stâncă –, trebuie să se fi întâlnit și cu alți oameni.

— Anna, capelanul a văzut-o pe mama ta.

Nu mai spun nimic.

— A convins-o să se îndepărteze de margine. Ea i-a spus că vrea să se sinucidă.

Aș vrea să-mi bag degetele în urechi. *La, la, la, la, la.*

— Și, cu toate astea, n-a fost acolo când ea chiar s-a aruncat, nu? N-a văzut dacă era sau nu singură când s-a întors.

După o clipă de tăcere, Laura spune:

— Deci, Caroline e la Beachy Head. E gata să sară. Capelanul vorbește cu ea, o convinge să renunțe, apoi, o oră mai târziu, altcineva o omoară?

Nu trebuie să-mi atragă atenția cât de absurd sună.

— Poate că încerca să fugă de cineva. Gândindu-se că sinuciderea era mai bună decât să fie ucisă. Doar că n-a putut s-o facă, iar când capelanul credea că era în siguranță, nu făcea altceva decât s-o împingă în calea…

Mă opresc; mila din ochii Laurei e mai mult decât pot să îndur.

— În calea cui?

Ella s-a trezit. Scoate niște sunete ca de pisoiaș și își îndeasă pumnii strânși în guriță.

— Cine a omorât-o, Anna? Cine ar fi vrut-o pe Caroline moartă?

Îmi rontăi buza de jos.

— Nu știu – unul din idioții ăia care-i învinovățesc pe ceilalți când li se strică mașina?

— De genul celor care au trimis scrisorile anonime după ce a murit tatăl tău?

— Exact!

Sunt triumfătoare, gândindu-mă că mi-a dovedit teoria, apoi îi

văd figura și-mi dau seama că de fapt eu i-am confirmat-o pe a ei. Mieunăturile Ellei devin vaiete în toată regula. O scot din leagăn și-i dau să mănânce.

— Uită-te la tine, ai devenit o profesionistă deja, zâmbește Laura.

La început, nu puteam alăpta decât dacă stăteam într-un anumit fotoliu, cu un aranjament anume de perne în jurul meu și fără să mai fie altcineva în încăpere care să-i distragă Ellei atenția de la mine. Acum o alăptez ținând-o cu o singură mână. În picioare, dacă trebuie.

N-o las pe Laura să schimbe subiectul. Întrebarea ei este importantă. Cine ar fi vrut ca mama să moară? Câțiva dintre distribuitorii de mașini cu care s-au intersectat de-a lungul timpului unchiul Billy și părinții mei nu au făcut nicio încercare să-și ascundă practicile dubioase. Ar fi putut fi moartea părinților mei rezultatul unei afaceri care a mers prost?

— Mă ajuți să mă uit prin biroul alor mei?

— Acum?

— E vreo problemă? Trebuie să pleci?

Dacă Laura nu mă poate ajuta, mă descurc singură. Mă întreb dacă nu cumva campaniile mamei au fost problema. Când eram adolescentă, s-a implicat într-un protest contra testelor făcute pe animale la Universitatea din Brighton, ceea ce s-a soldat cu un val de corespondență plină de ură din partea angajaților și a familiilor lor. Nu-mi amintesc ca în ultimii ani să fi făcut campanie pentru ceva mai controversat decât autorizații de construcție și piste de biciclete, dar poate găsesc în birou ceva care să sugereze contrariul.

— Nu asta voiam să spun – adică… ești sigură că vrei să faci asta acum?

— Laura, ți-ai petrecut mare parte din an bătându-mă la cap s-o fac!

— Doar pentru că mi se părea ridicol să lucrezi la masa din bucătărie când ai fi putut folosi biroul acela drăguț. Și nu te-am

bătut la cap. Chiar dacă eu cred că ar fi fost eliberator, indiferent de ce ar spune Mark.

Răspund relaxat.

— Dar știi că fix cu asta se ocupă el, da?

— Și ce e sănătos în a ignora totul și a te preface că nu s-a întâmplat?

— Dar nu mi-a spus să mă prefac că nu s-a întâmplat, doar că trebuie să mă confrunt cu asta când mă simt pregătită.

— Când o să-ți spună *el* că ești pregătită?

— Nu. Când *eu* o să mă simt în stare, răspund acum pe un ton mai ferm.

Știu că, la fel ca unchiul Billy, Laura are în primul rând în vedere binele meu, dar mi-aș dori ca amândoi să fie mai puțin protectori.

S-a întâmplat totul prea repede, asta a fost problema. Sunt cu Mark de mai puțin de un an și bebelușul nostru are deja opt săptămâni. Încă mai descoperim unul la altul mâncărurile, cărțile, filmele preferate. Am întâlnit-o pe mama lui doar de două ori. Suntem ca doi adolescenți care au pățit-o de prima dată când au făcut sex, doar că eu am 26 de ani, iar Mark are 40.

Și asta e o parte din problemă.

— E destul de bătrân cât să-ți fie tată, a spus Billy când l-am pus la curent cu situația, în urmă cu mai bine de un an. *Sunt cu cineva, o să ne mutăm împreună și, apropo, copilul nostru se va naște în octombrie.*

— La limită. Și tata era cu zece ani mai mare decât mama.

— Și uite unde-au ajuns.

— Ce vrea să însemne asta?

Dar nu a mușcat momeala, iar eu am fost bucuroasă, în secret. Nu voiam să știu. Nu voisem niciodată să știu. Când ești mic, crezi că părinții tăi sunt perfecți. Poate că țipă ei la tine un pic cam des sau nu-ți mai dau bani de buzunar până când nu-ți faci curat în cameră, dar sunt părinții tăi. Te iubesc. Și tu îi iubești pe ei.

Eram la facultate când mi-am dat seama că nu toți părinții sunt ca

ai mei. Că nu toate mamele și toți tații au discuții care se termină cu urlete; că nu toate mamele și toți tații fac excursii zilnice la tomberonul pentru sticle goale. Știam destule – nu aveam nevoie de mai mult. Nu voiam să aflu în ce stadiu era căsnicia alor mei. Dacă funcționa. Nu era treaba mea.

Ca și în restul camerelor de la parter, ferestrele de la birou sunt înalte cât toată încăperea, cu obloane vopsite care, folosite atât de rar, acum nici nu se mai închid. Un birou dublu din centrul încăperii făcea posibil ca părinții mei să poată lucra în același timp, deși singurele dăți când făceau asta erau atunci când calculau deducerile de TVA, operațiune suficient de stresantă cât să iste o ceartă.

— Anna, roagă-l pe tatăl tău să-mi dea capsatorul, mi-a spus mama odată, într-o sâmbătă, când am deschis ușa biroului să văd dacă mai au mult de lucru.

I-am dat eu mamei capsatorul și am plecat să mă plimb cu bicicleta până când au terminat.

De cele mai multe ori, părinții mei lucrau târziu cu rândul la showroom, până când eu am fost destul de mare ca să mă alătur lor la serviciu după școală sau să vin acasă singură.

Cu mâna pe mânerul ușii, trag adânc aer în piept. Nu folosesc această cameră. Nu intru acolo. Mă prefac că nu există.

— Nu trebuie să faci asta. Deja s-a trecut prin toate documentele importante.

Este o aluzie la ziua lungă pe care Laura și-a petrecut-o sortând cu răbdare hârtiile legate de serviciu de cele personale ale părinților mei, pentru ca mai apoi să petreacă o altă zi întreagă la telefon în locul meu, ca să schimbe numele de pe contractele de utilități și să anuleze zeci de abonamente făcute pe numele părinților mei. Gratitudinea mea e dublată de vinovăție. Cine făcuse asta pentru Laura atunci când a murit Alicia? Mi-am imaginat o Laura de 17

ani, în noua ei locuință modernă deținută de stat, sortând hârtiile mamei ei, iar inima mi s-a frânt.

— E timpul, spun.

Vreau să știu totul despre viețile părinților mei. Tot ceea ce am ignorat; tot ceea ce am sperat că nu era adevărat. Trebuie să aflu tot. Cine erau prietenii părinților mei? Cine le erau dușmanii?

Cine i-a omorât?

Capitolul 8

Murray

Dennis Thompson, tipul de la arhivă, era deja la limita obezității încă de pe vremea când el și Murray patrulau împreună. Acum, Dennis e tot atât de lat pe cât de înalt, cu o chelie lucioasă în creștetul capului și cu două perechi de ochelari deasupra sprâncenelor.

— Nu mă descurc cu lentilele varifocale.

Își puse din nou ochelarii de citit, proptindu-i pe rădăcina nasului, apoi se uită la coperta celor două dosare pe care le găsise pentru Murray.

— Tom Johnson. Caroline Johnson.

Faptul că felicitarea anonimă fusese livrată chiar în ziua când se împlinea un an de la decesul lui Caroline Johnson sugera că acolo era ceva suspect, dar cum moartea ei fusese atât de strâns legată de a soțului, Murray avea de gând să înceapă cu începutul.

— Astea sunt. Mulțam.

Dennis împinse un registru format A4 peste tejghea. Pe fiecare pagină erau coloane ordonate adunând semnături pentru fiecare dosar scos din arhivă, împreună cu data la care fuseseră returnate. Murray luă pixul, apoi ezită. Se uită la fostul său partener.

— Nu cred că…

— La secret?

— Te rog. Le aduc înapoi cât ai zice pește.

Uneori, concluzionă Murray în timp ce părăsea sala arhivei cu dosarele, existau niște avantaje ale faptului că fusese de atâția ani în serviciu.

Ar fi vrut să se uite din nou în dosarul de caz în autobuz, în drum

spre casă, dar erau doi ofițeri operativi – cu cravatele și cu epoleții ascunși sub gecile marca North Face – care stăteau chiar în spatele lui. Ei nu-l observaseră (e caraghios cât de invizibil devii odată ce te-ai pensionat), dar Murray nu avea de gând să atragă atenția asupra lui și a dosarelor obținute în mod ilicit din arhiva poliției. În schimb, se uită pe geam și se întrebă ce ar crede Sarah despre cazul familiei Johnson.

Cea mai mare parte a carierei sale, Murray își luase problemele de la lucru acasă. În primii ani ai căsniciei lor, Sarah se chinuise cu tot felul de slujbe prost plătite. Fiecare necesitase un anumit nivel de punctualitate, politețe și atitudine pozitivă, care se dovediseră imposibil de susținut de către ea, și fiecare job declanșase lungi perioade de depresie atunci când încetase prematur. În cele din urmă, Sarah cedase propunerii pe care Murray i-o făcuse de la bun început: ca ea să stea acasă și el să aducă banii. A fost o ușurare pentru amândoi.

Murray începuse să împărtășească fărâme din ziua lui cu Sarah. Era conștient de limitele de confidențialitate în cadrul cărora opera, dar știa, totodată, că în zilele în care Sarah nu se simțea în stare să iasă din casă, privirea aceasta aruncată către lume era la fel de importantă pentru ea pe cât era de interesantă. Spre surpriza lui, ajunsese să se bazeze pe aceste schimburi de idei la fel de mult cum o făcea și Sarah, culegând beneficiile unei perspective noi, neatinse de prejudecățile gândirii polițienești. Abia aștepta să-i povestească soției despre Tom și Caroline Johnson.

Autobuzul opri la capătul străzii lui Murray, o fundătură cu locuințe tip cabană construite în anii ’60 și ocupate de un mix de proprietari aflați la prima lor casă, familii și pensionari. Unele dintre bungalow-uri se extinseseră atât de mult, că acum erau case de sine stătătoare, destul de grandioase, cu etaj și cu grădina din spate amenajată pentru grătare pe timp de vară. Cu excepția unor covoare noi și a câtorva straturi de vopsea la fiecare câțiva ani, casa lui

Murray arăta exact cum fusese în 1984, când o cumpăraseră el și Sarah, anul în care își încheiase perioada de probă și fusese numit ofițer de poliție.

Murray nu se dădu jos din autobuz. Rămase acolo încă cinci stații, mulțumindu-i șoferului și apoi străbătând pe jos distanța scurtă până la Highfield. Cândva un conac grandios, clădirea clasificată drept monument istoric fusese construită în 1811 și fusese folosită de sistemul național de sănătate încă de la începutul anilor ’50. Înconjurată de grădini minunate, aerul istoric al clădirii era umbrit cumva de construcțiile tip conteiner și de cele ieftine, cu acoperiș plat, ridicate ca să adăpostească departamentul în creștere de care era nevoie pentru a asigura asistența necesară pacienților.

Pacienți ca Sarah.

Murray cunoștea destul de bine cele mai multe părți din Highfield. Era un centru de primire bine întreținut, unde se puteau face tot felul de activități, o cafenea unde lucrau chiar pacienții și un grup de suport pentru aparținători. Existau o clinică ambulatorie, servicii de consiliere și cursuri de gătit pentru pacienții cu afecțiuni legate de alimentație. Pentru pacienții cu diverse probleme mintale erau și secții speciale, în funcție de nivelul de sprijin de care aceștia aveau nevoie, inclusiv o secție de înaltă securitate, unde Sarah își petrecuse zece zile în 2007 și pe unde Murray nu mai putea să treacă fără să-și amintească ziua îngrozitoare în care îi rugase pe doctori să-i interneze soția.

Sarah fusese foarte deschisă în privința diagnosticului ei de prima dată când s-au întâlnit, la prânzul tip bufet pregătit după parada de intrare în serviciu a lui Murray. Fratele ei mai mare, Karl, făcea parte din același detașament și, deși cei doi bărbați nu erau prieteni, Murray fusese atras de fata plină de viață care stătea cu familia lui Karl. Se întrebase dacă era prietena lui Karl; fusese ușurat să descopere că nu era.

— Știi că sunt bolnavă cu capul, da? aruncase Sarah bomba ca pe

o provocare.

Purta niște cercei rotunzi enormi, din argint, care se clătinau când râdea, și un pulover cu mâneci largi, într-un roz-luminos care-i lua ochii lui Murray.

El nu a râs atunci. Pe de o parte pentru că o atitudine corectă făcea parte din educația lui cu mult înainte să devină standard în limbajul polițienesc, dar mai ales pentru că nu putea împăca expresia aceea cu femeia care se afla în fața lui. Avea atât de multă energie, că nu putea sta locului, iar ochii îi străluceau de parcă s-ar fi bucurat de orice lucru din jurul ei. Nu era nimic în neregulă cu capul lui Sarah.

— Tulburare de personalitate borderline, spuse ea zâmbind larg din nou. Sună mai rău decât e de fapt, te asigur.

TPB. Acele trei litere aveau să catalogheze relația lor încă de atunci. Murray avea să descopere puțin câte puțin că strălucirea aceea apărea doar în zilele bune ale lui Sarah și că, între acele momente luminoase, durerea și spaima din ochii ei cenușii aveau să fie insuportabile.

La momentul de față, Sarah era pacient voluntar într-o secție unde Murray îi știa pe toți după nume. Existau restricții în privința orelor de vizită, dar personalul era înțelegător vizavi de turele din programul lui Murray, așa că își trecu numele în registru și așteptă în camera pentru aparținători ca cineva să se ducă s-o aducă pe Sarah.

Camerele pentru aparținători erau diferite în fiecare spital sau clinică. În unele, te simți de parcă ai fi în centrul pentru vizite al unei închisori, cu pereți fără ferestre și cu membri ai personalului în uniforme, supraveghindu-te. În alte locuri sunt mai relaxați, cu canapele și televizor și cu personal îmbrăcat atât de comun, încât ești nevoit să te uiți la numele de pe ecusoane ca să te asiguri că nu sunt pacienți.

Camera pentru vizite de la Highfield era undeva la mijloc. Era

împărțită în două secțiuni. În prima, o masă pentru activități era plină de hârtii colorate și vase cu creioane cu vârf moale. Abțibilduri complicate erau puse la dispoziția copiilor și a părinților lor, ca să-și împodobească cartolinele făcute acasă, fără riscurile prezentate de rolele furate de bandă adezivă. Foarfecele erau acoperite cu plastic și aveau vârfurile rotunjite. În a doua secțiune a încăperii, unde Murray se așezase, erau canapele și măsuțe joase de cafea, pe care se aflau împrăștiate reviste vechi de câteva luni.

Sarah îl cuprinse cu brațele și îl strânse cu putere.

— Cum te simți?

Sarah strâmbă din nas.

— În camera de lângă mine este o fată nouă care se dă cu capul de pereți când e stresată, spuse ea, apoi adaugă, după o scurtă pauză: se stresează cam mult.

— Nu poți să dormi?

Sarah dădu din cap.

— Ai avea mai multă liniște acasă…

Murray zări licărul de panică în privirea ei. Nu insistă. Trecuseră trei săptămâni de când Sarah se tăiase atât de tare, că avusese nevoie de cusături la ambele încheieturi. Un strigăt după ajutor, spusese asistenta de la urgențe, când s-a aflat că Sarah chemase deja ambulanța; într-o geantă pe hol erau împachetate cele câteva lucruri de care avea nevoie la Highfield.

— Am simțit c-o să se întâmple din nou chestia aia, îi spusese ea lui Murray, care depășise orice limită de viteză ca să ajungă la spital.

Chestia aia. O prezență nedefinită, copleșitoare în viețile lor. *Chestia aia* o împiedica pe Sarah să iasă din casă. *Chestia aia* o împiedica să-și facă prieteni și, mai mult, să-i păstreze. *Chestia aia* ardea mocnit sub viețile lor. Mereu acolo, mereu în așteptare.

— De ce nu l-ai sunat pe domnul Chaudhury? întrebase Murray.

— Nu m-ar fi internat.

Murray o susținuse, încercând să empatizeze, dar fiindu-i imposibil să fie pe aceeași lungime de undă cu o logică conform căreia trebuia să-ți faci singur rău pentru a ajunge să fii în siguranță.

— Am avut o zi interesantă, spuse el acum.

Ochii lui Sarah se luminară. Stătea pe canapea cu picioarele încrucișate, cu spatele rezemat de braț. Murray n-o văzuse niciodată pe soția lui stând cum trebuie pe o canapea. Ba stătea pe jos, ba își ținea capul atârnat de marginea șezutului și picioarele întinse astfel încât să atingă peretele cu degetele de la picioare. În ziua aceea, Sarah purta o rochie lungă de in, gri, combinată cu un hanorac portocaliu-aprins, cu mânecile trase peste mâini atât de des, încât părea că așa era modelul.

— O femeie a venit la secție să anunțe că sinuciderile părinților ei au fost, de fapt, crime.

— Și o crezi?

Ca de obicei, Sarah trecu direct la subiect.

Murray ezită. O credea?

— Sincer, nu știu.

Îi povesti lui Sarah despre Tom și Caroline Johnson, despre rucsacurile lor umplute cu pietre, despre declarațiile martorilor, despre intervenția capelanului. În final, îi povesti și despre cartolina aniversară anonimă și despre insistența cu care Anna Johnson îi ceruse să redeschidă cazul și să ancheteze din nou moartea părinților ei.

— Avea vreunul dintre părinții ei tendințe sinucigașe?

— Nu, potrivit Annei Johnson. Caroline Johnson nu a avut un istoric cu elemente de depresie înainte de moartea soțului ei, iar sinuciderea lui a picat ca din senin.

— Interesant.

În ochii lui Sarah era o scânteie, iar Murray simțea cum îl cuprinde o căldură plăcută. Când Sarah nu se simțea bine, lumea ei se micșora. Își pierdea interesul în legătură cu orice care nu avea

vreo conexiune cu viața ei, afișând un egoism care era în totală contradicție cu femeia care era de fapt. Interesul ei pentru povestea familiei Johnson era un semn bun – un semn grozav – și Murray era de două ori mai bucuros că hotărâse să arunce un ochi asupra cazului.

Nu-și făcuse probleme că subiectul în chestiune ar fi putut fi nepotrivit pentru o femeie cu un lung istoric de episoade în care se rănise singură; nu se purtase niciodată cu mănuși în preajma lui Sarah, așa cum făceau cei mai mulți dintre prietenii lor.

Odată beau o cafea împreună cu un coleg al lui Murray, când, pe Radio 4, a început o discuție despre rata sinuciderilor la tineri. Alan alergase într-un suflet în partea cealaltă a bucătăriei, ca să închidă radioul, în timp ce Murray și Sarah schimbau priviri amuzate.

— Sunt bolnavă, spusese Sarah cu blândețe când Alan s-a așezat din nou pe scaun și în bucătărie s-a făcut liniște. Asta nu înseamnă că nu putem vorbi despre probleme legate de sănătatea mintală sau despre suicid.

Alan s-a uitat atunci la Murray, ca să se asigure că așa era, iar Murray a refuzat ferm să-i întoarcă privirea. Nimic nu putea deranja mai mult echilibrul fragil în care trăia Sarah decât credința că era judecată. Că se vorbea despre ea pe la spate.

— În orice caz, boala mă face mai interesată decât oamenii care nu știu nimic despre asta, continuase Sarah. Și, la drept vorbind, îi spuse ea lui Alan cu un zâmbet larg, dacă cineva e expert în sinucideri printre noi, atunci eu sunt aceea.

Oamenilor le place să categorisească, concluzionase atunci Murray. Erai bolnav sau erai sănătos. Nebun sau întreg la minte. Problema cu Sarah era că nu se încadra în nicio categorie și oamenii nu știau cum să abordeze situația asta.

— Ai dosarele cu tine? întrebă Sarah, uitându-se după servieta lui.

— N-am apucat să mă uit încă prin ele.

— Le aduci mâine?

— Sigur, spuse Murray și se uită la ceas. Ar trebui să plec. Sper să apuci să dormi puțin în noaptea asta.

Sarah îl conduse la ușă și-l îmbrățișă de rămas-bun, iar Murray zâmbi continuu până când ieși din raza ei vizuală. Uneori, când Sarah avea o zi proastă, era mai ușor s-o lase la Highfield. Era mai ușor să plece acasă când ea stătea ghemuită în pat, pentru că știa că se afla în locul cel mai bun cu putință. Că avea să fie în siguranță; îngrijită. Dar când Sarah era calmă – fericită, chiar – fiecare pas care îl îndepărta de ea părea un pas făcut în direcția greșită. Cum putea fi Highfield, cu mirosul lui de spital și camerele ca niște celule, mai bun decât căsuța lor confortabilă și intimă? Cum putea Sarah să se simtă mai în siguranță într-un spital decât acasă?

Mai târziu, după ce-și curăță farfuria și spălă tigaia în care-și făcuse omletă, Murray se așeză la masă și deschise dosarele familiei Johnson. Parcurse lista apelurilor telefonice, declarațiile martorilor și rapoartele poliției. Examină fotografiile probelor și citi textul mesajului trimis de fiecare dintre cei doi înaintea morții. Analiză rezumatul fiecărei investigații și verdictul de sinucidere dat de medicul legist.

Murray întinse totul pe masa din bucătărie, împreună cu punga pentru colectare de probe în care se afla cartolina anonimă trimisă Annei Johnson, pe care o așezase în mijloc, între dosarele părinților ei. După ce mai citi încă o dată rapoartele medicului legist, le puse în partea de sus a mesei și deschise un carnețel nou: un gest deopotrivă simbolic și practic. Dacă mama Annei fusese ucisă, atunci Murray trebuia să abordeze această anchetă de parcă era una nouă, iar asta însemna s-o ia cu începutul, cu sinuciderea lui Tom Johnson.

Murray devenise detectiv în 1989, când dosarele se mai scriau încă de mână, iar rezolvarea unei crime presupunea multă muncă

de teren, nu anchete făcute în spatele calculatorului. În 2012, când Murray s-a pensionat, slujba lui se schimbase dincolo de orice închipuire și, pe lângă sentimentul de pierdere a ceva avut atunci când și-a predat legitimația, exista și un fel de ușurare cu greu recunoscută. Îi venise extrem de dificil să se obișnuiască cu noua tehnologie și încă mai prefera să-și scrie declarațiile cu stiloul gravat pe care-l primise cadou de la Sarah când intrase în echipa celor de la Investigații Criminale.

Pentru o clipă, Murray simți că încrederea lui de sine se cam clatină. Cine se credea el, ca să găsească în dosarele acelea ceva ce nu fusese observat mai înainte? Avea 60 de ani. Pensionat din serviciu, lucra acum în calitate de civil, își petrecuse ultimii cinci ani verificând permise de conducere și înregistrând plângeri în legătură cu obiecte pierdute.

Ezită cu stiloul în mână. Își trecu degetul peste textul gravat. Detectiv Mackenzie. Trăgând de mânecă până îi acoperi palma, frecă materialul argintiu al stiloului până sclipi. Și-ar fi dorit ca Sarah să fi fost acolo.

Îți aduci aminte de jaful de la oficiul poștal? și-a închipuit-o el spunând. *Nu exista nicio pistă. Nicio probă. Nimeni nu avea nicio idee. Nimeni în afară de tine.*

Erau pe punctul să închidă cazul, dar Murray nu voia să-l lase baltă. O luase pe străzi, bătuse la uși, scuturase toată comunitatea. Îi înghesuise pe cei din rețeaua lui de informatori și, în cele din urmă, un nume ieșise la iveală. Tipul acela intrase la pușcărie pentru paisprezece ani.

Asta a fost cu mult timp în urmă, îi șopti o voce în cap. Murray o alungă. Își luă stiloul. Poate că slujba s-o fi schimbat, dar criminalii nu. Murray fusese un detectiv bun. Unul dintre cei mai buni. Asta nu se schimbase.

Capitolul 9

Anna și Laura scotocesc prin viața pe care am lăsat-o în urmă. Nu-mi place asta. Vreau să intervin – să le opresc să mai deschidă sertare și să mai umble prin carnețele și cărți și cutii cu fotografii.

Consecințele unui deces sunt un cadou nedorit lăsat celor dragi. Copiii, soții, prietenii noștri sunt cei care trebuie să încheie socotelile și să îndepărteze rămășițele unei plecări intempestive. Am făcut-o și eu pentru părinții mei, în casa lor din Essex; tu ai făcut la fel pentru ai tăi aici, în Eastbourne. Anna o face acum pentru mine. Pentru amândoi.

O urmăresc pe Laura ridicând un vas de ceramică în care odinioară era o plantă suculentă – cu urme de pământ uscat în ea – și aruncând-o. Două grămezi distincte se formează de o parte și de alta a biroului și mă întreb cine e motorul acestei eficiențe. Anna? Sau Laura? Oare ea a făcut-o pe Anna să ne sorteze azi lucrurile rămase? Laura e cea care o împinge involuntar către pericol?

Discută. Sunt prea departe ca să aud ce spun. Raza mea vizuală este îngustă, scena este obturată. Mă frustrează pentru că, dacă nu știu ce se întâmplă acum, cum pot influența ce se va întâmpla în continuare?

Nepoțica noastră e culcată pe o păturică căptușită, sub o arcadă de care atârnă animăluțe în culori vii. Dă din picioruțe și Anna îi zâmbește. Pentru o clipă, mi se taie respirația imaginându-mi că aș putea fi o mamă care ar putea intra pe ușă ca și cum n-ar fi plecat niciodată. O mamă care n-a ratat un an din viața cuiva; sau nașterea altcuiva.

Casa nu este împodobită, nu sunt ghirlande cu luminițe pe balustrada scării și nici coroniță pe ușă. Mai sunt patru zile până la Crăciun și mă întreb dacă așteaptă Ajunul – stabilind noi tradiții de familie – sau dacă absența elementelor festive este intenționată. Dacă nu cumva Anna nu suportă să vadă beteală și alte mărunțișuri ieftine.

Laura se uită prin agenda mea. O văd pe Anna privind-o; mușcându-și buza de jos ca și cum ar vrea să se abțină de la vreun comentariu. Știu la ce se gândește.

Eram deja de un an la Oak View când a avut loc tâlhăria. Hoții n-au luat mare lucru – nici nu era cine știe ce de luat — dar au răscolit toată casa, făcând prăpăd în urma lor. Opera unor hoți dezordonați, după cum a spus poliția. A durat câteva săptămâni până când casa a arătat din nou normal și au trecut câteva luni bune până m-am simțit din nou în siguranță. Viețile noastre nu aveau niciun secret— nu pe-atunci – dar tot m-am simțit furioasă că cineva știa atâtea lucruri despre mine, când eu nu știam nimic despre ei.

Trăiesc același sentiment de furie uitându-mă la Laura cum răsfoiește paginile agendei mele. Nu e nimic important acolo, dar intruziunea este greu de suportat. Încetează, aș vrea să strig. Nu-mi mai căuta prin lucruri, ieși afară din casa mea!

Doar că nu mai este casa mea. Este a Annei. Și ea râde la o remarcă făcută de Laura, și zâmbește trist când Laura îi arată ceva ce eu nu pot vedea. Sunt lăsată pe dinafară. Dar râsul Annei e scurt. Politicos. Nu zâmbește și cu ochii. Nu vrea să facă asta.

Laura seamănă cu mama ei. Am fost colegă de școală cu Alicia; singura persoană căreia i-a spus atunci când, cu o săptămână înainte să împlinească 16 ani, și-a dat seama că era gravidă. Slabă țâr, sarcina a început să se vadă când avea opt săptămâni și s-a trezit alungată la scurt timp, când salopeta largă pe care începuse s-o poarte nu o mai putea păcăli pe mama ei.

Când am terminat școala, doi ani mai târziu, și slujba mea de asistent personal abia acoperea chiria unui apartament cu lift și spălătorie comună, rămânându-mi suficienți bani pentru chipsurile și vinul din weekend, Alicia trăia din ajutorul social într-un bloc cu multe etaje din Battersea.

Le-am dus în vacanță. Am petrecut trei nopți într-o pensiune din Derbyshire, împărțind un pat dublu, cu Laura dormind între noi.

— Ar trebui să ne luăm o casă împreună, a spus Alicia în ultima zi. Ne-am distra de minune.

Cum aș fi putut să-i spun că nu asta îmi doream pentru mine în viață? Că am fost atentă să nu rămân însărcinată; că-mi plăcea viața mea de una

singură și prietenii mei, și slujba mea? Cum puteam să-i spun că nu vreau să trăiesc într-un apartament plin de igrasie și că – oricât de mult mi-ar fi plăcut să-mi petrec timpul cu ea și cu Laura – nu voiam să trăiesc cu copilul altcuiva?

— De minune, am aprobat eu și apoi am schimbat subiectul.

Ar fi trebuit s-o ajut mai mult.

Anna îngenunchează pe covor și trage sertarul de jos de la birou. Se deschide cu mai multă forță decât se aștepta și ea cade pe spate, cu sertarul în poală. O văd pe Laura uitându-se la Anna, să se asigure că n-a pățit nimic; o văd apoi pe Anna râzând de propria ei neîndemânare. Laura se întoarce la teancul meu de agende, iar Anna ridică sertarul ca să-l pună înapoi în locașul lui, dar ceva o oprește. A văzut ceva.

Anna pune sertarul deoparte și bagă o mână la baza biroului. O văd uitându-se la Laura, să vadă dacă e atentă și, când văd cum se măresc de uimire ochii Annei, știu, clar ca și cum aș putea vedea-o, că mâna ei se strânge în jurul unei sticle netede de votcă.

Pe fața ei se citește dezamăgirea.

Cunosc și eu sentimentul.

Își retrage mâna de-acolo fără să scoată nimic, pune sertarul la loc și lasă sticla în ascunzătoarea ei. Nu-i spune nimic Laurei, iar senzația că am fost lăsată pe dinafară dispare, grație acestei mici complicități de care Anna nici măcar nu este conștientă. Sunt secrete care nu trebuie împărtășite în afara familiei.

Iar altele nu trebuie împărtășite deloc.

Capitolul 10

Anna

O surprind pe Laura uitându-se la ceas. Triază un teanc de hârtii, selectând jumătate din ele într-o grămadă pentru mașina de tocat documente. Chestia asta mă neliniștește. Tot ce este legat de afacere ar trebui să se afle la showroom, dar dacă din greșeală distruge ceva important? Sunt unul dintre managerii firmei – chiar dacă unul destul de pasiv. Nu pot să arunc pur și simplu hârtii fără să le verific mai înainte.

Greutatea privirii mele o face pe Laura să-și ridice ochii.

— Totul în regulă?

— Ar trebui să pleci. Mark se va întoarce în curând.

— Am promis c-o să rămân până vine acasă.

Mai pune un rând de hârtii în grămada pentru tocat.

— Dă vina pe mine.

Mă ridic și întind o mână s-o ajut și pe Laura.

— Dar n-am terminat de sortat partea asta.

— Am făcut o groază de treabă. Aproape c-am terminat.

E o exagerare grosolană. Grămezile Laurei cu chestii „de păstrat" și „de aruncat" s-au amestecat, iar eu nu mai sunt sigură dacă păstrez un ghem gigantic de benzi elastice pentru că sunt sentimentală, pentru că sunt folositoare sau pentru că pur și simplu au alunecat dintr-o parte în alta.

— E un dezastru!

— Asta se rezolvă foarte ușor, spun și o ridic pe Ella, o zoresc pe Laura din încăpere și închid ușa biroului. Ta daaa!

— Anna! Credeam că am fost de acord că nu așa rezolvăm lucrurile.

Tu ai fost de acord, îmi trece prin cap, apoi mă simt imediat

nedreaptă. A fost ideea mea să sortăm lucrurile din biroul părinților mei. Eu am fost cea care-a rugat-o pe Laura să mă ajute.

— Dar nu le ignor pentru că mă deranjează. Le ignor pentru că nu mai vreau să fac ordine acum. E cu totul și cu totul altceva.

Laura mijește ochii la mine, fără să fie convinsă de tonul meu entuziast.

— Și ce ai de gând să faci în legătură cu cartolina?

— Probabil că ai dreptate. Vreun nebun care face glume proaste, ca să-mi macine creierii.

— Bine.

Tot nu e sigură dacă ar trebui să mă lase de capul meu.

— Sunt bine, te asigur. Te sun mâine.

Îi dau haina și aștept răbdătoare până își caută cheile.

— Dacă ești sigură…

— Sunt.

Ne îmbrățișăm și rămân în prag până ajunge la mașină, cu o mână ținând zgarda Ritei, ca s-o împiedic să fugă după veverițe.

Mașina Laurei scoate un sunet înfundat, apoi motorul moare. Laura se strâmbă. Încearcă încă o dată, accelerând-o cu putere, ca să nu se oprească din nou, apoi dă cu spatele de pe alee, făcându-mi cu mâna prin geamul deschis.

Când nu mai aud sunetul mașinii ei, mă întorc în birou. Mă uit prin teancurile de hârtii, felicitări aniversare, pixuri și agrafe de prins documente, post-it-uri. Nu sunt răspunsuri acolo, numai amintiri.

Amintiri pe care vreau să le păstrez.

Scot capacul unei cutii cu fotografii și răscolesc printre ele. Deasupra sunt șase sau șapte fotografii cu mama mea și mama Laurei, Alicia. Într-una sunt pe terasa însorită a unui pub; în alta, într-o cafenea, la un ceai cu lapte. Altă poză a fost făcută dintr-un unghi ciudat, de parcă aparatul de fotografiat a fost proptit în ceva și a alunecat într-o parte. Mama și Alicia stau în pat, întinse pe

burtă, iar Laura e între ele. Are vreo doi anișori, ceea ce înseamnă că mama și Alicia trebuie să fi avut nu mai mult de 18. Erau și ele tot niște copii.

Sunt multe alte zeci de fotografii în cutie, dar toate – din câte îmi dau seama – sunt cu tata, cu showroomul, cu mine bebeluș.

Am o mulțime de poze cu tata, dar doar câteva cu mama. Întotdeauna în spatele aparatului foto, niciodată în obiectiv – ca atât de multe alte femei de îndată ce-și întemeiază o familie. Așa de hotărâte să înregistreze viețile copiilor lor înainte să se facă prea mari, că nu le mai trece prin cap să arhiveze și propria lor viață. Că într-o bună zi copiii lor vor vrea să se cufunde în imagini ale unei vremi pe care erau prea mici ca să și-o amintească.

În intervalul scurt de timp dintre dispariția mamei și catalogarea oficială a morții ei drept sinucidere, le-am dat celor de la poliție singura fotografie clară pe care o aveam cu ea, care stătea într-o ramă de argint pe polița șemineului din camera de zi. Au pus-o imediat în circulație, iar când vestea despre moartea ei s-a aflat, ziarele au folosit aceeași fotografie ca să-și ilustreze povestea. Poliția mi-a dat înapoi poza înrămată, dar de fiecare dată când mă uitam la ea, vedeam titlurile din presă. În cele din urmă, a trebuit s-o ascund.

În afară de fotografia de la nuntă, unde abia se vede de pălăria cu boruri largi care era la modă pe-atunci, nu sunt alte poze de-ale mamei la vedere. Pun deoparte fotografiile cu ea și Alicia, ca să înrămez vreo câteva mai târziu.

Deschid agenda mamei din 2016. E o agendă groasă format A4, fiecare zi acoperind două pagini: întâlnirile pe stânga și un spațiu gol pentru notițe pe partea cealaltă. Nu e vreo agendă sofisticată – un obiect promoțional primit de la un producător de mașini –, dar îmi trec degetele peste sigla embosată cu auriu și simt greutatea paginilor în timp ce-o răsfoiesc. Peste tot e scrisul mamei, iar cuvintele sunt greu de citit până clipesc intens, ca să nu mai înoate în lacrimi. Fiecare zi e plină. Întâlniri cu furnizori. Programări la

service pentru fotocopiator, aparatul de cafea, răcitorul de apă. Pe partea dreaptă, lista cu lucruri de făcut în fiecare zi, cu sarcinile bifate atent odată îndeplinite. *Dacă vrei să se rezolve un lucru, cere-i-l unei persoane ocupate* – nu așa spunea ea? Mama n-ar fi putut să-și mai ia vreo sarcină în plus pe cap nici dacă ar fi încercat, dar, cu toate astea, n-am auzit-o niciodată să se plângă că are prea multe de făcut. Când mama ei – o femeie capricioasă care-și raționalizase afecțiunea mai ceva ca zahărul în vreme de război – a fost internată într-un azil, mama a mers cu mașina în fiecare zi de la Eastbourne la Essex, întorcându-se acasă numai după ce bunica adormea.

Abia după aceea am aflat eu și tata despre nodulul pe care mama și-l descoperise la unul dintre sâni; așteptarea agitată prin care a trecut până să afle că era totul în regulă.

„Nu am vrut să vă faceți voi griji", a fost tot ce a avut de spus.

Amestecul de sarcini legate de casă și de serviciu din agendă mă ia prin surprindere. *Bilete la Adele pentru ziua lui A?* E înghesuit între notița care-i amintea s-o sune pe o oarecare Katie Clements în legătură cu un test drive și numărul de telefon al postului local de radio. Îmi apăs ochii cu podul palmelor. Aș vrea să mă fi uitat prin lucrurile părinților mei mai devreme; aș vrea să fi știut de ziua mea ce cadou s-a gândit să-mi facă.

Nu mă pot abține – dau pagina la 21 decembrie și mă uit la ziua în care a murit. Sunt programate două întâlniri și o listă întreagă de sarcini rămasă necompletată. La spatele agendei, sunt îndesate o mână de cărți de vizită, pliante și biletele mâzgălite. Agenda e ca o disecție a vieții mamei, la fel de revelatoare ca o autobiografie și tot atât de personală ca un jurnal. Strecor fotografiile înăuntru și țin agenda la piept pentru o clipă, după care încep să pun la loc toate lucrurile.

Fac ordine pe birou, punând la loc și prespapierul pe care l-am făcut din lut și apoi l-am vopsit când eram în școala primară. Înainte

stătea pe dulapul din bucătărie, ținând la un loc mulțimea de hârtii venite de la școală.

Îmi trec degetele peste crăpătura lipită cu adeziv, care îl împarte exact în două, și apoi îmi vine în minte dintr-odată o amintire intensă a sunetului pe care l-a scos când s-a lovit de perete.

Au urmat scuze.

Lacrimi. Ale mele, ale mamei.

— E ca nou, a spus tata, de îndată ce s-a uscat lipiciul.

Dar nu a fost așa, cum n-a fost nici pata de pe perete, acolo unde tata a umplut gaura și a zugrăvit pe deasupra într-o nuanță care nu se potrivea întocmai cu cea de dinainte. N-am vorbit cu el câteva zile.

Trag sertarul de jos al biroului și scot din nou sticla de votcă. E goală. Cele mai multe dintre ele așa erau. Peste tot. În spatele șifonierului; în rezervorul vasului de toaletă; învelite într-un prosop în adâncul dulapului de vase. Le găsesc, vărs conținutul și arunc sticla la fundul găleții de gunoi.

Dacă or fi fost sticle și înainte să plec eu la facultate, au fost ascunse mai bine. Sau eu nu le-am observat. M-am întors acasă într-o viață care se alterase în lipsa mea. Oare părinții mei beau mai mult sau ochii mei se deschiseseră dincolo de îngustul câmp vizual al copilăriei? După ce am găsit prima sticlă, a părut că sunt sute – ca atunci când înveți un cuvânt nou și apoi îl vezi peste tot.

Un fior involuntar îmi străbate șira spinării. *Simt că-mi dansează cineva pe mormânt*, obișnuia să spună mama. Afară e întuneric. Zăresc cu coada ochiului ceva mișcându-se prin grădină. Îmi tresaltă inima, dar când mă uit mai bine, văd reflexia propriului meu chip palid, uitându-se la mine, distorsionat de geamul vechi.

Un zgomot de afară mă face să tresar. *Vino-ți în fire, Anna.*

E vina camerei ăsteia. E plină de amintiri, niciuna plăcută. Mă agită. Îmi închipui lucruri. O figură fantomatică în fereastră, pași afară.

Dar stai: *chiar aud* pași…

Mișcându-se încet și atent, de parcă cel care pășește nu vrea să se facă auzit. Un scrâșnet ușor de pietriș pe care calcă cineva.

E cineva afară.

La etaj nu sunt lumini aprinse, nici aici, la parter, cu excepția veiozei de pe birou. De afară, casa trebuie să pară într-un întuneric aproape total.

Să fie oare un hoț? Pe strada asta sunt destule proprietăți de valoare, pline ochi de antichități și tablouri cumpărate atât ca să fie expuse, cât și ca investiții. Când firma a început să meargă bine, părinții mei au cheltuit banii pe tot felul de lucruri frumoase, dintre care multe pot fi văzute cu ușurință prin geamurile de jos. Poate că o fi trecut careva mai devreme, când eu și Ella eram la secția de poliție, și apoi s-a hotărât să se întoarcă la adăpostul întunericului. Poate că – un nod de spaimă mi se pune în gât – m-au observat pentru o vreme. N-am scăpat toată ziua de senzația că sunt urmărită, iar acum mă întreb dacă nu cumva instinctele mele au fost corecte.

Când eram mică, știam codul alarmei cu mult înainte să pot memora numărul nostru de telefon, dar alarma nu a mai fost pornită de când s-a mutat Mark aici. Nu era obișnuit să trăiască într-o casă cu alarmă. O declanșa de fiecare dată când venea acasă, înjurând frustrat în timp ce se chinuia cu tastatura.

— Rita e cu siguranță un element care să sperie hoții, nu? a spus el, după ce le-a comunicat celor de la compania de securitate că da, era *încă* o alarmă falsă.

M-am dezobișnuit și eu s-o mai pornesc, iar acum, că stau toată ziua acasă cu Ella, am încetat cu totul s-o mai folosim.

Mă gândesc s-o activez acum, dar știu că n-o să fiu în stare să-mi dau seama, pe întuneric, cum s-o potrivesc, iar gândul de a mă afla acolo, lângă ușa de la intrare, în timp ce un hoț încearcă să intre în casă, îmi face pielea de găină.

Ar trebui s-o duc pe Ella sus. Pot să trag în fața ușii comoda cu sertare din camera ei. Pot să ia ce vor ei de-aici de jos – nu contează. Mă uit de jur împrejurul camerei de zi cu un ochi critic, întrebându-mă ce caută. Televizorul, presupun, și lucruri evidente, ca bolul pentru punci care a fost cândva al străbunicii mele și în care sunt acum violete africane. Pe polița șemineului sunt două păsări de porțelan, pe care le-am cumpărat pentru părinții mei de aniversarea lor. Nu sunt valoroase, dar arată ca și cum ar fi. Să le iau cu mine? Dacă iau păsările, ce altceva să mai iau? Sunt atât de multe amintiri în casa asta; atât de multe lucruri după care aș suferi. E imposibil să le iau pe toate.

E greu să-mi dau seama cu exactitate de unde se aud pașii. Sunetul înfundat al pietrișului devine mai puternic, de parcă prădătorul a mers mai întâi pe o latură a casei și acum se întoarce pe cealaltă. Îmi iau telefonul mobil de lângă monitorul pentru bebeluși. Să sun oare la poliție? Sau un vecin?

Iau telefonul și derulez numerele din agendă, până ajung la cel al lui Robert Drake. Ezit, pentru că n-aș vrea să-l sun, dar știu că e cel mai logic lucru pe care l-aș putea face. E chirurg, deci ar trebui să se descurce în situații de urgență, și dacă e încă acasă, în casa vecină, ar putea să iasă afară să verifice sau pur și simplu să aprindă luminile exterioare și să sperie pe oricine o fi acolo…

Are telefonul închis.

Zgomotul pașilor pe pietriș se aude din ce în ce mai tare, la fel ca vâjâitul sângelui care-mi șuieră în urechi. Aud un sunet ca de obiect târât. O scară oare?

Pe o latură a casei, între aleea cu pietriș din față și grădina îngrijită din spate, este o fâșie îngustă de pământ cu o magazie și un mic spațiu de depozitare pentru lemne. Aud un sunet înfundat, care ar putea fi ușa magaziei. Îmi bate inima și mai tare. Mă gândesc la cartolina anonimă, la graba cu care am dus-o la poliție. Oare am greșit? Era cartolina un avertisment – că ceea ce i se întâmplase

mamei mi s-ar putea întâmpla și mie?

Poate că nu e un hoț afară.

Poate că cel care a ucis-o pe mama mă vrea moartă și pe mine.

Capitolul 11

Murray

Tom Johnson lipsea de cincisprezece ore când soția lui, Caroline Johnson – în vârstă de 48 de ani, cu zece ani mai tânără decât soțul ei – a sunat la poliție. Nu-l mai văzuse pe Tom de când avuseseră ceea ce numea ea o „ciondăneală stupidă" când plecaseră de la serviciu cu o zi înainte.

— A spus că se duce la pub, a declarat femeia. Când nu a venit acasă, m-am gândit că poate s-a dus la fratele lui să doarmă la el.

Fiica lor, Anna, care locuia în casa părinților ei, era plecată la Londra, la o conferință a organizației de caritate pentru copii, la care lucra încă de când terminase facultatea.

A doua zi, Tom Johnson nu a venit la serviciu.

Murray găsi declarația lui Billy Johnson, fratele lui Tom și partenerul său de afaceri, care nu era îngrijorat de faptul că Tom lipsea.

— Am presupus că e mahmur. E partener la firmă. Ce era să fac? Să-i dau un avertisment?

Chiar și în declarația aceea seacă și simplă, Billy Johnson avusese o atitudine defensivă. Era o reacție naturală pentru mulți oameni; un fel de a-și dilua sentimentul de vinovăție dat de faptul că nu se preocupaseră suficient de mult atunci când fusese important.

Raportul pentru persoane dispărute fusese completat de un agent de poliție în uniformă și fusese catalogat cu risc scăzut. Murray se uită la numele polițistului, dar nu-l recunoscu. Nicio informație din etapa respectivă nu sugera că Tom Johnson s-ar fi aflat în pericol, dar asta nu avea de ce să împiedice întrebările care aveau să se ridice după ce s-a aflat despre sinuciderea sa; nu i-ar fi împiedicat pe ofițerii responsabili să-și pună la îndoială felul în care au judecat

lucrurile. Dacă situația ar fi fost clasificată drept una de mare risc, s-ar fi schimbat cu ceva lucrurile? Era imposibil de știut. Nimic legat de dispariția lui Tom Johnson nu trezise motive serioase de îngrijorare. Era un om de afaceri de succes, bine-cunoscut în tot orașul. Un familist fără un istoric cunoscut de depresie.

Primul mesaj venise la 9:30 a.m.

Îmi pare rău.

Ca o ironie a sorții, Caroline Johnson răsuflase ușurată.

— Am crezut că-și cerea scuze pentru disputa pe care am avut-o, declarase ea. Țipase la mine – spusese câteva lucruri care mă necăjiseră. Era un tip temperamental, dar întotdeauna și-a cerut scuze după aceea. Când a venit mesajul, m-am gândit că cel puțin era bine.

Era un tip temperamental.

Murray sublinie aceste cuvinte. Cât de temperamental fusese Tom Johnson? Ar fi putut să se ia la ceartă cu cineva în seara aceea, la pub? Să se ia la bătaie? Investigațiile făcute în barurile pe unde-și făcea veacul de obicei Tom n-au dat niciun rezultat. Oriunde s-o fi dus să-și înece amarul în seara de dinaintea morții sale, nu fusese în localul său obișnuit.

O solicitare din partea celui care se ocupase de caz, în legătură cu verificarea convorbirilor de pe telefonul lui Tom, fusese respinsă, deoarece la momentul acela nu exista nicio dovadă concretă că viața lui ar fi fost în pericol. Murray se strâmbă gândindu-se la superiorul care luase acea hotărâre. Era o decizie care avea să se schimbe rapid când Caroline a primit un al doilea mesaj de la soțul ei.

— Cred că are de gând să se sinucidă…

Murray ascultă înregistrarea apelului telefonic făcut de Caroline Johnson la Urgențe. Închise ochii, simțind cum panica femeii îl traversa și pe el, de parcă ar fi fost propria lui teamă. O auzi citind

mesajul pe care-l primise de la soțul ei; îi atrase atenția răspunsul calm al operatorului, în timp ce o întreba pe Caroline care era numărul de telefon al soțului ei și o ruga să păstreze acel mesaj.

Nu mai pot face asta. Lumea va fi un loc mai bun fără mine.

Ce nu mai putea face?

Era genul acela de comentariu pe care-l face toată lumea în vâltoarea momentului. Putea să nu însemne nimic sau putea să însemne totul.

Nu mai pot face asta.

Să rămână căsătorit? Să aibă o aventură? Să mintă?

Ce anume făcuse Tom Johnson care să genereze un asemenea val de vinovăție?

Nu mai veniseră și alte mesaje. Telefonul mobil al lui Tom Johnson suna. Triangulația îl plasase undeva în apropiere de Beachy Head. Camerele de supraveghere arătau mașina pe care o luase de la serviciu îndreptându-se spre același loc și mai mulți polițiști fură direcționați într-acolo. Chiar dacă Murray știa cum se încheiaseră evenimentele, tot mai simțea un bubuit în piept în timp ce citea paginile din dosar, imaginându-și cum trebuie să se fi simțit polițiștii implicați într-o cursă pentru salvarea unei vieți.

O persoană oarecare – Diane Brent-Taylor – sunase să anunțe că văzuse un bărbat punându-și pietre în rucsac. I s-a părut ceva ciudat pentru un om îmbrăcat în costum, așa că a stat și l-a urmărit cum se apropia de marginea stâncii. Îngrozită, l-a văzut scoțându-și din buzunar portofelul și telefonul, înainte să facă un pas în față și să dispară. Murray citi transcrierea convorbirii telefonice.

— Este flux acum. Nu e nimic acolo jos. Nu pot să-l văd.

Cei de la paza de coastă fuseseră în apă în câteva minute, dar era deja prea târziu. Nici urmă de Tom Johnson.

Murray trase aer în piept, să se liniștească puțin. Se întrebă cum

se descurca Ralph Metcalfe, medicul legist, care auzea zi de zi povești despre morți. Se întrebă dacă se obișnuise cu asta sau dacă se ducea acasă și își amorțea simțurile cu o sticlă de băutură.

Polițiștii izolaseră zona în care spusese doamna Brent-Taylor că-l văzuse pe Tom aruncându-se. Îi găsiră telefonul și portofelul, ecranul mobilului fiind plin cu mesajele disperate de la soția sa.

Unde ești?
Nu face asta.
Avem nevoie de tine…

Poliția o anunțase de moartea soțului său pe Caroline Johnson în bucătăria acesteia, unde era înconjurată de familie. O notiță fotocopiată din carnețelul agentului Woodward cuprindea numele, ocupația și datele de contact ale membrilor familiei și ale prietenilor care se adunaseră să-i ofere sprijin lui Caroline.

William (Billy) Johnson. Director la Johnson's Cars. Cumnat.
Robert Drake. Chirurg, Royal Sussex. Vecin.
Laura Barnes. Recepționeră la Hard as Nails. Fină.

Datele Annei Johnson – *coordonator regional la Salvați Copiii. Fiică* – fuseseră notate câteva pagini mai încolo, sugerând că ajunsese după ce agentul Woodward adunase datele inițiale.

În zilele de după moartea lui Tom Johnson avuseseră loc nenumărate anchete, în timp ce detectivii de la Investigații Criminale pregăteau un dosar pentru medicul legist. Fusese extras conținutul telefonului lui Tom, inclusiv căutările pe internet pe care le făcuse acesta în primele ore ale zilei de 18 mai: *loc pentru sinucideri Beachy Head și orele fluxului Beachy Head.*

Murray observă că mareea atingea punctul ei maxim la 10:04 a.m., iar apelul de la Diane Brent-Taylor venise doar un minut mai târziu. La momentul acela, apa trebuie să fi avut șase metri adâncime. Suficient cât să înghită un bărbat îngreunat de pietre,

curentul de dedesubt trăgându-l dincolo de linia fluxului. Dacă trupul avea să fie recuperat vreodată, ce mai rămânea din el, nouăsprezece luni mai târziu? Mai era acolo ceva care să poată spune dacă Tom Johnson fusese singur pe marginea stâncii în acea dimineață?

Martorul, Diane Brent-Taylor, nu văzuse pe nimeni împreună cu Tom. Refuzase să dea o declarație sau să participe la anchetă. După câteva conversații telefonice, în timpul cărora Diane fusese evazivă până la punctul de obstrucționare a justiției, cel care se ocupase de caz din partea poliției stabilise, în cele din urmă, că Diane se afla la Beachy Head cu un bărbat însurat cu care avea o aventură. Cuplul clandestin era la fel de dornic să păstreze secretul pe cât era și poliția să obțină o declarație, așa că nimic n-a putut s-o convingă pe Diane să-și pună numele pe vreo hârtie.

Carnețelul lui Murray cuprindea acum cronologia completă a evenimentelor. Investigația cu privire la moartea lui Tom Johnson se încheiase în două săptămâni, dosarul fusese închis și Departamentul de Investigații Criminale se ocupase de alte cazuri. Se produsese o întârziere de câteva luni, timp în care a fost nevoie să se obțină aprobarea pentru deschiderea unei investigații în lipsa existenței unui cadavru, dar din punctul de vedere al anchetei, treaba era încheiată. Sinucidere. Tragic, dar fără motive de suspiciune. Punct.

Însă chiar așa să fi fost?

La dosar existau câteva CD-uri cu înregistrări ale camerelor de supraveghere, reținute imediat ce au apărut motive de îngrijorare în legătură cu dispariția lui Tom Johnson. Nu părea să fi fost vizionate și Murray se gândi că, la momentul când au apărut CD-urile, fuseseră trase deja concluziile triste în ceea ce privește cazul, iar polițiștii nu au mai avut ocazia să se uite la multele ore de înregistrări pe care acele CD-uri probabil că le conțineau. Era oare posibil ca aceste CD-uri să dețină dovada unei crime atât de bine

mascate că nu fusese niciodată considerată drept una?

Mașina Audi nou-nouță, luată de Tom Johnson din showroom-ul său în ziua dispariției, fusese analizată, dar cum toate indiciile duceau către o sinucidere, nu o crimă, nu a fost alocat un buget pentru teste criminalistice. La fel ca în cazul înregistrărilor de pe camerele de supraveghere, totuși, și aceste dovezi fuseseră sigilate și păstrate, și Murray se întrebă dacă avea rost să trimită la analize bețișoarele cu tampoane criminalistice și firele de păr prelevate din mașină.

Dar ce avea să dovedească asta? Nu exista niciun suspect cu care să fi putut compara probele, iar mașina fusese una dintre atracțiile showroomului. Cine știe câte test drive-uri găzduise?

Un argument chiar mai pertinent era legat de cum avea Murray să obțină semnătura pe o astfel de cerere de analize, când el nici măcar n-ar fi trebuit să se ocupe de așa ceva? Până în punctul acela, nimic din ceea ce găsise nu părea să-i indice lui Murray că ceva era în neregulă cu verdictul de sinucidere pus de medicul legist.

Poate că dosarul lui Caroline Johnson avea să se dovedească mai interesant.

Răspunsul poliției la apelul făcut de Anna Johnson fusese rapid și amplu. Adresa familiei era deja marcată în baza de date și, de data asta, nu se mai pusese problema ca dispariția lui Caroline Johnson să nu fie considerată una cu potențial ridicat de risc.

— Moartea tatălui meu a afectat-o foarte tare, declarase Anna Johnson. Am început să lucrez de-acasă ca s-o pot supraveghea – eram cu adevărat îngrijorată. Nu mânca, era ca pe ace de fiecare dată când suna telefonul și, în unele zile, nici nu se dădea jos din pat.

Până aici, nimic anormal, își spuse Murray. Durerea afecta pe fiecare în parte într-un anumit fel, iar durerea provocată de sinuciderea cuiva era și mai împovărătoare. Sentimentul de vinovăție – oricât de nepotrivit – apăsa greu asupra oricui.

Pe 21 decembrie, Caroline Johnson îi spusese fiicei sale că voia să ia puțin aer.

— Fusese cu capul în nori toată ziua, spusese Anna ulterior. O tot surprindeam uitându-se la mine și de două ori mi-a spus că mă iubește. Se comporta ciudat, dar am pus-o pe seama faptului că ne temeam amândouă de ideea primului Crăciun fără tata.

La prânz, Caroline a ieșit să cumpere lapte.

— A luat mașina. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat că ceva nu era în regulă – întotdeauna cumpărăm lapte de la magazinul din capătul străzii. Ajungi mai repede pe jos. Imediat ce mi-am dat seama că mașina nu mai este acolo, am știut că ceva îngrozitor avea să se petreacă.

Poliția a fost sunată la 3:00 p.m. Un ofițer de serviciu, care știa istoricul familiei și care avusese prea multe intervenții la Beachy Head ca să fie optimist, a sunat la biroul capelanului. De mai mulți ani, organizația de caritate ajutase cu intervenții pe timp de criză, patrule de voluntari activi și echipe de căutare, toate având ca scop reducerea numărului deceselor care aveau loc anual la Beachy Head. Un capelan amabil a spus că da, într-adevăr, văzuse o femeie care corespundea descrierii, dar că polițistul putea sta liniștit, femeia nu se aruncase.

Murray puse deoparte declarația Annei Johnson și găsi nota din jurnalul de apeluri în care agentul de poliție Grey, cu indicativul 956, adăugase:

CAPELANUL A DECLARAT CĂ A AVUT O DISCUȚIE LUNGĂ PE MARGINEA STÂNCII CU O FEMEIE ÎN JUR DE 50 DE ANI. SUBIECTUL SE AFLA ÎNTR-O STARE DE AGITAȚIE, PĂREA SUPĂRATĂ ȘI PURTA UN RUCSAC PLIN CU PIETRE. SUBIECTUL A SPUS CĂ SE NUMEȘTE CAROLINE ȘI CĂ ȘI-A PIERDUT DE CURÂND SOȚUL, CARE S-A SINUCIS.

Capelanul o convinsese pe Caroline să se îndepărteze de marginea stâncii.

— Am așteptat până când și-a scos pietrele din rucsac, a declarat el. Ne-am întors în parcare. I-am spus că Dumnezeu este mereu dispus să ne asculte. Să ne ierte. Că nimic nu putea fi atât de rău încât nici Dumnezeu să nu ne mai poată ajuta.

Murray îi admira pe cei cărora credința le asigura o asemenea liniște sufletească. Își dorea să aibă și el sentimente atât de fierbinți de fiecare dată când intra într-o biserică, dar erau prea multe lucruri îngrozitoare pe lume, ca el să poată accepta că acestea făceau parte din planul lui Dumnezeu.

Oare credința capelanului fusese zguduită de ceea ce s-a întâmplat apoi? Se rugase el oare să poată accepta împăcat ceea ce s-a întâmplat?

A fost distribuită fotografia lui Caroline, iar la Beachy Head au fost trimise patrule suplimentare. Paza de coastă lucrase în colaborare cu poliția și cu cei de la capelă, așa cum se întâmpla adeseori. Voluntari și salariați lucrând cot la cot. Oameni din medii diferite, cu pregătire diferită, dar având același scop. S-o găsească pe Caroline Johnson vie.

Telefonul lui Caroline a fost depistat la sau în apropiere de Beachy Head și, la scurt timp după 5:00 p.m., poșeta și telefonul ei mobil au fost descoperite de un om care-și plimba câinele la marginea stâncii. În ziua aceea, punctul maxim al mareei fusese înregistrat la ora 4:33 p.m.

Un BMW din parcarea de la Beachy Head, cu cheile încă în contact, fusese identificat rapid ca aparținând firmei Johnson's Cars, unde Billy Johnson a confirmat că descrierea făcută de capelan corespundea cumnatei sale, Caroline Johnson, colegă la Jonson's Cars și văduva recentă a fratelui său, Tom Johnson.

Cu excepția mesajelor sinucigașe – Caroline nu trimisese niciunul –, era o copie la indigo a sinuciderii lui Tom Johnson, care avusese loc cu șapte luni în urmă. Cum trebuie să se fi simțit Anna deschizând ușa unui alt polițist cu cascheta în mână? Stând în

bucătărie cu aceiași prieteni și rude adunate în jurul său? O altă investigație, o altă înmormântare, o altă anchetă.

Murray puse dosarul deoparte și lăsă să-i scape un suspin. De câte ori încercase Sarah să se sinucidă?

De prea multe ori ca să mai țină socoteala.

Prima tentativă venise la doar câteva săptămâni de când erau împreună, când Murray se dusese să joace squash cu un coleg, în loc să se întâlnească cu Sarah. Când s-a întors acasă, a găsit șapte mesaje pe robotul telefonic, fiecare mai disperat decât cel de dinainte.

Murray se panicase atunci. Și data următoare. Uneori treceau luni întregi între tentative; alteori, Sarah încerca de câteva ori pe zi să-și ia viața. Acelea erau situațiile când se ajungea de fiecare dată la Highfield.

În timp, și-a dat seama că cea mai stringentă nevoie pe care o avea Sarah era ca el să rămână cât se poate de calm. Prezent. Să nu o judece, să nu intre în panică. Așa că venea acasă și o ținea în brațe, iar dacă nu era nevoie s-o ducă la spital – de cele mai multe ori așa se întâmpla –, Murray îi curăța brațele și o pansa cu delicatețe, asigurând-o că nu pleca nicăieri. Și abia când Sarah era deja în pat – cu ridurile de pe frunte netezite de somn –, Murray își punea capul în palme și plângea.

Murray se frecă pe față. Concentrează-te! Cazul acesta ar fi trebuit să-i umple timpul. Să-l facă să nu se mai gândească la Sarah. Să-l facă să nu mai retrăiască amintiri pe care își dorea să nu le fi avut.

Se uită la carnețelul lui, acoperit acum de un scris îngrijit. Nimic nu părea să fi fost în neregulă. Și atunci de ce ar pune cineva la îndoială moartea lui Caroline? Ca să genereze probleme? S-o supere pe Anna?

Sinucidere? Mai gândește-te.

Ceva se petrecuse în ziua aceea, ceva ce nu se regăsea în dosarele

poliției. Ceva ce le scăpase investigatorilor. Se mai întâmpla. Nu des, dar se mai întâmpla. Detectivi neglijenți sau pur și simplu prea ocupați. Dând prioritate altor cazuri; închizând situațiile care nu duceau nicăieri, când poate – doar poate – ar mai fi trebuit puse niște întrebări. Căutate mai multe răspunsuri.

Murray ridică ultimul teanc de documente: diverse hârtii neașezate într-o ordine anume – o fotografie a lui Caroline Johnson, o copie a listei contactelor din agenda ei telefonică și o copie a asigurării de viață a lui Tom Johnson.

Murray se uită la ultimul document. Și apoi se mai uită o dată.

Tom Johnson valorase o sumă considerabilă de bani.

Murray nu văzuse casa Annei, dar știa strada – o stradă liniștită, la mare căutare, cu propriul său parc privat – și proprietățile din zona aceea nu erau tocmai ieftine. Murray presupuse că locuința fusese proprietatea comună a soților Johnson, moștenită prin urmare de fiica lor, tot la fel cum se întâmplase, presupunea el, și cu suma încasată de pe urma poliței de asigurare de viață. Și toate astea fără să mai pună la socoteală afacerea familiei, pe care Anna o controla și ea acum.

Oricum ai fi privit lucrurile, Anna Johnson era o femeie extrem de bogată.

Capitolul 12

Anna

Orbecăi cu telefonul, căutând apeluri recente, și apăs pe numărul lui Mark, în timp ce merg în vârful degetelor în hol și apoi spre scară, cu Ella în brațe. O implor din ochi să nu scoată niciun zgomot.

Și apoi trei lucruri se întâmplă.

Scrâșnetul pietrișului sub picioare se transformă în pași, pe treptele de la ușă.

Sunetul subțire al telefonului lui Mark la urechea mea este dublat de o versiune mai puternică, care se aude din afara casei.

Și ușa de la intrare se deschide.

Când Mark intră în casă, ținând în mână telefonul mobil care încă mai suna, mă găsește stând în hol, cu ochii măriți de groază și agitată de la adrenalina pompată în sânge.

— Ați sunat, domniță? spune el și-mi zâmbește larg în timp ce respinge apelul.

Îmi îndepărtez încet telefonul de la ureche, bătăile inimii mele refuzând să accepte faptul că pericolul a trecut. Râd stânjenită, tot atât de amețită de sentimentul de ușurare pe cât fusesem mai devreme din cauza spaimei pe care am tras-o.

— Am auzit pe cineva mergând pe lângă casă. Am crezut că vrea să intre.

— Cineva chiar așa a făcut. Eu.

Mark vine să mă sărute, cu Ella strivită între noi. Îi dă și ei un pupic pe frunte și mi-o ia din brațe.

— Ai dat târcoale. De ce n-ai venit direct, prin față?

Tonul meu iritat este nedrept, un produs al panicii care mi se disipează încet în sânge.

Mark își lasă capul într-o parte și se uită la mine cu mai multă răbdare decât merită asprimea mea.

— Am scos tomberoanele afară. Mâine se ridică gunoiul, spune el și apoi îi cântă Ellei: Nu-i așa? Ba așa e!

Strâng din ochi o clipă. Zgomotul ca de scară târâtă. Sunetul înfundat făcut de ușa de la magazia unde ținem tomberoanele. Zgomote atât de familiare, că ar fi trebuit să-mi dau seama imediat ce erau. Îl urmez pe Mark în camera de zi, unde aprinde luminile și o așază pe Ella în leagănul ei.

— Unde e Laura?

— Am trimis-o acasă.

— Dar mi-a spus c-o să rămână cu tine. Aș fi venit mai devreme…

— Nu am nevoie de o dădacă. Sunt bine.

— Chiar?

Îmi ia ambele mâini în ale lui și-mi ține brațele larg deschise. Evit inspecția la care mă supune.

— Da. Nu. Nu chiar.

— Așadar, unde-i cartolina aia?

— Am predat-o poliției.

Îi arăt aceleași fotografii pe care i le-am arătat și Laurei și-l văd cum mărește imaginea, ca să înțeleagă mesajul. Îl citește cu voce tare.

— *Sinucidere? Mai gândește-te.*

— Vezi? Mama mea a fost omorâtă.

— Și totuși nu asta spune mesajul.

— Dar asta implică, nu?

Mark mă privește gânditor.

— E posibil să fi fost un accident.

— Un accident? întreb eu și e clar că nu cred așa ceva. Atunci de ce n-a zis așa? De ce mesajul ăsta sinistru? Și cartolina asta penibilă.

Mark se așază cu un oftat, care cred – sper – că e mai puțin legat

de mine și mai mult de faptul că a fost nevoie să-și petreacă întreaga zi într-o sală de cursuri plină.

— Poate cineva încearcă să arate cu degetul. Mai degrabă neglijență decât un act deliberat. Cine e responsabil pentru securitatea de la marginea stâncii?

Nu spun nimic, iar când continuă, vocea lui Mark este mai blândă.

— Înțelegi totuși ce vreau să spun. E destul de ambiguu.

— Presupun că da. Doar că mama și-a lăsat poșeta și telefonul pe marginea stâncii, ceea ce ar fi ciudat să se întâmple dacă ai cădea accidental…

— Numai dacă nu le-a pus mai întâi acolo. Nu le-a scăpat. Se uita peste margine, sau încerca să salveze o pasăre, iar marginea s-a sfărâmat și…

Mă așez greoi lângă Mark.

— Chiar crezi că a fost un accident?

Se întoarce către mine, așa că putem să ne privim direct în ochi. Când vorbește, are un ton amabil și nu-și ia ochii de la mine.

— Nu, iubita mea, cred că mama ta a fost disperat de nefericită după ce a murit tatăl tău. Cred că era cu mult mai deprimată decât și-ar fi putut imagina cineva. Și, se oprește el, asigurându-se că-l ascult, cred că și-a luat viața.

Nimic din ce-mi spune nu e nou pentru mine și, cu toate astea, mi se strânge inima și îmi dau seama cât de mult mi-am dorit ca alternativa prezentată de el să fi fost adevărată. Cât de repede sunt gata să sar după un colac de salvare care nici măcar n-a fost aruncat.

— Tot ce vreau să zic este că orice este deschis interpretărilor, inclusiv cartolina.

Îmi pune telefonul cu ecranul în jos pe măsuța de cafea, ca să nu se mai vadă imaginile.

— Oricine ți-a trimis-o vrea să te zăpăcească de cap. Sunt niște oameni bolnavi. Care vor o reacție. Nu le face hatârul.

— Bărbatul de la secția de poliție a pus-o într-o pungă pentru colectare de probe. Mi-a spus că vor verifica să vadă dacă sunt amprente.

Ei iau treaba asta în serios, aș fi vrut eu să adaug.

— Ai stat de vorbă cu un detectiv?

— Nu, era doar tipul care lucra la recepție. A fost detectiv mare parte a carierei sale, apoi, când s-a pensionat, s-a întors să lucreze ca civil.

— Asta înseamnă să fii un om dedicat.

— Este, nu-i așa? Închipuie-ți cum e să-ți placă ceea ce faci atât de mult, încât să nu vrei să renunți. Nici măcar după ce te-ai pensionat.

— Sau ți-a intrat atât de mult în sânge sistemul că nu te poți imagina făcând altceva?

Mark cască, ducându-și mâna prea târziu la gură ca să ascundă asta. Din față, dinții lui sunt de un alb perfect, dar din unghiul în care stau pot să văd plombele care-i umplu molarii superiori.

— Oh, eu n-am văzut lucrurile din perspectiva asta.

Mă gândesc la Murray Mackenzie, cu atitudinea sa grijulie și comentariile pertinente și, din cine știe ce motiv, mă bucur că mai lucrează încă pentru poliție.

— Oricum, a fost foarte amabil.

— Foarte bine. Între timp, cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să nu te mai gândești la asta.

Se așază în colțul canapelei, cu picioarele întinse și ridică un braț, invitându-mă lângă el. Mă strecor în poziția noastră îndelung exersată, cuibărindu-mă sub brațul său stâng, în timp ce el își sprijină ușor bărbia de creștetul capului meu. Miroase a aer rece și a încă ceva ce reușesc să identific…

— Ai fumat?

Sunt doar curioasă, dar chiar și eu detectez tonul inchizitorial de dincolo de cuvintele mele.

— Am tras câteva fumuri după ce am terminat. Scuze, miros

îngrozitor?

— Nu, eu doar… nu știam că fumezi.

Închipuiți-vă cum e să nu știi că partenerul tău fumează. Dar nu l-am văzut niciodată cu o țigară. Nici măcar nu l-am auzit pomenind de așa ceva.

— M-am lăsat de fumat cu ani în urmă. Terapie prin hipnoză. De fapt, asta m-a determinat să mă apuc să fac consiliere psihologică. Nu ți-am povestit? Oricum, la fiecare câteva luni aprind o țigară, trag câteva fumuri și apoi o sting. Îmi aduce aminte de faptul că eu controlez asta, spune el și zâmbește larg. Te asigur că toată chestia are o logică. Și nu-ți face griji – n-aș face asta niciodată în preajma Ellei.

Mă cuibăresc la loc lângă el. Îmi spun că e incitant că încă mai descoperim lucruri noi unul la celălalt – ce avem în comun; ce ne desparte –, dar în perioada asta misterul e ultima chestie de care am nevoie în viața mea. Aș vrea ca eu și Mark să ne știm unul pe altul pe dinafară. Să fi fost iubiți din copilărie. Aș vrea să mă fi cunoscut înainte să moară mama și tata. Eram o altă persoană pe-atunci. Curioasă. Amuzată. Amuzantă. Mark nu o știe pe Anna aceea. O știe pe Anna, îndurerata; Anna, însărcinata; Anna, mama. Uneori, când Laura sau Billy sunt prin preajmă, mă pierd într-o vreme de dinaintea morții părinților mei și mă simt din nou ca mine cea de odinioară. Nu se întâmplă însă suficient de des.

Schimb subiectul.

— Cum a fost cursul?

— O mulțime de interpretări de roluri diverse, spune Mark și-l aud cum se strâmbă. Nu-i place deloc genul acesta de lucruri.

— Ai venit mai târziu decât mă așteptam.

— Am trecut pe la apartament. Nu-mi place să-l las așa, gol.

Când l-am cunoscut pe Mark, locuia în Putney. Își vedea pacienții într-o încăpere a apartamentului său de la etajul șapte și-și petrecea o zi pe săptămână la un cabinet din Brighton – același cabinet care a

împărțit pliantele în zona Eastbourne chiar în momentul când aveam eu mai multă nevoie de așa ceva.

l-am spus Laurei despre testul de sarcină înainte chiar să-i dau vestea lui Mark.

— Ce-o să mă fac?

— Păi, presupun c-o să faci un bebeluș, a zâmbit Laura larg. Nu așa se întâmplă de obicei?

Stăteam într-o cafenea din Brighton, vizavi de salonul de manichiură unde lucrase Laura. Își găsise o slujbă nouă ca operator la un call center pentru o companie de comerț online, dar am văzut-o uitându-se la fetele care râdeau în salonul de manichiură și m-am întrebat dacă nu-i lipsea cumva cleveteala aceea.

— Nu pot să am un copil.

Nu mi se părea ceva real. Nu mă simțeam însărcinată. Dacă n-ar fi fost cele șase teste de sarcină pe care le făcusem și absența menstruației, aș fi putut să jur că nu era decât un vis urât.

— Sunt și alte opțiuni, a spus Laura încet, chiar dacă nu era nimeni care să ne audă.

Am scuturat din cap. Două vieți pierdute erau deja prea mult.

— Ei bine, atunci, felicitări, mămico! a spus Laura, ridicând cana de cafea într-un toast închipuit.

În seara aceea, la cină, i-am spus și lui Mark. Am așteptat până când s-au umplut toate mesele din jurul nostru, ca să fiu protejată de compania persoanelor străine.

— Îmi pare rău, am zis după ce am aruncat bomba.

Pe fața lui am putut citi confuzia pentru o clipă.

— Îți pare rău? Dar e grozav! Adică… nu-i așa? a întrebat el, uitându-se la mine cu atenție. Tu nu crezi asta?

Încercase să fie serios, dar un zâmbet larg i se instala încet pe față și se uita de jur împrejur prin restaurant de parcă s-ar fi așteptat la o rundă de aplauze din partea tovarășilor noștri de cină, complet

neștiutori.

— Eu… eu nu eram sigură.

Dar apoi mi-am pus mâinile pe burta mea încă plată și m-am gândit că, după cât de îngrozitor fusese anul precedent, acolo era ceva bun. Ceva miraculos.

— Bine, poate că e un pic mai rapid decât ne-am fi dorit…

— Un pic.

Nu puteam număra săptămânile de când eram împreună.

— …dar este ceea ce ne-am dorit.

S-a uitat la mine căutând aprobare, iar eu am dat din cap vehement că da. Așa era. Ba chiar și vorbiserăm despre asta, surprinzându-ne unul pe altul prin inocență. Mark avea 39 de ani când ne-am cunoscut, rănit după o relație pe termen lung despre care crezuse că avea să fie pentru totdeauna și resemnat la gândul că era posibil să nu aibă niciodată familia pe care și-o dorise. Eu aveam doar 25 de ani, dar eram dureros de conștientă de cât de scurtă este viața. Moartea părinților mei ne adusese împreună; iar bebelușul acesta avea să fie lipiciul care să ne țină uniți.

Treptat, Mark și-a redus activitatea de la cabinetul din Londra și a început să lucreze mai mult la sediul din Brighton, apoi s-a mutat cu mine și și-a închiriat apartamentul din Putney. Părea soluția perfectă. Chiria acoperea rata ipotecii și-i mai rămâneau și ceva bani, iar chiriașii păreau mulțumiți să se ocupe de tot ce nu mergea cum trebuie. Sau cel puțin așa am crezut, până când am primit un telefon de la comisia pentru mediu, care ne-a informat că vecinii de la etajele de deasupra se plânseseră de un anumit miros. Până când am apucat să ajungem acolo, chiriașii au plecat, datorându-ne chiria pe o lună și banii de garanție și lăsând locul într-o stare atât de avansată de degradare, că nu mai putea fi închiriat imediat. Mark repara treptat stricăciunile.

— Cum mai arată?

— Sumbru. Am găsit pe cineva care să redecoreze, dar sunt

ocupați în altă parte până la jumătatea lui ianuarie, așa că abia prin februarie o să avem din nou ocazia să primim un depozit de la noii chiriași.

— Nu contează.

— Ba da.

Tăcem amândoi, niciunul dintre noi nefiind dispus să se ia la ceartă. Nu avem nevoie de venitul din chirie. Nu acum. Nu stăm noi în doi-trei bănuți, cum ar spune bunicul Johnson.

Aș da înapoi toți banii dacă asta ar însemna să mai am o zi în plus cu părinții mei, dar adevărul este acesta: moartea lor m-a lăsat bine aranjată. Grație bunicului Johnson, casa nu a fost ipotecată niciodată și o combinație dintre economiile tatălui meu și polițele de asigurare de viață ale părinților mei înseamnă că acum la bancă, în contul meu de economii, e o suma trecută puțin de un milion de lire sterline.

— O să vând apartamentul.

— De ce? Ai avut doar un pic de ghinion, atâta tot. Schimbă agențiile – alege una cu recomandări mai bune.

— Poate că ar trebui să vindem ambele case.

Pentru o clipă nu înțeleg la ce se referă. Să vând Oak View?

— E ditamai casa și grădina ia o grămadă de timp pentru întreținere și niciunul dintre noi nu se pricepe la așa ceva.

— O să angajăm un grădinar.

— Casa Sycamore a fost pusă în vânzare cu opt sute cincizeci, și are doar patru dormitoare.

Vorbește serios.

— Nu vreau să mă mut, Mark.

— Am putea cumpăra ceva împreună. Ceva care să ne aparțină amândurora.

— Dar Oak View ne aparține amândurora.

Mark nu spune nimic, dar știu că nu e de acord. S-a mutat definitiv la sfârșitul lui iunie, când eram însărcinată în patru luni și

el nu-și mai petrecuse o noapte în apartamentul lui de săptămâni întregi.

— Simte-te ca acasă, am zis eu atunci, veselă, dar simplul fapt că am spus asta a întărit ideea că proprietatea îmi aparținea mie.

Au trecut zile bune până când nu mi-a mai cerut permisiunea să facă un ceai; săptămâni până când a încetat să mai stea țeapăn pe canapea, ca un musafir.

Aș vrea să iubească și el casa asta la fel de mult ca mine. Cu excepția celor trei ani la universitate, am locuit doar aici; toată viața mea e cuprinsă între acești patru pereți.

— Gândește-te la asta.

Știu că el crede că sunt prea multe fantome aici. Că-mi este greu să dorm în dormitorul care a aparținut părinților mei. Poate că e complicat și pentru el.

— Poate.

Dar, de fapt, răspunsul este negativ. Nu vreau să mă mut. Oak View e tot ce mi-a rămas de la părinții mei.

Ella se trezește fix la ora șase. Șase dimineața însemna devreme, dar când ai trecut prin săptămâni de treziri repetate în timpul nopții și te-ai resemnat cu gândul că-ți începi ziua la cinci, ora șase pare deja că ai stat prea mult în pat. Mark face ceai și o iau pe Ella cu noi în pat și ne petrecem o oră împreună, ca o familie, înainte ca Mark să trebuiască să intre la duș, iar eu și Ella să coborâm la micul dejun.

Jumătate de oră mai târziu, Mark e încă în baie – aud zăngănitul țevilor și bătaia ritmică care asigură acompaniamentul muzical din dușul nostru. Am schimbat-o pe Ella, dar eu sunt încă în pijamale, dansând în jurul bucătăriei ca s-o fac să râdă.

Zgomotul de pe pietriș, de afară, mă face să mă gândesc la seara trecută. Pe măsură ce lumina dimineții se strecoară în bucătărie, mă simt jenată de felul în care m-am ambalat. Sunt ușurată că telefonul lui Robert era închis, făcându-l pe Mark singurul martor al crizei

mele paranoice. Data viitoare când mai sunt singură acasă seara, o să ascult muzică dată tare, o să aprind luminile, o să mă plimb prin casă trântind ușile. N-o să mai stau pitită într-o singură încăpere, construind o poveste care nu există.

Aud zgomotul metalic făcut de fanta pentru scrisori, fâsâitul delicat al corespondenței care cade pe prețul de dedesubt și apoi o bătaie delicată cu degetele, care mă anunță că poștașul mi-a lăsat ceva pe verandă.

Când Ella avea cinci săptămâni și era în perioada de colici, poștașul mi-a adus o carte pe care o comandase Mark. Îmi luase o oră întreagă s-o liniștesc și, în cele din urmă, a adormit când poștașul a bătut la ușă atât de tare, că s-au zguduit și corpurile de iluminat. Am deschis ușa într-o stare de furie postnatală, dublată de lipsa de somn, și l-am făcut pe bietul om cu ou și cu oțet. După aceea, când furia s-a stins și țipetele mele nu au mai rivalizat cu ale Ellei, poștașul mi-a sugerat ca pe viitor să lase pachetele la ușă, ca să nu mai existe riscul să ne deranjeze. Se pare că nu eram singura casă din zonă care prefera acest mod de operare.

Aștept până când pașii părăsesc aleea noastră, căci nu vreau să apar în fața omului în pijamale și sunt încă extrem de jenată de lacrimile mele din ziua aceea, apoi mă duc pe hol să iau corespondența. Anunțuri, alte facturi, o scrisoare cu aspect oficial, într-un plic cu burduf, adresată lui Mark. Iau cheile din cârligul lor de sub pervaz și descui ușa de la intrare. E puțin înțepenită și trag tare s-o deschid.

Dar nu forța necesară ca să deschid ușa mă face să mă dau un pas în spate, nici aerul rece ca gheața care pătrunde în holul călduros. Nu e nici pachetul care stă pe o stivă de lemne într-o parte a verandei.

Este sângele întins pe prag și grămada de intestine de pe treapta superioară.

Capitolul 13

Se spune că banul este sursa tuturor relelor.

Cauza tuturor crimelor.

Sunt și alții ca mine – alți oameni orbecăind în existența lor dintre două lumi – și toți sunt aici din cauza banilor. N-au avut deloc; au avut prea mulți.

Au râvnit la ai altora; altcineva a râvnit la ai lor. Rezultatul?

O viață luată.

Dar nu se va încheia aici.

Capitolul 14

Anna

Iepurele este pe treapta de sus, cu burta tăiată într-o linie continuă, precisă. O masă gelatinoasă de carne și mațe se revarsă dinăuntru. Ochii sticloși se holbează spre stradă, deasupra unei guri deschise care scoate la iveală dinți albi și ascuțiți.

Dau să strig, dar parcă nu am aer în plămâni și în schimb fac un pas în spate, prinzându-mă de cuierul de lângă ușa de la intrare. Simt cum începe să mi se scurgă o dâră de lapte din piept, nevoia de a-mi hrăni copilul apărând ca o reacție instinctivă la pericol.

Îmi recapăt răsuflarea și cuvintele explodează din minte ca gloanțele.

— Mark! Mark! Mark!

Continui să strig, incapabilă să-mi iau ochii de la mizeria aceea însângerată de pe pragul ușii noastre. Gerul de dimineață a cuprins animalul și sângele lui într-o pojghiță de sclipici argintiu, iar efectul acesta face spectacolul cu atât mai macabru, ca o decorațiune de Crăciun gotică.

— Mark!

Mark coboară aproape alergând și la capătul scărilor se lovește la un deget de la picior și înjură cu voce tare.

— Ce naib… Isuse…

Nu are pe el decât un prosop și tremură involuntar în fața ușii deschise, holbându-se la trepte. Picături de apă stau agățate în firele rare de păr de pe pieptul lui.

— Cine ar fi făcut ceva atât de oribil? strig eu acum, cuprinsă de ușurarea de după șoc, când îți dai seama că ești în siguranță.

Mark se uită la mine, confuz.

— Cine? Nu vrei să spui mai degrabă ce? Probabil că o vulpe.

Bine măcar că e ger, altfel ar puți deja.

— Crezi că un animal a făcut asta?

— E un ditamai parcul dincolo de stradă și alege tocmai pragul nostru. Pun ceva pe mine și apoi scap eu de mizeria asta.

Ceva nu are logică. Încerc să-mi dau seama ce, dar îmi scapă.

— Dar de ce nu l-a mâncat vulpea? Uită-te la toată carnea, zic eu, înghițindu-mi greața care mă amenință, și la mațele astea. De ce să-l omoare și să nu-l mănânce după aia?

— Păi asta fac ele, nu? Vulpile astea urbane se hrănesc din tomberoane. Omoară doar de plăcere. Dacă ajung într-un coteț cu găini, decimează toată poiata, dar nu mănâncă nici măcar una.

Știu că are dreptate. Cu ani în urmă, tata s-a gândit să țină niște gâște, adunate într-un coteț în fundul grădinii. Nu cred că eram mai mare de cinci, șase ani, dar îmi amintesc cum îmi puneam cizmulițele și alergam să adun ouăle și să arunc grăunțe pe iarba înnămolită. În ciuda sorții care le aștepta de Crăciun, mama mea le-a dat nume la toate, strigându-le pe fiecare când le aduna seara la culcare. Preferata ei – și, prin urmare, desigur că și a mea – era o pasăre vioaie, cu pene cu vârfurile gri, pe care mama o numise Piper. În timp ce restul se înfoiau și hâsâiau dacă te apropiai prea mult, Piper mânca din mâna mamei. Docilitatea ei a costat-o viața. Vulpea – atât de îndrăzneață că n-a mai așteptat căderea întunericului – a fost respinsă de suratele mai temperamentale ale lui Piper, care și-a văzut gâtul prins între fălcile animalului, rămânând fără cap; iar eu și mama n-am mai găsit decât trupul ei decapitat în acea seară.

— Mizerabile animale, spune Mark. Înțelegi acum de unde pasiunea asta pentru vânătoarea de vulpi, nu?

Nu prea înțeleg. N-am văzut niciodată o vulpe pe câmp, dar am văzut destule în oraș, hoinărind pe mijlocul străzii, îndrăznețe cât cuprinde. Sunt atât de frumoase, că nu-mi pot imagina cum să le terorizezi printr-o pedeapsă aplicată pentru propriile lor instincte

de vânătoare.

În timp ce mă uit la iepurele mutilat, îmi dau seama ce nu-mi dădea pace. Vorbesc încet, cuvintele căpătând contur odată cu gândurile mele.

— E prea mult sânge.

E o ditamai băltoaca sub iepurele fără suflare și încă și mai mult pe cele trei trepte care coboară spre alee. Mark ia un aer amuzat când aude ce spun.

— Îmi amintesc când am disecat broaște la biologie în clasa a patra. Dar n-am disecat niciodată un iepure. Cât sânge *ar trebui* să fie?

Sarcasmul lui mă deranjează. De ce nu vede și el ce văd eu?

Încerc să rămân calmă.

— Să presupunem că o vulpe a făcut asta. Și să presupunem că e destul sânge într-un iepuraș cât să lase în urmă toată mizeria asta. Dar s-a șters pe labe de celelalte trepte?

Mark râde, dar eu nu glumesc.

— Și-a folosit coada ca să ne mânjească scara?

Pentru că așa arată; ca și cum cineva ar fi luat o pensulă, a înmuiat-o în iepure și ne-a acoperit treptele cu urme neregulate de sânge. Arată ca scena unei crime, îmi dau eu seama cu o claritate instantanee.

Mark ia un aer serios. Mă prinde bine cu un braț și se folosește de cealaltă mână ca să închidă ușa, apoi mă întoarce cu fața spre el.

— Spune-mi, spune-mi cine-a făcut asta.

— Nu știu cine a făcut-o. Dar sigur are legătură cu faptul că m-am dus la poliție. Cineva știe ceva despre moartea mamei și vrea să mă împiedice să aflu mai multe.

Faptul că dau glas teoriei mele nu o face să pară mai puțin fantasmagorică.

Mark rămâne calm, chiar dacă simt o urmă de îngrijorare.

— Iubito, nu are nicio logică.

— Crezi că așa ceva e normal? Ieri o cartolină anonimă și acum asta?

— Bine, hai să analizăm lucrurile. Să presupunem că mesajul de ieri nu a fost de la cineva care poartă ranchiună…

— Nu a fost.

— Ce-ar avea de câștigat punând la îndoială moartea mamei tale? Și ce-ar avea de câștigat speriindu-te pe tine cu animale moarte puse pe pragul ușii?

Înțeleg punctul lui de vedere. Pare că ceva nu se leagă. De ce să mă trimită la poliție și după aceea să mă sperie ca să nu mă mai duc?

Mark ia tăcerea mea ca pe o înfrângere.

— A fost o vulpe, iubita mea, spune el și face un pas în față să mă sărute pe frunte. Te asigur. Nu vrei mai bine să am eu grijă de Ella cât îți faci tu o baie relaxantă? Azi nu am niciun pacient până la unsprezece.

Îl las pe Mark să mă conducă sus și să-mi pregătească o baie, punând în cadă câteva dintre sărurile aromatice exagerat de scumpe pe care mi le-a cumpărat când s-a născut Ella și pe care n-am avut niciodată timp să le folosesc. Mă scufund sub bulele de spumă, gândindu-mă la vulpi, iepuri, sânge. Întrebându-mă dacă nu cumva sunt paranoică.

Îmi vine în minte cartolina anonimă; mi-l imaginez pe expeditor punând-o într-un plic, apoi la poștă. Oare aceeași persoană a secționat un iepure cu o precizie chirurgicală? A mânjit cu sânge treptele casei mele?

Pulsul nu vrea să-mi scadă. Bate într-un ritm susținut în tâmplele mele și mă scufund și mai mult în cadă, lăsând susurul apei să-mi cuprindă urechile în loc. Cineva vrea să mă sperie.

Mă întreb dacă între cele două acțiuni nu există într-adevăr nicio legătură. Am luat cartolina anonimă ca pe o chemare la acțiune, o indicație să investighez moartea mamei mele. Dar dacă nu a fost

vorba de o indicație, ci de un avertisment?

Mai gândește-te.

Un avertisment că moartea mamei n-a fost ce a părut. Că cineva acolo a vrut răul familiei mele. Că încă mai vrea asta.

Închid ochii și văd sânge. Atât de mult sânge. Deja memoria îmi joacă feste. Cât de mare era iepurele? Oare chiar era atât de mult sânge?

Fotografii.

Gândul îmi vine brusc și mă ridic, stropind cu apă pe lângă cadă. O să fac niște poze și după aceea o să i le duc lui Murray Mackenzie, la secția de poliție, ca să văd dacă și el crede că a fost o vulpe la mijloc.

O voce firavă mă întreabă dacă fac asta ca să-l conving pe Mark sau poliția. O alung, scot dopul de la cadă și ies, ștergându-mă cu atâta grabă, că hainele mi se lipesc de pielea umedă. Îmi găsesc telefonul și cobor în fugă scările, dar Mark a luat deja iepurele mort și a spălat pragul ușii cu înălbitor. Când deschid ușa de la intrare nu mai este nimic acolo. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Capitolul 15

Murray

Soarele iernatic pătrundea prin draperiile de la dormitor în timp ce Murray se îmbrăca. Puse pilota sub perne și netezi toate cutele de pe pat înainte să aranjeze pernuțele deasupra, așa cum știa că-i place lui Sarah. Când trase draperiile, văzu norii grei și cenușii care se rostogoleau dinspre nord și-și puse un pulover cu anchior peste cămașă.

Puțin mai târziu, după ce porni mașina de spălat vase și dădu cu aspiratorul, iar prima încărcătură de rufe era deja întinsă la uscat, Murray se așeză la masa din bucătărie cu o ceașcă de ceai și un biscuite cu ciocolată. Era nouă și jumătate. Avea multe ore libere înaintea lui. Își aminti o vreme în care o dimineață liberă era plină de promisiuni și așteptări.

Bătu cu degetele în masă. Avea să se ducă s-o vadă pe Sarah. Să-și petreacă dimineața cu ea – poate reușea s-o convingă să meargă la cafenea sau la o plimbare prin jurul conacului – și apoi avea să se ducă la serviciu direct de-acolo.

Îi deschise Jo Dawkins, îngrijitoarea lui Sarah, care lucra la Highfield de zece ani.

— Îmi pare rău, dragule. Are o zi proastă.

O zi proastă însemna că Sarah nu voia să-l vadă. În mod normal, Murray s-ar fi dus direct acasă, acceptând faptul că oricine are momente în care vrea să fie singur. Dar azi era altfel. Îi era dor de Sarah. Voia să vorbească cu ea despre cazul Johnson.

— Nu vrei să mai încerci o dată? Spune-i că nu stau mult.

— Văd ce pot să fac.

Jo îl lăsă la recepție, în spațiul care fusese odinioară holul conacului de țară. Fusese convertit în recepție într-un mod stângaci,

cu mult înainte ca monumentele istorice să devină un bun care merita protejat. Uși solide antiincendiu, toate cu acces pe bază de cod, conduceau către saloane și birouri, și un tapet urât ca o tencuială veche acoperea ambii pereți și tavanul.

Când Jo se întoarse, era clar de pe figura ei că nimic nu se schimbase.

— A spus de ce?

TPB, acela era motivul.

Jo ezită.

— Nu chiar.

— N-a spus, nu-i așa? Haide, Jo, știi că pot să suport.

Asistenta l-a privit drept, cântărindu-l din ochi.

— Bine. Crede că ar trebui să – își ridică mâinile imitând ghilimele imaginare, disociindu-se de ceea ce urma – ți-o tragi cu altele și să nu-ți mai irosești viața iubind o nebună.

Murray se înroși. Faptul că soția lui îi ordona s-o părăsească (și apoi încerca să se sinucidă din cauza unei asemenea posibilități) fusese o temă recurentă pe parcursul căsniciei lor, dar asta nu diminua stânjeneala provocată de faptul că trebuia să audă așa ceva prin intermediul unui terț.

— Îi spui, te rog – și ridică și el mâinile, oglindind ghilimelele lui Jo – că „să iubesc o nebună" este ceea ce-mi place cel mai mult?

Murray stătea în parcarea de la Highfield, rezemat cu capul de tetieră. Ar fi trebuit să știe mai bine cum stăteau lucrurile când încerca s-o surprindă pe Sarah. Era imprevizibilă în cele mai bune momente, dar previzibilă în privința asta dimineața. Avea să încerce din nou când se întorcea de la serviciu.

Și acum ce să facă?

Mai avea două ore până când intra în tură și nicio dorință să se întoarcă într-o casă goală și să aștepte să treacă minutele unul câte unul. Frigiderul era plin, grădina îngrijită și casa curată. Murray se

gândi la ce variante avea.

— Da, spuse el cu voce tare, cum avea obiceiul să facă. De ce nu?

Timpul lui liber îi aparținea. Putea să facă ce voia cu el.

Se îndreptă în afara orașului, dincolo de Downs, apăsând pedala de accelerație ca să se bucure un pic de viteză, lucru de care nu avea niciodată parte în autobuz. Lipsa unui număr suficient de locuri de parcare la secție însemna că, de cele mai multe ori, era mai convenabil să ia transportul în comun spre serviciu, dar lui Murray îi plăcea să conducă și dădu drumul la radio, fredonând o melodie pe care o știa numai pe jumătate. Ploaia care amenința nu-și făcuse încă apariția, dar norii atârnau jos deasupra dealurilor, iar când în față apăru marea, era presărată cu vârfuri albe înspumate, furioase.

Parcarea era aproape goală, erau doar vreo șase mașini, iar Murray pescui optzeci de pence din mărunțișul pe care îl păstra în scrumiera altfel inutilă și luă tichetul. Un semn mare de lângă aparatul de taxare a parcării indica numărul unei organizații de caritate și, când traversă spre cărarea de coastă, Murray trecu pe lângă un șir de alte semne asemănătoare.

Ajută să vorbești cu cineva.

Nu ești singur.

Putea oare un astfel de semn să schimbe lucrurile? Era posibil ca o persoană hotărâtă să se sinucidă să se oprească și să asculte un astfel de mesaj destinat ei?

Nu ești singur.

Pentru fiecare persoană care a plonjat spre moarte de pe Beachy Head, existau alte zeci care nu o făcuseră. Altele care și-au pierdut curajul, s-au răzgândit, s-au întâlnit cu unul dintre voluntarii care patrulau pe coastă și au fost de acord, cu reticență, să-i însoțească la o cană de ceai, în loc să-și ducă până la capăt planurile morbide.

Și, cu toate astea, nu se încheia acolo, nu?

O intervenție este o virgulă, nu un punct. Tot ceaiul, toată conversația, tot sprijinul din lume s-ar fi putut să nu schimbe cu

nimic ce avea să se întâmple a doua zi. Sau a treia.

Lui Murray îi veni în minte bietul capelan care a găsit-o pe Caroline Johnson pe stânci, cu rucsacul plin de pietre. Cum trebuie să se fi simțit el când a aflat că femeia pe care tocmai o convinsese să nu se sinucidă s-a întors exact în același loc și tot a sărit în gol?

Oare fusese ea cu cineva în ziua aceea? Fusese capelanul atât de preocupat în a o salva pe Caroline, că neglijase să mai observe o siluetă ascunsă, rămasă în urmă?

Fusese împinsă mama Annei? Poate că nu fizic, dar reușise cineva s-o forțeze pe Caroline să-și ia viața?

Creasta se ridica în fața lui Murray, fiecare pas ducându-l mai sus deasupra nivelului mării. Folclorul local pomenea de cărări fantastice primejdioase care se întâlneau la Beachy Head, atrăgându-i pe cei care credeau în așa ceva către moarte.

Murray nu avea nicio înclinație spre magie și mister, dar era greu să ignori puterea locului. Fâșia de iarbă se termina abrupt în stânci albe și strălucitoare, contrastul fiind estompat de ceața care înfășura în rotocoale farul de dedesubt. Când norii își schimbară poziția, Murray văzu imagini ale mării cenușii și simți cum îl cuprinde amețeala, după care făcu un pas în spate, chiar dacă era la mai bine de trei metri de marginea sfărâmicioasă a stâncii.

Caroline venise aici să moară. Măcar atâta fusese clar din mărturia capelanului. Cu toate astea, insinuările din cartolina aniversară erau limpezi: sinuciderea ei nu era ceea ce părea.

Murray și-o imagină pe Caroline stând acolo unde se afla el acum. Oare *își dorise* să moară? Fusese *dispusă* să moară? Era o deosebire subtilă, dar importantă. Dispusă să moară pentru ca altcineva să fie cruțat? Fiica ei? Poate că Anna însăși era cheia poveștii. Era posibil să-și fi luat Caroline Johnson viața pentru că cineva amenințase c-o va răni pe fiica ei dacă nu făcea asta?

Departe de a-l lămuri, Beachy Head stârnea mai multă confuzie în mintea lui Murray.

În mijlocul unui petic de iarbă bine bătătorită, era un piedestal de piatră pe care se afla o placă de ardezie. Murray citi inscripția, cu buzele mișcându-i-se încet.

MAI PUTERNIC DECÂT VUIETUL MULTOR APE,
MAI PUTERNIC DECÂT VALURILE MĂRII
DOMNUL DE SUS ESTE ATOTPUTERNIC!

Sub psalm, un memento final: *Dumnezeu este întotdeauna mai mare decât toate necazurile tale.*

Murray simți cum ceva se ridica înăuntrul ființei sale. Se întoarse brusc cu spatele la placă, se mai uită o ultimă oară spre zona în care stâncile făceau loc uitării, apoi merse înapoi spre parcare, supărat că lăsase lucrul acesta să-l copleșească. Venise aici ca să cerceteze zona, își spuse, nu ca să devină melancolic. Venise să vadă unde au murit părinții Annei Johnson. Să-și fixeze scena în minte, gândindu-se că poate se schimbase de când fusese el ultima oară aici.

Nu se schimbase.

Unul dintre voluntarii din patrulă o găsise pe Sarah. Stătea pe marginea stâncii, cu picioarele atârnându-i spre neant. Nu avea de gând să se sinucidă, îi spusese ea capelanului; pur și simplu nu mai voia să fie o parte din lumea asta. Era o diferență, insistase ea. Murray înțelesese asta. Nu ar fi schimbat-o pe soția lui pentru nimic în lume, dar ar fi vrut atât de mult să schimbe lumea ei.

Murray răspunsese la telefon, plecase de la serviciu și condusese până la pubul de la Beachy Head, unde Sarah stătea cu o femeie al cărei guler preoțesc era oricum, numai ascuns nu sub hainele de ploaie. Proprietarul era un tip tăcut, meditativ, experimentat când venea vorba de diferența dintre o băută zdravănă și una ca să-ți faci curaj, gata să cheme de îndată poliția dacă ultima dintre variante părea că s-ar putea încheia urât. Se retrăsese discret către celălalt capăt al pubului, în timp ce Sarah plângea pe umărul lui Murray.

Beachy Head nu se schimbase. Nu avea s-o facă niciodată. Era – și așa avea să fie întotdeauna – un loc atrăgător, tulburător, chinuitor. Deopotrivă capabil să te înalțe sau să te distrugă.

Murray parcă mașina pe strada din spatele secției de poliție, verifică cât era ceasul și-și scoase cardul de acces. Vreo doi agenți de serviciu alergau pe coridor, mulțumind din cap când Murray le ținu ușa deschisă, înainte să ajungă într-o parcare cu locurile marcate, în curtea din spate. În câteva secunde ieșeau pe poartă, apoi cotiră în viteză la colțul străzii. Murray așteptă până când sunetul sirenei aproape se stinse, cu un zâmbet abia schițat pe față. Nimic nu-ți punea sângele în mișcare ca o urmărire cu sirena pornită și girofarul aprins.

Departamentul pentru Investigații Criminale – DIC – se afla la capătul unui coridor lung. Pe vremea lui Murray, erau câte cinci-șase birouri mici pe fiecare parte, dar deja la momentul la care se pensionase, mare parte din pereții interiori fuseseră demolați, ca să se creeze spații de lucru deschise. Acum așteptarea era ca polițiștii să-și împartă biroul, Murray știa asta, și era recunoscător pentru faptul că acest concept nu fusese pus în practică pe vremea când el încă mai lucra în acest departament. Cum să rezolvi un puzzle când trebuie să împachetezi tot timpul piesele?

Detectivul sergent James Kennedy își ridică privirea când intră Murray, iar pe chipul lui se citi o bucurie sinceră. Îi strânse mâna cu putere bărbatului.

— Ce naiba mai faci? Tot la recepție? La secția Lower Meads, nu?

— Exact.

— Mai bine tu decât eu, spuse James și se cutremură. Imediat ce primesc dreptul de pensionare, m-am cărat de-aici. Nu mă prinzi nici cu arcanul. Să lucrezi de Crăciun în loc să-i vezi pe copii cum își desfac cadourile? Treabă de fraier, nu?

James Kennedy abia împlinise 30 de ani. Venise la DIC cu două

luni înainte ca Murray să se pensioneze și acum ajunsese să coordoneze o echipă și era, fără îndoială, unul dintre cei mai experimentați ofițeri din departament. O crede el că la pensie – până când mai avea ani buni – o să scape de uniformă, dar o să vadă el, își spuse Murray în gând. Treizeci de ani lăsau un gol greu de umplut.

James văzu că Murray era încă în civil.

— Ai venit mai devreme? Ești conștiincios.

— Eram doar în trecere. M-am gândit să intru să văd cum merge treaba.

O clipă de ezitare, timp în care realitatea completă a golului din viața lui Murray atârnă în spațiul dintre ei, înainte ca James să intervină.

— Ei, bine, mă bucur c-ai făcut asta, îmi face plăcere să te văd. Pun de ceai.

În timp ce James zăngănea ceva într-un colț al biroului, unde un fierbător de apă și o tăviță pentru ceai puse deasupra unui frigider alcătuiau o așa-zisă chicinetă, Murray se uită la cazurile în desfășurare trecute pe tabla albă.

— Văd că Owen Healey este încă nerezolvat?

James puse două căni de ceai pe birou, cu pliculețele încă în ele. Murray îl scoase pe al său și-l aruncă în coșul de gunoi de la picioare.

— Umbla tot timpul cu frații Matthews când erau copii – trăiau în zona din spate de la Wood Green. Sunt încă la fel de apropiați.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

— Ah! Ha! Corect. Mai bine să verificăm și chestia asta, atunci. Bine c-ai trecut pe-aici! spuse James și-l bătu pe Murray pe umăr cu o jovialitate sporită, iar Murray își dori să nu fi spus nimic.

O fi fost el la pensie, dar încă lucra pentru poliție. Încă mai auzea tot felul de lucruri; încă mai știa tot felul de lucruri. Nu avea nevoie să i se facă vreun hatâr. Oamenii făceau mereu asta. Nu pentru că

era bătrân, ci pentru că…

— Ce mai face Sarah?

Asta era. Capul, plecat într-o parte. Privirea care spunea „slavă Domnului că nu mi se întâmplă mie" din ochii lui James. Soția acestuia era acasă, având grijă de cei doi copii ai lor. Nu era într-un spital de boli mintale pentru a suta oară. James nu trebuia să fugă acasă de la serviciu pentru că soția lui îngenunchease în bucătărie și-și băgase capul în cuptor. Murray se adună. Nimeni nu știa ce se întâmplă în spatele ușilor închise.

— E bine. Ar trebui să se întoarcă acasă în curând.

Murray habar n-avea dacă așa ceva era adevărat sau nu. Renunțase demult să mai întrebe, văzând în schimb ședințele frecvente ale lui Sarah la Highfield – fie ele voluntare sau nu – drept o ocazie pentru ca el să-și adune puterile s-o primească înapoi acasă. Un răgaz.

— De fapt, dacă tot sunt aici, aș vrea să te întreb ceva despre un caz.

James păru ușurat să se întoarcă pe teritoriu familiar.

— Te-ascult, amice.

— Echipa ta s-a ocupat de niște sinucideri la Beachy Head în mai și în decembrie anul trecut. Tom și Caroline Johnson. Soț și soție. Femeia s-a sinucis în același loc ca soțul ei.

James se uită la biroul lui, bătând cu degetele în el în timp ce încerca să-și amintească despre caz.

— Johnson's Cars, nu-i așa?

— Exact. Îți amintești ceva despre ei?

— Au fost două morți identice. Sinucidere la indigo. De fapt, ne-am temut atunci puțin că vor atrage și alte cazuri – ziarele au făcut mare tămbălău despre asta –, dar, bat în lemn, a fost liniște pe frontul ăla. Ultimul care s-a aruncat a făcut-o cu vreo două săptămâni în urmă. S-a lovit de stânci în cădere, a spus James și s-a strâmbat înfiorat.

— Altceva care să ți se fi părut ciudat?

Murray avea de gând să nu devieze de la subiect.

— Despre cei doi Johnson? La ce te referi? Doi oameni care se aruncă de pe stânci la Beachy Head nu reprezintă tocmai ceva neobișnuit. Din câte-mi amintesc, raportul legistului a fost destul de clar și la obiect.

— Așa a fost. Doar că m-am gândit… știi cum ai uneori un sentiment ciudat legat de un caz? Ceva nu se leagă – de parcă adevărul s-ar ascunde la vedere, doar că nu poți să pui degetul pe rană.

— Sigur că știu.

James dădu politicos din cap, dar nu părea să fie de acord. Detectivii din generația lui nu lucrau pe bază de instincte. Se bazau pe fapte. Pe dovezi. Nu era vina lor – nici instanțele de judecată nu se bazau prea mult pe intuiție. Murray, în schimb, făcea asta. Din experiența lui, dacă ceva nu mirosea a bine, în mod cert era ceva putred acolo. Chiar dacă aparent nu era așa.

— Dar în cazul ăsta n-ai avut astfel de instincte?

— Chestii de rutină, amice. Ambele anchete s-au încheiat în câteva săptămâni, spuse James și se aplecă spre Murray, vorbind mai încet, chiar dacă nu mai era altcineva în birou. Nu tocmai o treabă pe care să cheltui banii departamentului, nu-i așa?

Murray zâmbi politicos. Presupuse că o sinucidere destul de clară nu reprezenta cine știe ce provocare pentru o echipă de detectivi ambițioși cu biroul plin de dosare de viol și jafuri. Pentru Murray lucrurile nu stătuseră așa. Pe el îl motivaseră întotdeauna oamenii, nu infracțiunile. Victimele, martorii, infractorii – toți îl fascinau. Se simțise – încă se mai simțea – obligat să ancheteze misterele vieților lor. Cât și-ar fi dorit să se afle el la birou în locul lui James atunci când se petrecuseră sinuciderile celor doi Johnson.

Murray se răsuci.

— Ar trebui să plec.

— Treburi de făcut, oameni de văzut, nu? îl bătu James din nou pe umăr. Dar de unde interesul pentru cazul Johnson?

Acela era momentul la care Murray ar fi trebuit să-i arate lui James cartolina anonimă primită de Anna Johnson. Momentul în care ar fi trebui să predea în mod oficial cazul celor de la DIC și să se întoarcă la slujba lui la recepție.

Murray se uită la lista cazurilor de pe tablă și la teancul de dosare în lucru de pe biroul fiecărui detectiv. Avea oare James să-l facă pe acesta prioritar? Un caz fără răspunsuri clare, pe care i-l adusese un fost polițist?

— Fără motiv, spuse Murray, înainte să apuce să se gândească prea bine la răspuns. Simplă curiozitate. Le-am văzut numele într-un document mai vechi. Am cumpărat o mașină de la ei acum câțiva ani.

— Aha, în regulă.

James își mută ochii la ecranul computerului său.

— Te las să-ți faci treaba, atunci. Crăciun fericit!

Anna Johnson era vulnerabilă. Într-un an și un pic, își pierduse ambii părinți și dăduse viață unui copil. Se simțea amenințată și confuză, iar dacă acest caz trebuia investigat, avea nevoie de atenția potrivită, nu de o privire superficială înainte să fie închis din nou.

— Mă bucur că te-am văzut, amice. Ține-o tot așa! spuse James ridicându-se doar pe jumătate în timp ce Murray ieșea din birou.

Se așeză la loc înainte ca bătrânul să ajungă la ușă, cazul Johnson fiind deja istorie.

Murray avea să ancheteze discret moartea lui Caroline Johnson și avea să se întoarcă la detectivul sergent Kennedy doar când avea să obțină dovezi concrete că lucrurile nu fuseseră tocmai în regulă.

Până atunci, era pe cont propriu.

Capitolul 16

Anna

— Doar că mi se pare un pic exagerat, asta e tot ce spun.

— Mie, nu.

Stăm în dreptul ușii deschise, cu scaunul de mașină în care este Ella între noi. Mark se uită la ceas, chiar dacă tocmai a mai făcut asta.

— Nu trebuie să vii. Mă poți lăsa la secția de poliție și după aia te duci la serviciu, dacă preferi.

— Nu fi prostuță, sigur că vin.

— Prostuță? N-aș zice că un iepure mort…

— Nu m-am referit la iepure! Isuse, Anna! Am vrut să zic: „Nu fi prostuță, nu te las să te duci singură la poliție", spune Mark și pufnește în timp ce mă privește direct în ochi. Sunt de partea ta, știi?

— Știu. Îmi pare rău.

De la ușa alăturată, se aude un strigăt:

— 'Neața!

Robert Drake stă în fața casei lui, cu mâna pe gardul dintre cele două alei pentru mașini.

— Un pic cam devreme, nu-i așa? răspunde Mark, care-și intră rapid în rolul vecinului jovial, coborând treptele să dea noroc cu Robert.

— Prima dimineață liberă în șase ani – am de gând să profit la maximum.

— Te înțeleg. Șase ani!

Îi văd cum dau mâna printre zăbrelele gardului.

— Rămâne valabil să ne vedem pentru un pahar de Crăciun la mine?

— Absolut, răspunde Mark, cu mai mult entuziasm decât aș

putea aduna eu.

În fiecare an, Robert găzduiește o petrecere. Anul trecut a anulat-o, din respect pentru moartea părinților mei, dar invitația pentru petrecerea de anul acesta a fost strecurată prin fanta de scrisori a casei noastre cu câteva săptămâni în urmă. Se presupune că perioada mea de doliu s-a încheiat.

— Ce să aducem?

— Doar pe voi. Asta dacă nu cumva vreți băuturi răcoritoare. Nu vor fi prea multe de genul ăsta. Ha!

Tata și Billy jucau golf cu Robert din când în când, dar mama nu li s-a alăturat niciodată. Spunea că Robert e *înfumurat.* Mă uit acum la el – la cămașa lui scumpă și la postura lui plină de siguranță de sine – și cred că avea dreptate. Robert Drake are aroganța înnăscută a cuiva aflat atât de sus în domeniului său de activitate, că simte nevoia să adopte aceeași atitudine și în viața privată.

Du-te dracului, Robert.

Vocea din capul meu e atât de limpede, că pentru o clipă cred că am spus cuvintele cu glas tare. Îmi imaginez expresia de pe fața lui Mark, apoi de pe a lui Robert, și-mi înăbuș un râset care erupe Dumnezeu știe de unde. Cred că o iau razna, cum a făcut mama după moartea tatei. Râzând la lucruri care nu erau nostime, plângând la cele care nu erau triste. Lumea mea pare întoarsă pe dos, iar bărbatul ăsta de lângă casa noastră, cu felicitările lui vesele de Crăciun și cu glumițele despre băuturi răcoritoare, mi se pare nu doar insignifiant, ci de-a dreptul inoportun după evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore.

Mama mea a fost ucisă, aș vrea să-i spun. *Și acum cineva mă amenință pe mine.*

Sigur că nu fac asta. Dar îmi trece prin cap că Robert, cu plăcerea lui de a umbla pe-afară ca să-și salute vecinii, ar fi putut vedea ceva de folos. Mă alătur lui Mark lângă gard.

— Ai văzut pe cineva pe lângă casa noastră în dimineața asta?

Robert se oprește dintr-odată, veselia lui festivă diminuându-se sub intensitatea privirii mele.

— Nu, din câte îmi amintesc.

E un bărbat înalt, dar nu și lat în umeri, ca Mark. Se înclină ușor și mi-l imaginez aplecat deasupra mesei de operații, cu bisturiul în mână. Mă cutremur. Îmi imaginez aceeași mână deschizând burta unui iepure…

— Ai fost tu pe lângă casă aseară?

Întrebarea mea pusă atât de abrupt este urmată de o tăcere stânjenitoare.

Robert se uită la Mark, chiar dacă eu am fost cea care a pus întrebarea.

— Ar fi trebuit să fiu?

— Cineva a pus un iepure pe pragul ușii noastre, îi explică Mark. Era sânge pe fiecare treaptă. Ne întrebam dacă ai văzut cumva ceva.

— Dumnezeule! Un iepure? Ce lucru ciudat. Dar de ce?

Îl privesc cu atenție, analizându-l, căutând un semn că se preface.

— N-ai văzut pe nimeni?

Chiar când pun întrebarea, nu sunt sigură ce răspuns aștept. *Da, am văzut pe cineva punând un iepure mutilat în fața casei voastre, dar nu m-am gândit să întreb ce naiba făcea. Sau: Da, eu l-am pus acolo, în glumă. Ha, ha. Un cadou de Crăciun în avans.*

— Aseară nu m-am întors decât foarte târziu… Mașinile voastre erau, ambele, pe alee, dar luminile din casă erau stinse. Și mă tem că în dimineața asta am stat mai mult în pat. Sunt liber până de Anul Nou. Știu: sunt un norocos, nu?

E de-a dreptul caraghios. Robert Drake e genul de persoană care organizează echipe de voluntari pentru patrula cartierului și raportează orice personaj suspect. Dacă ar fi văzut pe cineva punând un iepure pe treptele casei noastre, ne-ar fi spus. Cât despre varianta s-o fi făcut chiar el… omul e doctor, nu psihopat.

Mă întorc către Mark.

— Ar trebui să mergem.

— Sigur.

Ridică scaunul Ellei și îl duce la mașina lui, unde îl fixează în centuri fără să se grăbească. Mă așez în spate, lângă ea.

Nu cred că Mark ia prea în serios ceea ce s-a întâmplat. Părinții mei au fost uciși. Ce dovadă îi mai trebuie? Cartolina anonimă. Iepurele mort. Nu sunt lucruri normale.

Rămâne un timp lângă portiera închisă a mașinii, apoi se îndepărtează. Aud cum scrâșnește pietrișul sub picioarele lui. O mângâi pe Ella pe obraz cu un deget și aștept ca Mark să încuie ușa de la intrare. Îmi vine brusc în minte o imagine cu mine așteptându-mi părinții în mașină, stând în spate, ca acum, în timp ce tata bătea cu degetele în volan, iar mama se repezise înapoi în casă după ceva ce uitase.

— Aș vrea să-i fi cunoscut și tu, îi spun Ellei.

Când am terminat facultatea, mi-am dorit cu disperare un loc al meu. Gustasem independența – descoperisem o lume dincolo de Eastbourne – și mi-a plăcut. Dar sectorul caritabil este construit pe ideea de satisfacție a ceea ce faci, nu pe atingerea unor țeluri financiare, iar șansa de a avea casa mea a rămas cu încăpățânare dincolo de posibilități, așa că m-am mutat înapoi acasă și nu am mai plecat.

Tatălui meu îi plăcea să-mi reamintească că nici nu știu cât de norocoasă sunt.

— Pe mine m-au trimis de-acasă de la șaișpe ani, să învăț meserie. Nu l-ai fi văzut niciodată pe bătrânu' să ne spele rufele mie și lui Billy după ce am trecut de adolescență.

Eram destul de sigură că bunicul Johnson nu se apropiase de o mașină de spălat rufe în viața lui, nevastă-sa fiind genul acela de femeie căreia îi făcea cu adevărat plăcere să se ocupe de treburile casnice și alunga orice intrus din bucătăria ei.

— Am muncit câte douăsprezece ore pe zi ani la rând. Când

eram de vârsta ta, aveam un apartament în Soho și portofelul plin cu bani.

Am făcut un schimb de priviri amuzate cu mama. Niciuna dintre noi n-a subliniat că bunicul a fost cel care i-a aranjat tatălui meu să lucreze ca ucenic în service-ul auto al unui prieten, iar bunica era cea care trimitea pachete cu mâncare cu șoferii de la firmă. Ca să nu mai zic de faptul că în 1983 puteai să-ți cumperi un apartament în Londra cu cincizeci de mii. Am schimbat subiectul înainte să pretindă că a fost coșar în anii de școală.

N-am fost niciodată o persoană studioasă, dar am moștenit etica muncii de la părinții mei. Îi admiram pe amândoi pentru orele pe care le petreceau ca să transforme afacerea familiei într-una de succes și m-am străduit din răsputeri să mă comport la fel ca ei.

— Găsește-ți o slujbă care ți-e dragă, îi plăcea tatălui meu să spună, și n-o să muncești nici măcar o zi în viața ta.

Problema era că nu știam ce vreau să fac. Am intrat la Warwick să studiez sociologia, am avut niște rezultate mediocre și am ieșit de-acolo fără să am o idee mai clară. Primul meu pas în carieră a fost unul accidental. M-am angajat la Salvați Copiii, m-am înarmat cu o geacă roșie și cu un clipboard și am luat străzile la picior, bătând din ușă-n ușă. Unii oameni erau amabili, alții mai puțin, dar curând mi-am dat seama că moștenisem totuși ceva din șarmul părinților mei. Am recrutat în acea primă lună mai mulți donatori periodici decât restul echipei la un loc. O promovare temporară pe poziția de supervizor regional s-a încheiat când un post la nivel național a devenit disponibil și m-am trezit la un birou care era la o distanță astronomică de sălile de examinare în care o adolescentă cu dislexie nediagnosticată nu avea să conteze vreodată.

— Așchia nu sare departe de trunchi, spunea tata.

Am lucrat îndeaproape cu echipa de strângere de fonduri, am venit cu idei noi pentru a crește gradul de conștientizare și am avut grijă de echipa mea de trei sute de oameni care umblau din ușă-n

ușă peste tot în țară. I-am apărat aprig împotriva plângerilor de hărțuire venite de la clasa de mijloc și am lăudat fiecare membru al echipei în parte pentru contribuția adusă la bunăstarea copiilor din lumea întreagă. Îmi plăcea la nebunie slujba pe care mi-o găsisem. Dar nu era bine plătită. Singura opțiune a fost să mă mut înapoi acasă.

În plus, oricât de nasol ar suna, îmi plăcea să stau cu ai mei. Nu pentru serviciile de curățenie și mâncarea gătită sau pentru celebra pivniță cu vinuri a tatălui meu, ci pentru că îmi plăcea cu adevărat compania părinților mei. Mă făceau să râd. Erau interesanți și interesați. Stăteam la palavre până noaptea târziu despre planuri de viitor, politică, oameni. Ne împărtășeam problemele. Nu aveam secrete. Sau cel puțin așa pretindeau ei.

Mă gândesc la sticla de votcă de sub biroul lor; la celelalte secrete de prin casă. La masa din bucătărie plină cu sticle de vin goale, dar pe care o găseam apoi întotdeauna lună când mă trezeam dimineața.

Spre sfârșitul primului meu semestru la Warwick, am petrecut un weekend cu Sam, o prietenă din cămin, acasă la părinții ei. Mi s-a părut ciudat că nu aveam vin la cină, ca și cum puseseră masa fără cuțite și furculițe. Câteva săptămâni mai târziu, am întrebat-o pe Sam dacă pe părinții ei îi deranja că ea bea.

— De ce i-ar deranja?

— Nu sunt abstinenți?

Sam a început să râdă.

— Abstinenți? Ar trebui s-o vezi pe mama cu sticla de sherry de Crăciun.

Îmi ardeau obrajii.

— Am crezut că… dar n-au băut nimic când am venit la voi în vizită.

Sam a ridicat din umeri.

— N-aș putea spune c-am observat. Câteodată beau, câteodată

nu. Ca majoritatea oamenilor, presupun.

— Da, cred că ai dreptate.

Majoritatea oamenilor nu beau în fiecare seară. Nu-și pregătesc un gin & tonic când vin acasă de la serviciu, spunând că „undeva trebuie să fie ora șase, nu?".

Majoritatea oamenilor.

— Ești gata?

Mark se urcă în mașină și-și pune centura de siguranță. Se uită la mine în oglinda retrovizoare, apoi se întoarce să mă vadă mai bine. Își drege glasul, un gest subconștient pe care îl recunosc de la primele noastre întâlniri. E ca un semn de punctuație. Un punct între ceea ce s-a spus și ceea ce urmează să spună. Un fel de a zice: „Acum ascultă-mă: e ceva important".

— După ce mergem la poliție… ezită el.

— Da?

— Putem face o programare pentru tine, să începi să vezi pe cineva.

Ridic o sprânceană. Să vezi pe cineva. Eufemismul clasei mijlocii pentru *du-te la psiholog – ai luat-o razna.*

— Nu am nevoie să văd alt psiholog.

— Aniversările pot avea efecte ciudate.

— De-a dreptul hilare, glumesc eu, dar Mark nu zâmbește. Se întoarce și pornește mașina.

— Măcar gândește-te la asta.

Nu am la ce să mă gândesc. Am nevoie de poliție, nu de psiholog.

Dar când ieșim de pe alee, trag adânc aer în piept și mă aplec lângă Ella, să pun o mână pe geam. Poată că am nevoie de un psiholog. Pentru o clipă, femeia aceea care trece… Nu e mama, desigur, dar sunt șocată de intensitatea dezamăgirii mele, de simplul fapt că o parte din mine a crezut că ar putea fi. Ieri, de aniversarea morții ei, i-am simțit prezența cu atâta forță, că astăzi

invoc spirite acolo unde nu au existat niciodată.

Și totuși, am o senzație foarte ciudată…

Cine spune că fantomele nu există?

Doctorii? Psihiatrii?

Mark?

Poate că e posibil să invoci morții. Sau poate că se întorc după cum vor ei. Poate – doar poate – mama mea are un mesaj pentru mine.

Nu-i spun nimic din toate astea lui Mark. Dar mă uit pe geam în timp ce mergem spre secția de poliție, îndemnându-mă să văd fantome, să văd vreun semn.

Dacă mama încearcă să-mi spună ce s-a întâmplat cu adevărat în ziua în care a murit, o ascult.

Capitolul 17

Sunt aici de prea mult timp. Cu cât stau mai mult, cu atât cresc șansele ca cineva să mă vadă.

Dar trebuie să fac asta acum – s-ar putea să fie singura mea șansă.

Mark fixează bebelușul în partea din spate a mașinii, iar Anna se așază în scaunul de lângă. Mark închide portiera. Rămâne câteva secunde cu palmele lipite pe acoperișul mașinii. Din poziția aceasta, Anna nu-l poate vedea, dar eu zăresc anxietatea de pe fața lui. E îngrijorat pentru Anna? Pentru bebeluș? Sau din altă cauză?

Se duce din nou pe lângă casă, unde Robert trage de timp, prefăcându-se că mută niște ghivece de colo-colo. Simt cum în mine crește panica, chiar dacă Mark nu mă poate atinge, nici măcar nu mă poate vedea. Cei doi bărbați vorbesc pe un ton scăzut prin gard și mă întreb dacă Anna poate auzi aceleași frânturi ca mine.

„… încă mai suferă… foarte dificil… o urmă de depresie postnatală…"

Aștept.

Mark și Anna pleacă. Robert își lasă baltă ghivecele cu plante și se întoarce în casă.

Și apoi vine momentul.

O fracțiune de secundă mai târziu, trec prin ușa încuiată și intru în hol. Sunt brusc copleșită de senzații, asaltată de amintiri care nu m-aș fi gândit niciodată c-or să dăinuie.

Eu, vopsind lambriurile, aplecată greoi deasupra pântecului meu în creștere. Adunând pilote de pat la capătul scărilor, pentru ca o Anna cât un dopușor să alunece pe balustradă ca pe tobogan, cu tine ocrotind-o cu brațele, iar eu cu mâinile la ochi, să nu văd.

Jucându-ne de-a familia fericită. Ascunzând ce simțeam cu-adevărat.

Cât de ușor se schimbă viața. Cât de ușor se dezintegrează fericirea.

Băutura. Scandalul. Certurile.

Am ascuns totul de Anna. Măcar atât puteam face pentru ea.

Mă îmbărbătez. A trecut vremea pentru melancolie; e prea târziu acum

să mai trăim în trecut.

Mă mișc repede și silențios prin casă, ușoară ca o pană. Nu las dezordine, nici amprente. Fără urme. Vreau să văd hârtiile pe care Anna le-a pus deoparte. Agenda mea. Fotografiile care spun o poveste doar atunci când știi cum se termină. Caut cheia care va spune tuturor de ce a trebuit să mor.

Nu găsesc nimic.

În birou, caut cu eficiență prin sertare. Ignor înțepătura nostalgiei care mă împunge tot mai adânc cu fiecare mărunțiș și carnețel pe care pun mâna. Nu poți să iei nimic cu tine, așa se spune. Îmi amintesc un vechi proiect pentru școală al Annei, despre „bunurile pentru mormânt" alese de egiptenii antici, menite să facă mai ușoară trecerea celor morți în viața de dincolo. Anna și-a petrecut săptămâni întregi pictând un sarcofag, înconjurat de imagini desenate cu atenție ale celor mai prețioase obiecte pe care le poseda ea. IPodul ei. Chipsuri cu sare și oțet – șase pungi. Portrete pe care ni le desenase mie și ție. O eșarfă preferată, în caz că i se făcea frig. Zâmbesc când îmi amintesc de asta și mă gândesc la ce aș fi luat eu, dacă ar fi fost posibil; ce ar fi făcut mai suportabilă trecerea mea în viața de apoi.

Nu e nicio cheie. În niciuna dintre gențile împrăștiate peste tot la parter, nici în sertarul comodei de pe hol, unde se adună tot ceea ce nu are un loc bine stabilit.

Ce-o fi făcut Anna cu ea?

Capitolul 18

Murray

— Am găsit agenda de anul trecut a mamei.

Anna îi înmânã un caiet gros format A4.

— M-am gândit c-o sã fie de folos ca sã-i punem mișcările cap la cap.

Stăteau în chicineta din spatele pupitrului de la recepția secției de poliție Lower Meads, unde vorbise Murray prima dată cu Anna Johnson. Partenerul Annei, Mark, era cu ea, și împreună au raportat una dintre cele mai ciudate întâmplări pe care a trebuit s-o investigheze vreodată Murray.

Mark Hemmings avea părul brunet și des și ochelari pe care acum îi purta ridicați pe frunte. Stătea cu spatele rezemat în scaun, cu o gleznă sprijinită pe genunchiul celuilalt picior. Brațul drept se odihnea pe spătarul scaunului pe care stătea Anna.

Anna Johnson ocupa jumătate din spațiul partenerului ei. Stătea pe marginea scaunului ei, aplecată în față și cu picioarele încrucișate, cu mâinile împreunate, de parcă ar fi fost la biserică.

Între paginile agendei erau tot felul de pliante și cărți de vizită, iar când Murray deschise coperta din față, de acolo căzu o fotografie.

Anna se întinse s-o ia.

— Scuze. Am pus-o acolo ca să nu se boțească. Aveam de gând s-o înrămez.

— Mama ta?

— Cea în rochie galbenă. Iar aceasta este prietena ei, Alicia. A murit în urma unei crize de astm, când avea 33 de ani. Fiica ei, Laura, este fina mamei mele.

Murray își aminti notița din carnetul agentului de serviciu. *Laura*

Barnes. Fină. Femeile – niște fetițe, de fapt – din fotografie râdeau în fața unui pub, cu brațele înlănțuite de parcă erau una extensia celeilalte. În fundalul imaginii se zărea o masă la care erau bărbați tineri, dintre care unul se uita cu admirație la Alicia și la Caroline. Murray mai văzu și desenul cu o căruță cu cai pe semnul care atârna de clădirea în fața căreia se aflau.

— Ciudat loc pentru o vacanță – atât de departe de mare pe cât se putea –, dar mama spunea că s-au distrat de minune.

— Frumoasă fotografie. Nu i-ai cunoscut pe părinții Annei, nu-i așa, domnule Hemmings?

— Din păcate, nu. Au murit înainte să ne cunoaștem. De fapt, tocmai din cauza asta ne-am și cunoscut.

Instinctiv, atât Mark, cât și Anna se uitară la fiica lor, care, presupuse Murray, n-ar fi existat fără ca tragedia să lovească familia Annei.

— O să vorbesc cu un criminalist despre iepure, dar fără să-l examinăm…

— Îmi pare rău. Nu ne-am gândit, spuse Anna aruncându-i o privire partenerului ei.

— Data viitoare îl las acolo, vrei? spuse Mark.

Vorbise pe un ton blând, dar se subînțelegea cumva din tonul lui că mai avuseseră conversația asta cel puțin o dată.

— O să las mușchii să-și facă de cap cu el.

— Acum nu mai avem ce să facem. Am dat cartolina criminaliștilor. O s-o verifice să vadă dacă găsesc amprente sau urme de ADN și vor încerca să mărească ștampila poștală, ca să ne facem o idee mai clară de unde a venit. Și o să mă uit și prin agenda asta, mulțumesc.

Murray îi dădu Annei fotografia înapoi, dar ea nu și-o puse în geantă. O ținu cu ambele mâini, uitându-se fix la imagine, de parcă ar fi putut s-o trezească la viață.

— Mi se tot pare c-o văd.

Ridică privirea. Mark își mută brațul de pe spătarul scaunului pe umerii ei. Strângea din buze în timp ce Anna încerca să explice.

— Adică… nu că o *văd* pe ea. Dar o simt. Cred… cred că încearcă să-mi spună ceva. Sună nebunește?

Mark răspunse încet, deopotrivă pentru Murray și pentru Anna.

— E ceva foarte obișnuit pentru oamenii aflați în suferință să-și imagineze că văd persoanele iubite. E o manifestare a emoțiilor; îți dorești atât de mult să-i vezi că ai impresia…

— Dar dacă nu-mi imaginez?

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Murray se simțea de parcă era cumva în plus și se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să inventeze un motiv ca să-i lase pe cei doi singuri. Înainte să apuce să se miște, Anna se întoarse spre el.

— Dumneata ce crezi? Crezi în fantome? În viața de apoi?

Prin natura lor, polițiștii erau o specie cinică. De-a lungul anilor cât fusese în serviciu, Murray își păstrase pentru el ideile despre fantome, evitând ironiile pe care le-ar fi generat. Chiar și acum, nu-și dezvăluia gândurile. Credința cuiva sau scepticismul în legătură cu supranaturalul erau chestiuni personale – la fel ca religia și simpatiile politice –, nu subiect de dezbatere într-o anexă a unei secții de poliție.

— Sunt deschis la astfel de lucruri.

Shakespeare spusese că sunt mai multe lucruri în ceruri și pe pământ decât și-ar fi putut imagina cineva, dar asta nu făcea sarcina lui Murray mai ușoară. Nu putea să meargă la DIC cu un raport cum că Anna Johnson era bântuită de fantoma unei rude moarte. Se aplecă în față.

— Ai vreo idee cam ce ar putea încerca să-ți spună?

Murray ignoră atitudinea critică aproape tangibilă pe care o simțea din partea lui Mark Hemmings.

— Îmi pare rău. E doar o… senzație.

Era nevoie de mai mult de o senzație ca să-i convingă pe cei de la

Departamentul de Investigații Criminale că Tom și Caroline Johnson fuseseră omorâți.

Nisha Kaur era criminalist încă de pe vremea când erau numiți „ofițeri însărcinați cu analiza locului faptei”.

— Aceeași Mărie cu altă pălărie, spunea ea veselă. Mai așteaptă doar zece ani și o altă minte luminată de la etajele superioare o să ne boteze din nou la fel.

Nu că ea avea să mai fie acolo peste zece ani. Era nouă pe post când Murray era și el un tânăr detectiv, Nisha alăturându-se poliției cu o specializare în fotografie, un stomac tare și capacitatea de invidiat de a se înțelege bine cu toată lumea. Treizeci de ani mai târziu, era criminalist-șef, responsabilă pentru întreaga echipă și numărând cât i-a mai rămas până la pensie.

— Fotografii cu animale de companie, a răspuns ea când Murray o întrebase despre planurile de viitor și a râs când i-a văzut figura surprinsă. Uniforma arată mai bine, e mai puțin sânge și, în plus, ai încercat vreodată să fii deprimat cu o pisicuță lângă tine? Pot să-mi aleg clienții – nu mai am parte de nenorociți – și-mi aranjez programul cum vreau eu. Totul foarte discret. Mai mult un hobby decât o slujbă.

Stăteau în cafeneaua închisă, unde un triptic de mașini automate serveau lucrătorii de weekend.

— Pare un plan bun.

Personal, Murray se îndoia că Nish era în stare să facă ceva, orice, discret. În cel mult optsprezece luni după pensionare, avea să lucreze din greu iarăși.

— Ce faci de Crăciun?

— Sunt de serviciu. Tu?

— Nimic deosebit. Va fi unul destul de liniștit. Știi, tu.

— Sarah e…? întrebă Nish, fără să facă gestul cu aplecatul capului.

— La Highfield. A fost dorința ei, de data asta. E bine.

Cuvintele îi păreau nesincere chiar și lui Murray. Te-ai fi gândit că avea să ia mai ușor internările lui Sarah odată cu trecerea timpului, dar ultimele câteva ocazii îl secătuiseră mai mult decât înainte. Presupunea că e din cauză că îmbătrânea; îi venea mai greu să se adapteze la stres.

— De ce-ai vrut să ne întâlnim? întrebă Nish, perspicace ca de obicei, schimbând subiectul.

— Cât de mult sânge este într-un iepure?

Varietatea legată de slujba lui Nish, precum și vasta ei experiență făceau întrebarea deloc surprinzătoare.

— Vreo câteva sute de mililitri, dacă o fi și-atâta. Conținutul unui pahar mic, adăugă ea văzând privirea goală a lui Murray.

— Destul cât să acoperi trei trepte cu el?

Nish se scărpina în bărbie.

— Va trebui să-mi dai mai multe amănunte ca să-ți pot spune.

La început, Murray nu pomeni de sinucideri. Îi povesti descrierea făcută de Anna și de Mark și faptul că Anna era convinsă că iepurele nu fusese adus acolo de un alt animal.

— Aș spune că s-ar putea să aibă dreptate.

Murray se aplecă în față nerăbdător, iar Nish ridică un deget de avertizare.

— Asta e complet neoficial și pe de-a-ntregul ipotetic, da? Fără fotografii și fără să văd locul faptei, e imposibil să emit o concluzie profesionistă.

— Dar?

— Sângele – în cantitatea despre care vorbim – nu curge dintr-un iepure întins. Se prelinge. Se coagulează. Așadar, chiar dacă o sută cincizeci de mililitri vărsați pe podea pot face multă mizerie – ai vărsat vreodată un pahar de vin? – aceeași cantitate care se scurge dintr-un iepure se va închega cu mult înainte să picure pe treapta de dedesubt. Cea mai mare parte ar rămâne în blană.

— Corect. Așadar, cineva a turnat sânge în mod intenționat pe celelalte trepte, pentru a face scena mai impresionantă?

— Așa se pare. Întrebarea importantă este de ce? spuse Nish cu ochii la Murray și capul aplecat ușor într-o parte. Aici s-au petrecut mai multe, e ceva ce nu-mi spui.

Nu era o întrebare.

— Anul trecut au avut loc două sinucideri la Beachy Head. Tom și Caroline Johnson – cei doi dețineau showroomul de pe Main Street.

Nish își pocni degetele.

— A lăsat un Audi negru în parcare? Cu rucsacul plin de pietre, nu?

— Ești bună. Ăsta a fost Tom Johnson. Soția lui, Caroline, a murit șapte luni mai târziu – exact cu un an în urmă. Același loc, metodă identică. Anna Johnson este fiica lor.

Murray îi întinse lui Nish o pungă de plastic pentru colectare de probe în care se afla cartolina anonimă, împreună cu o fotografie a bucăților lipite la un loc.

— *Sinucidere?* citi Nish cu voce tare. *Mai gândește-te.* Foarte dramatic, spuse ea privind la Murray. Sugestia fiind că a fost ucisă?

— În mod cert așa o interpretează Anna Johnson. Azi dimineață a deschis ușa și a găsit iepurele întins pe treapta de sus a casei.

— Mai tare decât rahatul de câine băgat prin fanta pentru scrisori.

— Ce crezi?

— Pe lângă faptul că e o risipă de posibilă plăcintă cu iepure? Cred că e ceva putred aici. Cei de la DIC ce zic?

— Nu mare lucru.

Nish îl cunoștea pe Murray de multă vreme.

— Of, Murray…

— Fac munca de cercetare, atâta tot. Știi cum sunt detectivii de la DIC astăzi. Băgați până peste cap. O să împachetez cazul frumos

pentru inspector de îndată ce apare ceva concret de anchetat. Amprente, de exemplu.

Îi zâmbi victorios lui Nish și împinse spre ea punga cu probe.

Nish o împinse înapoi.

— Nu fără un cod pentru buget, mă tem.

— N-ai putea s-o atașezi la cazul original?

— Știi că nu am voie să fac asta.

— Și-a pierdut ambii părinți, Nish. E proaspătă mămică, încercând cu disperare să țină lucrurile sub control fără mama ei lângă ea s-o sprijine.

— Te-ai înmuiat cu bătrânețea.

— Spre deosebire de tine, care ești tare ca piatra, desigur. Ce ziceai de pisicuțele alea?

Împinse punga cu probe din nou pe masă.

De data asta, femeia o luă.

Capitolul 19

Balansoarul a fost cadou de nuntă de la părinții mei. Are spătarul înalt și brațe fine și curbate, amplasate la înălțimea perfectă pentru momentele somnoroase de alăptat din timpul nopții. A venit cu o fundă roșie, două perne moi și un bilețel pe care scria „pentru camera copiilor".

Am petrecut ore întregi în scaunul acesta. Tu nu te-ai trezit niciodată – pe vremea aceea bărbații nu făceau așa ceva – și mi-era teamă să aprind lumina, ca să nu o țină pe Anna trează, așa că mă legănam înainte și-napoi, îndemnând-o să adoarmă.

Când Anna s-a mutat din camera copiilor, am adus balansoarul la parter, unde își împărțea timpul între bucătărie și camera de zi. Dar acum s-a întors acolo, în camera Annei.

În camera nepoatei noastre.

Încăperea este spațioasă. Extravagantă pentru un bebeluș, mai ales pentru unul care deocamdată doarme în camera părinților, dacă e să mă iau după coșulețul de răchită de lângă partea de pat a Annei. Deasupra pătuțului alb este o ghirlandă alb cu roz, cu numele Ella scris cu verde-pal.

Lângă pătuț este o comodă cu sertare, iar pe peretele opus, un dulap din același set și o măsuță de înfășat cu coșulețe căptușite cu pânză în pătrățele, pline cu scutece și pudră de talc.

Vreau doar să arunc un ochi – mă îndoiesc că ar putea fi acolo cheia –, dar picioarele mă poartă de-a lungul covorului moale și gri, către balansoar. Balansoarul meu.

Înainte și-napoi. Înainte și-napoi. În lumina difuză. Și aceeași priveliște spre acoperișuri cum era și cu douăzeci și șase de ani în urmă. Cu Anna în brațele mele.

La vremea aceea îi spuneau tristețea nașterii. Era mai mult de-atât. Eram copleșită. Speriată. Aș fi vrut s-o sun pe Alicia – singura dintre prietenele mele care m-ar fi înțeles – dar nu mă simțeam în stare să pun mâna pe telefon. Eu aveam tot ceea ce ei îi lipsea: un soț, o casă mare, bani. Ce drept aveam să mă plâng?

Am stat prea mult aici. Trebuie să merg mai departe. Trebuie să ies.

La parter mă uit în bucătărie, unde aranjez din reflex prosoapele atârnate de mașina de gătit. Pe masă este un teanc de reviste și un vraf de corespondență abandonat în coșul de fructe gol de pe blatul de bucătărie. Nu găsesc cheia pe care o caut. Se aude zgomot de lăbuțe care zgârie la ușa de la debara.

Rita.

Mi se oprește respirația și, chiar dacă nu fac niciun zgomot, o aud cum schiaună. Simte că sunt aici.

Mă opresc, cu degetele odihnindu-se ușor pe mânerul ușii. Cu siguranță faptul că te-a văzut un câine nu e totuna cu a fi văzut de un om, nu? Rita schelălăie iar. Știe că sunt aici – să plec acum ar fi o cruzime din partea mea.

Un salut scurt și apoi mă duc. Ce e rău în asta? Nu poate să spună nimănui c-a văzut o stafie.

Abia întredeschid ușa un centimetru, când se dă la o parte forțat, împinsă de un ghemotoc de blană care se mișcă așa de repede, că se împiedică și se rostogolește pe gresie înainte să stea din nou pe patru picioare.

Rita!

Sare în spate, cu părul de pe ceafă și coada ridicate, de parcă nu ar ști ce ar trebui să simtă. Latră o dată. De două ori. Sare înainte și-napoi. Îmi amintesc cum mârâia la umbre în tufișuri în timpul plimbărilor noastre nocturne și mă întreb ce vedea atunci când eu spuneam că nu-i nimic.

Mă las în genunchi și întind o mână. Îmi știe mirosul, dar înfățișarea mea o descumpănește.

— Hai, fetițo, hai, Rita!

Scâncetul din glas mă ia prin surprindere. Rita ridică urechile în semn de recunoaștere, iar părul de pe spate, până acum sculat, se netezește la loc. Dă din coadă și din fund în același timp. Și schelălăie din nou.

— Da, eu sunt, Rita. Bravo, fetițo! Hai încoace!

Nu trebuie s-o chem de două ori. Satisfăcută de faptul că, în ciuda

primei impresii, stăpâna ei chiar este în bucătărie, se aruncă spre mine, lingându-mă cu entuziasm pe față și lăsându-se pe mine atât de tare, că trebuie să mă sprijin într-o mână ca să-mi recapăt echilibrul.

Stau jos cu ea, uitând să mai caut în timp ce-mi îngrop fața în blana ei. Simt șiroiul de lacrimi și înghit cu putere și refuz să le las să se prelingă. Când Rita a venit din Cipru, stătuse deja într-un adăpost comunitar opt luni. Era afectuoasă și blândă, dar suferea atât de tare de anxietate de separare, că era greu și să putem pleca din cameră. Prima oară când am ieșit în oraș, a urlat atât de tare, că încă o mai puteam auzi din capătul străzii și a trebuit să mă întorc acasă și să te las să te duci singur.

În timp, Rita a înțeles că nu aveam s-o abandonăm. Că dacă plecam de-acasă, ne întorceam cu ceva bunătăți pentru că fusese o fetiță atât de curajoasă. Încă ne mai întâmpina la întoarcere cu entuziasm și ușurare, dar urletele au încetat și s-a transformat într-un câine fericit și calm.

Sentimentul de vinovăție mă cuprinde în timp ce-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit în ziua în care nu m-am mai întors acasă. Oare a așteptat lângă ușa de la intrare? Alergând de colo-colo pe hol așteptând să mă vadă? Oare Anna o fi mângâiat-o? Asigurând-o că aveam să mă întorc curând? Întrebându-se ea însăși în tot răstimpul acesta ce s-o fi întâmplat. La fel de îngrijorată ca Rita. Sau chiar mai mult.

Dintr-odată, Rita se ridică, cu botul în aer și urechile alerte. Înțepenesc. A auzit ceva. O secundă mai târziu, fără dubii, aud și eu același lucru. Zgomot pe pietriș. Voci.

O cheie în broasca de la ușă.

Capitolul 20

Anna

Mark insistă să intre cu noi în casă în loc să ne lase lângă bordură.

— Deci, chiar ești îngrijorat? spun, în timp ce el cară în casă scaunul de mașină cu Ella în el. Acum că știi că n-a fost o vulpe cea care a lăsat iepurele.

Pe hol e răcoare și deschid termostatul până când aud căldura care pornește.

— De fapt, a spus că nici ei nu pot fi siguri dacă așa s-a întâmplat.

— Fără fotografii, vrei să spui?

— Fără *dovezi.*

Îmi aruncă o privire care mă face să-mi înghit o eventuală replică. Ciondăneala nu ne-ajută cu nimic.

— Dar da, sunt îngrijorat, spune el pe un ton serios.

Infantil, mă simt răzbunată, dar Mark n-a terminat.

— Îmi fac griji *pentru tine,* spune și închide ușa. Ce ai spus la poliție… despre sentimentul că mama ta e prezentă… nu-și încheie fraza, și nici eu nu-l ajut. E o parte perfect normală a suferinței, dar poate fi și un semn că nu te-ai adaptat la situație. Și mai sunt și Ella, și toți hormonii implicați atunci când devii mamă…

Aștept câteva secunde.

— Crezi c-am luat-o razna.

— Nu, nu cred asta.

— Dar dacă *îmi place* sentimentul ăsta că mama e încă aici?

Mark dă din cap gânditor și-și trece un deget peste buze, în timp ce cu degetul mare se ține de bărbie. Figura lui când ascultă ceva. Mă face să mă simt ca un pacient, nu ca partenera lui. Un studiu de caz, nu mama copilului său.

— Dar dacă eu vreau să văd fantome? Scuze – dar dacă eu vreau să am *experiențe halucinatorii posttraumă*?

Corecția este sarcastică și văd în ochii lui că se consideră jignit, dar am trecut de punctul în care mă mai pot calma.

— Ne vedem mai târziu.

Nu mă sărută de rămas-bun și nici nu-l condamn. Închide ușa și aud zăngănitul cheilor sale când încuie de două ori. Mă întreb în treacăt dacă crede că ține pericolul în afară sau îl închide înăuntru.

— Mama ta e o idioată, îi spun Ellei.

Fetița clipește la mine. De ce a trebuit să fiu așa nesuferită? Mark este îngrijorat, atâta tot. Personal și profesional. Nu tocmai compasiunea lui m-a atras la el? Acum văd aceeași trăsătură ca pe un defect.

Tremur. Mă aplec să pun mâna pe calorifer. Se încălzește, dar e încă destul de frig aici. Râd din toată inima – acum ies la suprafață toate clișeele legate de fantome –, dar neconvingător, chiar și față de mine, căci nu numai temperatura mă face să simt că mai e cineva în încăpere.

Simt parfumul mamei.

Addict, de la Dior. Vanilie și iasomie. Atât de discret, că aș zice că-mi închipui. Chiar îmi închipui. Pentru că, chiar și când stau la capătul treptelor, cu ochii închiși, îmi dau seama că nu pot să-l simt deloc.

— Hai încoace!

O desfac pe Ella din scaun. Faptul că-i vorbesc cu voce tare îmi domolește senzația amețitoare din stomac, de parcă o mie de fluturi ar fi prinși într-o plasă.

În ciuda mașinii de gătit, și în bucătărie e foarte frig. Se simte un miros de aer rece, proaspăt. Un iz de iasomie pe care mă străduiesc să-l ignor. Rita schelălăie din debara. Deschid ușa și dau s-o mângâi, dar mă ignoră și fuge în bucătărie, unde adulmecă cu botul în cercuri pe podea. Face ture de colo-colo și mă face să zâmbesc fără

să vreau.

— Câine prostuț! îi spun Ellei. Nu-i un câine prostuț?

Găsesc o bucată de os și, fără prea multă tragere de inimă, Rita abandonează urmărirea unor iepuri imaginari și îl duce la culcușul ei de lângă aragaz, unde îl roade mulțumită.

Experiențe halucinatorii posttraumă. Un mod atât de clinic de a descrie ceva atât de magic. Atât de inexplicabil.

— Unii oameni pretind că au avut conversații întregi cu persoanele iubite, a spus Mark la poliție. Adesea așa ceva face parte dintr-un proces de suferință necontrolată, cunoscut ca suferință patologică, dar uneori poate fi un simptom pentru ceva mai grav.

Simptome. Procese. Afecțiuni.

Denumiri pentru lucruri pe care nu le înțelegem, pentru că ne temem de ce ar putea însemna. De ce ne-ar putea face.

Conversații întregi…

Aș da orice să aud din nou vocile părinților mei. Am câteva filmulețe cu ei: discursuri de la zile de naștere; amintiri de demult din vacanțe de vară; o înregistrare de la festivitatea mea de absolvire, frânturi surprinse de-a lungul zilei, apoi puse cap la cap. Părinții mei sunt de partea greșită a camerei – o țin mândri, îndreptată spre mine –, dar microfonul a înregistrat fiecare cuvânt pe care l-au șoptit stând în primul rând al sălii Butterworth de la Warwick Arts Centre.

— Fetița noastră…

— Nu-mi vine să cred.

— Uită-te la tipul ăla în blugi – te-ai fi așteptat să-și pună pe el o pereche de pantaloni ca lumea.

— Tu vorbești – arăți de parcă ai fi grădinărit în ăia.

— Ce prostie din partea mea – am crezut că ziua asta este dedicată Annei! Dacă aș fi știut că e o paradă a modei pentru părinți…

M-au scos la prânz la Tailors, unde tata a devenit mai mândru –

și mai vocal – cu fiecare fel, iar mama își ștergea lacrimile emoționată în timp ce împărtășea altcuiva rezultatele mele mediocre. Când am ajuns la desert, eram deja disperată s-o șterg de-acolo, dar nu puteam să-i privez de acest moment. Eram unicul lor copil. Primul din familia Johnson care a mers la universitate. Meritau să sărbătorească.

M-am uitat la filmulețele astea de atâtea ori, că îl știu pe fiecare pe de rost, dar nu-i același lucru. N-ar putea fi niciodată același lucru.

Închid ochii. Ridic capul. Un impuls mă face să-mi întind brațele, cu palmele deschise, gândindu-mă că dacă cineva s-ar uita acum la mine prin fereastră, n-aș putea șterge vreodată impresia creată. Dar dacă aș putea s-o *simt* pe mama, să-i miros parfumul…

— Mamă? Tată?

Vocea mea pare stinsă și firavă în bucătăria goală.

— Dacă mă auziți…

De afară se aude cum bate vântul, cum foșnesc copacii din grădină. Rita schiaună, un geamăt slab și ascuțit care se pierde în neant.

Când aveam 11 ani, Laura m-a învățat cum să folosesc o tablă Ouija, explicându-mi cum putem invoca morții cu nimic mai mult decât vreo două lumânări aprinse strategic și o tablă pe care am trecut cu grijă literele alfabetului. M-a pus să jur că păstrez secretul și am așteptat până următoarea dată când a stat cu mine într-o seară, ca să pregătim totul.

Laura a redus intensitatea luminilor. A scos un CD din geanta ei și a pus o melodie pe care n-am recunoscut-o, cântată de un muzician de modă veche de care nu mai auzisem.

— Ești gata?

Cu degetele pe o mică bucată de lemn din centrul tăbliței, am așteptat. Și am așteptat. Am chicotit. Laura avea ochii închiși, cu fața schimonosită de atâta concentrare. Eu mă plictiseam. Mă

așteptasem la o seară de distracție cu Laura, speriindu-ne una pe alta cu povești cu fantome, așa cum făceam cu prietenele mele când dormeam toate în casa uneia dintre noi.

Am împins bucata de lemn.

Laura a deschis ochii brusc. M-am prefăcut la fel de surprinsă ca ea.

— Ai simțit asta?

Am dat hotărâtă din cap. A mijit ochii la mine.

— Tu ai mișcat-o? Jură-mi că n-ai mișcat-o.

— Jur.

Laura a închis din nou ochii.

— E cineva aici?

Încet, am mișcat bucata de lemn. Da.

Și apoi mi-am dorit să n-o fi făcut. Pentru că fața Laurei s-a boțit ca o foaie de hârtie și lacrimi i-au țâșnit de sub pleoape și i-au rămas prinse de gene.

— Mama?

Mi-a venit și mie să plâng. Nu-i puteam spune Laurei că făcusem o glumă, dar nici nu puteam continua un joc pe care ea nu-l juca, de fapt. Degetele ei tremurau, dar bucata de lemn nu s-a mișcat. A durat o eternitate până și-a retras mâinile.

— Nu vrei să ne jucăm de-a altceva, mai degrabă?

— Ești bine?

Ezitasem, dar Laura își înghițise deja lacrimile. A stins lumânările și m-a provocat la o partidă de Monopoly.

Mulți ani mai târziu, i-am mărturisit. Beam împreună o sticlă de vin și mi-a venit dintr-odată în minte imaginea cu noi două aplecate deasupra tăbliței Ouija, când m-a cuprins o nevoie bruscă de a-mi ușura conștiința.

— Știu, a spus ea, după ce mi-am luat povara de pe suflet.

— Știi?

— Ei bine, am presupus. Nu știai deloc să minți când aveai unspe

ani.

A zâmbit larg și a țintit un pumn spre umărul meu, apoi mi l-a îndreptat în față.

— Nu-mi spune că te-a frământat în tot timpul ăsta!

Nu era așa, dar m-am simțit ușurată să constat că nu fusese o apăsare *nici pentru ea.*

Acum simt că mă mănâncă pielea, mi se ridică părul pe ceafă, fir cu fir. Simt o undă de iasomie în nări.

Și apoi…

Nimic.

Deschid ochii și-mi las brațele să cadă, pentru că e absurd. Ridicol. Părinții mei au murit și nu-i pot invoca din bucătărie, cum nu pot nici să-mi întind brațele și să zbor.

Nu există niciun mesaj. Nu mă bântuie nimeni. Nu există viața de apoi.

Mark are dreptate. Totul e doar în capul meu.

Capitolul 21

Murray

— Bănuiesc că soțul ei nu crede în fantome, spuse Sarah.

Stăteau pe canapeaua din piele neagră din camera pentru vizitatori de la Highfield, unde Murray se întâlnise cu Sarah în pauza de patruzeci și cinci de minute destinată mesei de seară.

— Partenerul. Nu, spune că sunt doar niște experiențe halucinatorii posttraumă.

— Casper va fi extrem de trist.

Ușa de la camera pentru vizitatori se deschise și o fată tânără intră. Era atât de slabă, încât capul îi părea disproporționat, și un zigzag de eșarfe fine îi acoperea brațele de la încheietură până la umeri. Nu-i băgă în seamă pe Murray și pe Sarah, nu făcu altceva decât să ia o revistă de pe măsuța de cafea, apoi ieși din încăpere.

— După părerea lui Mark Hemmings, aproximativ șaizeci la sută din persoanele aflate în doliu declară că i-au văzut pe cei dragi după moartea acestora sau că le-au simțit prezența într-un fel sau altul.

— Și care-i diferența dintre așa ceva și o fantomă? întrebă Sarah în timp ce frunzărea prin agenda lui Caroline Johnson.

Cinaseră devreme la Highfield, cum li se servește copiilor masa de seară la ora 5, iar acum Sarah stătea cu picioarele încrucișate pe canapea, în timp ce Murray își mânca sendvișurile.

— Habar n-am.

— O să te bântui după ce mor.

— Nu începe.

— De ce nu? Aș fi zis c-o să te bucuri să mă vezi.

— Nu m-am referit la asta. Am vrut să zic… Of, las-o baltă.

Nu vorbi despre moarte, voise să spună. Se uită afară pe fereastră. Cerul era senin și pe el puzderie de stele, iar lui Murray îi

veni dintr-odată în minte o amintire cu el și Sarah stând întinși pe iarbă în parc, la prima lor întâlnire, arătând constelațiile pe care le știau și inventând nume pentru cele pe care nu le cunoșteau.

— Ăla e Carul Mare.

— Iar aia e constelația Porc spinos.

— Ești un prost!

— Cine zice ăla este!

Făcuseră dragoste pe iarba udă, mișcându-se de-acolo abia când stomacurile lor le amintiră că nu mâncaseră nimic de la prânz.

— Ai chef de-o plimbare? întrebă Murray acum. O tură în jurul clădirii?

De îndată sclipirea din ochii lui Sarah fu înlocuită de anxietate. Își duse genunchii la piept, îmbrățișându-i cu putere, strângând cu degetele agenda lui Caroline, de parcă i-ar fi fost lipită de mâini.

Teama aceasta de spațiul exterior era ceva nou. Nu era vorba despre agorafobie – nu potrivit părerii psihologului ei –, ci doar de o altă părticică din mozaicul anxietății pe care îl reprezenta frumoasa, simpatica, extrem de complexa soție a lui Murray.

— Nicio problemă.

Bărbatul alungă ideea cu o fluturare a brațului, eliminând în același timp și orice speranță că Sarah era pregătită să se întoarcă acasă. Pași mici, își spuse el. Era vineri. Crăciunul era abia luni. Mai era destul timp s-o aducă acasă.

— Ți-a sărit ceva în ochi? întrebă el arătând spre agendă.

Încetișor, acum că el nu mai sugera să plece de-acolo, mușchii lui Sarah începură să se detensioneze. Deschise carnetul, căutând o dată anume.

— Fiica ei a spus ceva despre o contestație la o autorizație de construcție?

— Nu-mi amintesc.

Sarah îi arătă pagina, cu o lună înaintea morții lui Caroline, pe care fusese notat un număr de înregistrare, sub textul *contestație la*

autorizația de construcție.

— Oamenii se aprind foarte tare când vine vorba despre autorizațiile de construcție.

— Destul cât să omoare pe cineva?

— Tot felul de ciudați pe lume.

Murray deschise portalul pentru autorizații de construcție pentru zona Eastbourne pe telefonul său mobil și aruncă un ochi la numărul de înregistrare de pe agendă, tastându-l cu degetul pe ecran.

— E o cerere de autorizație pentru o extindere.

Găsi și numele celui care depusese cererea.

— Domnul Robert Drake.

Murray își aminti de lista celor care fuseseră prezenți s-o consoleze pe Caroline în ziua morții soțului ei.

— E vecin cu Anna Johnson.

Murray trecu prin rezumatul cererii.

— A fost respinsă. Deși se pare că încearcă din nou acum, văd că există un apel legat de asta.

— Vezi? Uite-ți și motivul, Poirot!

— Au fost treizeci și patru de respingeri. Mai bine verific dacă nu cumva toți cei în cauză au fost eliminați.

Sarah ridică o sprânceană.

— Sigur, ia în râs teoriile mele… tu pe ce pariezi, domnule detectiv?

Murray nu era genul care să pună pariuri. Erau și-așa destule variabile în viață, fără să mai fie nevoie să cauți și altele, iar tabloul anchetei din cazul Johnson era departe de a fi limpezit.

Sinucidere? Mai gândește-te!

— Sinuciderea lui Caroline Johnson a fost o copie la indigo a morții soțului ei, spuse el, atât pentru Sarah, cât și pentru sine însuși. Similitudinile au adăugat greutate verdictului dat de medicul legist, nu în ultimul rând pentru că detaliile morții lui Tom

Johnson nu au fost dezvăluite niciodată presei.

Ziarul *Gazette* publicase un necrolog după moartea lui Tom. Familia era bine-cunoscută pe plan local, cu afacerea lăsată moștenire din generație în generație. Se pomenise ceva despre obiectele personale lăsate pe marginea stâncii, despre mașina abandonată în parcare, dar nimic despre rucsacul pe care Tom îl umpluse cu pietre. Singurii care avuseseră acces la acea informație fuseseră cei din familie și femeia care asistase la sinuciderea lui Tom: Diane Brent-Taylor.

Murray se gândi la cartolina anonimă care-i fusese trimisă Annei, la iepurele trântit pe treptele casei sale. Se gândi la cât de convenabilă era o sinucidere produsă în momentul punctului maxim al fluxului, care să nu aducă la liman cadavre gata să dezvăluie secrete păstrate pe trupul neînsuflețit. Atât Tom, cât și Caroline căutaseră orarul mareelor, dar ce importanță ar mai fi avut pentru oricare dintre ei dacă trupurile le-ar fi fost descoperite? Totul părea prea bine pus la punct. Prea… regizat.

Sarah observă figura gânditoare a soțului ei.

— Ce e?

— N-am nicio dovadă…

— Mai întâi instinctul, apoi dovezile. Nu așa spuneai tu?

Murray râse. Lucrase după acest principiu cea mai mare parte a carierei sale și până acum nu fusese dezamăgit. Era departe de a ști cu siguranță de ce muriseră Tom și Caroline Johnson, dar toate instinctele sale indicau într-o singură direcție.

— Crezi că a fost omorâtă, nu-i așa?

Încetișor, Murray dădu din cap.

— Cred că amândoi au fost omorâți.

Sarah părea căzută pe gânduri. Se întoarse la agenda lui Caroline, frunzărind pliantele și cărțile de vizită îndesate la finalul agendei. Luă una și o ridică în dreptul ochilor.

— Credeam c-ai spus că Mark Hemmings nu-i cunoștea pe cei

doi Johnsoni.

— Nu-i știa; cei doi au murit înainte ca el și Anna să se cunoască.

— Nu și potrivit ăsteia.

Murray luă pliantul pe care Sarah îl ridicase. *Mark Hemmings, licențiat în Logopedie, licențiat în Statistică, Master în Psihologie, membru acreditat al Colegiului Psihoterapeuților din Marea Britanie, membru al Asociației britanice pentru Psihoterapie și consiliere în caz de traume.* Întoarse pliantul invers. Cu același scris de mână pe care îl recunoscuse din nenumăratele liste făcute de Caroline Johnson în agenda ei, era trecută o notiță. *Miercuri, 16 noiembrie, ora 2:30 p.m.*

Sarah dădu paginile până la data cu pricina din agenda lui Caroline, unde aceeași întâlnire fusese notată din nou. Se uită la Murray.

— Minte.

Capitolul 22

Anna

La ora 6 sună soneria. Deschid ușa și-l găsesc în prag pe unchiul Billy, cu o sticlă de vin în mână. Mă uit la el ca și cum n-aș pricepe nimic.

— N-ai uitat, nu?

— Sigur că nu! Eram cu gândul în altă parte. Mă bucur tare să te văd, spun eu și-l îmbrățișez ca să-mi ascund minciuna. Îmi pare rău că am plecat așa, ca din pușcă, ieri.

Ridică din umeri ca să-mi dea de înțeles că nu e nevoie să-mi cer scuze.

— Te-a luat valul. Nici nu te mai gândi la asta. Ia zi-mi, unde-i superba mea nepoată?

Ne ducem la bucătărie și i-o dau pe Ella lui Billy, care o ține în brațe neîndemânatic, ca și cum ar cântări un dovleac la un concurs agricol. Fetița se tot întinde către nasul lui, ceea ce-l face să râdă, iar amândoi arată atât de drăguț împreună, că-mi iau telefonul să le fac o fotografie. Văd un mesaj de la Mark.

Întârzii, îmi pare rău. x

Trimit un răspuns rapid.

Nicio problemă. Billy a venit la cină. x

Grozav.

Las telefonul deoparte și-i zâmbesc senin lui Billy.

— Mark o să ajungă și el curând. Abia așteaptă să te vadă.

Billy zâmbește, dar se vede că nu o face din toată inima.

— Super!

Îmi torn un pahar mare de vin. Sarcina și alăptatul au întrerupt obiceiurile legate de băutură încetățenite de părinții mei, dar în seara asta cred că am nevoie de așa ceva.

Lui tata îi plăcea la nebunie să spună povestea despre cum – la vârsta de șase ani, pe când învățam să spun cât e ceasul – am fost pusă la încercare de prietenii alor mei, veniți în vizită să bea un pahar.

— Cât e ora, Anna?

— E ora de un vin, am ciripit eu.

Eu nu-mi amintesc de faza asta; nici măcar nu sunt sigură dacă nu cumva era una dintre poveștile inventate ale tatălui meu, deși are cumva o aură de adevăr.

E trecut de șapte când ajunge și Mark acasă, cerându-și întruna scuze și aducând cu el un buchet mare de crini imperiali Stargazer.

— Îmi pare rău, spune el când mi-i dă și știu că nu se referă la faptul că a întârziat.

— Și mie, îi răspund încet.

— Mă bucur să te văd.

Mark îi strânge mâna lui Billy cu entuziasm. Zăbovesc lângă ei, iar obrajii mă dor de la efortul de a zâmbi larg.

— Și eu. Sper că ai grijă de ea.

— Billy, pot să am și singură grijă de mine.

Mark îmi face cu ochiul. *Las-o baltă.*

— Mă străduiesc, Billy. Cum merge treaba la serviciu?

— Mai bine ca niciodată.

În timp ce Billy o ia înainte spre camera de zi, Mark îmi aruncă o privire confuză. Clatin din cap.

De când a murit tata, profiturile au scăzut, iar Billy se chinuie cu compania. Jumătatea din firmă a tatălui meu i-a rămas mai întâi moștenire mamei, apoi mi-a revenit mie, dar nici măcar n-am

început să deslușesc cum stau lucrurile acolo. Mi-am spus că perioada concediului de maternitate este perfectă ca să mă așez și să iau totul la verificat – să învăț cum se desfășoară activitatea –, dar se pare că am subestimat nevoile unui bebeluș. Am noroc și dacă apuc să citesc eticheta unei cutii cu cereale. Cunosc doar în mare rezultatele, care nu arată bine deloc.

Dar acum nu este momentul să-l contrazic pe Billy. Îl las pe Mark să se ocupe de băuturi și mă retrag la bucătărie. Când mă întorc, cei doi bărbați stau fără să spună nimic. Îmi storc creierii să mă gândesc la ceva ce Mark și Billy ar putea avea în comun, în afară de mine.

— Oh! Povestește-i lui Billy despre dansul Ellei, îl îmboldesc pe Mark, care mă privește perplex. Când ai pus Guns N' Roses? zic eu și mă opresc, dar Mark tot percutează. Și noi ne-am întors și ea dădea din mânuțe și din picioruțe pe ritmul muzicii, ca și cum ar fi dansat?

— Ah, da! Corect. Ei bine, cam asta e fost. Părea că dansează.

Billy râde de complezență. E îngrozitor. Sunetul soneriei vine ca o ușurare. Mark sare în sus, dar eu ajung prima la ușă.

— Aici e ca pe Piccadilly Circus! spun eu veselă.

N-am fost niciodată atât de ușurată să văd pe cineva cum sunt acum, când o văd pe Laura.

— Am trecut doar să văd ce mai faci, după ziua de ieri, spune ea și mă analizează cu atenție. Ești bine? Pari cam agitată.

O trag înăuntru și apoi în bucătărie, închizând ușa în urma noastră.

— Trebuie să rămâi la cină.

— Nu pot, am alte planuri.

— Laura, te rog! Trebuie să mă salvezi. Îl iubesc mult pe unchiul Billy și-l iubesc și pe Mark – evident –, dar încep să ajung repejor la concluzia că ei doi nu pot fi simultan în același loc.

— Doar nu se ceartă din nou?

— Nu încă, dar e o chestiune de timp.

Laura râde.

— O să te coste.

Ridic într-o mână sticla de vin și în cealaltă un pahar gol.

— S-a făcut.

Desigur, când ne întoarcem în camera de zi, cei doi sunt în toiul disputei.

— Pe vremea mea nu se discuta atât despre sănătatea mintală. Psihoterapeuți, consilieri psihologici, toată maimuțăreala asta. Trebuia pur și simplu să faci față la ceea ce ți se întâmpla.

— Probabil că acesta este și motivul pentru care vedem acum o reacție adversă atât de puternică la adresa acestor lucruri.

— Crezi că piloții din Al Doilea Război Mondial sunau să spună că nu vin la serviciu din cauza stresului? Sau pentru că se simțeau deprimați?

— Cred că abia acum începem să înțelegem…

— Niște mimoze închipuite.

Intervin.

— Uite pe cine-am găsit!

O prezint pe Laura de parcă tocmai ar fi ieșit din tort.

— Acum putem vorbi despre o adevărată masă în familie.

— Laura! Stai cu noi de Crăciun, drăguțo?

— Anul ăsta nu. Mi-am programat un prânz bine stropit cu alcool cu niște prietene. Patru Bridget Jones și cât de mult Prosecco putem duce.

Se strâmbă, dar știu că abia așteaptă momentul. Se așază pe canapea lângă Billy.

— Spune-mi despre mașini. A mea e pe moarte și n-am nicio idee cu ce s-o schimb.

— Am o Skoda de trei ani pe care aș putea să ți-o dau la un preț bun.

Laura strâmbă din nas.

— Nu e tocmai la ce mă gândeam eu.

— Mai este un MX-5, care arată mai bine pe stradă, dar depinde de bugetul tău. Uite ce-ți propun – încearcă vreo câteva să vezi ce dimensiuni îți convin. Ia Skoda o zi sau două, și orice altceva îți mai place, și vezi cum se conduce fiecare.

Acum, că am reușit să deviem conversația de la valoarea ocupației lui Mark, sau mai degrabă lipsa ei, mă întorc în bucătărie.

Vinul netezește asperitățile din comentariile pe care le fac Mark și Billy, iar când terminăm de mâncat, pot în sfârșit să mă relaxez.

— Văd că vecinul tău solicită din nou o autorizație de construcție, spune Billy pe un ton moale, fără să mai încerce să-i dea peste nas lui Mark, lucru pentru care le sunt recunoscătoare amândurora.

— A mai făcut ceva schimbări de când a fost refuzat prima oară. Acum nu mai e chiar ca la TV, în emisiunea Grand Designs.

— Pe Caroline o îngrijora problema luminii.

Laura arată spre fereastră, unde felinarul de afară luminează terasa și gardul dintre grădina noastră și cea a lui Robert.

— O să vă umbrească de tot grădina. Ar trebui să depui o contestație.

— N-aș vrea să mă cert cu Robert.

O fi el enervant, dar a fost foarte amabil când au murit mama și tata și nu vreau să generez situații stânjenitoare.

— Regulile sunt făcute cu un scop, spune Laura. Nu trebuie să fie ceva personal. Completezi pur și simplu un formular și spui de ce contești planurile.

Mark se încruntă.

— Poate că ar trebui s-o facem, Anna. O extindere de proporții ar întuneca de tot spațiul de-aici. Ar putea afecta serios valoarea de piață.

— Dar nu vindem, spun eu.

Nu-mi pasă de planurile de extindere ale vecinului. Când Robert a depus prima dată cererea, mama s-a certat cu el pe tema asta. Tata

murise de numai o lună, iar reacțiile mamei în orice situație erau – de înțeles – un pic exagerate. Când la magazinul din colț s-a terminat pâinea, mama s-a lansat într-o tiradă care a făcut-o pe biata fată din spatele tejghelei să tremure. Am luat-o pe mama de-acolo și am băgat-o în pat. Fata de la magazin a fost foarte înțelegătoare când m-am întors să-mi cer scuze. Toată lumea a fost la fel. Și Robert. Mama a făcut o obsesie pentru planurile lui de extindere. S-a agățat de chestia asta ca și cum ar fi fost o barcă de salvare, citind despre zonele protejate și clădirile istorice și adunând declarații de sprijin din partea altor proprietari de pe stradă. Nici măcar nu știu cât de mult îi păsa cu adevărat de extindere. Pentru ea era un alt proiect de care să tragă și cu dinții, cum a fost și cazul strângerii de fonduri pentru salvarea adăpostului de animale din Cipru sau mitingurile anti-Brexit la care a participat. Când mama prelua un proiect, se ocupa cu adevărat de el. Mie nu mi-ar fi păsat nici dacă Robert ar fi construit un stadion de fotbal în grădina din spatele casei sale. Fiecare reacționează în felul lui când suferă.

— Nu vindem acum, dar în cele din urmă…

— Niciodată! spun și-mi împing scaunul în spate cu o forță de care nu ar fi fost nevoie.

Ar fi urmat o tăcere stânjenitoare dacă nu ar fi intervenit Ella, scâncind în leagănul ei, care-și schimonosește fețișoara și lasă să-i scape un pârț extrem de zgomotos și de urât mirositor. Toată lumea râde, iar momentul dificil trece.

— Cred c-ar trebui s-o ducem la culcare, spune Mark, fără să facă vreo mișcare în sensul acesta.

— Las-o. Nu cred că mai contează prea mult unde dormi când ai doar două luni.

— Deja două luni! spune Billy.

— Știu, trec atât de repede.

— Ar cam fi timpul să faci o femeie cinstită din Anna, nu-i așa, Mark?

Încep să strâng farfuriile.

— Nu că n-am încercat deja.

— Nu e nicio grabă, unchiule Billy. Avem un copil împreună – e genul de legătură mai puternică decât o verighetă.

— Știți ce? spune Billy, cu buzele pătate purpuriu de la vinul roșu, cred că o nuntă mare este tocmai ce trebuie acum acestei familii, după toate câte s-au întâmplat. Plătesc eu pentru asta.

— Nu vrem banii tăi, Bill.

Laura îmi vede expresia și intervine.

— Mai bine ți-ai face cont pe Tinder, Billy, dacă ești atât de disperat după o nuntă. O să-ți fim domnișoare de onoare, nu-i așa, Anna?

Îi arunc o privire recunoscătoare.

— O idee simpatică, dar nu cred că e o piață prea vastă pentru un vânzător de mașini supraponderal și trecut de prima tinerețe.

— Oh, haide, unchiule Billy – ba ești chiar burlacul numai bun de ales. Ai o casă drăguță, o afacere care merge bine, toți dinții în gură… sunt toți ai tăi, nu-i așa?

Îi las râzând și încep să pun vasele în mașina de spălat.

Prima dată când Mark m-a cerut în căsătorie a fost în seara în care i-am spus că sunt însărcinată. Am refuzat. Nu trebuia să facă asta.

— Nu e pentru că trebuie, ci pentru că vreau. Vreau să fiu cu tine. Tu nu vrei să fii cu mine?

Am evitat întrebarea. Voiam – sigur că voiam și eu –, dar îmi doream ca el să mă vrea pentru mine, nu de dragul copilului nostru.

M-a mai cerut de nevastă de două ori în timpul sarcinii și apoi încă o dată, după ce s-a născut Ella. Aproape că am zis da atunci, învăluită în strălucirea de după naștere, îndopată cu medicamente și sub efectul euforiei de a fi creat o viață minusculă care îmi dormea în brațe.

— În curând, i-am promis.

Ca toate femeile, și eu mi-am imaginat cum avea să fie nunta mea. Identitatea mirelui se schimbase de câteva ori de-a lungul anilor – de la Joey Matthews, când aveam șase ani în școala primară, trecând printr-o serie de iubiți nepotriviți, la vreo câțiva aproape numai buni –, dar anturajul meu a rămas constant. Prieteni. Billy. Laura.

Mama și tata.

Când mă gândesc la căsătoria cu Mark, nu-mi trece altceva prin cap decât care sunt persoanele care ar lipsi de la un astfel de eveniment.

Când Laura și Billy pleacă, s-a făcut deja târziu. Îi conduc și le fac cu mâna la plecare, bucuroasă că aerul rece îmi limpezește un pic mintea amețită de la vin. Mă cuprind cu brațele și rămân pe trotuar, uitându-mă în spate, spre casă. Mă gândesc la sugestia lui Mark – s-o vindem și s-o luăm de la zero – și chiar dacă știu că are dreptate, gândul de a părăsi Oak View mă doare.

Arunc o privire la casa de alături. Sunt aprinse luminile de la parter și de la ceea ce cred că este spațiul dintre etaje. Planurile de construcție pe hârtie roz pe care le-a văzut Billy sunt prinse de poartă cu cabluri din plastic, iar o notiță tipărită mărunt explică procesul prin care se poate depune o contestație. Presupun că va exista o perioadă de consultări, o invitație pentru ceilalți proprietari să scrie și ei dacă au obiecții la planuri.

Nu pot să nu simt că sunt bătălii mai importante de dus decât cea legată de faptul că extinderea lui Robert Drake ar bloca lumina din bucătăria noastră. Spre deosebire de părinții mei, cărora părea să le priască o confruntare, pe mine ideea de a mă lansa într-o dispută cu un vecin mă umple de oroare. Poate fiindcă am fost copil unic la părinți, fără frați sau surori care să mă întărească în conflicte, dar ideea unei confruntări are șanse mai mari să mă facă să izbucnesc în lacrimi decât să mă pregătească pentru o ripostă.

Tocmai mă îndrept către casă, când aud un zgomot puternic și

sunetul de sticlă care se sparge. Aerul nopții mă dezorientează, nu-mi dau seama de unde provine zgomotul. Când deschid ușa de la intrare, îl zăresc pe Mark care aleargă la etaj. Câteva secunde mai târziu, mă strigă.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

În camera Ellei se simte un curent de aer rece, iar draperiile trase flutură în încăpere, cu fereastra din spatele lor făcută bucăți. Îmi scapă un strigăt.

Mark arată către pătuțul Ellei. E acoperit cu cioburi care sclipesc în lumina de pe tavan, iar în mijlocul salteluței este o cărămidă. O bandă elastică fixează un bilet pe ea.

Fără să-și dea seama, Mark ridică bucata de cărămidă.

— Amprente! îmi aduc eu aminte.

Ține hârtia de un singur colț și-și sucește capul ca să citească mesajul tipărit.

Fără poliție. Oprește-te înainte să pățești ceva.

Capitolul 23

Murray

Anna Johnson avea un aer obosit. Cercuri negre îi înconjurau ochii și, chiar dacă zâmbi politicos când deschise ușa, nu mai avea nimic din hotărârea pe care Murray o văzuse la ea în ziua precedentă. Îl conduse în bucătărie, unde Mark Hemmings curăța masa după micul dejun.

Lui Murray dinamica aceasta i se părea interesantă. În ciuda tăriei sale, când cei doi erau împreună, Anna părea că-l lasă pe Mark să preia frâiele. Murray se întrebă dacă așa stăteau lucrurile pur și simplu sau era o alegere conștientă. Oare să fi fost Mark cel care lua deciziile în relația lor? Oare minți-se cu adevărat când spusese că nu o cunoscuse pe Caroline Johnson?

— Îmi cer scuze – v-am deranjat?

— Deloc. Suntem puțin în întârziere azi, după evenimentele de aseară.

— Evenimentele de aseară?

Pe scurgătorul de vase erau mai multe pahare de vin puse cu gura în jos. Murray zâmbi, vrând să elimine din tensiunea pe care n-o înțelegea pe deplin.

— A, ați petrecut bine?

Se uită la Anna, apoi la Mark, iar zâmbetul îi păli. Anna îl privea cu ochi mari, gata să spună ceva.

— Dacă am petrecut bine? Ce naib…

Mark traversă încăperea și-și trecu un braț în jurul soției sale.

— E în regulă.

Apoi, adresându-se lui Murray, continuă:

— Cineva a aruncat o cărămidă prin fereastra de la camera fiicei noastre, cu un bilet prins de ea. Ar fi putut s-o omoare.

Murray își scoase carnețelul.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— În jur de miezul nopții, spuse Anna. Eram…

Mark o întrerupse.

— Trebuie să trecem din nou prin toate astea? Am stat treji până la două dimineața ca să dăm declarații.

Abia atunci observă Murray toate hârtiile de pe masa din bucătărie. Cartolina cu datele de contact de la Centrul pentru investigații al poliției, pliantul destinat victimelor, cu numărul de telefon capsat de el. Își puse înapoi carnețelul.

— Nu, sigur că nu. O să verific cu agenții care s-au ocupat de caz și-o să fiu atent să nu le fi scăpat ceva.

Mark miji ochii.

— Ne-au întrebat dacă avem un număr de declarație.

Undeva în străfundul stomacului, Murray simți o senzație familiară.

— De la celălalt caz – cel cu cartolina aniversară.

La vremea la care Murray se ocupa de înregistrarea probelor, fușerise un caz ale cărui urmări veniseră să-l bântuie în cele din urmă. Sergentul – un tip isteț din Glasgow – îl strigase pe Murray la el în birou ca să-l întrebe de ce nu se făcuse nimic în legătură cu un caz „care mie mi se pare mai mult decât evident, băiete", după care îl repartizase pe Murray rapid la brigada rutieră. Stătuse în ploaie, cu apa curgându-i pe caschetă, simțind cum i să făcea rău de la stomac. Era de trei săptămâni la post și deja o încurcase. Asta să fi fost tot? Oare șeful său avea să-l dea afară pe motiv de incompetență?

Nu era cazul, iar șeful său nu făcu una ca asta. Dar e posibil să se fi întâmplat așa și pentru că, din acel moment, Murray jurase să trateze fiecare victimă cu toată considerația pe care o merita și să facă totul ca la carte.

De data asta nu procedase la fel.

— Nicio grijă, spuse el, pe cât de senin reuși. O să lămuresc eu

lucrurile la secție.

— Dar de ce nu avem un număr de reclamație? întrebă Anna, care luă copilul din leagăn și se îndreptă spre Murray. Investigați lucrurile așa cum trebuie, nu?

Un „da" cu mâna pe inimă – doar metaforic; Murray a confirmat printr-o înclinare a capului.

— Vă asigur că da.

Mai bine decât dacă ar fi predat direct cazul către Departamentul pentru Investigații Criminale. Cu toate acestea, ghemul de neliniște din stomacul lui nu dispăru și se întrebă dacă nu cumva, chiar atunci, careva de la secția de poliție se întreba de ce oare Murray Mackenzie, un fost ofițer de poliție pensionat, care lucra acum ca civil la recepția secției Lower Meads, ancheta o posibilă dublă omucidere.

— De fapt, voiam să verific ceva, spuse Murray.

Băgă mâna în buzunar după pliantul pe care Sarah îl găsise în agenda lui Caroline Johnson, ținându-l deocamdată în mână.

— Domnule Hemmings, nu i-ați întâlnit niciodată pe părinții Annei?

— Corect. V-am spus asta și ieri. Tocmai din cauza morții lor a venit Anna la mine.

— În regulă. Așadar, când ați întâlnit-o pe Anna, a fost prima oară când ați auzit de… Murray căuta cuvântul potrivit, recunoscându-și stângăcia în fața Annei cu un zâmbet empatic… situația ei?

— Da.

În răspunsul lui Mark detectă o urmă de nerăbdare.

Nerăbdare? Sau altceva? Ceva ce încerca să ascundă? Murray scoase pliantul.

— Vă aparține, domnule Hemmings?

— Da, dar nu sunt sigur că înțeleg…

Murray îi întinse pliantul, întorcându-l invers când făcu gestul.

Curioasă, Anna se apropie să vadă scrisul de mână, care se observa clar pe spatele foii. Trase o singură dată aer în piept, apoi căpătă o expresie evident confuză.

— E scrisul mamei.

Murray spuse cu blândețe:

— L-am găsit în agenda mamei tale.

Mark dădu să spună ceva, dar cuvintele nu păreau să-i iasă. Flutură pliantul.

— Și… ce-i cu asta? Nu știu de ce-l avea.

— Se pare că avea o întâlnire cu dumneavoastră, domnule Hemmings.

— O întâlnire? Mark, ce se-ntâmplă? Mama mea a fost… unul dintre pacienții tăi?

Anna făcu un pas în spate, distanțându-se în mod inconștient de pliant și de tatăl copilului ei.

— Nu! Dumnezeule, Anna! Ți-am spus, nu știu de ce pliantul meu era printre lucrurile ei.

— În regulă. Voiam doar să verific.

Murray întinse mâna înapoi după pliant. Bărbatul mai tânăr ezită, apoi îl puse în palma deschisă a lui Murray cu o lipsă de direcție atât de deliberată, încât Murray fu forțat să-l prindă înainte să cadă pe podea. Murray zâmbi politicos.

— Atunci, eu vă las.

Aprinde hârtia de turnesol și stai deoparte, își spuse el în timp ce ieșea din casă. Mark Hemmings avea niște explicații de dat.

Capitolul 24

Anna

— Te-ai fi gândit că știa ce s-a întâmplat aseară, nu?

Mark începe din nou să curețe masa, punând castroanele pentru cereale în mașina de spălat vase.

— Nu știe dreapta ce face stânga – e ridicol.

Se apleacă să aranjeze iar vasele, stivuind ce se afla deja în mașina de spălat din seara precedentă. Îmi trece prin cap că trage de timp în mod deliberat, că evită intenționat să mă privească.

— Ai cunoscut-o pe mama?

— Ce?

Pune lingurile în suport. Una, două.

— Mark, uită-te la mine!

Se îndreaptă încet, ia un prosop de bucătărie și se șterge tacticos pe mâini, apoi îl împăturește și-l pune înapoi pe blatul de bucătărie.

— N-am întâlnit-o niciodată pe mama ta, Anna.

Dacă eu și Mark am fi fost împreună de zece ani – dacă ne-am fi cunoscut în adolescență și am fi crescut împreună – mi-aș da seama dacă minte. Dacă am fi trecut prin genul de încercări prin care trec alte cupluri – suișuri și coborâșuri, despărțiri și împăcări – aș ști dacă minte.

Dacă l-aș cunoaște mai bine…

Nu pot citi nimic pe chipul lui, cu ochii nedezlipiți de ai mei.

— Dar a stabilit o întâlnire cu tine.

— Mulți oameni stabilesc întâlniri cu mine, Anna. Și tu ai stabilit o întâlnire cu mine. Am împrăștiat pliante prin tot Eastbourne-ul, pentru numele lui Dumnezeu!

Își desprinde privirea de la mine, se întoarce spre mașina de spălat vase, chiar dacă nu a mai rămas nimic de pus acolo.

— Dar nu-ți amintești să fi vorbit cu ea?

— Nu. Uite, unii oameni stabilesc programări direct cu mine, alții o fac prin Janice. E posibil să nu fi avut niciodată vreun fel de contact cu ea.

Janice stă la recepția din holul clădirii de birouri în care se află și cabinetul lui Mark din Brighton, împreună cu o mulțime de alte firme mici care nu au nevoie – sau nu-și permit – să aibă un spațiu dedicat exclusiv lor sau angajați proprii. Ea se ocupă de agenda lor, primește clienții și răspunde la telefon, potrivindu-și salutul în funcție de ce linie telefonică este apelată la momentul respectiv.

Centrul de înfrumusețare Serenity, cu ce vă pot ajuta?

Design interior Brighton, cu ce vă pot ajuta?

— Important e că nu a venit niciodată la programare.

— De unde știi?

Cuvintele parcă nu au tonul meu obișnuit. Sunt dure și acuzatoare. Mark scoate un sunet de parcă dintr-un cauciuc ar scăpa dintr-odată aer: exasperat, iritat. E prima oară când ne certăm. De-adevăratelea, ca acum, răstindu-ne unul la altul, întorcându-ne ca să ne dăm ochii peste cap către un public invizibil, de parcă am încerca să invocăm un fel de sprijin.

— Mi-aș fi amintit.

— Dar nu ți-ai amintit că a stabilit întâlnirea.

Trece un timp înainte să răspundă.

— Trebuie să fie în sistem. Janice aduce programările la zi pe măsură ce apar.

— Așadar, poți să verifici?

— Pot să verific.

Îi întind telefonul mobil.

Lasă să-i scape un râset scurt, lipsit de haz.

— Vrei s-o fac chiar acum?

Mă întreb dacă așa e când crezi că te înșală soțul, dacă în genul acesta de persoană te transformi. Am devenit tipul de femeie pe

care l-am disprețuit întotdeauna: o cotoroanță cu brațele încrucișate și cu buzele strânse, pretinzând răspunsuri pe loc de la un bărbat care nu mi-a dat niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de el.

Și totuși, pliantul lui se afla în agenda mamei mele.

Își caută prin contacte și apelează numărul de la cabinet. Aud la celălalt capăt al firului glasul ca de cântec al lui Janice și știu ce spune, chiar dacă nu pot să deslușesc cuvintele.

Centrul de sănătate holistică, cu ce vă pot ajuta?

— Janice, eu sunt. Te superi dacă te rog să verifici ceva în sistem? Miercuri, 16 noiembrie, anul trecut. La 2:30. Caroline Johnson.

Bravada pe care am afișat-o cu un moment în urmă se transformă încet în incertitudine. Dacă Mark ar fi mințit, n-ar fi verificat chiar acum, în fața mea. Ar fi spus că trebuie să vadă cum stau lucrurile la birou, sau că arhivele sale nu erau atât de detaliate. Dar nu minte. Știu că nu minte.

— Și nu a reprogramat?

Îmi fac de lucru culegând de pe jos jucăriile Ritei și punându-le în coș.

— Mulțumesc, Janice. Cum arată următoarele zile? A anulat careva?

Ascultă, apoi râde.

— Înseamnă că nu avem nicio șansă de un Ajun liber, atunci.

Își ia la revedere și încheie convorbirea.

Acum e rândul meu să-i evit privirea. Ridic un fazan de jucărie din care Rita a scos umplutura.

— Îmi pare rău.

— A fost înregistrată ca fiind o întâlnire la care nu s-a prezentat. Nu a făcut o altă programare.

Mark traversează bucătăria și vine în fața mea, făcându-și cu blândețe degetele cârlig sub bărbia mea, pe care o ridică până când mă face să mă uit la el.

— Nu am întâlnit-o niciodată, Anna. Aș fi vrut s-o fi făcut.

Îl cred. De ce ar minți?

Capitolul 25

Murray

— Acum putem intra?

Murray o strânse pe Sarah de mână.

— Hai să mai facem o tură.

Se plimbau în jurul reședinței Highfield, suficient de aproape pentru ca Sarah să poată atinge zidăria din cărămidă, ancorându-se în felul acesta de clădire.

— Bine.

Murray auzi cum i se precipită respirația. Sarah încerca să se grăbească – să termine odată cu plimbarea –, dar el păstră același ritm pe care-l avuseseră și la cele două ture anterioare în jurul clădirii. Se străduia cât putu să-i distragă atenția.

— Testamentul lui Tom Johnson stabilea că proprietatea casei îi revenea soției sale, împreună cu partea sa din companie și cu toate bunurile lui, mai puțin o sută de mii de lire sterline, pe care i le-a lăsat Annei. Plata poliței sale de asigurare de viață i-a revenit tot lui Caroline.

— Chiar dacă a fost sinucidere?

— Chiar și așa.

Murray știa acum mult mai multe decât și-ar fi dorit despre asigurări de viață și sinucideri. Majoritatea companiilor aveau o clauză în „caz de sinucideri" inclusă în polițele lor, care presupunea că nu avea să fie făcută nicio plată în cazul în care polița fusese încheiată cu mai puțin de douăsprezece luni înainte să se petreacă nefericitul eveniment. Avea scopul de a-i împiedica pe oameni să se sinucidă pentru a scăpa de datorii, după cum îi explicase doamna amabilă de la Aviva atunci când Murray îi telefonase. Polița de asigurare a lui Tom Johnson fusese încheiată cu mulți ani în urmă;

plata către soția lui fusese făcută de îndată ce-i fusese eliberat certificatul de deces.

— Și testamentul lui Caroline?

Sarah urmărea încă linia zidului cu o mână, dar acum Murray vedea că avea palma deschisă și degetele răsfirate pe cărămidă. Continuă să-i vorbească.

— O mică sumă s-a dus către fina ei, un legat de zece mii către un adăpost pentru animale din Cipru, iar restul către Anna.

— Așadar, Anna s-a ales cu o sumă frumușică. Ești sigur că nu ea le-a făcut felul la amândoi? întrebă Sarah și-și desprinse mâna de zid.

— Și și-a trimis singură cartolina aniversară?

Sarah se gândea.

— Poate că a fost de la cineva care știe că ea i-a omorât pe amândoi. Anna intră în panică și aduce cartolina la poliție pentru că asta ar face o persoană normală, care nu a ucis pe nimeni. Dublă cacealma.

Murray zâmbi larg. Sarah era de departe mult mai plină de imaginație decât oricare dintre detectivii cu care lucrase el vreodată.

— Ceva amprente?

— Mai multe. Nish lucrează la asta chiar acum.

După moartea lui Tom Johnson, din mașina sa fuseseră prelevate amprente și fuseseră luate seturi eliminatorii de la fiica lui și de la angajații de la Johnson's Cars. Cartolina anonimă avea pe ea amprente complete aparținând Annei și unchiului ei Billy, care o rupsese bucăți înainte ca Anna să-l poată opri, precum și amprente parțiale care ar fi putut proveni de oriunde – inclusiv de la magazinul de unde fusese cumpărată cartolina. Niciuna dintre amprente nu se potrivise cu vreo înregistrare din baza de date națională a poliției.

La auzul numelui prietenei lor, Sarah se lumină la față. Mâna ei se relaxă puțin în a lui Murray.

— Ce mai face Nish?

— E bine. A întrebat de tine. A propus să luăm cina împreună când o să te simți în stare.

— Poate.

Poate era un lucru bun. Poate era mai bine decât nu. A doua zi era Ajunul Crăciunului, iar consilierul lui Sarah, domnul Chaudhury, hotărâse că Sarah trebuia externată. Sarah nu era de aceeași părere.

— Nu sunt bine, spusese ea, uitându-se cu îngrijorare la mânecile ei zdrențuite.

Oamenilor care se proclamă cunoscători în probleme de sănătate mintală le place să le compare pe acestea cu afecțiuni fizice.

— Dacă Sarah și-ar fi rupt piciorul, am fi fost de acord cu toții că trebuie să se vindece, îi spusese lui Murray șeful său, când Murray își ceruse scuze pentru că-și luase ceva timp liber ca să se ocupe de soția sa. Căsuța diversității fusese bifată în mod corespunzător.

Doar că nu era vorba de un afurisit de picior rupt. Un picior rupt poate fi reparat. Radiografii, ghips, poate o tijă metalică. Câteva săptămâni de purtat cârje. Odihnă, fizioterapie. Și apoi – ce? Poate un junghi ciudat, dar piciorul ar fi fost vindecat. Ar fi fost mai bine. Sigur, s-ar fi putut rupe mai repede data următoare când ai fi căzut de pe bicicletă, sau ai fi călcat greșit pe vreo treaptă și te-ai fi împiedicat, dar nu ar fi pocnit pur și simplu spontan. Nu ar fi înghețat de groază la ideea că trebuie să deschizi ușa și nici nu s-ar fi făcut bucăți dacă cineva ți-ar fi șoptit ceva la ureche.

Tulburarea de personalitate borderline nu era la fel ca un picior rupt.

Nu, Sarah nu era bine. Și nici nu avea să fie vreodată.

— Sarah, tulburarea de personalitate borderline nu este ceva ce vom putea vindeca, spusese Chaudhury, al cărui accent de Oxford era dublat de o pronunție nazală din zona Birmingham. Știi asta. Știi mai multe despre boala ta decât oricine altcineva. Dar o știi bine sub

control și vei continua să faci la fel și acasă.

— Vreau să stau aici, răspunse Sarah cu fața schimonosită de lacrimi; părea mai degrabă un copil căruia îi este dor de casă decât o femeie de 58 de ani. Nu-mi place acasă. Aici sunt în siguranță.

Murray arborase un zâmbet, ca să ascundă junghiul din partea dreaptă pe care îl simțea în stomac. Domnul Chadhury rămăsese neclintit.

— O să fii în siguranță și acasă. Pentru că în ultimele zile nu noi am fost cei care ți-am oferit siguranță.

Făcu o pauză și se aplecă spre Sarah, arătând cu degetele către ea.

— Tu ești cea care a făcut asta. O să continuăm cu întâlnirile noastre zilnice, apoi o să trecem la ședințe săptămânale. Pași mici. Principala prioritate este să te ducem înapoi acasă, la soțul tău.

Murray așteptă să-și facă apariția și junghiul din partea stângă. Dar Sarah dădu ușor din cap și fu de acord, nu fără reticență, că a doua zi avea să plece acasă. Și apoi îl surprinse pe Murray fiind de acord să iasă la o plimbare.

Murray se opri.

— Așa, cu asta am făcut trei.

Sarah părea ușurată să vadă din nou ușa de la intrare, odată ce toate cele trei ture de clădire fură încheiate.

— Vin să te iau mâine-dimineață, da?

Femeia se încruntă.

— Mâine-dimineață avem sesiunea de grup.

— Atunci vin la prânz.

— Bine.

Murray o sărută și o luă pe alee spre parcare. La jumătatea drumului, se întoarse să-i facă cu mâna, dar Sarah intrase deja înăuntru.

Murray își petrecu următoarea oră curățând ceea ce era deja o casă foarte ordonată, pregătindu-se pentru întoarcerea lui Sarah. Schimbă așternuturile din dormitorul lor și făcu și patul din

dormitorul de oaspeți, punând flori în ambele camere, în cazul în care ar fi vrut să fie singură. Când totul strălucea de curățenie, se urcă în mașină și plecă la serviciu.

Faptul că Diane Brent-Taylor – martorul care sunase la poliție să anunțe sinuciderea lui Tom Johnson – nu participase la anchetă îl deranja pe Murray. Femeia pretinsese că se afla pe plajă în acea dimineață cu amantul ei și că nu-și putea asuma riscul ca soțul ei să afle unde fusese. Cei de la Investigații Criminale încercaseră de câteva ori s-o convingă, dar fără succes. Nu aveau datele ei de contact – doar un număr de telefon mobil –, iar când acesta fusese scos din uz, renunțaseră. La urma urmelor, era o investigație a unei sinucideri. Nu o crimă. Cel puțin nu la momentul acela.

Murray nu avea de gând să renunțe.

Erau destule persoane cu numele Taylor sau Brent în computerele cu baza de date a poliției și în arhiva electronică, dar nicio Diane Brent-Taylor. Murray nu avu prea mult succes nici cu platformele cu acces public – Facebook, Twitter, LinkedIn –, deși era primul care trebuia să fie de acord cu faptul că nu era tocmai un expert în domeniu. Punctul lui forte era soluționarea problemelor prin metode mai puțin ortodoxe. Bătu darabana cu degetele pe birou, apoi își reîncepu căutările, de data asta punând o foaie nouă de hârtie lângă tastatură. Exista, fără îndoială, un sistem care ar fi făcut treaba asta mult mai repede, dar hârtia și stiloul nu-l dezamăgiseră niciodată pe Murray până atunci. În plus, dacă ar fi făcut o astfel de solicitare celor de la departamentul de IT, ar fi ridicat destule semne de întrebare la care nu voia să răspundă încă.

Pe partea stângă a foii, notă toate adresele celor cu numele Brent aflați într-o rază de patruzeci de kilometri de Eastbourne. Dacă era nevoie să-și lărgească zona de căutare, avea s-o facă, dar deocamdată pleca de la premisa că martorul fusese localnic. Apoi, Murray începu o listă nouă cu toate adresele persoanelor care purtau numele Taylor.

Trecu jumătate de oră până când avu o potrivire.

Bingo.

24 Burlington Close, Newhaven. Locuința unui domn Gareth Taylor și a unei doamne Diane Brent.

Murray privi în sus cu un zâmbet larg pe față. Singura persoană de acolo care să-l vadă era John, colegul morocănos al lui Murray, care afișase un aer confuz când îl văzuse apărând la serviciu cu o oră în urmă.

— Credeam că ești în concediu până de Anul Nou?

— Mai am câteva completări de făcut la raportul de autoevaluare.

John păru și mai confuz. Nimeni nu lucra din proprie inițiativă la raportul de autoevaluare, exceptând cazul în care căuta o nouă slujbă sau țintea vreo promovare. Cât despre a face așa ceva în timpul liber…

Acum John se uita la Murray cu și mai multă uimire.

— N-am mai văzut pe nimeni așa de fericit că lucrează la raportul de autoevaluare.

— Îmi place ceea ce fac, atâta tot, John. Murray ieși fluierând din secția de poliție.

24 Burlington Close era o liniștită străduță înfundată care pornea din Southwitch Avenue în Newhaven, la jumătatea distanței dintre Eastbourne și Brighton. Murray așteptă un moment înainte să sune la ușă, observând cu atenție ghivecele îngrijite cu flori din jurul intrării și semnul „nu sunați fără programare” pus pe fereastra înghețată. O umbră se îndreptă spre el când se întinse către soneria de plastic alb și-și dădu seama că doamna Brent-Taylor trebuie să-l fi văzut când trăsese mașina pe alee și aștepta deja în hol. Deschise ușa înainte ca primul zăngănit al clopoțelului să se stingă. Un câine lătră de undeva din casă.

Murray se prezentă.

— Anchetez un caz cu care cred că aveți o legătură. Pot să intru?

Doamna Brent-Taylor miji ochii.

— Trebuie să mă pregătesc să plec la fiica mea. E rândul ei să găzduiască masa de Crăciun.

— Nu durează mult.

Femeia făcu un pas în spate din pragul ușii.

— Nu vă pot oferi decât jumătate de oră.

Cât despre felul în care fusese întâmpinat, Murray avusese parte și de experiențe mai neplăcute. Zâmbi și-i întinse mâna femeii într-un fel care făcea imposibil un refuz. Femeia se uită de jur împrejur, de parcă vecinii ei începuseră deja să comenteze.

— Mai bine ați intra.

Holul era îngust și întunecat. Erau acolo un stand pentru umbrele și două perechi de pantofi pe jos și un panou de plută pe care Murray văzu tot felul de pliante și notițe prinse cu ace. Ceva îi atrase atenția când trecu pe lângă tăbliță, dar fu ghidat mai departe, către interiorul casei.

La început fu nedumerit când i se indică un rând de scări, dar se lămuri când ajunse sus și descoperi un spațiu deschis, o cameră de zi cu ferestre înalte cât toată încăperea, care dădeau spre mare.

— Oau!

Diane Brent-Taylor apăru în capul scărilor la un minut după Murray. Părea puțin înmuiată de complimentul lui, umbra unui zâmbet apărându-i în colțurile gurii.

— Sunt foarte norocoasă.

— Locuiți aici de multă vreme?

— Se fac douăzeci și șase de ani în martie. Dacă mă mut acum, va fi într-un bungalow.

Făcu semn către o canapea de culoare muștar și se așeză pe scaunul de lângă ea. Se cufundă în el expirând zgomotos.

Murray ezită. Pe drumul către casa femeii, își rafinase interogatoriul, începând cu identitatea amantului doamnei Brent-

Taylor. La urma urmelor, era pe deplin posibil ca doamna Brent-Taylor să fi refuzat să dea o declarație nu doar din dorința de a fi ascuns activitatea sa extraconjugală, ci și pentru că ea – sau amantul ei – ar fi putut fi implicați în moartea lui Tom Johnson. Oare proteja ea pe cineva?

Dar acum lui Murray i se părea că era pe picior greșit.

Doamna Brent-Taylor avea spre optzeci de ani. Poate chiar trecuse de această vârstă. Purta genul acela de pantaloni pe care mama lui i-ar fi caracterizat drept „de cerșetor", combinați cu o bluză cu un model mult mai vesel decât persoana care o îmbrăcase. Părul ei cu reflexe albăstrii era aranjat în bucle rigide, aproape de cap, iar unghiile erau pictate într-un corai-deschis.

Era, desigur, posibil ca doamna Brent-Taylor să fi avut un amant. Dar ținând cont de cât de mult îi luase să urce scările și de bastonul pe care Murray îl zărise proptit în spatele fotoliului, acum polițistului i se părea puțin probabil ca femeia să se furișeze de colo-colo pe la Beachy Head împreună cu el.

— Hmmm, soțul dumneavoastră este acasă?

— Sunt văduvă.

— Îmi pare rău. De curând?

— În septembrie s-au făcut cinci ani. Pot să vă întreb despre ce este vorba?

Devenea din ce în ce mai limpede că ori Murray încurcase casa, ori… Era o singură modalitate prin care putea să afle.

— Doamnă Brent-Taylor, numele Tom și Caroline Johnson vă spun ceva?

Femeia se încruntă.

— Ar trebui?

— Tom Johnson a murit la Beachy Head pe 18 mai, anul trecut. Soția lui, Caroline, a murit în exact același loc pe 21 decembrie.

— Sinucidere? întrebă femeia și luă tăcerea lui Murray ca pe o confirmare. Ce îngrozitor!

— Moartea lui Tom Johnson a fost raportată la poliție de un martor care s-a prezentat cu numele dumneavoastră.

— Cu numele meu?

— Diane Brent-Taylor.

— Ei bine, nu am fost eu. Adică, am fost la Beachy Head, desigur – am trăit în zona aceea toată viața mea –, dar n-am văzut niciodată pe nimeni sărind. Slavă Domnului! murmură ea ultimele cuvinte mai mult pentru sine.

Care ar fi fost șansele să existe două persoane cu numele Diane Brent-Taylor în zona Eastbourne?

— E un nume neobișnuit.

— De fapt nu este un nume dublu, știți, spuse defensiv doamna Brent-Taylor. Soțului meu îi plăcea cum sună numele noastre împreună. Zicea că dădeau bine pe terenul de golf.

— În regulă.

Murray se îmbărbătă. Era clar că azi umblase după potcoave de cai morți, dar nu și-ar fi făcut meseria cum trebuia dacă n-ar fi bifat toate variantele posibile.

— Așadar, doar ca să lămurim lucrurile, în mod cert n-ați sunat dumneavoastră la 999 pe 18 mai 2016, raportând că ați văzut un bărbat care s-a aruncat de pe stânci la Beachy Head.

Doamna Brent-Taylor miji ochii.

— Poate că nu mai sunt în putere, tinere, dar sunt încă în deplinătatea facultăților mintale.

Murray aproape că se strădui să nu fie tentat să-i mulțumească pentru complimentul ieșit din tipare.

— Un ultim lucru – și-mi cer scuze dacă par impertinent –, e posibil ca pe data de 18 mai să vă fi aflat la Beachy Head împreună cu soțul altei persoane?

În câteva secunde, Murray se trezi stând în fața casei de la numărul 24 Burlington Close, cu ușa trântită ferm în nas. Ce-i drept, își spuse el, Diane Brent-Taylor se mișca destul de repede când voia.

Capitolul 26

Anna

Picioarele mele scot un zgomot plăcut pe asfaltul ud când alerg. Pantofii mei de sport îmi par ciudați după ce și-au petrecut aproape un an în dulapul de sub scară, colanții mă strâng în dreptul cărnii moi de sub talie, dar mișcarea îmi face bine. În lipsa unei rutine în ultima vreme, mi-am uitat căștile, dar sunetul propriei mele respirații ritmice este hipnotizant. Reconfortant.

Joan, mama lui Mark, a venit în vizită de Crăciun și, de îndată ce a sosit, în dimineața aceasta devreme, ea și Mark aproape că m-au încolțit s-o las s-o scoată ea pe Ella la plimbare.

— O să fie o ocazie bună pentru ea să se obișnuiască cu mine.

— O mică pauză o să-ți prindă bine, iubito.

— Și să nu îndrăznești să te apuci să faci treabă prin casă. Stai cu picioarele-n sus și citește o revistă.

— Culcă-te la loc, dacă vrei.

Fără prea multă tragere de inimă, i-am pregătit geanta de scutece Ellei și laptele praf, i-am dat lui Joan o listă cu instrucțiuni pe care eram convinsă că avea să le ignore și m-am plimbat prin casă, căutând fantome.

Casa era prea tăcută, iar fantomele, doar în capul meu. M-am adus singură în pragul nebuniei adulmecând aerul în căutare de parfum de iasomie; strângând ochii într-un efort de a auzi mai bine voci care nu erau acolo. În niciun caz nu puteam să dorm sau măcar să stau puțin liniștită cu o revistă, așa că m-am dus sus să mă îmbrac cu echipamentul pentru alergat. La etaj era mai întuneric decât de obicei, placa de lemn din dreptul ferestrei de la camera copilului blocând lumina.

Alerg pe lângă un șir de magazine, cu lumini colorate atârnând

ca niște ghirlande de-a lungul străzii.

Mâine este Crăciunul. Aș vrea să mă duc în seara asta la culcare și să mă trezesc pe 26 decembrie. Anul trecut pe vremea asta, mama murise deja de patru zile. N-am mai sărbătorit Crăciunul. Nimeni nici măcar nu s-a prefăcut că încearcă. Anul acesta greutatea așteptărilor apasă cu putere pe umerii mei. Primul ciorăpel pentru cadouri al Ellei, prima oară când va sta pe genunchii Moșului. Primul nostru Crăciun ca o familie. Ne construim amintiri, dar fiecare dintre ele este dulce-amară.

— Chiar trebuie să te duci la serviciu astăzi? l-am întrebat pe Mark de dimineață.

— Îmi pare rău, Crăciunul este o perioadă dificilă pentru mulți oameni.

Așa e, aș fi vrut să spun. Pentru mine, de exemplu.

Simt cum îmi ard plămânii, deși nu am alergat mai mult de un kilometru și ceva. Cu doi ani în urmă, am parcurs Great South Run; acum nu-mi imaginez nici măcar cum ar fi să ajung până la plajă fără să mă prăbușesc.

Strada principală este înțesată de cumpărători stresați care caută cadouri de ultim moment. O iau pe carosabil, ca să evit coada de la măcelărie, unde clienții șerpuiesc de-a lungul trotuarului în așteptarea curcanilor și a cârnaților.

Nu am fost atentă la traseu, dar, când dau colțul, văd Johnson's Cars la capătul străzii. Ritmul meu slăbește. Îmi pun o mână pe junghiul puternic pe care-l simt într-o parte.

În Ajunul Crăciunului, mama și tata închideau întotdeauna showroomul la ora prânzului. Încuiau ușile și adunau toți angajații, iar eu umpleam pahare lipicioase cu vin fiert, în timp ce tata și unchiul Billy împărțeau cecurile cu primele de Crăciun, iar melodia *I Wish It Could Be Christmas Everyday* se auzea în boxe.

Aș putea să mă întorc. S-o iau pe străduța paralelă din stânga și

să alerg înapoi până acasă. Să mi-i scot din minte pentru încă vreo câteva ore pe mama, pe tata, ancheta poliției și geamul spart de la camera copilului.

Aș putea.

Dar nu o fac.

— Aleargă, Annie, aleargă!

Billy traversează din față. Dă din mâini ca și cum ar sprinta, iar eu râd pentru că arată caraghios, dar lui nu-i pasă. Se oprește la câțiva pași de mine și face câteva sărituri înainte să se oprească brusc.

— Sper ca băieții să nu pună chestia asta pe YouTube, spune el și se șterge cu dosul palmei pe frunte. Isuse, n-am mai făcut așa ceva de când era la modă Green Goddess[1].

— Poate c-ar trebui. YouTube? întreb eu și mă întind, simțind cum îmi ard mușchii coapselor când fandez.

— Televiziune cu circuit închis, spune Billy și face un semn arătând peste tot în jurul nostru. Înainte erau false, doar de decor, dar acum compania de asigurări a insistat să avem camere adevărate. Și dispozitive de urmărire pe mașini după ce…

Se întrerupe, înroșindu-se. După ce doi dintre partenerii de la firmă au șters-o cu mașini noi-nouțe, pe care le-au abandonat în parcarea de la Beachy Head.

— Billy, cineva a aruncat o cărămidă prin geamul de la camera Ellei aseară, după ce ai plecat.

— O cărămidă?

Un cuplu care se plimbă de colo-colo prin curte ridică ochii spre noi, așa că Billy coboară vocea.

— Isuse… Ella e bine?

— Era încă jos, cu noi. Deocamdată doarme cu noi oricum, dar am fi putut s-o schimbăm chiar atunci sau s-o fi pus să tragă un pui de somn sau… nu mai are sens să ne gândim la asta. Poliția a venit

[1] Pe numele sau real Diana Moran, guru fitness din anii ’80.

imediat.

— Și cred că vor fi în stare să afle cine a făcut asta?

— Știi cum sunt. „O să ne străduim, domnișoară Johnson".

Billy scoate un sunet exprimând nemulțumire.

— Mi-e teamă, Billy. Cred că mama și tata au fost uciși și mai cred că oricine a făcut asta vrea să ne oprească să descoperim mai multe. Nu știu ce să fac.

Vocea mi se frânge, iar unchiul Billy desface larg brațele și mă cuprinde într-o îmbrățișare ca un urs.

— Annie, draga mea, te chinui singură.

Mă desprind de el.

— Crezi că eu sunt de vină?

— Poliția a anchetat moartea părinților tăi – au spus că a fost vorba de sinucidere.

— S-au înșelat.

Ne uităm unul la altul timp de câteva secunde. Billy dă încet din cap.

— Atunci sper că știu ce fac de data asta.

Arăt către un Porsche Boxster negru, care ocupă locul de onoare în curte.

— Drăguță mașină.

— Am preluat-o ieri. Nu e perioada potrivită pentru așa ceva, desigur – probabil că n-o să se dea până la primăvară –, dar sper că va atrage nehotărâții.

Are o privire îngrijorată.

— Cât de gravă e situația, unchiule Billy?

Pentru o bună bucată de vreme, nu spune nimic, apoi, în cele din urmă, vorbește, cu ochii lipiți de Porsche.

— E rău.

— Banii pe care ți i-a lăsat tata…

— S-au dus, râde Billy amar. Au rezolvat descoperirea de cont, dar nimic din împrumut.

— Ce împrumut?

Tăcere, din nou.

— Billy, ce împrumut?

De data asta se uită la mine.

— Tatăl tău a contractat un împrumut pentru firmă. Comerțul a mers prost o vreme, dar noi ne-am descurcat binișor. Trebuie să accepți și părțile mai puțin bune în genul acesta de business. Dar Tom voia să reamenajeze spațiul. Să-i facă pe agenți să folosească iPaduri în loc de clipboarduri; să aranjeze curtea din față. Ne-am certat pe tema asta. Până să-mi dau seama, banii erau deja în cont. Tatăl tău a mers mai departe și a făcut împrumutul oricum.

— Of, Billy…

— Am rămas în urmă cu plata ratelor și apoi… Billy se oprește, dar aud restul poveștii în mintea mea. *Apoi tatăl tău și-a făcut felul și m-a lăsat pe mine cu datoria.*

Pentru prima dată în ultimele nouăsprezece luni, sinuciderea tatălui meu pare să aibă o logică.

— De ce nu mi-ai spus despre asta mai înainte?

Billy nu-mi răspunde.

— Cât este împrumutul? O să-l plătesc eu.

— Nu iau bani de la tine, Annie.

— Sunt banii lui tata. E corect să-i ai tu.

Billy se întoarce ca să fie cu fața complet spre mine. Își pune ambele mâini pe umerii mei și mă țintuiește bine locului.

— Prima regulă în afaceri, Annie: ține banii firmei separat de banii personali.

— Dar sunt unul dintre directori! Dacă vreau să salvez compania…

— Nu așa funcționează lucrurile, Anna. O firmă trebuie să stea pe picioarele ei, iar dacă nu poate… ei bine, atunci trebuie să iasă de pe piață. Îmi întrerupe încercarea de a-l contrazice. Și-acum, ce zici de un test drive? spune el și arată spre Boxster; conversația noastră

s-a încheiat.

Am învățat să conduc pe un Ford Escort („Începe cu ceva rezonabil, Anna"), dar, odată ce mi-am luat permisul de conducere, n-am mai avut limite. În schimbul faptului că parcam mașinile clienților în fiecare weekend, puteam să împrumut mașini din parcarea firmei, știind că riscam să-i înfurii zdravăn pe tata și pe unchiul Billy dacă nu le returnam în cele mai bune condiții. N-am avut niciodată pasiunea pentru viteză a mamei, dar am învățat să mă descurc binișor și cu mașini rapide.

— S-a făcut.

Carosabilul ud face ca spatele Boxsterul să derapeze ușor în curbe. Mă îndrept în afara orașului, ca să văd ce poate mașina. Zâmbesc larg către Billy, bucurându-mă de libertatea pe care ți-o dă o mașină fără scaun pentru copil pe bancheta din spate. Sesizez o privire îngrijorată pe fața lui.

— Nu am decât vreo sută de kilometri la oră.

Și apoi îmi dau seama că nu viteza este cea care-l îngrijorează pe Billy, ci indicatorul către Beachy Head. Nu m-am gândit încotro o luăm; m-am bucurat de reacția unui motor serios și a unui volan care tresare ca o ființă vie sub mâinile mele.

— Îmi pare rău, n-am făcut-o cu intenție.

Billy n-a mai fost la Beachy Head de când au murit mama și tata. Când are vreun test drive, duce clienții în cealaltă direcție, către Bexhill și Hastings. Arunc o privire cu colțul ochiului și văd că obrazul îi este palid și ridat. Îmi iau piciorul de pe accelerație, dar nu întorc.

— Nu vrei să facem o plimbare? Să păstrăm un moment de reculegere.

— Of, Annie, drăguțo, nu știu…

— Te rog, unchiule Billy. Nu vreau să mă duc acolo singură.

Se lasă o tăcere grea, apoi e de acord.

Conduc până la parcarea în care mama și tata și-au lăsat mașinile.

Nu e nevoie să caut fantome pe-aici; sunt peste tot în jurul nostru. Cărarea pe care au străbătut-o, indicatoarele pe lângă care au trecut.

Ultima oară am fost aici de ziua mamei, simțindu-mă mai aproape de ea aici decât în colțul din cimitir unde două plăcuțe funerare marchează viețile părinților mei. Stâncile arată la fel, dar întrebările din mintea mea sunt altele. Nu mă mai întreb „de ce", ci „oare cine". Cu cine o fi fost mama în ziua aceea? Ce făcea tata aici?

Sinucidere? Mai gândește-te.

— Ești bine?

Billy dă din cap hotărât.

Încui mașina și-l iau de braț. Se relaxează puțin și mergem spre marginea stâncilor. Ne concentrăm pe vremurile bune, îmi spun.

— Îți aduci aminte când tu și tata v-ați îmbrăcat ca cei doi Krankies la petrecerea de vară?

Billy râde.

— Ne-am contrazis care dintre noi să fie Wee Jimmy. Și am câștigat, pentru că eram ăla mai mic de statură, pe-atunci…

— După care v-ați supărat și v-ați mai certat o tură.

Izbucnim în râs la amintirea cu Wee Jimmy și tata rostogolindu-se pe podeaua showroomului. Tata și unchiul Billy se certau în felul în care doar frații se ceartă: aprig și furios și terminau de îndată ce începeau.

Rămânem amândoi tăcuți în timp ce ne plimbăm, o tăcere întreruptă din când în când de câte un bufnit vesel pe măsură ce Billy își reamintește seara cu povestea celor doi Krankies. Mă strânge de braț.

— Mulțumesc că m-ai convins să vin aici. Era și timpul să înfrunt situația.

Acum stăm pe culmea stâncii, la o distanță sigură de margine.

Niciunul dintre noi nu are îmbrăcămintea potrivită, iar ploaia bate din toate direcțiile, făcându-mi fleașcă jacheta pentru alergat.

Departe pe mare, o mică ambarcațiune cu pânzele roșii taie apa

cenușie și învolburată. Mă gândesc la mama, stând în același loc în care ne aflăm noi acum. O fi fost speriată? Sau se afla aici cu cineva în care avea încredere? Cineva pe care-l considera prieten. Poate chiar un amant – chiar dacă gândul acesta îmi provoacă greață. E posibil ca mama să fi avut o aventură?

— Crezi că știa?

Billy nu zice nimic.

— Când a venit aici sus. Crezi că știa că avea să moară?

— Anna, nu începe.

Billy o ia înapoi spre parcare.

Alerg să-l prind din urmă.

— Nu vrei să afli ce s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu. Dă-mi cheile – conduc eu înapoi.

Ploaia i-a lipit lui Billy părul de cap. Întinde mâinile, dar eu rămân locului, sfidătoare, cu cheile între noi.

— Nu înțelegi? Dacă mama și tata au fost omorâți, asta schimbă totul. Înseamnă că nu ne-au părăsit; că nu au renunțat la viață. Poliția îl va căuta pe cel care i-a ucis. O să găsească niște răspunsuri pentru noi, Billy!

Ne holbăm unul la altul, iar apoi, spre groaza mea, văd că Billy plânge. Gura lui se mișcă, dar fără să scoată sunete, ca atunci când pui televizorul pe *mute,* iar apoi sunetul revine și-mi doresc din tot sufletul să fi condus mai degrabă spre Hastings.

— Nu vreau răspunsuri, Annie. Nu vreau să mă gândesc cum au murit. Vreau să mă gândesc la cum au trăit. Vreau să-mi aduc aminte de vremurile bune, de vremurile vesele, de serile petrecute la pub.

Vocea îi devine din ce în ce mai puternică, până când ajunge să țipe la mine, vântul aruncându-mi cuvintele în față ca și cum m-ar biciui. Lacrimile s-au oprit, dar nu l-am mai văzut niciodată în halul acesta pe Billy. Nu l-am mai văzut să-și piardă controlul. Are pumnii strânși cu putere și se mută de pe-un picior pe altul, de

parcă se pregătește să se bată.

— Mama a fost ucisă! Sigur vrei să afli cine-a făcut-o!

— N-o să schimbe cu nimic lucrurile. N-o s-o aducă înapoi!

— Dar ni se va face dreptate. Cineva va plăti pentru ce-a făcut.

Billy se întoarce cu spatele și pleacă. Alerg după el, trăgându-l înapoi de un umăr.

— Nu vreau decât răspunsuri, unchiule Billy. Am iubit-o atât de mult!

Se oprește, dar nu se uită la mine și văd pe fața lui o combinație de durere și mânie din altă cauză, ceva confuz. Înțeleg despre ce-i vorba cu o fracțiune de secundă înainte să vorbească, atât de încet încât vântul aproape că poartă cuvintele înainte ca eu să le pot auzi. Aproape, dar nu de tot.

— Și eu.

Stăm în mașină în parcare, uitându-ne la ploaia care cade pe parbriz. Din când în când, câte o rafală de vânt clatină mașina și mă bucur că am coborât de pe stânci când am făcut-o.

— Mi-aduc aminte de prima oară când am văzut-o, spune Billy, iar eu ar trebui să mă simt ciudat, dar nu e așa, pentru că el nu e cu adevărat aici. Nu stă cu nepoata lui într-un Porsche Boxter la Beachy Head. E în cu totul altă parte. Amintindu-și.

— Eu și Tom locuiam la Londra. Tom făcuse nu știu ce ispravă grozavă la serviciu și ieșiserăm să sărbătorim la Amnesia. Aveam locuri VIP, tot tacâmul. Era o seară importantă. Tom a băut șampanie toată noaptea; și-a petrecut tot timpul pe canapea cu o mulțime de fete. Am impresia că se credea Peter Strigfellow[2].

Billy îmi aruncă o privire dintr-o parte. Se înroșește și-mi fac griji că se va închide iarăși în el, dar continuă să povestească.

— Era în 1989. Mama ta era acolo cu o prietenă. Nici nu s-au uitat la zona VIP – au stat toată noaptea pe ringul de dans. Era uimitoare, mama ta. Din când în când, mai apărea câte un tip pe lângă ele,

[2] Celebru proprietar de cluburi de noapte din Marea Britanie.

încercând să intre în vorbă, dar ele nu păreau interesate. Ieșire între fete, ne-a spus Caroline mai târziu.

— Ai vorbit cu ea?

— Nu atunci. Dar i-am dat numărul meu de telefon. Mi-am făcut curaj toată noaptea, apoi dintr-odată se luau ultimele comenzi și toată lumea a început să plece și m-am gândit că ratez ocazia.

Aproape că am uitat că vorbește despre mama. Sunt captivată de expresia feței sale; nu l-am mai văzut niciodată așa.

— Și apoi, iat-o. În colțul de la garderobă. Mi-am zis: dacă n-o fac acum… așa că am făcut-o. Am întrebat-o dacă pot să-i dau numărul meu de telefon. Să mă sune. Dar nu aveam niciun pix și ea a râs și a zis că sunt genul de tip care-și uită mereu și portofelul, iar prietena ei a găsit un creion dermatograf și mi-am scris numărul pe brațul lui Caroline.

Pot să văd totul foarte limpede. Mama în hainele ei din anii ’80 – cu părul tapat și colanți neon –, unchiul Billy stângaci și asudat tot de emoție. Mama trebuie să fi avut 21 de ani pe-atunci, ceea ce înseamnă că unchiul Billy avea 28, tata fiind cu trei ani mai mare ca el.

— Și te-a sunat?

Billy dădu din cap, confirmând.

— Am ieșit să bem ceva. Câteva zile mai târziu, am scos-o la cină. Am dus-o să vadă Simply Red la Royal Albert Hall, apoi… Billy se oprește.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am făcut cunoștință cu Tom.

Rămânem o vreme în tăcere și mă gândesc la bietul unchi Billy și mă întreb cum mă simt acum, că știu că părinții mei i-au frânt inima.

— Mi-am dat seama imediat. A râs de ceva ce am spus eu, apoi… m-am dus să iau băuturile și când m-am întors am rămas în pragul ușii uitându-mă la ei.

— Of, Billy, doar nu cumva ei…

— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Nu pentru multă vreme. Nu înainte de a vorbi amândoi cu mine, cerându-și scuze și spunându-mi că nu avuseseră niciodată intenția să mă rănească. Dar aveau așa, un fel de *chimie…* am știut de-atunci c-o s-o pierd.

— Dar după aia ați ajuns să lucrați toți trei împreună. Cum ai suportat asta?

Billy râde amar.

— Și ce era să fac? Să-l pierd și pe Tom? La vremea la care bunicul tău s-a îmbolnăvit și eu și Tom am preluat afacerea, fiecare avea drumul lui și totul fusese dat uitării.

Se scutură ca de o amintire și se întoarce spre mine cu jovialitatea lui caracteristică. Doar că eu știu că se preface și mă întreb de câte ori am mai fost păcălită înainte.

Mă întreb dacă mama și tata s-au lăsat păcăliți și ei.

— Te iubesc, unchiule Billy.

— Și eu te iubesc, draga mea. Acum hai să te ducem înapoi la bebelușul ăla al tău, ce zici?

Ne întoarcem amorțiți, Billy luând virajele cu Boxsterul de parcă ar conduce o Toyota Yaris. Mă lasă în față la Oak View.

— Încă o seară, spune el, la fel cum făcea când eram copil. Ne vedem mâine-dimineață.

— O să petrecem un Crăciun minunat.

Spun asta din toată inima. Billy nu a lăsat trecutul să-i dicteze viitorul și nici eu nu pot face asta. Mama și tata s-au dus și, indiferent de circumstanțele morții lor, nimic nu poate schimba asta.

Joan nu se întoarce cu Ella decât peste încă o oră. Ignorând umezeala care mi se scurge din hainele de alergat, îmi pun un șorț și fac două porții de plăcintă cu fructe. Umplu vasul slow cooker cu vin roșu, felii de portocală și condimente, torn o cantitate generoasă de coniac și-l pornesc la cea mai joasă treaptă. Sună soneria și mă clătesc pe mâini și caut un prosop. Sună din nou.

— Bine, vin acum!

Rita latră, o singură dată, și o prind de zgardă, pe de o parte ca s-o țin, pe de alta ca s-o liniștesc. Lasă să-i scape o serie de mârâituri înfundate, ca un motor care toarce, dar nu mai latră încă o dată. Coada ei care se mișcă încontinuu îmi spune că nu e nimic în neregulă.

Ușa noastră de la intrare este vopsită în alb, cu un panou de sticlă colorată în jumătatea de sus, prin care intră soarele după-amiezii, aruncând reflexe colorate pe podeaua din gresie. Când vin musafiri, siluetele lor se întind deasupra pardoselii, întrerupând curcubeul. Când eram copil, mergeam în vârful degetelor pe marginea holului când răspundeam la ușă. Mi se părea că dacă pășesc pe umbra cuiva e ca și cum aș păși pe un mormânt.

Soarele de iarnă e jos, iar conturul vizitatorului se întinde firav precum reflexia dintr-o oglindă de carnaval, capul aproape atingând baza balustradei. Ca în copilărie, o iau pe lângă perete către ușă. Rita nu are genul acesta de rezerve. Se năpustește direct peste umbră, zgâriind cu ghearele și alunecă oprindu-se fix în fața ușii.

Întorc cheia. Deschid ușa.

Și apoi lumea amuțește și tot ce mai pot să aud este sângele care-mi bubuie în cap. Văd o mașină trecând pe stradă, dar nu scoate niciun zgomot, pentru că bubuitul din urechile mele se aude din ce în ce mai puternic și întind o mână să mă sprijin, dar nu e de-ajuns, iar genunchii mi se înmoaie sub mine și nu e posibil – nu poate fi posibil.

Și totuși e acolo, pe trepte. Cumva diferită. Și totuși la fel.

Acolo, pe trepte, fără doar și poate în viață, este mama mea.

Partea a doua

Capitolul 27

Anna

Mi-am pierdut abilitatea de a vorbi. Și pe cea de a raționa. O mie de gânduri îmi trec de-a valma prin minte și mă întreb dacă nu cumva am luat-o razna. Dacă îmi imaginez că mama mea – mama mea moartă – stă pe treptele casei mele.

Părul ei – lung și menținut blond-cenușiu de când mă știu – a fost vopsit negru, iar lungimea scurtată sever până deasupra bărbiei. Poartă niște ochelari cu ramă groasă, care nu i se potrivesc deloc, și o rochie lălâie, diformă, care nu seamănă cu nimic din ce am văzut-o purtând până acum.

— Mamă? șoptesc, fiindu-mi teamă că dacă vorbesc mai tare voi rupe vraja și că mama mea – această versiune nouă și ciudată a ei – se va evapora la fel de repede cum a apărut.

Dă să spună ceva, dar se pare că nu sunt singura care a rămas fără cuvinte. Văd cum lacrimile i se înghesuie deasupra genelor de jos, iar când se preling, simt cum și obrajii mei sunt umezi.

— Mamă? zic, mai tare de data asta, dar tot ezitând.

Nu știu ce se întâmplă, dar nici nu vreau să-mi pun prea multe întrebări. Mama s-a întors la mine. Mi s-a dat o a doua șansă. Simt cum mă strânge ceva în piept și pare imposibil pentru coastele mele să poată susține bătaia frenetică a inimii. Îi dau drumul Ritei, pentru că nu pot să respir și trebuie să am brațele libere; trebuie să-mi pipăi fața cu mâinile, să simt că sunt reală, pentru că așa ceva nu poate fi posibil.

Nu poate fi posibil.

Rita țâșnește înainte și sare la mama, lingându-i mâinile și strecurându-se printre picioarele ei, schelălăind și dând din coadă cu putere. Mama, a cărei figură împietrită a oglindit-o până acum

pe-a mea, se apleacă s-o mângâie, iar mișcarea familiară îmi provoacă un geamăt involuntar, de parcă tocmai am ieșit de sub apă.

— Ești… spun fiecare cuvânt de parcă acum l-aș rosti pentru prima oară. Chiar ești aici?

Mama se îndreaptă de spate. Trage aer în piept. Lacrimile nu-i mai curg, dar e atâta neliniște în ochii ei, de parcă ea a fost cea care a jelit după mine. Simt cum îmi fuge pământul de sub picioare și nu mai știu ce este real și ce nu. Sunt înțepenită de paranoia. Oare anul care a trecut a fost doar un coșmar? Oare eu sunt cea care-a murit? Așa mi se pare. Mi se învârte capul și mă clatin de amețeală, iar mama face un pas înainte, îngrijorată.

Eu însă fac un pas în spate, buimăceala provocându-mi teamă, iar mama își retrage mâna, în ochii ei citindu-se durerea. Încep să plâng zgomotos și ea se uită peste umăr, înspre stradă. Fiecare mișcare pe care o face este dureros de familiară. Fiecare mișcare face ca toate astea să fie și mai greu de înțeles, pentru că înseamnă că lucrurile nu se petrec doar în imaginația mea. Nu am invocat o viziune a mamei mele; n-am înnebunit. Nu e o fantasmă. Chiar e aici. Vie, respirând.

— Ce se întâmplă? Nu înțeleg.

— Pot să intru?

Vocea mamei, joasă și calmă, este vocea din copilăria mea. Vocea poveștilor de seară și a liniștirii de după vreun coșmar nocturn. Cheamă câinele, care a obosit să tot dea târcoale în jurul ei și acum adulmecă pietrișul de la capătul treptelor. Rita se supune imediat, intrând în casă. Mama se mai uită încă o dată de jur împrejur, cu atenție. Ezită în prag; așteptând să fie invitată.

Mi-am imaginat clipa asta în fiecare zi a anului trecut.

Am visat la așa ceva. Am avut tot felul de fantezii despre asta. Cum veneam acasă și-i găseam pe părinții mei văzându-și de-ale lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum toată povestea n-ar fi fost decât un vis teribil.

Mi-am imaginat cum primesc un telefon de la poliție, care-mi spunea că tata a fost scos din mare. Că a fost salvat de o barcă de pescuit; că și-a pierdut memoria. Că mama a supraviețuit căzăturii. Că se întorceau la mine.

În visele mele, mă arunc în brațele părinților mei. Ne agățăm cu disperare unii de alții; ne îmbrățișăm, ne atingem. Ne asigurăm că suntem împreună. Și apoi stăm de vorbă, iar cuvintele se rostogolesc unele peste altele. Întrerupându-ne, plângând, cerându-ne iertare, făcând promisiuni. În visele mele este gălăgie, fericire și bucurie pură.

Eu și mama stăm în pragul ușii, fără să spunem nimic.

Ceasul cu pendulă vâjâie, pregătindu-se să anunțe ora fixă. Rita, căreia nu i-a plăcut niciodată sunetul acesta, dispare în bucătărie, părând satisfăcută de faptul că stăpâna ei se află aici. Că e reală.

Pendula ceasului bate. Când tata a adus acasă ceasul acesta, cumpărat la o licitație în anul în care am început cursurile gimnaziale, toți trei ne-am uitat unii la alții când a bătut ora fixă.

— N-o să mai reușim să dormim din cauza ăstuia! a zis mama, pe jumătate amuzată, pe jumătate îngrozită. Chiar și ticăitul era deranjant, ca un ecou zgomotos al fiecărei secunde care trecea prin holul gol. Dar am dormit totuși și, nu după mult timp, observam ceasul numai când i se oprea mecanismul, iar absența ticăitului său făcea ca toată casa să pară goală.

Acum ne uităm una la alta, eu și mama, pe măsură ce sunetul fiecărei ore scurse se aude ca un ecou în spațiul dintre noi. Doar când se oprește și ultima bătaie s-a stins, mama vorbește.

— Știu că trebuie să fie un șoc.

A existat vreodată o frază mai nepotrivită într-o astfel de situație?

— Avem multe de vorbit.

Îmi recapăt glasul.

— Nu ai murit.

Sunt atât de multe întrebări, dar aceasta – adevărul fundamental

– este cea care-mi dă cel mai mult de furcă. Nu a murit. Nu e o fantomă.

Face semn din cap că nu-i așa.

— Noi n-am murit.

Noi. Îmi țin respirația.

— Tata?

Trece o fracțiune de secundă.

— Draga mea, sunt multe lucruri pe care trebuie să le afli.

Încet, îmi forțez creierul să analizeze ceea ce aud. Tata trăiește. Părinții mei n-au murit la Beachy Head.

— Atunci, a fost un accident?

Știam eu. Eram sigură de asta. Părinții mei n-ar fi încercat niciodată să se sinucidă.

Dar… un accident. Nu crimă; un accident.

Două accidente?

Gândurile îmi trec prin cap ca pe bandă rulantă în timp ce aplic acest nou fir narativ scenelor pe care nu le-am înțeles niciodată. Două accidente. Greșeala martorilor oculari. Au căzut, nu s-au aruncat.

Două căzături identice?

Banda rulantă se oprește.

Mama oftează. Resemnată. Obosită. Se foiește, dându-și o șuviță de păr negru după ureche, într-un gest inutil, acum că are părul atât de scurt. Face un semn înspre bucătărie.

— Pot să intru?

Dar banda rulantă s-a blocat. Se sucește în noduri în mintea mea pentru că ceea ce-mi închipui eu nu are logică.

Nu se potrivește.

— Tata ți-a trimis un mesaj.

Urmează o pauză lungă, cea mai lungă.

— Da, spune mama și-mi susține privirea. Te rog, putem să stăm jos, înăuntru? E complicat.

Dar dintr-odată pare simplu. Iar pământul care-mi fugea de sub picioare încremenește și lumea înclinată începe să se învârtă din nou. Nu există decât o singură explicație.

— V-ați înscenat moartea.

Îmi dau seama cât sunt de calmă, de parcă aș fi gata să intru pe scenă; mă felicit pentru prezența de spirit. Dar chiar și pe măsură ce rostesc cuvintele – chiar și când îmi dau seama fără urmă de îndoială că am dreptate –, mă rog să mă înșel. Pentru că este îngrozitor. Ilegal. Imoral. Și mai mult decât atât, pentru că este o cruzime. Pentru că faptul că m-au părăsit mi-a frânt inima și a continuat să rupă fărâme din ea în fiecare zi, iar faptul că aș ști că părinții mei au făcut asta în mod deliberat mi-ar face-o bucăți cu totul.

Fața mamei se boțește ca o coală de hârtie. Lacrimi cad pe treapta de piatră.

Un singur cuvânt.

— Da.

Mâna pe care o mișc ar putea fi a altcuiva. Ating marginea ușii ușor, cu două degete.

Și-i trântesc cu putere ușa în față.

Capitolul 28

Murray

Etajul al doilea al secției de poliție părea părăsit. Majoritatea personalului de birou nu lucra în weekend, iar cei care o făceau erau deja în concediu. Doar biroul inspectorului principal era ocupat, cu șeful însuși de serviciu și asistenta sa personală bătând la calculator un raport fără să arunce o singură privire la degetele ei.

Avea beteală în păr și niște cercei ca niște decorațiuni albastre, care sclipeau distrăgând atenția.

— Șeful are nevoie de niște rapoarte dactilografiate, îi explicase ea lui Murray când acesta o întrebase ce făcea la serviciu într-o duminică dimineața, pe deasupra și în Ajunul Crăciunului. Vrea ca totul să fie pus la punct înainte de vacanță.

— Faci ceva drăguț mâine? spuse ea acum.

— Doar un Crăciun liniștit acasă, răspunse Murray, adăugând după o pauză, când deveni evident că femeia aștepta să fie întrebată și ea: Dar tu?

— Mă duc la ai mei.

Se opri din scris și-și aplecă brațele deschise spre birou.

— Toți avem încă ciorăpeii pregătiți, chiar dacă fratele meu are douăzeci și patru de ani. Mai întâi ne desfacem cadourile, apoi mâncăm somon afumat și ouă jumări și bem Buck's Fizz[3].

Murray zâmbi și dădu din cap, în timp ce fata îi povesti despre tradițiile de Crăciun ale familiei sale. Se întrebă cât avea să dureze mușchiuiala lui.

Ușa de la birou se deschise.

— Murray! îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Nicio problemă, spuse Murray, omițând adresarea

[3] Cocteil pe bază de șampanie.

„domnule", nu doar pentru că acum era civil și nu mai trebuia să țină cont de grade, ci pentru că atunci când Leo Griffiths fusese agentul însărcinat cu înregistrarea probelor, iar Murray șeful său, bărbatul mai tânăr fusese un dobitoc de primă mână.

În biroul lui Leo erau două scaune confortabile, dar inspectorul se așeză la birou, așa că Murray luă loc pe scaunul din lemn din fața lui. Între cei doi se afla o suprafață largă din lemn lustruit, pe care Leo împrăștiase dosarele care-i justificau salariul.

Leo își împreună degetele și se lăsă pe spate în scaunul său.

— Sunt puțin nedumerit.

Nu era, desigur, dar inspectorului îi plăcea să-și arate eforturile de a rezolva o problemă, ceea ce tărăgăna întreg procesul cumva.

— Ofițerii din schimbul de noapte au fost chemați ieri la un incident, chiar înainte de miezul nopții, unde au stat de vorbă cu un domn Mark Hemmings și cu partenera acestuia, domnișoara Anna Johnson.

Aha, deci nu se înșelase, era într-adevăr ceva legat de cazul Johnson.

— O cărămidă le-a fost aruncată prin geamul de la un dormitor. Avea un bilet de amenințare atașat de ea.

— Am auzit. Câteva case din zona aceea au propriile camere de supraveghere. Ar merita să…

— Ne-am ocupat de asta, mulțumesc, îl întrerupse Leo direct. Sunt mai îngrijorat de faptul că domnișoara Johnson a raportat incidentul ca fiind parte dintr-o serie în desfășurare, spuse el, apoi făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic. O serie de alte incidente în desfășurare, anchetată de… tine.

Murray nu spuse nimic. Puteai să te încurci și mai tare în ițele poveștii dacă spuneai ceva doar ca să te afli în treabă. Completând spațiile goale. Pune o întrebare, Leo. Apoi îți răspund.

Pauza păru să dureze o veșnicie.

— Și ceea ce mă nedumerește, Murray, este faptul că eu aveam

impresia că ești un agent de birou. Un agent de birou civil. Și că te-ai pensionat de la DIC – și de fapt din poliție – cu câțiva ani în urmă.

Niciun comentariu.

O urmă de iritare se strecurase în vocea lui Leo. Trebuia să se străduiască mai mult decât de obicei.

— Murray, anchetezi o serie de infracțiuni care au legătură cu două sinucideri deja clasate?

— Nu, nu fac asta.

Erau crime, nu sinucideri.

— Și atunci ce anume *ai făcut,* mai precis?

— Anna Johnson a venit joi la secție să discute despre câteva semne de întrebare pe care le avea în legătură cu morțile subite ale părinților ei, ambele având loc anul trecut. Am petrecut ceva timp răspunzându-i la întrebări, spuse Murray și-i zâmbi inocent lui Leo. Unul dintre obiectivele mele din raportul de autoevaluare este să asigur o calitate cât mai înaltă a serviciilor. Domnule.

Leo miji ochii.

— Cei din schimbul de noapte mi-au spus că femeia a primit un mesaj răutăcios.

— O cartolină anonimă, livrată cu ocazia aniversării morții mamei sale.

— În sistem nu apare nimic despre asta. De ce nu ai făcut un raport pentru această infracțiune?

— Dar care ar fi fost infracțiunea? întrebă Murray politicos. În cartolină nu era nicio amenințare. Niciun abuz. Era deranjantă, desigur, dar nimic ilegal.

Urmă o pauză lungă, timp în care Leo digeră informația.

— O cărămidă aruncată prin geam…

— Este un act criminal, îl întrerupse Murray prompt, și sunt convins că agenții care se ocupă de caz vor face o treabă foarte bună.

— Domnișoara Johnson pare să creadă că sinuciderea mamei sale

a fost, de fapt, crimă.

— Așa am înțeles și eu, zâmbi Murray politicos. Desigur, echipa DIC de aici s-a ocupat de caz anul trecut.

Leo se uită la Murray, încercând să stabilească dacă insinuarea acestuia fusese făcută cu intenție. Dacă l-ar fi mustrat pe Murray pentru că nu se dusese cu informația la DIC, asta presupunea o critică implicită la adresa modului în care fusese condusă ancheta inițială.

Murray așteptă.

— Pune pe hârtie implicarea ta de până acum și predă totul celor de la DIC, ca să arunce o privire cum trebuie peste caz. S-a înțeles?

— Perfect, spuse Murray și se ridică, fără să mai aștepte să i se spună că era liber. Crăciun fericit!

— Așa să fie. Și, Murray?

— Da?

— Vezi-ți de treaba ta.

Murray nu-l mințise încă pe inspector și nici nu avea de gând să înceapă acum.

— Nu-ți face griji, Leo, zise el zâmbind vesel. N-o să fac nimic din ce nu am pregătirea să fac.

Jos, Murray găsi goală o sală unde se făceau rapoartele și închise ușa înainte să se autentifice la computer. Predase laptopul de serviciu când se pensionase și mai erau câteva lucruri pe care voia să le verifice înainte să plece acasă pentru Crăciun. Dacă lui Leo Griffiths îi trecea prin cap să se uite la activitatea din sistem a lui Murray, aceasta ar fi putut fi ușor explicată: căutase informații necesare raportului pe care trebuia să-l întocmească pentru cei de la DIC.

Căută Oak View în sistemul de Comandă și Control care înregistra toate apelurile primite de poliție. Această cercetare de bază trebuia să fi fost făcută deja de către agenții care anchetaseră incidentul inițial, dar nu erau documente tipărite în dosarul arhivat,

iar Murray voia să facă lucrurile ca la carte. Căută intrări prin efracție, agresiuni, activități suspecte legate de Oak View sau de familia Johnson. Orice lucru care ar fi putut indica faptul că Tom și Caroline Johnson fuseseră ținte înainte de moartea lor.

Oak View apărea în arhivă de câteva ori de când se păstrau dosare electronice. De la această adresă se sunase de două ori la 999 fără ca apelantul să spună ceva. De fiecare dată, dispeceratul sunase înapoi și primise aceeași explicație.

Persoanele care locuiesc la această adresă își cer scuze. Copilul mic s-a jucat cu telefonul.

Murray verifică data din jurnal. 10 februarie 2001. Copil mic? Anna Johnson trebuie să fi avut zece ani. Prea mare ca să mai dea telefoane din greșeală. Să fi fost un alt copil mic în casă sau apelul silențios la 999 fusese un strigăt deliberat după ajutor?

În 2008, dispeceratul primise un apel de la un vecin, Robert Drake, care raportase că se aude scandal la vecinii de-alături. Murray se uită peste înregistrarea din jurnal.

APELANTUL SPUNE CĂ AUDE ȚIPETE. ZGOMOT DE STICLĂ SPARTĂ. POSIBIL CONFLICT DOMESTIC. A FOST TRIMIS UN ECHIPAJ.

Nu fusese înregistrată nicio infracțiune.

LA SOSIRE ERA LINIȘTE. AU FOST LUATE DATELE DE IDENTIFICARE. AMBII OCUPANȚI NEAGĂ ORICE DISPUTĂ DOMESTICĂ.

Caroline Johnson păruse „agitată", observă Murray, dar nu erau prea multe detalii în nota din jurnalul apelului și, fără să dea de urma ofițerilor care fuseseră prezenți – cu speranța că și-ar fi putut aminti un incident care se petrecuse cu mai bine de zece ani înainte –, cam asta era tot ce avea.

Era destul. Murray începuse să-și facă o idee despre familia Johnson și nu era cea pe care i-o prezentase fiica acestora. Poate că fratele lui Tom, Billy Johnson, putea să arunce mai multă lumină

asupra situației reale. Murray se uită la ceas. La naiba cu Leo Griffiths și predica sa. Avea să întârzie la Highfield s-o ia pe Sarah dacă nu pleca chiar atunci. Și-așa avea să fie destul de agitată; chiar și cea mai mică schimbare de planuri putea s-o dea peste cap.

— Vin cu tine.

Murray ajunsese fix la timp, iar Sarah întrebă imediat de cazul Johnson și insistase să-l însoțească să-l vadă pe Billy Johnson.

— Poate să aștepte până după Crăciun.

Murray băgă mașina în viteză și conduse încet dincolo de domeniul Highfield. Era bine s-o aibă pe Sarah în mașină cu el. Să știe că nu se întorcea acasă la o locuință goală.

— E în regulă, serios. Oricum e practic în drumul nostru.

Murray aruncă o privire pe furiș la soția lui. Nici măcar în mașină nu stătea cum trebuie. Laba unui picior era băgată sub genunchiul celuilalt. Cu o mână își ținea centura de siguranță departe de gât, cotul sprijinindu-se de partea de jos a geamului.

— Dacă ești sigură…

— Sunt sigură.

Johnson's Cars avusese parte de un tratament de înfrumusețare de când Murray își cumpărase Volvo-ul. Încă mai exista colecția de rable de dat la schimb în partea din spate, dar aproape întreaga curte din față era plină de mașini strălucitoare, modele de Jaguar, Audi, BMW, dintre care cele mai scumpe erau expuse pe rampe care făceau mașinile să pară că sunt gata de plecare.

— Zece minute, spuse Murray.

— Nu e nicio grabă.

Sarah își desfăcu centura de siguranță și-și deschise cartea. Murray își puse cheile în buzunar, cercetând din reflex mașina, să nu existe vreun obiect cu potențial de risc. A fost externată, își reaminti el în timp ce se îndepărtă. Liniștește-te.

Se uită în urmă în timp ce traversă curtea, dar Sarah era cufundată în cartea ei. Agenți de vânzări cu un aer ferchezuit dădeau târcoale precum rechinii, doi întâmpinându-l din direcții opuse, cu gândul la posibilul comision. Un puști vesel cu un ciuf de păr roșcat fu primul care ajunse la el, colegul său îndreptându-se rapid către un cuplu bine îmbrăcat, plimbându-se de mână printre mașinile decapotabile. Un pariu mult mai sigur, își spuse Murray.

— Billy Johnson?

— E în biroul lui, îi răspunse băiatul roșcat, arătând cu capul în direcția respectivă. Dar poate vă ajut eu?

Zâmbetul lui era larg, dar fals. Își lăsă capul într-o parte, făcând un spectacol din a-l evalua pe Murray. Cântărindu-l.

— Fan Volvo, nu-i așa?

Având în vedere că Murray tocmai coborâse dintr-o astfel de mașină, această observație era mai puțin impresionantă decât ar fi trebuit să fie. Murray merse mai departe.

— Pe-aici?

Roșcatul ridică din umeri, zâmbetul său strălucitor stingându-se odată cu șansa unui comision.

— Mda. Shaneen de la recepție o să-l cheme pentru dumneavoastră.

Shaneen avea pielea feței cu vreo două nuanțe mai întunecată decât cea de pe gât și buzele atât de lucioase, încât Murray își putea vedea reflexia în ele. Stătea în spatele unui birou curbat la recepție, cu beteala prinsă pe o parte, și punea pahare pe o tavă pentru cheful din Ajun de Crăciun. Zâmbi când Murray se apropie.

— Bine ați venit la Johnson's Cars. Cu ce vă pot ajuta? turui ea atât de repede, că Murray trebui să se oprească o clipă ca să înregistreze ceea ce tocmai auzise.

— Aș vrea să-l văd pe Billy Johnson, vă rog. Sunt de la Poliția din Sussex.

— Verific dacă este disponibil.

Se undui pe niște pantofi cu toc, deschiși în față, care nu aveau cum să aibă aceeași formă cu a picioarelor ei, clicăind pe pardoseala lustruită către biroul șefului. Geamul sablat îl împiedica pe Murray să vadă ce se petrecea înăuntru, așa că în schimb se uită pe geamul uriaș al showroomului, dorindu-și să fi putut parcă mașina sa Volvo un pic mai aproape. Din unghiul acela nu putea s-o vadă pe Sarah. Se uită la ceas. Trecuseră deja trei din cele zece minute pe care i le promisese.

— Poftiți, domnule… Shaneen apăru în pragul ușii, ezitând când își dădu seama că uitase să-l întrebe pe Murray cum îl cheamă.

— Mackenzie. Murray Mackenzie.

Murray zâmbi când fata de la recepție trecu pe lângă el și intră într-un birou impresionant care găzduia două pupitre mari. Billy Johnson se ridică. Îi strălucea fruntea, iar când îi strânse mâna lui Murray, era caldă și umedă. Nu zâmbi și nu-i propuse lui Murray să ia loc.

— DIC, așadar?

Murray nu-l corectă.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea? Ultima spargere la noi a fost dată cu șase luni în urmă, așa că e puțin târzie reacția dumneavoastră, chiar și după standardele poliției.

Zâmbetul implica gluma pe care cuvintele n-o conținuseră.

Billy Johnson era un tip bine-făcut. Mai degrabă solid decât gras și nu lipsit de farmec, presupunea Murray, deși ce știa el? Purta un costum bine croit, pantofi bine lustruiți și o cravată galben-aprins, care se asorta cu dungile de la cămașa sa cu guler lat. Aerul său defensiv era datorat fără doar și poate stresului, nu agresivității și, cu toate acestea, Murray rămase la o distanță considerabilă de ușă.

— Dacă nu are legătură cu TVA-ul…

— Nu are.

Billy se relaxă puțin.

— Anchetez moartea fratelui și a cumnatei dumneavoastră.

— Dumneavoastră sunteți ofițerul cu care a tot vorbit Anna?

— Sunteți unchiul ei, presupun?

Cu toate neplăcerile lui Billy, afecțiunea lui pentru Anna era evidentă. Ochii i se înmuiară și dădu de câteva ori din cap, de parcă gestul ar fi întărit acest fapt.

— E o fată atât de minunată! Toate astea au fost extrem de dificile pentru ea.

— Pentru toată lumea, sugeră Murray.

— Da, da, desigur. Dar pentru Annie… Billy își scoase o batistă mare și albă din buzunar și se șterse pe frunte. Îmi cer scuze – a fost o dimineață destul de încărcată cu emoții. Vă rog, luați loc.

Billy se așeză în scaunul său rotativ din piele.

— I-a intrat în cap că Tom și Caroline au fost uciși.

Murray făcu o pauză înainte să spună:

— Cred că are dreptate.

— Isuse!

Prin geamul din spatele lui Billy, Murray zări o siluetă familiară plimbându-se printre mașini. Sarah. La douăzeci de metri în urma ei, roșcatul mergea cât de încet putea.

— Ați fost apropiat de Tom, domnule Johnson? întrebă Murray rapid, cu un ochi la curtea din față.

Billy se încruntă.

— Am fost frați.

— Vă înțelegeați bine?

Părea iritat de această întrebare.

— Am fost frați. Am avut grijă unul de celălalt, dar ne-am și enervat reciproc, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Ați fost și parteneri de afaceri, după câte înțeleg.

Billy dădu din cap, confirmând.

— Tata a avut demență și nu s-a mai putut ocupa de afacere, așa că am preluat-o eu și Tom, în 1991. Eram o familie, mai adăugă el, de parcă asta ar fi explicat totul.

În fața lui era un carnet de cecuri deschis, alături de un teanc de plicuri și de o listă. Strânse plicurile la un loc fără să fie nevoie; arătă către carnetul de cecuri.

— Primele de Crăciun. Mai mici decât de obicei, dar asta-i viața.

— Cum v-ați înțeles cu Caroline?

Un val de roșeață își făcu loc pe gâtul bărbatului.

— Ea se ocupa de birou. Tom se ocupa de partea asta de afacere. Eu aveam în grijă echipa de vânzări.

Murray băgă de seamă că Billy nu-i răspunsese la întrebare. Nu insistă. Nici n-ar fi trebuit să se afle acolo; ultimul lucru de care avea nevoie era o altă plângere adresată lui Leo Griffiths. Încercă o altă abordare.

— Cei doi se înțelegeau bine?

Billy se uită afară pe geam, de parcă s-ar fi hotărât dacă să împărtășească sau nu ce-i trecea prin cap. Roșcatul o conducea pe Sarah către un Defender cu un semn „Preț la cerere" atârnat de oglinda retrovizoare. Murray spera ca ea să se simtă bine. Ca roșcatul să nu spună ceva care s-o scoată din minți.

Billy se întoarse către Murray.

— Nu se purta cu ea cum ar fi trebuit. A fost fratele meu și l-am iubit, dar nu era suficient de bun pentru ea.

Murray așteptă. În mod cert era o poveste în spatele acestei fraze.

— Îi plăcea să bea. Ei bine, tuturor ne place, dar… Billy clătină din cap. Nu e corect. Să-i vorbești de rău pe morți. Nu e bine.

— Sugerați că Tom avea o problemă cu alcoolul, domnule Johnson?

Urmă o pauză lungă înainte ca Billy să răspundă. Se uită din nou pe geam.

— Caroline a încercat să-l acopere, dar nu sunt nici eu prost. Chiar dacă Tom credea c-aș fi.

Ultima parte fusese rostită cu amărăciune, murmurată mai mult sieși decât lui Murray.

În spatele lui, Murray îl văzu pe roșcat deschizând portiera șoferului de la Defender. Pe Sarah așezându-se la volan și potrivindu-și scaunul. Roșcatul avea s-o ia la un test drive dacă Murray nu pleca în curând de-acolo. Se ridică.

— Mi-ați fost de mare ajutor, domnule Johnson. Vă mulțumesc.

Murray se simți prost să-l lase pe bărbatul acela prăbușit la biroul său, vizibil dat peste cap de amintirile pe care el îl obligase să le confrunte. Dar prioritatea lui era Sarah.

Care venea spre el când ieși în curte. Roșcatul stătea lângă Defender, cu mâinile băgate în buzunare, nefericit.

— Ești bine? întrebă Murray când Sarah ajunse în dreptul lui.

Părea foarte liniștită și bărbatul răsuflă ușurat că roșcatul nu o supărase cu nimic.

— Cum nu se poate mai bine, spuse ea, cu un zâmbet șiret pe față, iar Murray se uită din nou la roșcat care avea un aer de parcă tocmai fusese anunțat că nu mai primește prima de Crăciun.

— Ce-a pățit?

— I-am spus că mă interesa cel mai nou model.

— Așa…

— Că voiam ceva foarte special, cu o mulțime de extraopțiuni și că voiam să cumpăr ceva astăzi.

— În regulă…

Sarah zâmbi iarăși larg.

— Și-apoi i-am spus că totuși rămân la bicicleta mea.

Capitolul 29

Anna

Mama sună imediat la ușă, apoi din nou, fără să ia mâna de pe sonerie, și din nou, și din nou și din nou. Rita aleargă pe hol, alunecă pe gresie, apoi sare la ușă. Se uită înapoi spre mine, apoi în sus la silueta mamei, încadrată de panoul de sticlă colorată. Schelălăie nedumerită.

Simt cum mă strânge pieptul, iar fața îmi este amorțită. Nu pot face asta. Îmi tremură mâinile fără să le pot controla, iar pe măsură ce soneria continuă să sune, mă cuprinde panica.

— Anna!

Mă întorc cu spatele. Mă forțez să pășesc. Mă îndrept încet către capătul scării.

— Trebuie să vorbim despre asta. Trebuie să te fac să înțelegi. Anna!

Vocea ei este calmă, dar mă imploră, disperată. Stau cu o mână pe balustradă, cu un picior pus pe prima treaptă. Părinții mei trăiesc. Nu asta este tot ce mi-am dorit anul trecut? Bunici pentru Ella, socri pentru Mark. Pe mama și pe tata. Familia.

— Anna, nu plec până nu te fac să înțelegi. Nu am de ales!

Și dintr-odată mă hotărăsc. Urc câte două trepte deodată, alergând din hol, departe de implorările ei. De scuzele pe care mama încearcă să le găsească pentru ceva ce nu se poate ierta.

Nu are de ales?

Eu n-am avut de ales. N-am avut altă alegere decât să-mi jelesc părinții. N-am avut altă alegere decât să văd poliția intrând în viețile noastre; să stau în anticamera unui medic legist în timp ce morțile lor erau disecate; să organizez o slujbă de înmormântare și să telefonez prietenilor lor ca să aud aceleași platitudini repetate la

nesfârșit. N-am avut altă alegere decât să trec prin perioada sarcinii, prin travaliu, primele săptămâni de maternitate pline de anxietate, fără sprijinul mamei mele.

Eu n-am avut de ales.

Ei da.

Părinții mei au ales să mă păcălească nu doar când au dispărut, ci și în fiecare zi de-atunci.

Soneria sună iar, și iar, și iar. Mama ține degetul apăsat pe buton, iar clopoțelul sună, ascuțit și insistent, prin toată coloana vertebrală a casei.

Îmi pun mâinile pe urechi și mă ghemuiesc în pat, dar tot pot s-o mai aud. Mă ridic. Stau în picioare. Mă mișc de colo-colo prin dormitor.

Mă duc în baia alăturată și dau drumul la duș, stând pe marginea căzii în timp ce încăperea se umple de abur și oglinda dispare în ceață. Apoi îmi dau jos hainele de alergat, pășesc în cabină și reglez temperatura apei până când este atât de fierbinte că doare. Sub duș nu mai pot auzi soneria. Ridic capul, lăsând apa să-mi umple urechile, nasul, gura, până când simt că mă înec. Dau drumul lacrimilor care și-au făcut apariția când am văzut-o pe mama și au înghețat în clipa în care mi-am dat seama că a ales să stea deoparte. Plâng cu o intensitate pe care n-am mai trăit-o până acum, dublată de suspinele care-și croiesc drum din străfundul stomacului.

Când am plâns atât de tare că mă simt prea slăbită să mai stau în picioare, mă așez și-mi prind genunchii cu brațele, cu apa curgând pe capul meu plecat și strângându-mi-se în poală. Plâng până la epuizare. Până când apa e rece ca gheața și mi se face pielea de găină.

Când închid robinetul de la duș, cu membrele înțepenite și reci, ascult cu atenție.

Liniște.

A plecat.

Junghiul ascuțit mă ia prin surprindere. Mă pedepsesc pentru slăbiciunea pe care o indică. Am trăit fără părinții mei mai bine de un an. Am supraviețuit. O să supraviețuiesc. Nimic din ceea ce mi-ar putea spune acum nu mi-ar câștiga iertarea. E prea târziu.

Găsesc alinare într-o pereche moale de pantaloni de trening și un tricou uzat, pe care le iau din partea de dulap a lui Mark. Șosete groase de cașmir. Îmi usuc părul cu un prosop și îl prind într-un coc lejer.

Chiar când încep să mă simt dacă nu mai bine, măcar mai stăpână pe mine, se aude soneria.

Rămân pe loc. Un minut întreg.

Sună din nou.

Hotărârea pe care obișnuiam s-o admir – aproape s-o invidiez – la mama mea, acum mă chinuie. Nu va renunța. Aș putea să stau aici toată ziua, ea tot va suna și va striga. O furie pură își face loc prin spoiala de calm, despre care m-am convins singură că ar fi reală, și mă năpustesc din dormitor pe scări în jos. Cum îndrăznește?

Un an întreg.

Gândul îmi trece prin cap ca o bilă într-un aparat de pinball, trasă la întâmplare. Timp de un an întreg m-a mințit. Pe mine și pe toată lumea.

Ajung atât de repede în hol, cu atât de puțin control, că-mi alunecă șosetele sub picioare și cad pe spate; mi se taie atât de rapid răsuflarea încât, când mă ridic, mă doare de parcă aș fi căzut din capul scărilor.

Soneria sună iarăși. Rita nu e nicăieri. Chiar și câinele a încetat să mai spere că voi deschide ușa, dar când mama își pune ceva în minte, e neobosită.

Un an întreg.

Dacă cineva mi-ar fi spus, cu șase luni în urmă – ba chiar și în dimineața aceasta – că, într-o bună zi, îi voi spune mamei să mă lase

în pace, aș fi zis că e nebun. Dar exact asta am de gând să fac. Trecutul nu poate fi schimbat; nu poți să minți pe cineva și apoi să-ți faci apariția din nou în viața lui sperând că vei fi iertat. Unele minciuni sunt prea mari pentru așa ceva.

Un an întreg de minciuni.

Deschid ușa brusc.

— Iată-te! M-am gândit eu că trebuie să fii sus. Va trebui să aduci tu cărucior înăuntru, draga mea. Nu-mi place să fac asta cu bebelușul în el, în caz că alunecă.

Joan mă privește cu un aer curios.

— Ești bine, draga mea? Arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă.

Capitolul 30

Murray

Sarah dădea cu mopul în bucătărie. Nu era o reacție la eforturile lui Murray din ziua precedentă, ci mai degrabă o indicație a anxietății în creștere a lui Sarah. Schimbarea fusese bruscă, ca atunci când soarele dispare după un nor. Murray încercase să se agațe de starea de bine pe care o avusese în timp ce condusese în drum spre casă de la Johnson's Cars, râzând de vânzarea ratată a roșcatului, dar – ca atunci când încerci să evoci temperaturi de vară în miezul iernii – nu reușea deloc.

Murray nu era sigur care fusese catalizatorul. Uneori nici măcar nu exista unul.

— Stai jos și bea o ceașcă de ceai.

— Vreau să șterg ferestrele mai întâi.

— E Ajunul Crăciunului.

— Și?

Murray se uită prin *Radio Times* cu gândul să găsească ceva care să le distragă atenția amândurora. *It's a Wonderful Life* nu era probabil alegerea ideală.

— Într-un minut începe *The Snowman.*

— Ce surpriză! spuse ea și lăsă mopul în găleată. Pun pariu că până și Aled Jones[4] s-a săturat de asta.

Murray ar fi ripostat, dar sprâncenele lui Sarah erau încruntate într-un V adânc când se uită sub chiuvetă, după detergentul de geamuri și o cârpă, așa încât lăsă totul baltă fără să mai spună nimic. Murray se pricepea să citească semnele, să preia el controlul de la altcineva și să le oglindească oamenilor reacțiile. O făcuse ani de zile cu infractorii, înainte ca limbajul non-verbal să fie ceva ce trebuia să

[4] Cântăreț galez, personalitate TV și radio din Marea Britanie.

înveți într-o sală de clasă. Făcuse chestia asta ani la rând acasă la el.

Era însă obositor și, nu pentru prima dată, Murray își dori să fi avut copii cu Sarah, copii care să fi diluat asperitățile bolii sale. El și-i dorise – cu disperare chiar –, dar Sarah fusese prea înspăimântată de idee.

— Și dacă mă moștenesc pe mine?

Bărbatul se făcu că nu înțelege, în mod intenționat.

— Atunci vor fi cei mai norocoși copii de pe pământ.

— Dar dacă-mi moștenesc capul? Capul meu varză, nenorocit, de tot rahatul?

Începuse să plângă, iar Murray o luase în brațe ca ea să nu poată vedea că și din ochii lui curgeau lacrimi.

— Sau nasul meu? spuse el blând.

Se auzi un râset tușit dintre cutele puloverului său, iar apoi femeia se desprinse din îmbrățișare.

— Dar dacă le fac rău?

— Nu ai face așa ceva. Nu ți-ai făcut rău decât ție.

Toate asigurările lui Murray rămăseseră fără ecou. Sarah a ajuns terorizată de gândul că ar fi putut rămâne însărcinată – refuzând să mai aibă raporturi intime cu Murray. Intră apoi într-o spirală paranoică care implicase săptămâni întregi de teste de sarcină inutile, în cazul puțin probabil în care Eastbourne fusese ales ca următorul loc pentru producerea unei noi concepții imaculate. În cele din urmă, medicul lor de familie fu de acord s-o direcționeze pe Sarah către o procedură de sterilizare, de dragul sănătății ei mintale.

Ceea ce însemna că acum erau doar Murray și Sarah. Ar fi putut să-și petreacă Crăciunul împreună cu fratele lui Sarah și familia acestuia, dar internarea recentă a lui Sarah însemna că nu se făcuseră planuri în acest sens. Murray își dorea să nu fi coborât deja pomul de Crăciun din pod sau spera că ar fi putut avea inspirația să nu fi cumpărat unul deja decorat. Cel puțin, i-ar fi dat ceva de făcut acum.

Altceva decât curățenie.

Sarah stătea în genunchi pe scurgător, ca să șteargă geamul de la bucătărie, iar Murray căuta o altă cârpă – nu-i rămânea altceva decât să se facă și el util –, când auzi pe cineva cântând afară, lângă ușa lor.

— Suntem cei trei crai de la Răsărit/ Unul în taxi, unul în mașină/ Unul pe scuter, sunând din claxon…

Cântecul se opri și fu înlocuit de un râs răgușit.

— Ce Dumnezeu…

Sarah fu destul de curioasă cât să lase spray-ul de geamuri și să i se alăture lui Murray la ușa de la intrare.

— Crăciun fericit!

Gill, partenerul de viață al lui Nish, îi întinse lui Murray o sticlă de vin.

— Și bine-ai venit acasă!

Nish îi dădu lui Sarah o pungă mare de cadou, cu o felicitare uriașă atașată.

— Tu nu primești nimic, îi spuse ea lui Murray, pentru că ești un moș nenorocit, zâmbi ea larg. Nu ne inviți înăuntru? Colindătorii adevărați primesc plăcintă și vin fiert.

— Cu plăcinta cred că ne descurcăm, spuse Murray, deschizând ușa larg.

Sarah ținea punga de cadou cu ambele mâini, cu ochii strălucind.

— Eu doar…

Se uită spre bucătărie, de parcă ar fi plănuit s-o ia la fugă.

Murray simți cum i se îneacă corăbiile. Se uită la ea și se întrebă cum s-o facă să înțeleagă că el chiar avea nevoie de asta. De prieteni veniți în vizită în Ajun de Crăciun. De plăcintă cu fructe și de vin fiert. De colinde. De normalitate.

Sarah ezită, apoi schiță un zâmbet.

— Eu tocmai pregăteam totul pentru Crăciun. Poftiți înăuntru!

Murray scoase prăjitura cu fructe cumpărată de la Waitrose, pe

care o păstrase pentru a doua zi și pregăti pahare pentru vinul pe care-l aduseseră Nish și Gill. Găsi un CD cu colindele de la King's College, iar apoi Nish mai pescui unul cu top zece hituri de Crăciun. Sarah își desfăcu darul și îmbrățișă pe toată lumea pentru petrecerea ad-hoc, iar Murray își spuse că Nish și Gill nu aveau să știe niciodată ce dar perfect îi făcuseră lui.

— Mi-a șoptit o păsărică c-ai fost în bârlogul Leului în dimineața asta… spuse Nish.

Nici nu-i luase mult.

— Leul?

Gill umplea paharele tuturor. Sarah i-l întinse pe-al ei, iar Murray încercă să nu lase să i se citească pe față ceea ce gândea. Un pic de alcool o făcea pe Sarah să plutească. Fericită. Mai mult, avea exact efectul contrar.

— Inspectorul Leo Griffiths, explică Nish. Îi place să urle.

— Și oare păsărică aceea care ți-a spus avea beteală în păr și niște cercei ca două globuri strălucitoare?

— Habar n-am – mi-a trimis un mesaj. Să-nțeleg că planul tău de a rezolva de unul singur cazul crimelor din trecut a fost zădărnicit?

Murray luă o gură de vin.

— Ba dimpotrivă, sunt mai hotărât ca oricând să aflu ce s-a întâmplat cu familia Johnson, mai ales acum că lucrurile au luat-o razna.

Nish dădu din cap.

— Cărămida a fost trimisă la analize suplimentare. Mă tem că n-am găsit amprente – e o suprafață imposibilă și oricine o fi înfășurat hârtia în jurul ei a fost suficient de atent să poarte mănuși. Dar *pot* să-ți spun că biletul prins de cărămidă a fost tipărit pe un alt tip de hârtie decât cea folosită pentru cartolină. *Și* că a fost folosită o altă imprimantă.

Sarah își puse paharul jos.

— Adică au venit de la persoane diferite?

— Nu obligatoriu, dar e posibil.

— Are logică, spuse Sarah uitându-se la Murray. Nu-i așa? O persoană o împinge pe Anna să cerceteze trecutul; alta o avertizează să se țină deoparte.

— Poate.

Asemeni lui Nish, nici Murray nu se grăbea să confirme sau să infirme vreo teorie, dar ajungea și el destul de repede la aceeași concluzie: nu aveau de-a face cu o singură persoană, ci cu două. Cartolina aniversară venise de la cineva care știa ce s-a întâmplat cu Caroline Johnson și voia ca Anna să pună întrebări. Biletul din seara precedentă era o altă poveste. O instrucțiune. O amenințare.

Fără poliție. Oprește-te înainte să pățești ceva.

— De ce să trimiți un avertisment, dacă nu ești criminalul?

Murray n-avea cum să nu aprobe logica lui Sarah.

Oricine era persoana care aruncase cărămida prin geamul de la casa Annei era responsabil pentru moartea lui Tom și Caroline Johnson și părea că nu-și încheiase încă socotelile cu familia Johnson. Murray trebuia să lămurească acest caz înainte ca Anna – sau fetița ei – să pățească ceva.

Capitolul 31

Anna

Mark și Joan stau de vorbă, dar îi aud de parcă aș fi sub apă. Din când în când, unul dintre ei îmi aruncă o privire îngrijorată, înainte să-mi ofere un ceai sau niște vin sau *dar de ce nu dormi tu puțin?*

Nu de somn am nevoie. Ci să înțeleg ce naiba se întâmplă.

Unde au fost părinții mei tot anul trecut? Cum și-au înscenat sinuciderile atât de convingător, încât n-a bănuit nimeni nimic? Și – cel mai important – de ce au făcut-o?

Nu are nicio logică. Nu am găsit dovada vreunei datorii, nimic care să sugereze că părinții mei au mutat sume mari de bani din conturile lor înainte să dispară. Când s-a dat citire testamentelor, totul – mai mult sau mai puțin – mi-a revenit mie. Tata a împrumutat bani pentru firmă, dar abia după ce a murit el – și Billy s-a prăbușit – afacerea lor a început să aibă probleme. Părinții mei nu erau faliți – nu se poate să fi făcut asta din motive financiare.

Mi se învârte capul.

— Trebuie să vorbim, spun, când Joan iese din cameră.

— Da, trebuie, spune Mark având un aer serios. După Crăciun, de îndată ce mama pleacă înapoi acasă la ea, să chemăm pe cineva să stea cu copilul și să ieșim la cină. Să discutăm cum trebuie despre toate. M-am gândit: psihoterapeutul nu trebuie să fie cineva cunoscut mie, dacă asta este ceea ce te deranjează – pot să obțin o recomandare.

— Nu, dar…

Joan se întoarce cu un joc de Scrabble.

— Nu eram sigură dacă aveți unul, așa că l-am adus pe-al meu. Vreți să facem o partidă acum?

Se uită la mine cu capul plecat într-o parte.

— Cum te mai simți, drăguțo? Știu că-ți este foarte greu.

— Sunt bine.

Mint prin omisiune; las să pară că starea mea ciudată se datorează durerii. Un alt Crăciun fără părinții mei. *Biata Anna! Îi este atât de dor de ei.*

Pun literele de la joc pe suport, în fața mea, incapabilă să văd combinațiile chiar și pentru cele mai simple cuvinte. Ce-o să fac? Ar trebui să sun la poliție? Mă gândesc la amabilul, serviabilul Murray Mackenzie și simt cum mă cuprinde un nou val de rușine. El m-a crezut. A fost singura persoană care a fost de acord că ceva nu era tocmai în regulă. Singura persoană care a fost de acord cu faptul că părinții mei ar fi putut fi uciși.

Și, în tot acest timp, n-a fost decât o minciună.

— Jukebox! spune Joan. Șaptezeci și șapte.

— Dar sunt două cuvinte, nu?

— În mod cert e unul singur.

Îmi zboară gândul de la disputa lor relaxată.

În ultimele nouăsprezece luni, de mai multe ori, durerea a fost înlocuită de un alt sentiment.

Furie.

— E perfect normal să simți furie când îți moare cineva drag, mi-a spus Mark la prima noastră ședință de consiliere. Mai ales când simțim că persoana care a murit a ales în mod conștient să ne părăsească.

A ales în mod conștient.

Mâna mea – ținând litera E pe care am luat-o din grămada de pe mijlocul mesei – începe să tremure violent. Las litera pe suport și-mi pun mâinile în poală, strângându-le între genunchi. Mi-am petrecut anul care s-a scurs încercând „să gestionez" – ca să folosesc vocabularul lui Mark – „furia generată de sinuciderile părinților mei". S-a dovedit că era pe deplin justificată.

Fiecare secundă în care trebuie să țin acest secret îmi provoacă

mai multă greață. Aș vrea ca Joan să nu fie aici. O întâlnesc abia a treia oară; cum aș putea s-o împovărez cu așa ceva? Și pe deasupra mai e și Ajunul Crăciunului…

Mark pune jos două litere.

— EX.

— Nouă, spune Joan.

— Cred că o să-ți dai seama că am puncte de la două cuvinte.

— Ups! Greșeala mea. Optsprezece.

— Fii cu ochii pe ea, iubito. Trișează îngrozitor.

— Nu-l asculta, Anna.

Hei, știți ce? Se pare că totuși părinții mei nu au murit – doar s-au prefăcut.

Nu mi se pare real.

Gândul acesta pune stăpânire pe mine. Dar dacă așa e?

În ultimele două zile mi-am imaginat atât de tare prezența mamei, încât i-am simțit până și parfumul; am văzut-o în parc. Dar dacă am invocat pur și simplu o fantasmă? Dacă acea conversație pe care am avut-o pe treptele casei n-a fost decât o halucinație posttraumă prin care Mark a insistat atât de mult că pot trece?

Înnebunesc. Mark avea dreptate. Trebuie să merg la un specialist.

Dar a părut atât de real.

Nici nu mai știu ce să cred.

Puțin după ora unsprezece, ne pregătim pentru slujba de la miezul nopții. În hol se învălmășesc haine, umbrele, căruciorul Ellei, iar eu mă gândesc la toți oamenii pe care o să-i văd la biserică, toți cei care-mi vor face urări de bine și-mi vor spune că s-au gândit la mine și vor zice cât de greu trebuie să fie fără Tom și Caroline.

Și nu pot. Pur și simplu nu sunt în stare.

Stăm în prag, pe jumătate în casă, pe jumătate afară. Laura oprește mașina pe stradă – nu mai este loc pe alee, cu mașina lui Joan înghesuită lângă a mea și a lui Mark – și sare din ea,

înfășurându-și un fular în jurul gâtului. Se îndreaptă spre noi.

— Ajun fericit!

Se fac prezentările – mamă, ea este Laura, Laura, ea este Joan – și în tot timpul ăsta inima îmi bate să-mi sară din piept și mă holbez la pardoseală, în cazul în care ceea ce-mi trece prin cap mi s-ar putea citi pe față.

— Ce mai faci, frumoaso? mă strânge Laura de umăr, mai mult din solidaritate decât din compasiune.

Crede că știe prin ce trec. Cum mă simt. Vina îmi întoarce intestinele pe dos. Mama Laurei a murit. A mea a mințit.

— De fapt, nu mă simt prea grozav.

Un val de îngrijorare.

— Ce-i drept, arăți un pic ciudat.

— Crezi că ai mâncat ceva ce nu ți-a priit?

— E o perioadă atât de dificilă – e de înțeles.

Intervin.

— Cred c-o să rămân aici, dacă nu vă supărați.

— Rămânem cu toții acasă, spune Mark.

Se preface că nu e mare lucru, chiar dacă știu că el și familia lui nu au ratat niciodată slujba din Ajun de Crăciun.

— Oricum n-am putut să țin niciodată pasul când se cântă Gloria.

— Nu, voi duceți-vă. Eu și Ella o să ne culcăm devreme.

— Dacă ești sigură, draga mea… spune Joan, care se află deja pe aleea cu mașini.

— Sunt sigură.

— Rămân eu să am grijă de ea, spune Laura și urcă treptele, iar în ochi i se citește îngrijorarea.

— Sunt bine.

Nu vreau să fac o scenă. Zâmbesc firav, în semn de scuze.

— Îmi pare rău. Mă doare capul. Adică, aș prefera să fiu singură.

Cei trei schimbă priviri între ei. Îl văd pe Mark cântărind în minte dacă este în regulă să mă lase singură; dacă voi fi în siguranță de

capul meu.

— Sună dacă te răzgândești. Vin să te iau.

— Să te faci bine cât mai repede, spune Laura și mă îmbrățișează cum trebuie de data asta, părul ei gâdilându-mi obrazul. Crăciun fericit!

— Bucurați-vă de seara de Ajun!

Închid ușa și mă lipesc cu spatele de ea. Pretextul că mi-ar fi rău este doar pe jumătate fals. Mă doare capul și am membrele înțepenite de la tensiune.

Îi desfac Ellei costumul matlasat de iarnă și o ridic din cărucior, apoi o iau în camera de zi s-o hrănesc.

Ochii Ellei dau să se închidă când aud un zgomot din bucătărie. Rita tresare. Expir încet, încercând să-mi controlez bătăile inimii, care-mi bubuie în piept, apoi o iau pe Ella de la sân și-mi aranjez bluza.

Cu grijă, cu o mână de zgarda Ritei, traversez holul. Din bucătărie aud hârșâitul unui scaun pe gresie.

Deschid ușa.

Mirosul delicat de iasomie mă avertizează că nu trebuie să țip.

Mama stă la masă. Ține mâinile în poală, cu două degete sucind materialul aceleiași rochii ieftine de lână pe care o purta și mai devreme. Are haina pe ea, chiar dacă mașina de gătit degajă o căldură care face ca hainele groase să fie complet nepotrivite înăuntru și e cumva ciudat s-o văd stând ca un musafir în bucătăria care a fost cândva a ei.

E singură. Simt un val de furie la gândul că tatăl meu nu a avut curajul să dea ochii cu mine direct; că a trimis-o pe mama prima, să atenueze lovitura. Tatăl meu. Atât de sigur pe el în afaceri. Plin de ironii în fața clienților. Aproape arogant cu agenții de vânzări, care îi sorbeau cuvintele, însetați să dobândească ideile lui înțelepte care i-ar fi făcut să aibă propriul lor nume atârnat într-o bună zi deasupra unui showroom. Și totuși nu are îndrăzneala să dea ochii

cu fiica lui. Să recunoască ce-a făcut.

Mama nu spune nimic. Mă întreb dacă nu cumva și ei i-a pierit curajul, apoi îmi dau seama că este transfigurată cu ochii la Ella.

Vorbesc ca să rup vraja.

— Cum ai intrat?

Tăcere.

— Am păstrat o cheie de la ușa din spate.

Îmi pică fisa.

— Ieri, în bucătărie, ți-am simțit parfumul.

Dă din cap.

— Am pierdut noțiunea timpului. Aproape că m-ai prins.

— Credeam că-mi pierd mințile!

Strigătul meu o sperie pe Ella și încerc să mă calmez, de dragul ei.

— Îmi pare rău.

— Ce-ai căutat aici?

Mama închide ochii. Are un aer obosit și pare mult mai bătrână decât înainte… *înainte să moară*, ar vrea mintea mea să spună.

— Am venit să te văd. Voiam să-ți spun totul. Dar nu erai singură – am intrat în panică.

Mă întreb de câte ori și-o fi folosit cheia, intrând și ieșind din casă ca o fantomă. Gândul acesta mă face să mă cutremur. O mut pe Ella de pe un șold pe altul.

— Unde ai fost?

— Am închiriat un apartament în nord. E – face o grimasă – modest.

Mă gândesc la sentimentul de neliniște pe care l-am avut în ultimele câteva zile.

— Când te-ai întors?

— Am venit joi.

Joi. Pe 21 decembrie. Aniversarea… zilei în care nu a murit. Nu a murit. Îmi repet asta, încercând să înțeleg.

— Stau la Hope de-atunci, spune ea și roșește ușor.

Hope este un hostel susținut de biserică, aflat lângă mare. Se ocupă de banca de alimente, colectează donații în haine și obiecte de igienă și oferă găzduire temporară femeilor nevoiașe, în schimbul efectuării unor treburi domestice. Îmi vede expresia feței.

— Nu e chiar așa de rău.

Mă gândesc la hotelurile de cinci stele de care s-au bucurat părinții mei și mi-o închipui pe mama în genunchi, spălând WC-uri în schimbul unui pat într-un dormitor comun, alături de alte femei lipsite de noroc.

Mama se uită la Ella.

— E frumoasă.

Îmi încolăcesc brațele în jurul fiicei mele, protector, de parcă dacă aș ascunde-o din fața ochilor ei aș putea s-o feresc de minciunile bunicii sale, dar Ella se arcuiește de spate și se împotrivește îmbrățișării mele. Se sucește să vadă persoana străină din bucătăria noastră, această femeie subțirică, neîngrijită, care se uită la ea cu ochi încețoșați, de care eu nu vreau să țin cont.

Nu vreau.

Și totuși simt o durere în piept care nu are nicio legătură cu moartea părinților mei și totul are de-a face cu durerea pe care o văd pe fața mamei. Cu dragostea. O dragoste atât de tangibilă, că face arc între noi; atât de tangibilă, că sunt convinsă că și Ella o simte. Întinde o mânuță dolofană către bunica ei.

Un an întreg, îmi reamintesc eu.

Fraudă. Conspirație. Minciuni.

— Aș putea s-o țin în brațe?

Îndrăzneala ei îmi taie răsuflarea.

— Te rog, Anna. Doar o dată. E nepoata mea.

Sunt atât de multe lucruri pe care le-aș putea spune. Că mama a renunțat la orice drepturi legate de familie în noaptea în care și-a înscenat moartea. Că un an de minciuni înseamnă că nu merită

recompensa mânuței dolofane a Ellei în mâna sa, a căpșorului său proaspăt spălat, mirosind a pudră de talc. Că a ales să fie moartă și, cel puțin în privința fiicei mele, așa va și rămâne.

În loc să spun toate astea, mă îndrept către mama și-i dau copilul.

Pentru că este un moment de genul acum ori niciodată.

De îndată ce poliția va afla ce-a făcut, o vor lua oricum. Un proces. Închisoare, circul mediatic. I-a pus pe polițiști să-l caute pe tata, când tot timpul acela ea a știut că el nu pățise nimic. A pretins banii de asigurare. *Furt, fraudă, timpul poliției folosit aiurea…* Îmi vâjâie capul la gândul tuturor infracțiunilor pe care le-au comis și la teama nou apărută că acum sunt și eu complice la ele.

Părinții mei și-au făcut asta cu mâna lor.

Dar eu nu sunt parte din povestea asta. Și nici Ella.

Fiica mea n-ar trebui pedepsită pentru faptele altor oameni. Singurul lucru pe care i-l pot oferi este o îmbrățișare din partea bunicii pe care nu o va cunoaște niciodată.

Mama o ia atât de delicat, de parcă ar fi făcută din sticlă. Cu ușurința dată de experiență, o cuibărește în pliul brațului ei și analizează fiecare mic detaliu.

Stau la câțiva pași distanță, simțind mâncărimi pe tot corpul. Unde este tata? De ce s-a întors mama acum? De ce s-a întors, de fapt? O sută de întrebări îmi trec prin cap și nu mai pot să suport. O iau pe Ella înapoi atât de rapid, că scoate un țipăt, surprinsă. O liniștesc în brațe, apăsând-o pe pieptul meu când încearcă să se întoarcă din nou spre bunica ei, care oftează încet – nu ca o mustrare, ci mai degrabă de mulțumire. Ca și cum nepoata ei ar fi tot ce contează.

Pentru o clipă, eu și mama ne privim în ochi; cel puțin suntem de acord asupra acestui lucru.

— Trebuie să pleci. Acum.

Cuvintele sună mai aspru decât am intenționat, dar nu mai am încredere în mine să mă țin de ce mi-am propus. Faptul că am

văzut-o pe fiica mea în brațele mamei mi-a înmuiat inima. Simt că încep să ezit.

M-a mințit.

Trebuie să fac ceea ce este corect. Trebuie să-i spun lui Mark, celor de la poliție.

Dar e mama mea…

— Zece minute. Vreau să-ți spun ceva și, dacă mai ai aceeași părere după…

— Nu e nimic ce mi-ai putea spune care să…

— Te rog. Doar zece minute.

Liniște. Aud pendula din hol, strigătul unei bufnițe în grădină. Apoi mă așez.

— Cinci.

Se uită la mine și dă din cap. Trage adânc aer în piept și apoi expiră încet.

— Eu și tatăl tău n-am mai fost fericiți împreună de foarte mulți ani.

Cuvintele se potrivesc de parcă le-aș fi anticipat.

— Și n-ați putut să vă despărțiți, cum fac oamenii normali?

O mulțime dintre prietenii mei au părinți divorțați. Două case, două vacanțe, două rânduri de cadouri… nimeni nu-și dorește ca părinții săi să se separe, dar chiar și un copil poate învăța să înțeleagă că nu e sfârșitul lumii. M-aș fi descurcat.

— Nu e atât de simplu.

Îmi amintesc că m-am ascuns odată în camera mea cu iPodul pornit la maximum ca să acopăr certurile de la parter. Întrebându-mă dacă acolo se încheiau lucrurile; dacă aveau să divorțeze. Apoi, dimineață, când am coborât, totul era calm. Tata își bea cafeaua. Mama fredona ceva în timp ce mai punea niște pâine prăjită pe masă. Se prefăceau că totul e bine. Și la fel am făcut și eu.

— Te rog, Anna, lasă-mă să-ți explic.

O s-o ascult. Iar apoi, când Mark se va întoarce acasă, o să-i spun.

La naiba cu ce-o să creadă Joan. O să sun și la poliție. Pentru că, odată ce toată lumea va ști, o să mă pot distanța și eu de schema nebunească pusă la cale de părinții mei ca alternativă preferabilă la divorț.

— Ai găsit o sticlă de votcă sub pupitrul din birou.

M-a urmărit.

Și eu care credeam că înnebunesc. Că văd fantome.

— Ai mai găsit și altele?

Vocea ei este calmă. Se uită fix la masa din fața ei.

— Erau ale tatei, nu-i așa?

Ochii ei îi fixează pe ai mei. Mă cercetează cu privirea și mă întreb dacă nu cumva îmi poartă pică pentru că nu mi-am dat seama de asta mai devreme, pentru că am lăsat-o să poarte povara asta singură.

— Dar de ce le ascundea? Nu era un secret pentru nimeni că-i plăcea să bea.

Mama închide ochii pentru o clipă.

— E o diferență între a-ți plăcea să bei și a avea nevoie să bei, spune mama, apoi ezită. Se pricepea să ascundă asta, la fel ca majoritatea alcoolicilor. Avea grijă să ascundă lucrul ăsta de tine, de Billy.

— Unchiul Billy nu știa?

Mama râde amar.

— Femeia de serviciu a găsit o sticlă de votcă ascunsă în coșul de gunoi de sub biroul tatălui tău. I-a dus-o lui Billy, în caz că ajunsese acolo din greșeală. Am intrat în panică. I-am spus lui Billy că era a mea. Am spus că am cumpărat marca greșită și că nimeni n-ar fi băut-o, așa că am aruncat-o. Nu m-a crezut, dar nici n-a insistat. Presupun că nu voia să știe.

Se oprește și se uită la mine, cu lacrimi în ochi.

— Aș vrea să-mi fi spus că știi că tata bea. N-ar fi trebuit să treci prin așa ceva de una singură.

Ridic din umeri, purtându-mă iar ca o adolescentă obtuză. Nu vreau să-i împărtășesc secrete. Nu acum. Adevărul este că n-aș fi spus nimic niciodată. Detestam faptul că știam. Voiam să trăiesc în bula mea de fericire, prefăcându-mă că totul era perfect și să nu iau în seamă niciodată miile de semne care-mi spuneau că lucrurile nu stăteau chiar așa.

— Ei bine, spune mama și trage din nou adânc aer în piept, când era beat – și numai atunci – se grăbește să insiste asupra acestui fapt, de parcă ar fi mare diferență; de parcă ceva din toate astea ar face vreo nenorocită de diferență având în vedere tot ce-au făcut – mă lovea.

Lumea mea începe să se învârtă.

— Nu a intenționat niciodată să facă asta – întotdeauna îi părea atât de rău. Îi era atât de rușine de ceea ce făcuse.

Ca și cum asta ar fi îndreptat cu ceva situația.

Cum poate fi atât de calmă? Atât de detașată? Mi-l imaginez pe tata – râzând, necăjindu-ne în glumă – și încerc să-mi reprim amintirile. Mă gândesc la certurile care se încheiau abrupt când mă întorceam eu acasă; la schimbările din aer pe care mă chinuiam să le ignor. Mă gândesc la prespapierul făcut bucăți; la sticlele ascunse prin casă. L-am văzut mereu pe tata ca pe un rebel adorabil. Un bărbat locvace, jovial, generos. Căruia îi plăcea să bea, din când în când mai grosolan, dar fundamental bun. Un om de treabă.

Cum am putut să mă înșel atât de tare?

Dau să zic ceva, dar mama mă oprește.

— Te rog, lasă-mă să termin. Dacă nu spun tot acum, nu știu dacă mai am puterea s-o mai fac.

Așteaptă, iar eu confirm încetișor din cap.

— Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știi, Anna – și nici nu vreau să le afli. Măcar de atâta lucru te pot scuti. Ajunge să spun că mi-era frică de el. Foarte, foarte frică.

Se uită afară pe fereastră. Lumina din grădină e aprinsă, iar

umbrele de pe terasă pâlpâie când o pasăre trece în zbor deasupra felinarului.

— Tom a dat-o-n bară la serviciu. A făcut un împrumut în numele firmei fără să-i spună lui Billy și nu au mai fost în stare să plătească ratele. Compania a început s-o ia la vale – da, știu că Billy trebuie să-ți fi spus că totul era în regulă, dar așa era unchiul tău. Tom era îngrozit – trei generații și el băgase firma în datorii. A născocit un plan nebunesc. A vrut să-și însceneze moartea. Avea să dispară, eu ceream să mi se plătească polița de asigurare de viață, iar apoi, după vreun an, avea să apară din nou la un spital, pretinzând că avea amnezie.

— Și tu ai fost de acord cu așa ceva? Nici nu-mi pot…

— M-am gândit că era răspunsul la rugăciunile mele, spune ea râzând fals. În cele din urmă, aveam să fiu liberă. Știam că aveau să fie repercusiuni când avea să se întoarcă, dar nu mă puteam gândi decât la cum ar fi fost să nu-mi mai fie teamă.

Mă uit la ceas. Cât durează slujba de la miezul nopții?

— Așa că ai fost de acord. Tata a dispărut.

Aș vrea să știu cum a făcut să pară că a fost o sinucidere, dar detaliile mai pot aștepta până când aflu cum se încheie toată povestea.

— Erai în siguranță. Și apoi m-ai…

M-ai părăsit și tu, aș vrea să spun, dar nu o fac. Țin emoțiile departe de toate astea; tratez totul ca pe un studiu de caz de la serviciu. O poveste îngrozitoare, șocantă, care i s-a întâmplat altcuiva.

— Doar că nu eram în siguranță, spune mama. Am fost naivă să cred că așa va fi. El continua să mă sune. Ba chiar a și venit acasă, o dată. Voia bani pentru un pașaport fals. Documente. Chirie. Spunea că asigurarea de viață era a lui; că eu i-am furat-o. S-a răzgândit în ceea ce privește pretinsa amnezie; spunea că n-o să țină. Voia bani ca să înceapă o nouă viață. Spunea c-o să-mi facă rău dacă nu

plătesc. Am început să-i dau sume mici de bani, dar voia tot mai mulți.

Se apleacă în față și întinde mâinile către mine. Mă uit la ele, dar nu fac nicio mișcare să o iau de mâini.

— Banii erau pentru viitorul tău – erau moștenirea ta atunci când noi nu aveam să mai fim pe lume. Am vrut să-i ai tu. Nu era corect să-i ia el.

Mă simt amorțită. Mă tot chinui să pun în balanță această versiune a tatălui meu cu bărbatul care am crezut eu că era.

— Nu știi de ce este în stare, Anna, spune mama. Sau cât de înspăimântată am fost. Tatăl tău a murit ca să-și plătească datoriile. Eu am murit ca să scap de el.

— Și atunci de ce te-ai întors? întreb, iar cuvintele mele sunt pline de amărăciune. Ai obținut ce-ai vrut. Ți-ai căpătat libertatea. De ce te-ai întors?

Mama lasă între noi o tăcere care mă face să mă cutremur înainte chiar să aud răspunsul.

— Pentru că m-a găsit.

Capitolul 32

Sunt o persoană temperamentală. Nu e toată lumea la fel?

Nu sunt nici mai mult, nici mai puțin gata să-mi pierd controlul decât tine; nici mai mult, nici mai puțin predispus să-mi sară țandăra decât ești tu. Totul ține de declanșatori.

Toți avem câte unul. Doar pentru că tu încă nu l-ai găsit pe-al tău nu înseamnă că nu este acolo. Mai bine să știi de el, altfel într-o bună zi altcineva o să-ți apese butonul și ceața roșie te va învălui.

Cunoaște-ți declanșatorul și-l vei putea stăpâni. Cel puțin, asta zice teoria.

Al meu este alcoolul.

Nu sunt bețivul stereotipic. N-o să mă găsești dormind în pragul ușii, cu pantalonii uzi și cu o cutie de bere Tennet's Extra într-o mână. N-o să mă preling pe stradă, urlând la trecători. Luându-mă la bătaie.

Sunt ceea ce se cheamă alcoolic funcțional.

Port costume elegante. Întotdeauna am părut pieptănat și aranjat. Fac glume cu clienții, pălăvrăgesc cu ei. Le zâmbesc angajaților. Un pahar la prânz? De ce nu? – am încheiat o vânzare grozavă!

Banii ușurează mult lucrurile. Uitați-vă la publicul de la cursele de cai, uitați-vă la tinerii cu pălăriile lor elegante, fâțâindu-se de colo-colo cu un pahar de șampanie în fiecare mână. E distractiv, nu-i așa? Dar ia schimbați pălăriile elegante cu căciuli murdare și vinul spumant cu coniac pentru gătit și-o să traversați strada ca să vă țineți departe de așa ceva.

Banii înseamnă butelcuțe argintii de buzunar la un eveniment sportiv în curtea școlii, când sticlele de whiskey ascunse în pungi de hârtie maronie ar genera stupoare. Banii înseamnă că poți să bei câteva Bloody Mary în diminețile de duminică, gin & tonic după serviciu, Pimm's de fiecare dată când apare soarele și nimeni nu se

va uita strâmb la tine.

Aveam și eu stimulentele mele, desigur. Nu poți să bei un Bloody Mary când ești la un test drive, dar poți să sorbi dintr-o sticlă de apă în care ai pus votcă. Poți să tragi o dușcă din ceva ascuns în birou, într-un ghiveci de flori sau sub scară.

Când am început să beau, o făceam de plăcere.

Mai târziu, beam pentru că nu mă puteam opri.

Undeva pe drum, mi-am pierdut direcția.

Copilul m-a prins în capcană. Tu îți doreai căsătorie, casă, excursii cu familia la grădina zoologică. Eu voiam vechea mea viață. Îmi era dor de Londra. Mi-era dor de nopți zgomotoase petrecute prin baruri, unde agățam pe cineva pentru câte o aventură de-o noapte, fără să-mi pese că patul era rece când mă trezeam. Mi-era dor să iau acasă cecul de salariu fără să-mi fac griji dacă afacerea și-l putea permite sau nu. Mi-era dor de libertatea mea.

Asta m-a făcut să fiu o persoană răutăcioasă. Una ranchiunoasă. Una furioasă. Lucruri cu care mă puteam descurca – câtă vreme nu intervenea băutura.

Declanșatorul meu este alcoolul.

Alcoolul mă face să-mi pierd controlul. Mă amorțește și nu-mi mai dau seama de consecințele acțiunilor mele. Îmi face pumnii să zboare.

Știu o mulțime de lucruri despre alcoolicii funcționali. Acum știu o mulțime și despre furie.

Știam multe și pe-atunci.

Mai puțin cum să mă opresc.

Capitolul 33

Anna

Mama scoate o bucată de hârtie din buzunar și o despăturește. E o copie alb-negru a interiorului unei cartoline.

Sinucidere? Mai gândește-te.

Cartolina care mi-a fost trimisă mie.

Mă gândesc la cât de dificilă a fost ziua aceea; cum m-am trezit cu o durere strângându-mi inima și cum fiecare minut mi s-a părut a fi o oră. Mă gândesc la pumnul în stomac pe care l-am simțit când am scos cartolina și am văzut urarea *Aniversare fericită* și la greața care m-a cuprins când am citit mesajul din interior.

Pe copia mamei, sub mesajul tipărit și subliniat cu un marker roșu, mai este un rând.

Aș putea să-i spun totul…

— Tata a trimis-o?

Dă încet din cap, ezitând.

— Dar de ce?

— Ca să-mi arate că nu puteam scăpa așa ușor? Că mă putea controla, chiar și de dincolo de mormânt? Spune mama și lacrimile îi curg pe obraji. Am crezut c-am fost așa deșteaptă. M-am dus undeva unde n-am fost niciodată împreună – undeva unde nu mai fusesem de ani de zile. Am închiriat un apartament oribil pentru că era singurul loc în care proprietarul nu-mi ceruse referințe. Am curățat toalete pentru bani plătiți la negru, nu am intrat pe internet, n-am avut niciun contact cu nimeni, chiar dacă mi-aș fi dorit – Anna, mi-am dorit atât de mult! Și tot m-a găsit.

E prea mult să pot asimila ce se întâmplă.

— Va trebui s-o iei cu începutul. Nu înțeleg cum a reușit tata să facă asta – a existat un martor… femeia aceea l-a văzut sărind.

Mama nu zice nimic, dar ochii ei vorbesc de la sine.

Mi se învârte capul.

— Tu ai sunat la 999. Diane Brent-Taylor. Tu ai fost.

Poate că oi fi fost eu prima persoană din familie care a mers la universitate, dar asta nu m-a făcut mai isteață decât generațiile anterioare. Am știut dintotdeauna că mama e o tipă deșteaptă – mult prea deșteaptă ca să lucreze la recepție la Johnson's Cars –, dar șiretenia… e greu de acceptat.

— A planificat totul timp de câteva săptămâni. Nu vorbea despre nimic altceva. M-a obligat să repet, la nesfârșit, și de fiecare dată când făceam o greșeală, mă rănea. Mi-a dat un telefon mobil de pe care să sun; m-a făcut să-l țin afară, în bătaia vântului, cât am vorbit, așa încât vocea mea să fie distorsionată. S-a gândit la toate.

— Ar fi trebuit să te duci la poliție.

Zâmbește trist.

— Ușor de zis acum. Dar când cineva deține controlul asupra ta în felul acela… e mai greu.

Mă gândesc la meseria mea, la toți copiii din jurul globului pe care mă străduiesc atât de aprig să-i apăr. Atât de mulți dintre ei sunt abuzați, intimidați, obligați să facă tot felul de lucruri. Atât de mulți dintre ei ar putea să spună despre asta unui profesor, unui prieten. Și totuși, atât de puțini o fac.

— M-am tot gândit că n-o să meargă cu planul până la capăt. Că era doar o fantezie. Și apoi, într-o bună zi s-a trezit și-a spus: „Astăzi. O fac astăzi. Cât e Anna plecată".

Îmi amintesc dimineața aceea.

— Să te distrezi, mi-a spus el.

Eram în întârziere, scotocind prin geantă după chei, cu o bucată de pâine prăjită în mâna liberă. Tata stătea la insula din bucătărie, citind ziarul *Daily Mail* și bând o cafea neagră și tare. Era nevoie de două cești să-l ridice din pat; trei, înainte să poată face conversație; o a patra când ajungea la birou, ca să-i tureze toate motoarele.

— Muncește din greu, dar să te și distrezi pe măsură, mi-a spus el și mi-a făcut cu ochiul.

Și asta a fost tot. Nu m-a îmbrățișat, nu mi-a zis că mă iubește și nici nu mi-a dat vreun sfat înțelept pe care să-l prețuiesc mai târziu. Doar *muncește din greu, dar să te și distrezi pe măsură.*

În lunile de după moartea lui am hotărât că-mi părea bine că lipsise orice urmă de ceremonial. Însemna că nu plănuise să se sinucidă, am decis eu. Dacă ar fi știut că aceea era ultima oară când avea să mă vadă, lucrurile ar fi stat altfel.

Dar știa. Doar că nu-i păsase.

— Ziua aceea a fost îngrozitoare, spune mama. S-a luat la ceartă cu toată lumea. Cu Billy, cu agenții de vânzări, cu mine. Credeam că se preface – că voia să facă sinuciderea să pară mai convingătoare –, dar mă întreb dacă nu cumva erau emoțiile la mijloc. I-am spus că nu era prea târziu să se răzgândească – că aveam să găsim o cale să înapoiem banii pe care-i datoram –, dar îl știi pe tatăl tău. A fost întotdeauna încăpățânat.

Oare chiar îl știu pe tata? Nu mai sunt convinsă de asta.

— Când s-au terminat orele de program, am plecat fiecare separat. El a luat un Audi de la serviciu, spunându-i lui Billy că voia să vadă cum se conduce. Aia a fost ultima oară când l-am văzut.

Nu mai pot să stau locului. Mă duc la fereastră și mă uit în grădină, la dafinul mare din ghiveci și la trandafirii pe care mama i-a direcționat să crească pe gardul dintre casa noastră și cea a lui Robert. Arunc o privire în sus, spre casa lui Robert, și mă gândesc la planurile sale de extindere și la ideile mele irațională cum că ar fi avut ceva de-a face cu iepurele care a apărut pe treptele casei noastre.

Trag draperiile.

— Și ce s-a întâmplat după aia?

— Înțelegerea a fost să nu aud nimic de el până la zece dimineața. El trebuia să caute orarul mareelor; știa că la flux, dacă

un trup este îngreunat de ceva, poate fi târât în larg, în adâncurile mării. Că e posibil să nu fie găsit niciodată, spune mama și se cutremură. Dar la nouă jumate mi-a trimis un mesaj în care-mi spunea că-i pare rău.

Fața mamei se schimonosește de durere și văd că se chinuie să nu plângă.

— Și nu știam dacă-i pare rău pentru ceea ce mă obliga să fac, pentru toate acele dăți când m-a rănit sau dacă era pur și simplu o altă părticică din planul lui.

Traversez din nou bucătăria și pun fierbătorul de apă pe mașina de gătit, apoi mă răzgândesc și-l iau de-acolo. Scot două pahare și sticla de whiskey rezervată pentru punciuri fierbinți și-mi torn un deget din lichidul gros, de culoarea chihlimbarului. Mă uit la mama și ridic sticla, dar ea dă din cap că nu vrea. Eu îl sorb pe-al meu și-l țin în gură până când simt că mă arde.

— La zece a venit al doilea mesaj. Nu mai pot face asta. Am început să cred că într-adevăr avea să se sinucidă. Am hotărât că trebuie să merg mai departe cu planul. Că nimeni nu putea dovedi că aș fi știut ceva despre asta. Am făcut ceea ce-mi spusese el să fac. Am răspuns la mesajul lui, apoi am sunat la poliție. Te-am sunat pe tine.

Un val subit de mânie.

— Ai idee cât de înspăimântător a fost telefonul acela?

Nici nu-mi mai amintesc cum am condus înapoi până acasă; îmi amintesc doar panica oarbă la gândul că tata nu avea să mai fie găsit. Că vom ajunge prea târziu.

— Ar fi trebuit să-mi spui!

— Am comis o infracțiune! spune mama și se ridică.

Când se îndreaptă spre mine, fac un pas înapoi. N-aș vrea – picioarele se mișcă ca și cum ar avea voință proprie –, dar asta o oprește în loc, iar în ochi i se citește durerea.

— Am fi putut să ajungem la închisoare – încă mai e posibil! N-

am vrut să-ți distrugem și ție viața cum am făcut cu a noastră.

Nu mai spunem nimic. Mai iau o gură de whiskey. E trecut de miezul nopții. Mark și Joan se vor întoarce acasă în curând.

— Am ținut o slujbă de înmormântare pentru voi, spun eu încet. Laura s-a ocupat de tot. Billy a ținut o cuvântare.

Mă gândesc la tânărul capelan care a plâns la anchetă. Care m-a căutat după aceea și mi-a luat mâinile în ale sale și mi-a spus că-i pare rău că acțiunile lui n-au fost de-ajuns ca s-o salveze pe mama de sine însăși.

Un gând îmi trece prin minte.

— Aseară cineva a aruncat o cărămidă prin geamul de la camera Ellei.

— O cărămidă? întreabă mama și se uită îngrozită la Ella.

— N-a pățit nimic. Era jos cu Mark. Era și un bilet prins de cărămidă, avertizându-ne să nu ne ducem la poliție. Să încetăm înainte să pățim ceva.

Mă uit la mama, care și-a acoperit gura cu mâinile, cu degetele răsfirate peste ochi.

— Nu. Nu, nu, nu.

Mă cuprinde teama.

— Tata a făcut așa ceva?

Tăcere.

Mă ridic.

— Trebuie să pleci.

— Anna, te rog…

— Mark se va întoarce în curând.

— Sunt atât de multe lucruri despre care trebuie să vorbim.

Mă urmează pe hol, încercând să vorbească cu mine, dar nu vreau s-o ascult. Nu mai pot să ascult. Deschid ușa, verific că nu e nimeni pe stradă, apoi o împing afară în frig, și, pentru a doua oară astăzi, îi închid mamei ușa în față.

Mă reazem cu spatele de panoul de sticlă colorată. Mă întreb

dacă va bate și va suna la fel cum a făcut azi-dimineață. Liniște pentru câteva clipe, apoi îi aud pașii pe trepte, pe pietriș. Tăcere.

Mintea mea se învârte. Tatăl meu a fost un bărbat violent. Atât de crud cu mama, că ea și-a înscenat moartea ca să scape de el.

Și acum el vine după mine.

Capitolul 34

Murray

Când Murray se trezi în dimineața de Crăciun, partea de pat a lui Sarah era rece. În timp ce o căuta prin casă, simți gheara familiară a panicii care-l cuprindea. Ușa din spate era descuiată și Murray se blestemă că lăsase cheia afară, dar când deschise ușa grăbit și fugi în grădină, o găsi pe Sarah stând tăcută pe bancă.

Era desculță, umezeala de pe bancă strecurându-se în halatul de bumbac pe care-l purta peste cămașa de noapte. Își cuprinsese cu brațele ei subțiri genunchii strânși la piept, iar o cană de ceai îi încălzea mâinile, înnegrite de la pământ.

Ignorând umezeala, Murray se așeză pe bancă lângă ea. Gradina era îngustă, cu un strat de legume cândva bine îngrijit la un capăt, unde mai erau și o mică seră și o fâșie rectangulară de gazon între cele două paturi vegetale înălțate cu traverse de lemn ca cele pentru calea ferată. Mai aproape de casă, unde stăteau el și Sarah, era o terasă pătrată, mărginită de ghivece. Murray le uda în rarele ocazii în care clima britanică nu asigura suficientă ploaie, dar nu știa ce să taie din ele și ce să păstreze, așa încât treptat culoarea dispăruse de pe terasă.

— Uite!

Murray urmări privirea lui Sarah către cel mai mare ghiveci, în care fusese înfiptă o împletitură conică de salcie, pe post de arac. La un moment dat creșteau niște plante acolo, își aminti Murray, cu flori de un roz-pal, la fel de fine ca șervețelele din hârtie, înainte să se usuce și să moară, din care nu mai rămăseseră decât niște bețe uscate agățate de salcie. Bețele erau acum pe jos, iar pământul – curățat de buruieni și proaspăt săpat.

— Arată cu mult mai îngrijit.

— Da, dar uite!

Murray se uită. Într-un colț al împletiturii, unde salcia era înfiptă în pământ, se zărea un mic colțișor verde deschis. Murray simți un licăr de speranță când Sarah își strecură mâna într-a lui.

— Crăciun fericit!

Cina consta din piept de curcan cu tot felul de garnituri.

— Tu stai acolo, spuse Sarah, împingându-l pe Murray spre canapea. Relaxează-te.

Era greu să te relaxezi când o auzeai pe Sarah înjurând pentru că mai multe oale au început să fiarbă în același timp, iar altceva s-a dovedit a fi „ca naiba de fierbinte". După o vreme, Murray băgă curios capul pe ușă.

— Ai nevoie de ajutor?

— Mă descurc.

Erau tigăi peste tot, chiar și pe jos câteva, iar una stătea într-un echilibru instabil pe pervazul ferestrei.

— Dar suntem doar noi doi, nu?

— O să ne rămână resturi și pentru mâine.

Și pentru următoarele trei săptămâni, își spuse Murray în sinea lui.

— Of, rahat, am ars sosul cu pesmet și usturoi[5].

— Detest sosul cu pesmet și usturoi.

Murray desfăcu șorțul de pe Sarah. O împinse cu blândețe pe un scaun.

— Stai aici. Relaxează-te.

În timp ce amesteca în sos, simțea că Sarah îl privește. Se întoarse spre ea.

Își rodea o pieliță de pe marginea unei unghii.

— Spune-mi adevărul: e mai simplu când sunt la Highfield?

[5] Sos alb tipic englezesc, preparat în special pentru Crăciun, având printre ingrediente lapte, unt, mascarpone, usturoi, ceapă și condimente.

Murray n-o mințise niciodată.

— Mai simplu? Da. La fel de plăcut? Nici pe departe.

Sarah digeră răspunsul lui.

— Mă întreb dacă-l interesează banii ei.

Trecu ceva până când Murray să înțeleagă la cine se referea.

— Mark Hemmings?

— Anna crede că Mark nu i-a cunoscut niciodată părinții, dar noi știm că mama ei, Caroline, avea stabilită o întâlnire cu el. Și mai știm că Tom și Caroline valorau o grămadă de bani împreună.

Sarah își turnă o porție mică de vin și se ridică să umple și paharul lui Tom.

— Caroline se duce să-l vadă pe Mark când este distrusă de moartea soțului ei. Îi mărturisește că valorează ceva de genul câteva milioane de lire. Mark îi face felul și se mută cu fiica ei. Bum!

Murray părea sceptic.

— Presupun că e o teorie puțin mai convingătoare decât teoria ta conform căreia Caroline ar fi fost omorâtă pentru că a depus o contestație la planurile de extindere ale vecinului ei.

— N-am eliminat de tot nici varianta aceea. Dar cred că banii sunt un motiv mai bun.

— Mark și Anna nu sunt căsătoriți. Nu o va moșteni în mod automat.

— Da, spuse Sarah pe un ton sinistru, dar lucrează la asta. Și de îndată ce pune mâna pe bani și pe casă…

Făcu un semn, trecându-și un singur deget peste gât, scoțând și un sunet melodramatic, ca și cum s-ar fi înecat.

Murray râse de mima macabră a lui Sarah și începu să pregătească farfuriile, acoperind cu sos bucățile de cartof ars, dar gândul că Anna Johnson ar fi putut fi în pericol îl făcu să se cutremure.

— Imediat ce se termină vacanța, o să văd ce pot face cei de la Criminalitate Informatică cu numărul de pe care a sunat cea care

pretindea că este Diane Brent-Taylor. Pun pariu că persoana care a aruncat cărămida prin geamul de la casa Annei Johnson este aceeași cu cea care a dat telefon, iar persoana care a dat telefon știe și cum a murit Tom Johnson.

Puse o farfurie plină cu mâncare în fața soției lui și se așeză vizavi de ea.

— Trebuie să fie cineva apropiat de familie, ascultă ce-ți spun eu, spuse Sarah, în timp ce-și luă cuțitul și furculița, întotdeauna e așa.

Murray gândi că Sarah avea probabil dreptate – și nu era pentru prima oară când se întâmpla asta.

Dar cine să fie?

Capitolul 35

Anna

N-am ținut-o pe Ella în brațe deloc toată seara. A fost pasată de la unul la altul ca un pachet, părând să-i placă toată această atenție și fără să se opună brațelor străinilor prietenoși. Petrecerea de Crăciun a lui Robert este ultimul loc în care aș vrea să fiu acum, dar cel puțin mi-a oferit un răgaz de la analiza atentă la care mă tot supun Mark și mama lui, a cărei înțelegere manifestată pentru mine în seara de Ajun s-a mai diminuat până azi la prânz. Mă străduiam – desfăcând ciorăpelul pe care-l umplusem cu daruri pentru Ella cu doar câteva ore în urmă, sorbind un cocteil Bellini la micul dejun –, dar fiecare conversație era un adevărat efort. Fiecare cuvânt îmi părea o minciună.

— Ar putea să se străduiască și ea puțin. E primul Crăciun al Ellei, la urma urmelor.

Era în jur de ora trei, iar Mark și Joan spălau vasele după prânz. M-am oprit pe trepte și mi-am înfipt degetele încălțate în șosete în covor. Nu trăgeam cu urechea, doar… ascultam.

— Suferă, mamă.

— Și eu am suferit când a murit taică-tu, dar nu am renunțat, nu? M-am aranjat, mi-am pus șorțul și m-am ocupat în continuare de voi toți.

Mark a spus ceva ce n-am auzit, iar eu am coborât mai departe spre hol, călcând intenționat pe placa de lemn desprinsă pe care de obicei încerc s-o evit. Vocile din bucătărie tac dintr-odată, iar când intru și eu, cei doi spală vasele în tăcere.

— Iat-o! Uite-o pe mami! spune Joan cu o falsă veselie. Ai dormit bine, draga mea?

Nu am dormit deloc. Cum aș fi putut? Dar am profitat de

invitația de a face asta, ca să scap de îngrijorarea de-a dreptul înfiorătoare a lui Mark și de iritarea crescândă a lui Joan că nu am fost sufletul petrecerii. Am stat întinsă în pat, cu ochii în tavan, în timp ce mintea mea a gonit întruna.

Și încă o mai face. Unde e mama acum? Și-a petrecut Crăciunul la Hope? E în siguranță? De ce-mi pasă? Gândul că Ella ar fi putut să se afle în camera ei când cărămida aceea a aterizat prin geam este oribil. Mama a adus problemele astea la ușa noastră, la fel de vinovată ca și cum ar fi aruncat ea însăși cărămida.

Cum pot s-o iert pentru așa ceva?

Și de ce, știind ceea ce-a făcut tatăl meu, o parte din mine încă mai vrea să-l vadă?

În ultimele douăzeci și patru de ore, am rememorat povestea copilăriei mele, privind-o prin filtrul dat de faptul că acum știam că tatăl meu nu era omul pe care mi-l imaginasem eu. Viața mea se prăbușește din cauza fundației construite pe minciuni.

Să-ți înscenezi moartea nu e o decizie pe care s-o iei cu ușurință. Mama trebuie să fi fost disperată.

Are nevoie de mine.

Nu pot s-o iert.

Eu am nevoie de ea.

Simt cum mă învârt într-un cerc vicios.

Camera de oaspeți a lui Robert este plină de vecini. Sunt și câțiva copii aici, chiar dacă majoritatea vecinilor sunt mai în vârstă decât noi, iar copiii lor au crescut deja și au familiile lor. Știu pe toată lumea din încăpere, cu excepția cuplului de lângă șemineu, care trebuie să fie noii ocupanți ai casei Sycamore – am văzut acolo, săptămâna trecută, un camion al unei companii care se ocupă cu mutatul lucrurilor.

Mark este cufundat într-o discuție despre terapii alternative cu Ann și Andrew Booth, vecinii de la două case mai jos de noi, iar Joan și-a găsit un locșor confortabil pe canapea și nu se mișcă de-

acolo. Merg încet dintr-o încăpere în alta. Sunt grupuri de oameni în bucătărie, pe hol și în camera de oaspeți, iar eu trec de la unii la alții, cu o farfurie cu mâncare într-o mână și o băutură în cealaltă, de parcă m-aș duce către locul meu. Nimeni nu mă oprește. Nu vreau să stau într-un colț și să-i oblig pe oameni să vină să verifice dacă mă simt bine. Nu vreau să vorbesc.

În seara asta toată lumea mi-a transmis condoleanțe, chiar dacă toți au făcut exact același lucru la slujba de pomenire a părinților mei. Mă iau căldurile când îmi amintesc de lacrimile care s-au vărsat atunci, de discursurile ținute, de amabilitatea unor persoane aproape străine care și-au făcut timp să-mi scrie câteva rânduri, să-mi trimită un vas cu mâncare sau flori.

Ce-ar spune dacă ar ști?

Fiecare platitudine binevoitoare, spusă din toată inima, îmi provoacă greață pe fondul vinovăției pe care o simt, așa că mă plimb dintr-o încăpere în alta, evitând contactul vizual, fără să mă opresc. Trec pe lângă Robert, care se conversează cu surorile mai în vârstă care locuiesc în casa de pe colț. Nu chiar pe strada noastră, dar cele două fac niște cârnați în aluat fantastici, ceea ce le asigură invitații la fiecare petrecere din cartier.

— …proiectată cu grijă. M-aș bucura să vă arăt planurile, dacă vreți.

Unul câte unul, Robert câștigă sprijinul tuturor pentru extinderea sa. Nu l-a câștigat încă și pe Mark de partea lui, dar n-am nicio îndoială c-o va face.

— Aș fi, desigur, bucuros să vă ofer compensații pentru orice inconvenient, spusese Robert când a venit la noi să ne arate planurile, care presupun să eliminăm temporar gardurile dintre curțile noastre și să dezgropăm fosa septică și canalizarea scoase din uz. O să mă asigur că orice plantă distrusă va fi înlocuită și că un strat de gazon nou-nouț va fi instalat de îndată ce lucrările se încheie.

— Sunt îngrijorat doar din cauza luminii, i-a răspuns Mark din nou.

S-ar fi înțeles bine cu mama. S-ar fi alăturat campaniei ei de stopare a lucrărilor la grădina din spatele casei, ar fi ascultat argumentele ei cu privire la impactul asupra mediului și integrității clădirilor istorice. Pentru o clipă, îi văd împreună complotând, aplecați deasupra mesei din bucătărie, și trebuie să înghit în sec, cu greu, ca să nu încep să plâng. Lui Mark i-ar plăcea de mama – știu că așa ar fi. Și ea l-ar plăcea pe el; ar plăcea pe oricine ar avea grijă de mine așa cum are el.

Îmi vine dintr-odată în minte imaginea lui Murray Mackenzie ținând în mână pliantul lui Mark, cu scrisul mamei mele pe verso. O alung.

Nu s-au întâlnit niciodată. Mark spune că nu s-au cunoscut și nu are niciun motiv să mintă. Am încredere în el.

Am încredere în el, dar nu-i pot spune adevărul despre mama. În clipa în care o fac, va suna la poliție. Pentru Mark nu există jumătăți de măsură; e totul sau nimic. Îmi plăcea asta la el. Încă-mi mai place; doar că… acum e complicat. Mă duc înapoi la bucătărie. Un vecin care stă la câteva case distanță îmi surprinde privirea de dincolo de încăpere și, fără să-mi dau seama, zâmbesc. Mă uit în altă parte, dar e prea târziu; se îndreaptă spre mine, iar soția lui îl urmează.

— I-am spus lui Margaret că trebuie să te prindem înainte să plecăm, nu-i așa, Margaret?

— Bună, Don. Bună, Margaret.

Când ajunge la mine, Don face intenționat un pas în spate, ca să mă analizeze din cap până-n picioare, ca un unchi care a lipsit ceva vreme. Mă întreb dacă are de gând să spună cât de mult am crescut, dar, în loc de asta, oftează.

— E leită ea, nu-i așa, Margaret?

— Da, seamănă ca două picături de apă.

Mă chinui să zâmbesc. Nu vreau să fiu ca mama.

— Ce mai faci?

— Bine, mulțumesc.

Don are un aer evident dezamăgit.

— Totuși, trebuie să-ți fie foarte greu.

— Acum, că e Crăciunul, intervine și Margaret, în caz că am uitat ce zi e astăzi.

În ciuda faptului că mi-am petrecut ultimele nouăsprezece luni suferind, dintr-odată sunt paralizată de nesiguranță. Ar trebui să plâng? Ce așteaptă oamenii ăștia de la mine?

— Sunt bine, repet eu.

— Tot nu mi se pare că e adevărat, spune Don. Vreau să zic… amândoi – e așa păcat.

— Mare păcat, se aude Margaret ca un ecou.

Acum vorbesc unul cu altul – prezența mea este irelevantă – și am sentimentul deloc confortabil că am fost folosită drept un catalizator pentru propria lor distracție. Pentru plăcerea sinistră care derivă din a vorbi despre cei mai puțin norocoși. Mă uit prin bucătărie să văd la cine este Ella, ca să-mi pot pregăti o scăpare pe motiv de alăptat.

— Am avut impresia c-am văzut-o ieri în parc.

Înlemnesc.

— E caraghios ce feste poate să-ți joace mintea.

Margaret râde melodios. Se uită de jur împrejur — ca un povestitor în mijlocul acțiunii – și râsul îi dispare brusc când privirea ei o întâlnește pe-a mea. Ia o mină care exprimă mai degrabă înțelegere.

— Adică, atunci când m-am uitat mai atent, nu semăna deloc cu Caroline. Era mai în vârstă, cu părul negru – foarte diferită. Avea niște haine pe care Caroline nu le-ar fi purtat nici moartă…

Prea târziu își dă seama de gafa pe care a făcut-o.

— Mă scuzați? spun eu. Fetița…

Nici măcar nu mă mai obosesc să-mi termin propoziția. O

recuperez pe Ella din brațele altui vecin și-l găsesc pe Mark în birou cu Robert, uitându-se peste planurile de extindere.

— O duc acasă pe Ella. E obosită. Atâta agitație!

Îi zâmbesc lui Robert.

— Mulțumesc pentru o petrecere minunată.

— Vin și eu cu tine. Cred că și mama vrea să meargă la culcare. Am terminat aici, nu?

Cei doi bărbați își strâng mâna și mă întreb ce-or fi discutat, dar am plecat deja în căutarea lui Joan. Ca de obicei, durează o veșnicie până plecăm, căci trebuie să ne luăm la revedere și să le urăm Crăciun fericit tuturor celor pe care-i vedem oricum în fiecare zi pe stradă sau în parc.

— Ne vedem duminică! strigă cineva în timp ce ieșim în stradă.

Aștept până nu ne mai poate auzi nimeni și întreb.

— Duminică?

— I-am invitat pe vecini la noi de Anul Nou.

— O petrecere?

Mark îmi vede expresia feței.

— Nu, nu o petrecere. Doar câteva pahare să întâmpinăm Noul An.

— O petrecere.

— Poate o mică petrecere. Ei, haide! Oricum n-am găsi pe cineva să stea cu copilul de Anul Nou. În felul acesta putem să rămânem acasă, dar să ne și distrăm. Câștig pe toată linia. Dă-i un mesaj Laurei, vezi dacă și-a făcut planuri. Și lui Bill, desigur.

Mai sunt câteva zile până atunci, îmi spun. Am alte lucruri mai urgente pentru care să-mi fac griji.

— I-am spus lui Robert că o să-l sprijinim cu planurile de extindere, spune Mark, când Ella este în coșulețul ei și eu și el ne pregătim de culcare.

— Ce te-a făcut să te răzgândești?

Mark zâmbește cu gura plină de pastă de dinți.

— Treizeci de mii.

— Treizeci de mii? Dar n-o să coste atât să reparăm gazonul și să înfigem câteva plante la loc.

Mark scuipă și clătește chiuveta cu apă.

— Dacă atâta valorează pentru el, n-am de gând să-l contrazic.

Se șterge la gură, lăsând o dâră albă pe prosopul de mâini.

— Acum nu mai trebuie să-mi fac griji că apartamentul va fi gol pentru încă o vreme.

— Nu trebuia să-ți faci griji pentru asta oricum, doar ți-am spus.

Îmi dă un sărut mentolat și se duce în pat.

Mă holbez în oglindă. Încă nu am riduri pe față, dar oasele pe care pielea mea le îmbracă sunt fără îndoială ale mamei mele.

Margaret crede că i s-a părut că a văzut-o pe mama în parc ieri. Ea nu știe, dar probabil că așa a și fost. E doar o chestiune de timp până când cineva chiar o va recunoaște; până când cineva o să sune la poliție.

Aș putea pune capăt poveștii ăsteia chiar acum, spunând adevărul.

Și atunci de ce n-o fac? Știu de mai bine de douăzeci și patru de ore că părinții mei sunt în viață; că tata și-a înscenat moartea ca să scape de datorii și că mama a înscenat-o pe-a ei ca să scape de tatăl meu. M-a trădat. M-a mințit. De ce nu sun la poliție?

Figura mea mă privește din oglindă, iar răspunsul este scris în ochii mei.

Pentru că este mama mea și pentru că este în pericol.

Capitolul 36

— Un copil? întreb eu. Dar ne-am protejat.

— Pilulele sunt sigure doar în proporție de 98%.

N-am crezut. Am și spus asta.

— Verifică și tu.

Linia albastră și subțire era fermă. La fel am fost și eu.

Nu voiam un copil.

Existau și alte opțiuni, desigur, dar am primit un tratament demn de un monstru pentru simplul fapt că am îndrăznit să sugerez așa ceva.

— Cum ai putut?

— E doar o aglomerare de celule.

— E un copil. Copilul nostru.

Părinții noștri au fost încântați. S-au cunoscut într-o după-amiază la un ceai, la început mai stingheri, dar apoi au descoperit că se înțelegeau de minune.

Și părinții mei, și ai tăi considerau că era și timpul să ne așezăm la casa noastră – fuseseră și unii, și alții îngrijorați de „viața noastră sălbatică", suspicioși în privința stilului nostru londonez de a trăi. Ce grozav că ne găsiserăm unul pe celălalt; ce miracol era copilul acesta!

N-am mai avut niciun cuvânt de spus după aceea.

A urmat o nuntă fulger. O casă nouă („Mult mai potrivită pentru o familie decât apartamentul acela îngrozitor"), o slujbă nouă („Mult mai puțină agitație decât în zona financiară a Londrei"), o mutare lângă nenorocita aia de mare („Aerul e mult mai curat")…

În viața mea nu m-am simțit prins în capcană mai mult decât atunci.

Cu toate astea, mi-a fost imposibil să n-o iubesc pe Anna când a venit pe lume. Era inteligentă și frumoasă și extrem de curioasă. Dar

era imposibil, în același timp, să nu-i port pică. Mai erau atât de multe lucruri de experimentat undeva, acolo, care mă așteptau și, în loc să le îmbrățișez cu totul, eu rămăsesem pe loc cu un copil în brațe. Visam să plec. Îmi spuneam că un părinte lipsă era de preferat unuia care nu-și dorea să fie acolo. Dar n-am plecat. Am făcut ceea ce făceam întotdeauna când viața era prea grea.

Am băut.

Capitolul 37

Murray

A doua zi de Crăciun fusese întotdeauna o zi cu probleme. Când Murray era polițist în uniformă, ziua aceea însemna cazuri de violență domestică pe bandă rulantă, în vreme ce mahmurelile erau drese cu și mai multă băutură, tensiunile familiale explodând după cele douăzeci și patru de ore petrecute împreună de Crăciun.

Pentru cineva ca Sarah, care simțea totul atât de acut, degradarea era și mai rea. Era deja miezul zilei când coborî la parter, și atunci doar ca să ia ceaiul pe care Murray i-l făcuse, pentru ca apoi să se retragă înapoi în pat. Murray făcu ordine în bucătărie, își pregăti ceva pentru prânz și se întrebă ce să facă în continuare. Nu voia s-o lase pe Sarah singură, nu când era în halul acesta, dar simțea că pereții casei începeau să se strângă în jurul lui.

Scoase dosarul Johnson și împrăștie conținutul pe masa din bucătărie. Tom Johnson căutase pe internet, de mai multe ori, informații despre sinucidere, Beachy Head și orarul mareelor. Toate între miezul nopții de 17 mai și a doua zi dimineață. Perfect plauzibil pentru un bărbat care ia în calcul sinuciderea – ceea ce se presupunea că hotărâseră ofițerii care se ocupaseră de anchetă –, dar, în contextul tabloului pe care Murray îl construise acum, căutările acelea erau prea exacte. Prea convenabile. Fuseseră făcute în mod cert de cel care-i omorâse pe soții Johnson și care le orchestrase falsele sinucideri.

Cine avea acces la telefonul lui Tom? Era o întrebare la care era imposibil de răspuns fără să știi unde fusese bărbatul în dimineața aceea, înainte de moartea sa. Cei de la DIC făcuseră câteva încercări de a-i reface traseul, dar, după ce mașina Audi fusese reperată pe camera video de supraveghere a traficului de lângă Beachy Head,

nu se mai făcuse nimic altceva. Nu mai era nevoie.

Unde se aflase Tom peste noapte? Cu cine fusese în dimineața aceea? Murray acoperi trei pagini din carnetul său cu posibile direcții de interogatoriu, frustrat că se aflau în perioada sărbătorilor, ceea ce însemna că nimeni din cei cu care ar fi putut sta de vorbă nu era la serviciu.

Era aproape seară când Murray puse o mână pe pilota ca o movilă și-i spuse lui Sarah că poate s-ar fi simțit mai bine dacă făcea un duș și se îmbrăca. Aerul din dormitor era închis, iar cana de ceai pe care i-o pusese aproape cu forța în mâini lui Sarah era neatinsă, o peliculă lucioasă formându-se deasupra.

— Vreau doar să mă întorc înapoi la Highfield.

— O să te vezi vineri cu domnul Chaudhury.

Sarah plângea, îngropându-se sub pilotă ca să nu audă ce spune.

— Nu vreau să fiu aici. Vreau la Highfield.

— Vrei să luăm pilota jos cu noi? Putem să lâncezim pe canapea și să ne uitam la filme alb-negru.

— Pleacă!

Dacă Sarah s-ar fi văzut de sub pilota ei, Murray ar fi încercat să-și ascundă durerea în spatele zâmbetului de soț înțelegător. Și, într-adevăr, puse o mână acolo unde presupunea că se afla umărul femeii și dădu să spună cuvintele de care avea nevoie. Cuvintele de care ea avea nevoie. Doar că se simți dintr-odată copleșit, extrem de obosit. Nimic nu conta. Nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut nu avea s-o ajute pe Sarah.

Se ridică și ieși din încăpere, închizând ușa în urma lui. Rămase pe podestul scării și se uită vizavi, unde casele erau împodobite cu luminițe de Crăciun, iar familiile aflate înăuntru jucau tot felul de jocuri sau se certau pe telecomandă.

— Revino-ți, Mackenzie, murmură el.

Jos, Murray își puse două felii de pâine cu brânză pe grătar. Avea s-o sune pe Anna Johnson. La naiba cu sărbătorile legale. Femeia își

jelea părinții; cineva îi aruncase o cărămidă prin geam. Nu erau tocmai vremuri normale. Fusese disperată încercând să-l convingă să redeschidă ancheta și – în ciuda faptului că-l îmbârligase pe Leo Griffiths –, Murray știa că cei de la DIC aveau să preia investigația curând. Era timpul să-i spună Annei Johnson ce aflase.

Dădu grătarul mai încet și luă telefonul.

— Alo?

— Alo? Sunt Murray Mackenzie. De la poliție, adăugă el când Anna nu spuse nimic.

— Da. De fapt, nu e un moment prea bun…

— Îmi cer scuze că te deranjez chiar astăzi. Voiam doar să-ți spun că eu cred că ai dreptate. Moartea părinților tăi are mai multe dedesubturi decât s-ar zice la prima vedere.

Cuvintele îi ieșiră în viteză, ceea ce fu deopotrivă bine atât pentru Murray, cât și pentru Anna. Simți cum greutatea din piept i se mai ușurase puțin. Și-o imagină pe Anna cu o mână dusă la gât; poate și câteva lacrimi de ușurare că cineva în sfârșit o ascultase și pe ea. Așteptă. Se auzi un zgomot subțirel la celălalt capăt al firului și apoi nimic.

Murray sună înapoi.

— Cred că s-a întrerupt. M-am gândit că am putea să ne vedem mâine. Dacă ești liberă? Pot să-ți spun ce am aflat și putem discuta…

— Nu!

Fu rândul lui Murray să rămână fără cuvinte. Nici măcar nu era sigur dacă această comandă bruscă, rostită cu hotărâre, îi era adresată lui sau altcuiva din casa Annei. Partenerului ei? Unui câine? Copilului?

— M-am răzgândit.

Annei îi tremura vocea, dar continuă să vorbească, din ce în ce mai tare, de parcă ar fi fost nevoită să scoată cuvintele cu forța.

— Trebuie să merg mai departe. Să accept ce s-a întâmplat. Să

accept verdictele.

— Asta spun și eu, Anna. Cred că ai dreptate. Cred că părinții tăi au fost uciși.

Anna scoase un sunet care trăda frustrarea.

— Nu mă ascultați. Uitați, îmi pare rău că v-am irosit timpul, dar nu mai vreau să continuăm. Nu mai vreau să răscoliți trecutul. Nu mai vreau să faceți nimic.

Timbrul vocii ei se schimbă și Murray își dădu seama că plângea.

— Vă rog să lăsați totul baltă!

De data asta, clicul de la capătul liniei fu mai puternic. Anna Johnson închisese telefonul.

Greutatea din pieptul lui Murray reapăru și bărbatul își înghiți impulsul ridicol de a plânge. Rămase pe scaun fără să se miște, cu telefonul în mână, și abia când alarma de fum străpunse aerul nemișcat își dădu seama că cina lui luase foc.

Capitolul 38

Anna

Miercuri, în ziua de după sărbătoarea Boxing Day[6], Joan pleacă acasă. Se fac pachete cu ce a mai rămas de mâncare și promisiuni că vom merge s-o vizităm și câteva comentarii cum că a fost minunat să ne petrecem timpul împreună în familie, dar în cele din urmă e în mașină, iar noi rămânem pe alee, făcându-i cu mâna în semn de rămas-bun.

E perioada aceea curioasă dintre Crăciun și Anul Nou, când trebuie să te uiți în calendar ca să verifici ce dată este și fiecare zi pare să fie una liberă. Mark scoate afară gunoiul reciclabil, iar eu stau întinsă cu Ella pe podeaua camerei de zi. E fascinată de paginile încrețite ale unei cărți alb-negru pe care i-am dat-o de Crăciun, iar eu le întorc pentru ea, una câte una, repetând numele animalelor de pe fiecare pagină. Cățel. Pisică. Oaie.

Au trecut trei zile de când s-a întors mama. Mi-am promis că după Crăciun – după ce pleacă Joan – o să-i spun lui Mark și vom merge împreună la poliție.

Iar acum Crăciunul a trecut.

Mă întreb dacă eșecul meu de a mărturisi totul este un act criminal și dacă pentru genul acesta de infracțiune trecerea timpului constituie un factor agravant. Oare douăzeci și patru de ore sunt considerate un termen rezonabil, dar șaptezeci și două devin deja un caz de adus în fața instanței? Există vreo circumstanță atenuantă pentru oricare o fi infracțiunea pe care o comit? Bifez mental motivele pentru care păstrez acest secret.

Mi-e teamă. De titlurile din ziare, de presa adunată în fața ușii, de privirile vecinilor. Internetul înseamnă că acum nu mai este valabilă

[6] A doua zi de Crăciun, sărbătoare originară din Marea Britanie.

povestea cu știrile din ziarele de azi care vor fi uitate mâine; Ella va trebui să suporte consecințele poveștii ăsteia pentru totdeauna.

Și mai este o teamă mai presantă, mai urgentă. Teama de tatăl meu. Am aflat de la mama de ce este în stare; am întrezărit eu însămi destul din comportamentul lui cât să iau chestiunea în serios. Dacă mă duc la poliție cu tot ce știu, am nevoie ca ei să se miște rapid: să-l aresteze pe tata și să se asigure că nu ne poate face rău. Dar dacă nu-l pot găsi? Ce e în stare să ne facă?

Îmi fac griji pentru ce va spune Mark. Pentru ce va face. Mă iubește, dar relația noastră este încă la început, fragilă. Dacă așa ceva este prea mult? Încerc să-mi dau seama ce aș face eu dacă lucrurile ar sta invers, dar gândul că Joan cea rațională, corectă și-ar putea înscena moartea mi se pare ridicol. Dar aș rămâne cu el, nu? Nu l-aș părăsi niciodată pe Mark din cauza a ceva ce au făcut părinții lui. Cu toate astea, tot îmi fac griji. Toată perioada în care eu și Mark am fost împreună, durerea mea a fost prezentă ca o a treia persoană în relația noastră. Mark s-a chinuit să se adapteze, a făcut concesii. Dacă scoatem asta din ecuație… în cele din urmă pun degetul pe rană și recunosc de ce mă tem de fapt. De gândul că, fără durerea care ne-a apropiat, s-ar putea să începem să ne îndepărtăm unul de celălalt.

Dau pagina pentru Ella. Fetița apucă un colț cu pumnul ei mic și strâns și-l duce la gură. Mai este un motiv pentru care nu m-am dus la poliție.

Mama.

Nu mă pot obișnui cu ce-a făcut, dar pot să-nțeleg de ce a plecat. Îmi doresc din toată inima să fi procedat altfel, dar faptul că m-aș duce acum la poliție nu ar schimba cu nimic lucrurile. Alegerea pe care o fac acum fie o va arunca în închisoare, fie o va ține departe de ea.

Nu pot să-mi arunc propria mamă după gratii.

În ultimele câteva zile le-am urmărit pe Joan și pe Ella și am

văzut bucuria unei relații dincolo de generații. I-am făcut împreună băiță Ellei, ne-am plimbat prin parc, împingând cărucțul pe rând. Aș vrea să fac toate aceste lucruri cu mama. Aș vrea ca Ella să-și cunoască ambele bunici.

Mama s-a întors și mi-aș dori atât de mult s-o păstrez în viața mea.

Trebuie să-mi limpezesc gândurile. Îl găsesc pe Mark.

— O scot pe Ella la o plimbare.

— O idee bună. Dacă mai stai cinci minute, vin cu voi.

Ezit.

— Te superi dacă mergem doar noi două? Cu Joan aici și cu petrecerea de-acasă de la Robert, am senzația că nu am mai avut nicio clipă pentru mine.

Figura lui îmi spune că-mi cântărește rugămintea. Am nevoie de ceva timp singură pentru că-mi trebuie un pic de liniște sau pentru că sunt pe punctul să cedez?

În ciuda a aceea ce simt pe dinăuntru, nu arăt ca și cum aș fi un pericol pentru mine însămi – sau pentru Ella –, pentru că-l văd că zâmbește.

— Sigur că nu. Ne vedem mai târziu.

Mă îndrept spre oraș. Vântul – care între case abia se simțea – se întețește și biciuie de-a lungul malului mării.

Mă opresc să prind apărătoarea din plastic peste cărucț. Șindrila de pe case este întunecată și lucioasă de la ploaia din timpul nopții trecute și e liniște, majoritatea magazinelor fiind încă închise în perioada de sărbători, dar pe plajă și pe esplanadă sunt oameni care se plimbă. Toată lumea pare să fie într-o dispoziție bună – însuflețiți de spiritul festiv și bucuroși de încă o zi liberă –, dar poate că doar mi se pare din cauza agitației din capul meu. Toată lumea are necazuri, îmi spun, deși cred că e puțin probabil ca altcineva să mai aibă de-a face cu problema unor părinți întorși din morți.

Nu intenționam să merg la Hope, deși bănuiesc că era ceva

inevitabil. Picioarele mele își găsesc parcă singure drumul într-acolo și eu nu mă împotrivesc.

E o clădire deloc atrăgătoare, tencuită cu pietriș de culoare gri și mai mult lată decât înaltă. Sun la ușă.

Femeia care vine să-mi deschidă este calmă și amabilă. Are o alură de balerină, cu picioarele în poziția întâi de dans și mâinile împreunate în dreptul taliei.

— Mă întrebam dacă aș putea s-o văd pe Caroline… ezit, hotărâtă să nu-i folosesc numele de familie. Stă la dumneavoastră.

— Așteaptă aici, te rog.

Zâmbește și închide ușa, cu blândețe, dar fermă.

Mă întreb dacă aici vin tot felul de oameni răi. Soți abuzivi, care vor ca soțiile lor să se întoarcă acasă. Mă îndoiesc că femeia aceasta zâmbește în astfel de situații. Mă întreb dacă tata a căutat-o pe mama aici. Mă uit de jur împrejur. Oare m-a urmărit? Trebuie s-o fi făcut dacă știe că m-am dus la poliție. Încep să tremur, iar degetele mi se agață de mânerul căruciorului Ellei.

— Mă tem că nu este nimeni cu numele acesta aici.

Femeia s-a întors atât de repede, că mă întreb dacă chiar a fost să verifice sau doar a stat pur și simplu un minut în fața ușii. Poate că acesta este un răspuns generic, dat indiferent dacă persoana care poartă numele respectiv se află sau nu în casă.

Abia când ușa se închide din nou îmi dau seama de greșeala mea. Mama nu și-ar folosi în niciun caz numele real – nici numele, nici prenumele –, nu câtă vreme se presupune că a murit. Mă îndepărtez, întrebându-mă dacă n-ar trebui să mă întorc și s-o descriu; întrebându-mă dacă nu e un lucru bun că n-am găsit-o. Dacă așa e scris să se întâmple.

— Anna!

Mă întorc. Mama iese pe ușă, purtând aceleași haine pe care le avea pe ea și în Ajunul Crăciunului. Își trage gluga de la haină pe cap.

— Sora Mary a spus că cineva căuta o femeie pe nume Caroline.

— E călugăriță?

— E o femeie grozavă. Extrem de protectoare – ar fi spus nu, indiferent ce nume i-ai fi dat.

— Chiar mă întrebam dacă așa stau lucrurile. Îmi pare rău – nu m-am gândit.

— Nu contează.

Ne-am potrivit pașii și ne îndreptăm spre malul mării.

— Angela.

Mă uit la ea, nedumerită pe moment.

— Numele pe care-l folosesc acum. Angela.

— A, da.

Mergem în tăcere. Nu m-am dus la Hope cu un discurs pregătit sau cu vreun plan. Mă simt ciudat. De parcă am limba legată. Iau mâinile de pe mânerul căruciorului și mă dau la o parte; fără un cuvânt, mama îmi ia locul și lucrurile sunt atât de simple – *atât de firești* –, că-mi vine să plâng.

Nu pot s-o trimit la închisoare. O vreau – am nevoie de ea – în viața mea. În viața Ellei.

Pe ponton sunt mai mulți oameni. Copiii aleargă în sus și-n jos, eliberându-se de energie după atâtea zile petrecute în casă. Văd cum mama își trage și mai bine gluga și-și ține capul aplecat. Ar fi trebuit să ne plimbăm undeva unde era mai multă liniște – dacă ne întâlnim cu cineva cunoscut?

Toboganul de bâlci este acoperit; coliba din coajă de nucă de cocos, închisă pe perioada iernii. Mergem până la capătul pontonului și ne uităm la mare. Valuri cenușii se izbesc de picioarele pontonului.

Amândouă căutăm un subiect de discuție.

Mama vorbește prima.

— Cum ați petrecut de Crăciun?

E o întrebare atât de ridicol de comună, că simt că-mi vine să râd.

Surprind privirea mamei și începe și ea să râdă și, dintr-odată, plângem și râdem amândouă, îmbrățișându-ne. Mirosul ei este dureros de familiar. Câte îmbrățișări am primit de la mama? Nu destule. Niciodată n-ar putea fi destule.

Când suspinele se sting, ne așezăm pe o bancă și tragem căruțul Ellei aproape.

— O să spui totul la poliție? întreabă mama încet.

— Nu știu.

O vreme nu spune nimic. Când vorbește din nou, rostește cuvintele foarte repede.

— Dă-mi câteva zile. Până de Anul Nou. Lasă-mă să petrec puțin timp cu Ella – să am ocazia s-o cunosc. Nu lua nicio hotărâre până atunci. Te rog.

E ușor să fiu de acord. Să-mi amân decizia. Stăm pe bancă în tăcere, uitându-ne la mare.

Mama își trece un braț pe după al meu.

— Povestește-mi despre cum a fost perioada de sarcină.

Zâmbesc. Pare că a trecut o viață de-atunci.

— Am avut niște grețuri matinale îngrozitoare.

— Moștenire de familie, mă tem. Și mie mi-a fost îngrozitor de rău cu tine. Iar arsurile la stomac…

— Oribile! La final ajunsesem să iau Gaviscon direct cu flaconul.

— Pofte?

— Bucăți de morcov înmuiate în sos de ciocolată.

Expresia de pe fața ei mă face să râd.

— Nu spune nu până nu încerci.

Simt o lumină călduță care mă învăluie pe dinăuntru, în ciuda vântului care șuieră peste ponton. Când femeile din grupul nostru de gravide se plângeau de sfaturile nedorite primite de la mamele lor, eu mă gândeam cât de mult tânjeam după câteva sugestii înțelepte de la mama mea. Cum nu mi-ar fi păsat așa de tare dacă s-ar fi amestecat; cum aș fi prețuit fiecare vizită a ei, fiecare telefon,

fiecare ofertă de ajutor.

— Cât am fost gravidă cu tine, nu mi-a fost poftă decât de măsline. Nu mă mai săturam de ele. Tata spunea că o să semeni cu una când te vei naște.

Zâmbetul îmi îngheață pe buze, iar mama schimbă repede subiectul.

— Și Mark – se poartă bine cu tine?

— E un tată minunat.

Mama se uită la mine curioasă. Nu i-am răspuns la întrebare. Nu sunt sigură că pot. Se poartă bine cu mine? E amabil și atent. Mă ascultă, mă ajută cu treburile casnice. Da, se poartă bine cu mine.

— Sunt foarte norocoasă, îi spun.

Mark nu era obligat să rămână cu mine când i-am spus că sunt însărcinată. Mulți bărbați n-ar fi făcut-o.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc.

Sunt gata să spun ce grozav ar fi dacă așa ceva ar fi posibil, când îi văd fața. E foarte serioasă.

— Nu poți vorbi… nu e posibil.

— Nu? I-am putea spune că sunt o verișoară îndepărtată. Că n-am mai ținut legătura, că ne-am înstrăinat, sau…

Nu mai spune nimic, renunțând la idee.

Văd mișcare în apa agitată de sub ponton. Un braț. Un cap. E cineva în apă. Sunt aproape în picioare când îmi dau seama că omul respectiv înoată, nu se îneacă. Mă trec fiori gândindu-mă la persoana respectivă și mă trântesc la loc pe bancă.

Termenul-limită pe care mi l-am impus singură îmi oferă patru zile cu mama înainte ca fie să spun totul la poliție, fie s-o las pe mama să dispară undeva unde nu poate s-o recunoască nimeni. Oricum ar fi, mai am patru zile înainte să trebuiască să-mi iau rămas-bun de la mama pentru a doua oară.

Patru zile în care să mă bucur de ceva ce mi-am dorit de când s-a născut Ella. Familie. Mark, Ella, mama și cu mine.

Mă întreb dacă ar fi posibil.

Nu seamănă deloc cu cea din fotografiile pe care le-a văzut Mark. E mai slabă, mai bătrână, are părul negru și o tunsoare care îi schimbă cumva forma feței.

Oare am putea?

— Și ești sigură că nu l-ai întâlnit niciodată?

Mama ridică din sprâncene la întrebarea mea bruscă.

— Știi că nu.

— Poliția a găsit unul din pliantele lui Mark în agenda ta.

Încerc să păstrez un ton neutru, dar tot pare că aș formula o acuzație.

— Ai stabilit o întâlnire cu el.

Îi observ sprâncenele împreunate a mirare, mișcarea mandibulei care trădează îngrijorare când își mișcă buza de jos. Se uită fix la traversele de lemn de sub picioarele noastre, la persoana care înoată, care taie cu forță valurile.

— Oh! exclamă și se întoarce spre mine, cu ușurare pe față, acum că a rezolvat misterul. Serviciile de consiliere psihologică. Brighton.

— Da. Ai făcut o programare la el.

— Acela era Mark? Mark al tău? Dumnezeule, e extraordinar.

Trage de o pieliță uscată de lângă unghie.

— Am găsit pliantul băgat sub ușă a doua zi după ce a plecat tatăl tău. Nu puteam să dorm; tresăream la cel mai mic zgomot. Nu aveam cu cine să stau de vorbă. Trebuia să spun cuiva – să-mi iau greutatea de pe inimă –, așa că am făcut programarea.

— Dar nu te-ai mai dus.

Dă din cap.

— Credeam că orice aș fi spus ar fi fost confidențial. Ca la confesiune, am presupus. Dar când m-am uitat mai bine, am observat că textul scris mărunt pe pliant spunea că discreția este garantată numai în cazul în care viața clienților n-ar fi fost în pericol sau dacă nu dezvăluiau cumva comiterea unei infracțiuni.

— Corect.

Mă întreb dacă Mark a trădat vreodată încrederea vreunui client ducându-se la poliție și dacă mi-ar fi spus dacă ar fi făcut așa ceva.

— Așa că nu m-am mai dus.

— El nu-și mai aduce aminte.

— Probabil că are de-a face cu o mulțime de oameni.

Îmi ia mâinile și le freacă cu degetele.

— Lasă-mă să fac parte din familia ta, Anna. Te rog.

O bătaie de inimă.

— O să-și dea seama că ești tu.

— N-o să-și dea seama. Oamenii cred ceea ce vor să creadă, spune mama. Cred ceea ce le spui. Ai încredere în mine.

Am încredere.

Capitolul 39

Poveste adevărată. De Crăciun mor mai mulți oameni decât în orice altă perioadă a anului.

Vremea rece le vine de hac. Spitalele nu au suficiente resurse. Singurătatea îi face să apeleze la câteva pastile, un cuțit, o funie.

Sau cad direct într-un pumn.

Am dat primul meu pumn pe 25 decembrie 1996.

Crăciun fericit!

Anna avea cinci ani. Stătea lângă brad într-o mare de hârtie de împachetat, agățată cu o încântare nedisimulată de o jucărie Buzz Lightyear[7].

— S-au dat de peste tot, știi, a spus Billy, cu un pic mai multă îngâmfare decât era cazul. N-ai crede ce-a trebuit să fac ca să pun mâna pe asta.

Lângă Anna, abandonată pe jos, era o păpușă Barbie. Avea păr care creștea, fard de ochi care-și schimba culoarea. Avea încheieturi flexibile, la naiba! O păpușă Barbie pentru care muncisem, pe care o alesesem, plătisem. Anna s-a uitat la ea o singură dată – a văzut cum o rotiță din spate putea să-i facă părul să crească – și apoi a abandonat-o pe podea. Nu cred c-a mai ridicat-o din nou Crăciunul acela.

Atunci mi-am turnat primul pahar. Am simțit perechea de ochi mustrători în timp ce l-am dat pe gât, așa că mi-am mai turnat unul, pentru că așa am avut chef. M-am așezat. Și am fiert la foc mic.

Ai dat-o în bară cu prânzul de Crăciun. Ai gătit curcanul prea mult și varza de Bruxelles prea puțin. Ai băut și tu ceva. Credeai că e amuzant. Eu nu eram de aceeași părere.

Ai încercat să-l convingi pe Billy să mai stea. Nu voiai să rămâi doar cu mine. Când el a insistat să plece, l-ai condus la ușă și l-ai

[7] Personaj din filmul de animație Povestea jucăriilor.

îmbrățișat într-un fel în care pe mine nu mă mai îmbrățișai. Am băut și mai mult. Și am continuat să fierb.

— Să-i spunem Aliciei să vină la noi Crăciunul viitor? ai întrebat. Mă gândesc cu groază la ele două singure în apartamentul ăla oribil.

Am spus că da, dar fără prea multă convingere. La drept vorbind, nu mi-o puteam imagina pe Alicia aici, în casa noastră. Era diferită de noi. Vorbea altfel, se îmbrăca altfel. Aparținea lumii ei, nu lumii noastre.

Am lăsat la urmă cadourile noastre. Anna era în pat, iar curcanul – învelit în folie (chiar dacă nu avea cum să se usuce mai mult decât era deja) – și tu ai insistat să ne așezăm pe jos, ca și cum am fi avut din nou cinci ani.

— Mai întâi tu, am spus și ți-am dat un cadou.

Plătisem ca să fie împachetat frumos, dar tu ai desfăcut panglica fără să te uiți la ea măcar și mi-am spus că data următoare n-o să-mi mai bat capul cu așa ceva.

— Îmi place la nebunie.

Știam c-o să-ți placă. Camera foto o surprinsese pe Anna chiar când leagănul ei ajunsese în punctul cel mai înalt. Râdea, dând din picioare și cu părul fluturând în aer. Rama era din argint. Scumpă. Era un cadou grozav.

— Acum e rândul tău.

Mi-ai pus cadoul în mână, cu un aer agitat.

— E așa de greu să aleg ceva pentru tine!

Cu grijă, am desfăcut banda de scotch, am tras pachetul afară din hârtia alb cu roșu. Bijuterie? Mănuși?

Era un CD.

Muzică ușoară: o compilație a celor mai mari hituri din lume. Trebuie doar să vă relaxaaaați…

În colțul carcasei era o pată lipicioasă, în locul din care descojiseși eticheta.

Mă simțeam de parcă cineva îmi furase douăzeci de ani din viață.

Mă dusese într-un magazin C&A și mă pusese să îmbrac pantaloni de culoare bej cu talie elastică. M-am gândit la viața mea de dinainte de a te cunoaște; de dinainte de venirea pe lume a Annei. La petreceri, la cocaină, la partidele de sex, la distracție.

Și acum, ce era acum viața mea?

Un CD cu muzică ușoară.

Ai fi zis că s-ar fi întâmplat rapid, dar pentru mine a fost exact pe dos. Timpul și-a încetinit ritmul. Am simțit cum degetele mi se strâng în pumn; mi-am simțit unghiile în carnea moale din palmă. Am simțit tremurul tensiunii trecând de la încheietură la umăr, oprindu-se sus și apoi trecând înapoi în jos. Crescând, crescând, crescând, crescând.

Vânătaia se întindea de la tâmplă la gât.

— Îmi pare rău, am spus.

Chiar îmi părea rău. Mi-era rușine. Era puțin înspăimântător – chiar dacă n-am recunoscut niciodată – ceea ce eram în stare să fac.

— Uită de asta.

N-am uitat, desigur, și nici tu n-ai uitat. Dar ne-am prefăcut că uitaserăm.

Până data următoare.

Întâmplarea m-a speriat suficient cât să mă facă să nu mai beau o vreme. Dar eu nu aveam probleme cu alcoolul, îți aduci aminte? Asta îmi spuneam. Așa că nu era nevoie să renunț de tot la băutură. O bere rece o dată, un pahar de vin, altă dată… n-a durat mult până când aveam nevoie de un pahar cu mult înainte de ora șase.

Nu știi niciodată ce se petrece în spatele ușilor închise. Din zece prieteni, doi sunt implicați în relații cu violență. Doi. Câți prieteni aveam noi? Nu se poate să fi fost singurii în situația asta.

Într-un fel, găseam gândul ăsta reconfortant. Nu eram singurii.

Am ținut totul secret, desigur. Dacă n-am fi făcut asta, n-ar fi durat atât de mult povestea. Dar nimeni nu se mândrește cu o căsnicie eșuată. Nimeni nu e bucuros să fie o victimă.

Nu ai spus nimic și nici eu n-am făcut-o.

Aș vrea să spun că-mi pierdusem controlul. La urma urmelor, te-am lovit numai când eram sub influența alcoolului; cu siguranță asta trebuie să mă absolve de ceva responsabilități, nu?

Nu m-ai confruntat niciodată pe tema asta, dar știai – și eu știam – că trebuie să fi avut cel puțin o mică măsură de control. Nu am izbucnit niciodată când Anna era în încăpere sau când – atunci când a fost destul de mare cât să priceapă nuanțele unei relații între adulți – era acasă. Era ca și cum prezența ei ar fi avut o influență liniștitoare; elementul care amintea cum se comportă o persoană rațională.

Asta, plus faptul că mi-era prea rușine s-o las să mă vadă în halul acela.

De fiecare dată când s-a întâmplat ți-am spus că-mi pare rău. De fiecare dată am spus că „pur și simplu s-a întâmplat", că nu plănuisem nimic, că nu am fost în stare să mă abțin. Acum mă urăsc pe mine pentru minciunile pe care le-am rostit atunci. Știam exact ce făceam. Și după acea primă dată, oricât de mult alcool aș fi băut – oricâtă furie aș fi adunat –, nu te-am mai lovit niciodată într-un loc în care vânătaia să fie vizibilă.

Capitolul 40

Murray

Departamentul de Criminalitate Informatică era la vreun kilometru și ceva depărtare de cea mai apropiată secție de poliție, în mijlocul unei zone industriale. Mașinile cu însemne și polițiștii în uniformă nu aveau ce căuta acolo și nimic din clădirea cu numărul 12 nu sugera că în construcția de beton cenușiu se aflau zeci de specialiști IT care desfăceau laptopuri, analizau hard-drive-uri și extrăgeau cele mai îngrozitoare tipuri de pornografie din fișiere codate.

În ziua aceea, parcarea era goală, cu excepția unei singure mașini. Murray apăsă pe butonul interfonului și se uită în sus spre camera de supraveghere.

— Cum, n-ai fes de Moș Crăciun? se auzi o voce distorsionată, urmată de bâzâitul aspru al interfonului și de clicul ușii care se deschisese.

Sean Dowling avea genul acela de personalitate care îl preceda cu o secundă înainte să intre într-o încăpere. Lat în umeri și îndesat, încă mai juca rugby în fiecare sâmbătă, în ciuda faptului că avea aproape 60 de ani; acum, deasupra nasului lui se întindea o vânătaie destul de serioasă. Îi strânse cu putere mâna lui Murray.

— Ne-ar fi prins bine ajutorul tău săptămâna trecută contra celor de la Park House.

Murray râse.

— A trecut mult timp de când m-am retras, amice. Nu știu de unde mai ai tu energie pentru așa ceva.

— Mă ține tânăr, zâmbi Sean larg în timp ce ținea ușa deschisă. Ai petrecut bine de Crăciun?

— A fost liniștit. Îmi pare rău că te-am scos din casă de sărbători.

— Glumești? Mama lui Tracy e la noi – eram aproape ieșit pe ușă înainte să închizi telefonul.

În timp ce mergeau, povestiră ce-au mai făcut, promițându-și să se întâlnească la o bere și întrebându-se cu voce tare de ce lăsaseră să treacă atât de mult timp de la ultima. Era atât de simplu, se gândi Murray, când lucrai la un caz. Atât de ușor să socializezi, să-ți faci prieteni noi și să ții legătura cu cei pe care-i aveai deja. Întorcându-se la o slujbă de civil după ce ieșise la pensie, sperase ca această componentă a meseriei sale pe care o iubea atât de mult să supraviețuiască nevătămată, dar, pe măsură ce tot mai mulți dintre colegii din generația lui se pensionaseră și ei, și berile de după program se răriseră până aproape de dispariție. Murray se îndoia că oricare dintre agenții de la Lower Meads știa măcar că colegul lor civil de la recepție fusese unul dintre cei mai respectați detectivi din Sussex.

Sean îl conduse pe Murray în colțul unui spațiu deschis, de mari dimensiuni. Aparatele de aer condiționat – instalate din cauza mulțimii nenumărate de computere, mai degrabă decât de dragul utilizatorilor lor – huruiau într-o parte și în cealaltă a încăperii, iar ferestrele înalte din podea până în tavan erau acoperite de jaluzele, împiedicând trecătorii să se uite înăuntru.

Doar spațiul de lucru al lui Sean era folosit, iar haina groasă de doc, verde-închis, era atârnată de spătarul scaunului. Pe birou erau trei cutii cu probe, fiecare plină cu pungi transparente pentru păstrarea dovezilor, sigiliile lor din plastic roșu fiind vizibile din fiecare unghi. Sub birou mai erau alte două cutii, pline și acelea. În fiecare pungă se afla câte un telefon mobil.

— Suntem puțin în urmă cu treaba.

— Nu, serios!

Sean trase un al doilea scaun și deschise un dosar mare, negru. În partea de sus a paginii era numărul de telefon mobil al persoanei care sunase și spusese că se numește Diane Brent-Taylor.

— Cârdul SIM a fost preplătit, deci va trebui să lucrăm direct asupra aparatului. A fost activ încă șase luni după incident, chiar dacă nu au mai fost făcute alte apeluri.

Sean răsuci pixul între degete, ca pe un baston de polițist.

— Avem vreo șansă să aflăm unde s-ar putea afla aparatul acum?

— Nu, cu excepția cazului în care martorul – sau oricine îl are acum – îl deschide.

O răsucire prea îndrăzneață făcu pixul să zboare de cealaltă parte a încăperii, direct sub un fișet cu dosare. Cu mintea în altă parte, Sean luă un alt pix și începu din nou aceleași mișcări bine exersate. Murray se întrebă câte pixuri s-or fi aflând sub fișet.

— Ce putem face acum este să extragem datele legate de apeluri și să aflăm IMEI-ul…

— În engleză, te rog?

Sean zâmbi larg.

— Fiecare aparat are un număr unic alcătuit din cincisprezece cifre: IMEI-ul. Este ca un fel de amprentă pentru telefoane mobile. Dacă putem lega apelul martorului tău de aparat, putem merge înapoi de-acolo până aflăm de unde a fost cumpărat.

Iar de acolo, își spuse Murray, avea o șansă să descopere persoana care sunase, mai ales dacă folosise un card bancar ca să plătească telefonul.

— Cât de repede mi-ai putea da un răspuns?

— Știi că-mi face întotdeauna plăcere să fac o favoare unui vechi tovarăș, dar…

Sean se uită la cutiile cu dovezi din fața lui și se frecă pe față, uitând de vânătaie și gemând din această cauză.

— Dar care-i graba cu cazul ăsta, oricum?

— Nu e nicio grabă, spuse Murray, mai relaxat decât era de fapt. Fiica lor a venit să exprime câteva îngrijorări în legătură cu verdictul și analizez eu puțin cazul pentru ea.

— În timpul liber? Sper că apreciază asta.

Murray își mută privirea spre birou. Încerca să nu dea prea multă atenție ultimei sale convorbiri telefonice cu Anna Johnson. O prinsese într-un moment nepotrivit, asta era tot. Era normal să fie ceva neplăcut; era perfect normal ca ea să aibă îndoieli. De îndată ce el avea să obțină dovezi clare că ceva suspect li se întâmplase părinților ei, Anna avea să fie recunoscătoare că el insistase cu investigația, în ciuda a ceea ce-i spusese ea. Cu toate astea, încă îi mai răsuna în urechi sunetul sec al telefonului care-i fusese închis brusc.

Sean oftă, interpretând greșit expresia lui Murray drept dezamăgire la adresa lui.

— Uite, o să văd ce pot să fac.

— Apreciez asta.

— Mai important, scoate-ți agenda și hai să vedem când programăm berea aia. Știi că altfel n-o să se întâmple niciodată.

Sean deschise un calendar pe computerul său, propunând date pentru ca imediat să-și dea seama că erau deja programate alte chestii în zilele respective. Murray dădu cu răbdare paginile agendei sale de buzunar până când Sean găsi o fereastră liberă, apoi împrumută un pix și-și notă data pe o pagină goală.

Fredonă melodia care se auzea la radio pe drumul înapoi din zona industrială, cu soarele de iarnă bătându-i în ochi. Cu puțin noroc, Sean avea să-l sune cu ceva informații chiar în ziua aceea, ceva mai târziu. Sărbătorile îi ofereau lui Murray un motiv suficient pentru întârzierea în pregătirea raportului pe care trebuia să-l predea celor de la DIC și, dacă putea obține un rezultat în privința telefonului înainte să predea raportul, poate că îl putea duce cu tot cu numele unui posibil suspect.

Pe lângă analiza telefonului, mai era ceva ce nu-i dădea pace încă de când fusese în vizită la doamna Diane Brent-Taylor. Nu era vorba despre Diane însăși – Murray se mândrea cu faptul că se pricepea să judece destul de corect caracterul oamenilor, iar dacă

pensionara cu colier de perle era ucigașul, el își înghițea pălăria.

Dar cu siguranță era ceva în neregulă.

Ceva ce văzuse pe panoul de plută de la intrarea în casă. Un pliant? O carte de vizită? Îl enerva că nu reușea să-și aducă aminte, iar cum Diane se pregătea să plece în ziua în care Murray o vizitase, nu putea face nimic ca să-și împrospăteze memoria.

Ajuns acasă, zăbovi în fața ușii, cu cheia băgata în broască, simțind cum anxietatea familiară îi cuprindea pieptul. Pauza aceea reprezenta ultimele câteva secunde în care avea control asupra vieții sale; când știa cum stăteau lucrurile. De partea cealaltă a ușii îl putea aștepta orice. De-a lungul anilor, Murray își perfecționase un salut neutru în timp ce aștepta să vadă în ce dispoziție era Sarah – ce aștepta ea de la el –, dar avusese întotdeauna nevoie de cele trei secunde de dinaintea celor două jumătăți ale vieții sale.

— Sunt acasă!

Sarah era la parter – deja o îmbunătățire. Draperiile erau în continuare trase, iar când Murray le deschise, Sarah se strâmbă și-și acoperi ochii cu mâinile.

— Cum te simți?

— Obosită.

Sarah dormise douăsprezece ore, dar arăta de parcă nu închisese un ochi toată noaptea. Cearcăne adânci îi înconjurau ochii, iar pielea ei era cenușie și lipsită de strălucire.

— Îți pregătesc ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame.

— O cană de ceai?

— Nu vreau.

Cu blândețe, Murray încercă să tragă pilota, ca s-o scuture, dar Sarah se prinse de ea și se afundă și mai adânc pe canapea. Televizorul era pe *mute*, iar pe ecran se vedea un desen animat pentru copii, cu animale de la zoo.

Murray rămase o vreme în picioare. Să fi pregătit ceva de

mâncare oricum? Sarah se răzgândea uneori când mâncarea era efectiv în fața ei. La fel de des însă nu o făcea. La fel de des, o mânca Murray sau o dădea la o parte sau o acoperea cu folie alimentară, în speranța că avea să i se facă poftă ei mai târziu. Murray se uită la grămada alcătuită din pilotă și soția lui, care reușise să se așeze cât mai departe de el posibil, fără să fie nevoie să plece de pe canapea.

— Atunci, să știi că sunt pe-aici. În caz că ai nevoie de ceva.

Nu primi niciun semn că Sarah l-ar fi auzit.

Murray aduse din grădină o cutie goală pentru deșeuri reciclabile. Metodic, deschise fiecare sertar din bucătărie, de unde scoase cuțitele ascuțite, foarfecile, lamele de la robotul de bucătărie. Scoase folia de aluminiu din dulap și trase cu grijă rola de metal zimțat din carcasa ei de carton. Luă produsele caustice de curățenie de sub chiuveta din bucătărie și medicamentele care se eliberau fără rețetă din sertarul din comodă. Trecuse ceva vreme de când simțise nevoia să facă asta și nu voia să se gândească de ce i se păruse că ar fi nevoie de așa ceva acum. În schimb, mai trecu o dată mental prin toate etapele vizitei sale la Diane Brent-Taylor, în speranța că avea să-și amintească ce anume îi atrăsese atenția pe panoul de plută al femeii.

Partea exterioară a ușii de la intrare era din PVC alb, iar prețul de la ușă – o combinație de fibre de nucă de cocos și cauciuc. Înăuntru, pardoseala holului era din parchet laminat, iar pereții văruiți cu roșu-închis făceau ca parterul deja întunecat să pară și mai sinistru. Panoul era în partea stângă, deasupra unui raft cu o amestecătură pestriță de obiecte. Ce era acolo? O perie de păr. O vedere. Chei. Vizualiză fiecare secțiune a raftului, până când obiectele căpătară contur, o versiune matură a jocului pe care îl juca în copilărie.

Murray puse totul în cutia pentru deșeuri reciclabile, pe care o duse jos, în fundul grădinii. Deschise ușa de la magazie și începu să îngroape cutia în spatele unor foi decorative prăfuite.

În timp ce făcea asta, gândurile i se întoarseră la panoul de plută. Ce era pe el? Alte vederi – cel puțin trei. Una cu Table Mountain (își amintea de ea pentru că Cape Town se afla pe lista destinațiilor lui de vis). Un pliant de la un salon de înfrumusețare. O listă cu numere de telefon. Oare recunoscuse vreun nume de pe listă? Asta era ceea ce-l preocupa?

— Ce faci?

Murray n-o văzuse pe Sarah venind în grădină, iar vocea ei fix în spatele lui îl făcu să se comporte stângaci. Se adună înainte să se întoarcă. Sarah tremura, iar buzele îi erau deja vinete după doar câteva minute departe de căldură. Era desculță și își ținea brațele în jurul trupului, fiecare mână băgată în mâneca celeilalte. Degetele i se mișcau ritmic și Murray știa că-și scărpina pielea deja înroșită de la același gest.

Îi atinse cu mâinile ambele brațe și mișcarea aceea încetă.

— *Chiar îmi e* foame.

— Îți pregătesc ceva.

Murray o conduse înapoi prin grădină, îi găsi papucii și o așeză pe un scaun în bucătărie. Sarah nu spuse nimic în timp ce el îi pregăti un sendviș cu un cuțit bont, care mai mult sfâșia pâinea, ea mâncă cu poftă, iar Murray consideră asta drept o victorie.

— Am mai lucrat la cazul Johnson.

Murray căută o licărire de interes în ochii ei, dar nu găsi niciuna. Simți cum îl părăsesc puterile. Femeia făcuse testul cu hârtia de turnesol, iar rezultatele confirmau ceea ce el știa deja: că Sarah intra într-o nouă perioadă dificilă. Se simțea de parcă ar fi dat din mâini în apă adâncă, la jumătatea Canalului Mânecii, fără asistența unei bărci de salvare.

— Nu că ar mai avea prea mare rost acum, adăugă el, și n-ar fi putut spune dacă vorbea despre faptul că Anna se răzgândise sau că ancheta nu părea să mai fie colacul de salvare pentru el și Sarah, așa cum păruse odată.

Sarah se opri din mâncat. Riduri adânci îi brăzdară fruntea în timp ce se uită la el.

— Anna Johnson nu mai vrea să continui investigația, spuse Murray încet, prefăcându-se că nu-i văzuse reacția, că vorbea cu sine însuși.

Se uita fix la un punct din dreapta farfuriei lui Sarah.

— Așa că nu văd de ce mi-aș mai petrece timpul liber…

— De ce nu mai vrea să continui ancheta?

— Nu știu. Mi-a spus să las totul baltă. Era nervoasă. Mi-a închis telefonul.

— Nervoasă? Sau speriată?

Murray se uită la Sarah.

— Pentru că dacă e speriată, poate să pară că e nervoasă. Ca și cum n-ar mai vrea să mergi mai departe.

— În mod cert a fost foarte fermă în privința asta, spuse Murray, amintindu-și felul în care Anna îi trântise telefonul. Nu mai vrea ajutorul meu.

Sarah căzuse pe gânduri.

— Se poate să nu-l mai vrea, spuse ea și-și luă sendvișul, apoi îl împinse deoparte și se uită la Murray. Dar poate că are nevoie de el.

Capitolul 41

Anna

Ecoul soneriei telefonului fix răsună în hol. Sună rar – amândoi ne folosim telefoanele mobile –, iar când se întâmplă este de obicei vreun agent de vânzări sau vreun fals agent de asigurări, care încearcă să ne ușureze de niște bani. Mark dă să se ridice, dar eu sar mai iute în picioare. Au trecut două zile de când i-am închis telefonul lui Murray Mackenzie și de atunci stau ca pe ghimpi, așteptând ca el să mă sune din nou.

— Răspund eu.

Nu i-am povestit lui Mark despre asta. Ce-aș putea spune? Chiar dacă tratase cartolina aniversară ca pe o glumă proastă și nimic mai mult, cărămida aruncată prin geam a fost o amenințare pe care n-a mai putut s-o ignore. A vorbit în fiecare zi la telefon cu polițiștii care se ocupă de anchetă.

— Se pare că „fac tot ce pot", mi-a spus el, după ultima convorbire. Ceea ce nu pare să fie mare lucru.

— Au putut lua amprente?

Poliția are ADN-ul părinților mei și amprentele lor. Le-au colectat de pe obiecte personale de acasă și de la birou, în speranța că – dacă vreun cadavru ieșea la suprafață –, ar fi fost capabili să-l identifice. Mă întreb dacă tata știa chestia asta, dacă a fost cumva neatent cu amprentele sale. Ce se întâmplă dacă i le găsesc? Vor ști că n-a murit; își vor da seama că nici mama nu e moartă. Ei doi sunt indisolubil legați; dacă unul merge la închisoare, și celălalt va păți la fel, cu siguranță.

Asta este ceea ce vreau?

— Nimic pe bilet și se pare că suprafața cărămizii nu e cea mai bună pentru păstrat amprente.

Ușurarea pe care o simt mă ia prin surprindere.

— Așteaptă rezultatele ADN-ului recoltat de pe banda elastică.

Mark a ridicat apoi din umeri, eliminând din start orice speranță că vom avea o concluzie în acest sens. Între timp, fereastra de la camera Ellei a fost reparată și am făcut comandă pentru lumini de siguranță, amplasate în fața și în spatele casei.

— Alo? spun eu.

Nu se aude nimeni pe fir.

— Alo? simt cum frica îmi strânge stomacul.

Tăcere. Nu, de fapt nu chiar tăcere. Un foșnet. O respirație.

Tata?

Nu o spun. Nu pot. Nu doar pentru că Mark ascultă, ci și pentru că mi-e teamă că mă va trăda vocea. Că furia care-mi umple inima și capul pentru ceea ce tata i-a făcut mamei – și mie – va fi depășită în clipa în care încep să vorbesc. Că frica și ura care s-au revărsat peste mine în ultima săptămână vor fi anulate de douăzeci și șase de ani de dragoste.

Douăzeci și șase de ani de minciuni, îmi amintesc singură, întărindu-mi inima și închizându-mi mintea în fața amintirilor care mă iau cu asalt: tata, care sună să spună că întârzie; să-mi ureze La mulți ani, când el și Billy erau plecați cu treabă; să-mi aducă aminte să recapitulez materia la școală; să vadă dacă avem nevoie de ceva; să mă roage să înregistrez *Planeta Pământ.*

Reîmprospătez imaginile; văd ceea ce știu acum că este adevărul. Tata, dând de perete, într-o criză de furie, cu prespapierul făcut de mine; bazându-se pe băutură să-l ajute să treacă prin programul fiecărei zile; ascunzând sticle prin casă; lovind-o pe mama.

Nu pot să închid. Stau pe loc, cu picioarele înțepenite, cu receptorul lipit de ureche. Așteptând cu disperare ca el să zică ceva și, totodată, îngrozită de ce ar putea spune.

Dar nu zice nimic.

Se aude un clic rapid și conexiunea se întrerupe.

— Nu era nimeni, spun când mă întorc în camera de zi, ca răspuns la privirea curioasă a lui Mark.

— Asta e puțin îngrijorător. Ar trebui să le spunem celor de la poliție. Ar putea să vadă de unde a fost dat telefonul.

Ar putea? Vreau s-o facă? Nu pot gândi limpede. Dacă poliția îl arestează pe tata, noi vom fi în siguranță. Mama va fi în siguranță. Falsa lui sinucidere va fi scoasă la iveală și va merge la închisoare. Și mama va avea probleme, dar cu siguranță abuzul domestic trebuie să fie o circumstanță atenuantă, nu? Alte femei au fost achitate pentru fapte și mai grave în împrejurări asemănătoare.

Dar.

Poate tata a sunat dintr-o cabină telefonică. Poate au fost camere de supraveghere. Poate că poliția va descoperi de unde a fost dat telefonul; vor vedea imaginile. Vor ști că tata este încă în viață, dar va fi la distanță sigură, după gratii. Poate că n-o să ajungă niciodată după gratii. Sinuciderea falsă a mamei va fi descoperită și tata va fi în continuare undeva, acolo. Încă liber. Încă o amenințare.

— Era cineva de la un call center, spun. I-am auzit pe ceilalți operatori în fundal.

Se pare că odată ce începi să minți, e ușor să continui.

E ora opt când vine mesajul. La televizor se dă în reluare un film clasic cu Richard Briers, la care niciunul dintre noi nu se uită. Suntem amândoi cu ochii în telefoane, trecând prin actualizări de Facebook fără importanță și dăm *like* la fiecare a doua notificare. Am telefonul pe silențios, iar mesajul apare pe ecranul meu de la un număr pe care l-am salvat în memorie ca aparținând unei persoane numite „Angela".

Acum?

Inima îmi bate cu putere. Mă uit pe furiș la Mark, dar el nu e

atent. Tastez un răspuns.

Nu sunt convinsă de asta.

Te rog, Anna. Nu știu cât de mult timp mai pot risca să rămân aici.

Tastez un alt mesaj. Îl șterg; scriu altul; îl șterg și pe acela.

Cum de mi-a trecut prin cap ideea de a o aduce pe mama aici, ca să i-o prezint lui Mark? Ar trebui să fie moartă. Bine, are părul altfel; e mai slabă, pare mai bătrână decât este. Dar e tot mama mea.

Mark o să-și dea seama.

Îmi pare rău – nu pot face asta.

Tastez mesajul, dar în timp ce apăs pe butonul „trimite", sună cineva la ușă, clar și fără ezitări. Ridic privirea, cu ochii măriți de panică. Mark s-a ridicat deja, iar eu mă împleticesc urmându-l pe hol, unde este evident, după silueta care se conturează prin panoul de sticlă colorată, că la ușă este chiar ea.

Mark deschide ușa.

Dacă mama are emoții, le ascunde bine.

Îl privește în ochi.

— Tu trebuie să fii Mark.

O scurtă pauză înainte de răspunsul lui. Mă duc lângă el, chiar dacă sunt sigură că va fi în stare să-mi audă inima bubuind și, în timp ce el așteaptă politicos o explicație, știu că nu am de ales și trebuie să merg mai departe cu șarada.

— Angela! Mark, ea este verișoara de-a doua a mamei mele. Ne-am întâlnit ieri pe stradă și mi-a spus că i-ar plăcea foarte mult să vă cunoască pe tine și pe Ella, așa că… nu mai continui.

Povestea pe care am inventat-o împreună cu mama când ne-am

plimbat pe malul mării mi se pare acum ridicolă, iar minciunile pe care i le turnăm lui Mark îmi întorc stomacul pe dos.

Dar minciunile sunt menite să-l protejeze. Nu pot să-l implic pe Mark în infracțiunile părinților mei. Nu o s-o fac.

Face un pas în spate, arborând zâmbetul larg al unui bărbat obișnuit cu musafiri care apar nepoftiți. Mă întreb dacă mama observă – așa cum fac eu – îngrijorarea din spatele fațadei sale vesele. Îngrijorare pentru că nu am mai pomenit până acum de vreo verișoară? Sau pentru că soția lui, instabilă emoțional, a uitat din nou, după cum se pare, să-i spună că a invitat pe cineva în vizită? De data asta sper să fie valabilă ultima variantă.

Îi cercetez fața, căutând un semn de suspiciune, o tresărire în semn c-a recunoscut-o. Dar nu văd nimic.

Abia acum îmi dau seama cât de deranjată am fost de scrisul mamei pe pliantul lui Mark; că aveam nevoie de confirmarea aceasta, în ciuda faptului că ambele părți mă asiguraseră că nu s-au întâlnit.

— Bună. Sunt Mark.

Îi întinde o mână, apoi dă din cap și râde de cât de formal este, pășind în față s-o tragă pe mama într-o îmbrățișare călduroasă.

— Mă bucur să te cunosc.

Răsuflu ușurată.

— Eu și Caroline ne-am distanțat dintr-un motiv stupid, spune mama după ce ne-am instalat în camera de zi, cu pahare de vin în mâini. Nici măcar nu-mi mai amintesc despre ce-a fost vorba, dar n-am mai vorbit ani buni și… se întrerupe, iar eu cred că i s-a uscat gura, dar ea înghite în sec și continuă: și acum e prea târziu.

Mark își sprijină un cot de unul din brațele canapelei. Cu degetul mare pe bărbie, își trece ușor arătătorul peste buza de sus. Ascultând. Analizând. Oare i se pare ciudat că „Angela” a apărut dintr-odată în Eastbourne, la un an de la moartea mamei? Ochii îmi

trec de la Mark la mama. Ea îmi întâlnește privirea preț de o clipă, apoi se uită în altă parte. Caută un șervețel.

— Nu putem schimba trecutul, spune Mark blând. Putem schimba doar felul în care ne raportăm la el și la felul în care ne afectează viitorul.

— Ai dreptate.

își suflă nasul și-și îndeasă șervețelul în mânecă cu un gest atât de familiar, că trece o clipă până când sunt din nou în stare să respir. Rita stă cât de aproape poate de mama, sprijinindu-se atât de tare de picioarele ei, încât, dacă mama s-ar mișca, câinele s-ar rostogoli.

— Ești primită cu onoruri, spune Mark. De obicei e foarte reticentă cu străinii.

Nu îndrăznesc să mă uit la mama.

— E minunat să cunosc pe cineva din familia Annei. Îl știu pe Bill, desigur, și o mai știu și pe fina lui Caroline, Laura, care face, practic, parte din familie.

Mark îmi aruncă o privire piezișă, făcându-mi cu ochiul ca să neutralizeze ce urmează să spună.

— Încă cineva cu loc la masa de onoare.

— Vă căsătoriți?

— Nu, spun eu și râd, pentru că asta face și Mark, și mă foiesc pe scaun.

— Poate reușești tu s-o convingi, Angela – eu nu prea am noroc.

E un comentariu aruncat așa, în glumă.

— Dar ești atât de tânără, Anna!

— Am 26 de ani, spun eu de parcă n-ar ști, de parcă nu m-ar fi purtat în pântec nouă luni când era mai tânără chiar decât sunt eu acum.

— N-ar trebui să vă grăbiți.

Se lasă o tăcere deloc confortabilă. Mark tușește.

— Tu ești căsătorită, Angela?

— Ne-am separat, spune ea și se uită la mine. N-a mers.

O altă pauză stânjenitoare, timp în care eu și mama ne gândim la cum s-a petrecut separarea aceea, iar Mark se gândește la… ce? Fața unui bun consilier psihologic nu trădează nimic.

— Cât timp vrei să rămâi la Eastbourne? întreb eu.

— Nu prea mult. Doar până de Anul Nou. Suficient cât să mă văd cu toți cei care contează și să-i evit pe cei care nu, zice mama și râde.

Mark zâmbește larg.

— Unde stai?

Un val de roșeață colorează obrajii mamei.

— La Hope.

Expresia lui Mark rămâne impasibilă, dar jena mamei se intensifică.

— Sunt un pic cam strâmtorată și… oricum, e doar pentru câteva nopți. E în regulă.

— De ce nu stai la noi? întreabă Mark și se uită la mine, căutând acceptul, chiar dacă a făcut deja oferta. Avem destul spațiu și ar fi grozav pentru Ella să-și petreacă ceva timp cu tine.

— Oh, n-aș putea…

— Insistăm, nu-i așa?

Nu îndrăznesc să mă uit la mama ca să văd dacă panica din ochii ei o oglindește pe-a mea. Credea că e în siguranță. Credea că tata n-o să-i dea niciodată de urmă. Dacă află că e aici…

— Sigur că da, mă aud zicând, pentru că altfel ce explicație aș putea da, în cazul în care m-aș opune?

— De fapt, mi-ai face o mare favoare. Am câteva programări pe care nu le pot anula și ar fi grozav să știu că nu las fetele singure.

Se referă la mine. E îngrijorat că aș avea un fel de cădere nervoasă. Nu e departe de adevăr.

— Ei bine, dacă sunteți siguri…

— Suntem siguri, spune Mark în numele amândurora.

— Atunci, mi-ar plăcea foarte mult. Vă mulțumesc.

Mark se întoarce către mine.

— Poate că ar putea și Laura să vină pe la noi. Angela, o cunoști pe Laura?

În ciuda zâmbetului lipit pe față, mama e albă ca hârtia.

— Eu… nu, nu cred că ne-am întâlnit.

Încerc să zâmbesc la fel ca ea. Să-mi spun că totul va fi bine. Mark o să fie la serviciu. Pot să-i spun că Laura are o slujbă nouă sau că este plecată cu niște prieteni. Câtă vreme pot s-o țin pe mama în casă, nu există niciun motiv pentru care cineva să bănuiască ceva.

Și tata?

Mi se accelerează pulsul.

Încerc să-mi spun că n-ar veni aici, unde alți oameni l-ar putea recunoaște. Mama se ascunde undeva în nord – acolo a găsit-o. O caută probabil acolo.

Doar că…

Sinucidere? Mai gândește-te.

El a trimis cartolina. El a aruncat cărămida. Știe ce-a făcut mama. Știe că am fost la poliție. Cumva, poate să vadă exact ce se întâmplă în casa asta. Dacă încă nu știe că mama e la Oak View, n-am dubii că va afla în curând.

Acum inima îmi bate și mai tare. Oare tata a sunat pentru că știa că mama e aici? Spera să răspundă ea la telefon? Să-i ofere confirmarea de care avea nevoie?

Dacă mama s-ar fi dus la poliție când tata a pomenit pentru prima oară de sceneta asta absurdă, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Mama n-ar mai fi simțit că singurul mod prin care putea scăpa era o sinucidere trucată, iar eu nu m-aș afla acum aici, adăpostind un infractor. N-ar fi trebuit să facă așa ceva niciodată.

N-ar fi trebuit să-l ajute să dispară.

Capitolul 42

Aș fi făcut totul fără să am nevoie de ajutor dacă ar fi fost posibil.

Dar n-a fost.

Chestiunile concrete făceau ca toată povestea să fie prea greu de pus în practică de către o singură persoană. O mașină care trebuia lăsată la Beachy Head, alta care să ne aducă înapoi. Martori de inventat, urme de șters, dovezi de distrus. A fost o provocare chiar și pentru doi oameni.

I-am fi putut cere ajutorul Annei. I-am fi putut spune totul, promițându-i marea cu sarea dacă mințea pentru noi. Dar eu n-am vrut s-o implicăm; n-am vrut să-i dăm viața peste cap așa cum eu am făcut cu a mea.

Acum e deja băgată-n povestea asta până-n gât.

E speriată. Nu-mi place, dar nu am altă soluție. Minciunile mele se destramă și, dacă poliția nu face un pas în spate, tot ce-am făcut va fi în paginile tuturor ziarelor, iar eu mă voi îndrepta direct către o celulă de închisoare – dacă mă vor putea găsi.

Am crezut că nu am altă alegere decât să implic pe altcineva.

Aș vrea să mă fi străduit mai mult.

Dacă aș fi făcut totul de capul meu, nu ar fi trebuit să mă încred în altă persoană. N-ar mai fi trebuit să stau cu ochii pe pereți toată noaptea, întrebându-mă dacă secretele vor fi dezvăluite.

Dacă aș fi făcut totul de capul meu, aș fi putut păstra banii.

Capitolul 43

Murray

Murray se trezi în sunetul radioului. Deschise ochii și se rostogoli pe spate, clipind cu ochii în tavan până când ceața din privire i se limpezi și fu treaz de-a binelea. În seara de dinainte, Sarah adormise pe canapea și, chiar dacă știa că soția lui nu avea să reușească să ajungă la etaj, tot fu dezamăgit să vadă că jumătatea ei de pat era neatinsă.

Radioul era dat tare. Cineva își spăla mașina sau își făcea curat prin grădină, fără să-i pese prea mult dacă altcineva de pe stradă avea sau nu chef să-l asculte pe Chris Evans. Murray își trecu picioarele peste marginea patului.

Și camera de oaspeți era goală, iar pilota era încă jos, pe canapea. În ziua aceea Sarah avea o întâlnire programată la Highfield. Murray voia să încerce să vorbească cu doctorul Chaudhury între patru ochi. Să-i povestească despre starea lui Sarah din ultimele două zile.

Era la jumătatea scărilor când își dădu seama că radioul se auzea de la ei din casă. În camera de zi draperiile fuseseră trase, iar pilota lui Sarah era împăturită cu grijă pe canapea. Din bucătărie, Chris Evans râdea de propriile sale glume.

— Labagiule, cântă ceva.

Murray se însufleți. Dacă Sarah se lua de crainicii de la radio, asta însemna că asculta ce spuneau aceștia. Să asculte însemna să iasă din lumea ei și să intre în lumea altcuiva. Ceva ce nu făcuse cu o zi sau două mai înainte.

— Nu sunt labagii la Radio Patru.

Murray i se alătură în bucătărie. Femeia purta încă hainele din ziua precedentă și un iz ușor de transpirație o învăluia. Părul ei

cărunt era slinos, iar pielea – tot ternă și obosită. Dar era trează. În picioare. Făcea ouă jumări.

— Dar ce zici de Nick Robinson?

— Îmi place Nick Robinson.

— Și totuși e un labagiu.

— E un conservator. Nu-i același lucru.

Murray se așeză lângă aragaz și o întoarse pe Sarah cu fața spre el.

— Ei, bine, nu întotdeauna. Cum se arată ziua de azi?

Femeia ezită, de parcă n-ar fi vrut să se angajeze la ceva, apoi dădu încet din cap.

— Astăzi pare c-o să fie bine.

Timid, zâmbi la el, iar Murray se apropie s-o sărute.

— De ce nu mă lași să mă ocup eu mai departe aici cât te duci tu să faci un duș?

— Put?

— Miroși un pic.

Murray zâmbi larg când Sarah dădu să obiecteze, apoi își dădu ghidușă ochii peste cap și se îndreptă către baie.

Murray tocmai termina de vorbit la telefon când își făcu apariția Sarah. Își puse telefonul mobil în buzunar și scoase cele două farfurii din cuptor, unde fuseseră ținute la cald.

— Bănuiesc că nu te simți în stare să mergem la cumpărături, nu?

Figura lui Sarah se albi și buzele i se strânseră, în ciuda faptului că încerca să fie cooperantă.

— O să fie aglomerat.

Murray evita de obicei magazinele în perioada dintre Crăciun și Anul Nou și, judecând după reclamele de la televizor, reducerile erau deja în toi.

— Da.

— Te superi dacă rămân aici? spuse Sarah și apoi văzu figura lui

Murray și ridică bărbia. Nu am nevoie să mă dădăcească cineva, dacă la asta te gândești. Nu o să-mi fac felul.

Murray încercă să nu reacționeze la referirea atât de naturală la nenumăratele cazuri în care ea încercase să-și ia viața.

— Nu m-am gândit la asta.

Dar o făcuse. Sigur c-o făcuse.

— Mă duc altă dată.

— Ce-ți trebuie?

— Sean, de la Criminalitate Informatică", mi-a trimis un e-mail. Telefonul folosit de persoana care a anunțat sinuciderea lui Tom Johnson a fost cumpărat de la Fones4All, în Brighton.

— Crezi că au păstrat vreo informație despre persoana care l-a cumpărat?

— Așa sper.

— Du-te! spuse Sarah și-și flutură furculița în aer. Gândește-te numai: ai putea rezolva cazul ăsta înainte ca cei de la DIC să afle ce și cum.

Murray râse, chiar dacă același gând îi trecuse și lui prin minte. Nu că ar fi putut aresta pe cineva, desigur, dar putea pune lucrurile cap la cap și apoi… Apoi ce? Să se-apuce de investigat alt caz nerezolvat? Să se amestece în ancheta altcuiva?

Când cei treizeci de ani de activitate ai lui Murray s-au încheiat, nu era pregătit să se pensioneze. Nu era pregătit să-și părăsească familia din cadrul poliției, să renunțe la satisfacția dată de un serviciu care chiar contează. Dar nu putea rămâne acolo la nesfârșit. La un moment dat, tot trebuia să facă un pas înapoi; chiar avea de gând să aștepte până când avea să fie bătrân și bolnav? Până când avea să fie prea decrepit ca să se mai poată bucura de ultimii săi ani de viață?

Murray se uită la Sarah și, în clipa aceea, știu cu siguranță ce avea să facă odată ce cazul Johnson ar fi fost închis. Avea să se pensioneze. De data asta de-adevăratelea.

Sarah avea zile bune și zile proaste. Murray nu voia să mai rateze niciuna dintre cele bune.

— Ești sigură că te descurci?

— Mă descurc.

— Te sun din jumătate în jumătate de oră.

— Fugi!

Murray plecă.

În magazinul de telefoane mobile, un panou uriaș atârnat de tavan făcea reclamă la ultimul model de căști Bluetooth, iar cumpărătorii se înghesuiau la standuri, cu o mină perplexă când încercau să-și dea seama de diferențele dintre modele.

Murray trecu fix prin mijlocul magazinului și se așeză lângă un raft care etala cele mai noi – și cele mai scumpe – modele de iPhone, știind că era cea mai sigură cale pentru a atrage atenția unui vânzător. Și, într-adevăr, în câteva clipe, un puști abia ieșit de pe băncile școlii apăru lângă el. Costumul lui bleu-deschis era prea larg la umeri, pantalonii făcând cute adânci deasupra pantofilor sport. Pe ecusonul lui auriu-strălucitor era trecut numele „Dylan".

— Frumoase, nu-i așa? spuse el arătând cu capul către standul cu telefoane iPhone. Ecran de 5,5 inch, încărcător wireless, display OLED, complet rezistent la apă.

Murray fu pentru moment distras de singura trăsătură care conta pentru cineva căruia îi căzuse de două ori telefonul – mult mai ieftin, dar la fel de vital – din buzunarul de la spate în toaletă. Se chinui să se concentreze, arătându-i lui Dylan legitimația de polițist.

— Aș putea să vorbesc cu managerul, te rog?

— Eu sunt.

Murray își transformă exclamația de surpriză într-una entuziastă.

— Grozav! În regulă. Păi, anchetez cumpărarea din acest magazin a unui telefon, cândva înainte de mai 2016.

Se uită în sus, unde două camere de supraveghere aflate la

vedere erau îndreptate către coada de clienți. Alte două camere surprindeau intrarea în magazin.

— Cât timp păstrați înregistrările?

— Trei luni. Câțiva colegi de-ai dumneavoastră au venit la noi cu câteva luni în urmă, cu o grămadă de telefoane furate. Am putut dovedi că au fost cumpărate de-aici, dar fuseseră șterpelite cu mai bine de șase luni în urmă, așa că nu mai aveam înregistrările de pe camerele de supraveghere.

— Păcat. Putem să verificăm casa de marcat, ca să vedem cum a plătit suspectul pentru telefonul în cauză?

Dylan nu se strădui prea tare să-și ascundă lipsa de entuziasm pentru această sarcină.

— Suntem foarte ocupați.

Se uită la casele de marcat.

— E vacanța de Crăciun, adăugă el, de parcă asta ar fi trebuit să fie o noutate pentru Murray.

Murray se aplecă în față, străduindu-se să imite cât mai bine un detectiv de la TV.

— Vorbim despre anchetarea unei crime. Dacă-mi găsești tranzacția asta, Dylan, s-ar putea să rezolvăm cazul.

Tânărul făcu ochii mari. Își îndreptă nodul de la cravată făcut cu grijă, aruncând priviri de jur împrejur, de parcă exista riscul ca criminalul să se afle lângă ei chiar în acel moment.

— Mai bine să mergem în biroul meu.

„Biroul" lui Dylan era un dulap în care cineva înghesuise un pupitru de la Ikea și un scaun rotativ stricat, cu spătarul înclinat într-o parte, ca un bețiv. Mai multe diplome prinse pe un panou situat deasupra computerului certificau faptul că fusese numit în repetate rânduri angajatul lunii.

Dylan îi oferi cu mărinimie scaunul lui Murray, așezându-se pe o cutie de depozitare care ajungea la jumătatea scaunului și se întinse să introducă parola pe o tastatură murdară. Murray se uită politicos

în altă parte. Pe perete era o fotografie cu șase bărbați și două femei, toți îmbrăcați elegant și zâmbind larg și entuziast la cameră. Dylan era al doilea din stânga, purtând același costum bleu-deschis pe care-l avea pe el și acum. Pe suportul de carton scria „Fones4All, Curs Managerial 2017".

— Care este IMEI-ul?

Murray citi codul din cincisprezece cifre pe care i-l dăduse Sean.

— A fost o plată cash.

Cu un singur cuvânt, Dylan aduse din nou investigația lui Murray într-un punct mort. Băiatul se uită neliniștit la Murray.

— Asta înseamnă că nu-l putem înhăța pe făptaș?

Murray își îngădui un zâmbet ironic la adresa jargonului tânărului, împrumutat direct din serialele polițiste americane. Ridică din umeri.

— Nu în felul acesta, mă tem.

Dylan arăta ca și cum primise chiar el o lovitură. Oftă, apoi se uită la Murray, cu gura întredeschisă, ca și cum ceva tocmai îi trecuse prin cap.

— Asta dacă nu cumva…

Se întoarse la ecran și bătu în tastatura lui fără să mai spună nimic, apoi se întinse către mouse și parcurse ecranul. Murray se uita la el, cu gândul la Sean și la întrebarea dacă mai era ceva ce specialistul în IT ar fi putut face pentru a da de urma tranzacției. Fără identitatea celui care telefonase, nu prea mai avea cum să continue investigația.

— Da!

Dylan lovi cu pumnul în aer cu un gest reflex, apoi întoarse mâna, gata să bată palma cu Murray.

— Suntem buni! spuse el, iar Murray ridică și el mâna și bătu palma cu cel mai entuziast manager de la Fones4All.

— Cardul de loialitate, îi explică Dylan, zâmbind atât de larg, că Murray putu să-i vadă plombele. Fiecare manager este evaluat după

câte înscrieri are în magazin în fiecare lună – câștigătorul primește un Samsung Galaxy S8. Eu am câștigat de trei ori, pentru că dau premiul persoanei din echipa mea care vinde cele mai multe carduri de loialitate.

— Drăguț din partea ta.

— Sunt niște telefoane de căcat Samsungurile. Oricum, echipa mea e foarte competitivă, nu? Nu lasă pe nimeni să intre fără să-i convingă să se înscrie. Iar făptașul dumneavoastră nu a făcut excepție, spuse tânărul întorcându-se la ecranul lui.

— Avem și un nume?

— Și o adresă.

Dylan prezentă informația cu mișcarea unui magician sigur că va primi aplauze.

— Deci, cine e? întrebă Murray și se aplecă spre ecran să citească numele, dar Dylan i-o luase înainte.

— Anna Johnson.

Probabil că auzise greșit. Anna Johnson?

Murray citi toate detaliile singur: *Anna Johnson, Oak View, Cleveland Avenue, Eastbourne.*

— Așadar, ea este criminalul nostru?

Murray dădu să răspundă că nu, că nu ea era persoana pe care o căuta, că era fiica victimei; dar oricât de plin de solicitudine fusese Dylan, rămânea un reprezentant al publicului și, prin urmare, trebuia să mai fie ținut o vreme departe de adevăr.

— Poți să scoți la imprimantă toate astea pentru mine? Mi-ai fost de mare ajutor.

Murray își spuse să țină minte să-i scrie șefului lui Dylan când toate acestea aveau să se termine. Poate că aveau să-i trimită și altceva în afară de un Samsung Galaxy 8.

Copia părea să-i ardă buzunarul în timp ce se îndrepta, mai repede de data asta, spre ieșirea din centrul comercial și înapoi către The Lanes.

Anna Johnson?

Anna Johnson cumpărase telefonul folosit pentru apelul dat de un așa-zis martor care confirmase sinuciderea tatălui ei.

Murray era din ce în ce mai nedumerit. Nimic legat de cazul acesta nu avea vreo logică.

Să fi împrumutat Tom Johnson telefonul fiicei sale? Cercetările lui Sean scoseseră la iveală faptul că apelul falsului martor, care pretinsese a fi Diane Brent-Taylor, era primul efectuat de pe acel aparat. Era posibil ca Anna Johnson să fi cumpărat telefonul pentru motive inocente, iar Tom să-l fi luat în aceeași zi, cu câteva ore înainte să moară?

Murray se întoarse la mașina lui, făcând acum abstracție de mulțimea din jur.

Dacă Tom Johnson nu se dusese la Beachy Head ca să se sinucidă, atunci de ce ajunsese acolo? Să se întâlnească cu cineva? Cineva care plănuise în secret să-l omoare?

În drum spre casă, Murray făcu tot felul de scenarii în minte. O aventură clandestină descoperită de un soț gelos; o încăierare care se terminase cu Tom zburând peste stânci. Să fi folosit ucigașul, pentru apelurile false la poliție, telefonul pe care Tom îl împrumutase de la fiica lui? Amantul? De ce să fi ales numele lui Diane Brent-Taylor ca alias?

Murray dădu din cap nerăbdător. Criminalul n-ar fi avut la el o cartelă SIM decât dacă uciderea lui Tom Johnson ar fi fost premeditată. Iar dacă a fost premeditată, criminalul și-ar fi cumpărat propriul telefon de neînregistrat, nu ar fi folosit unul găsit din întâmplare în buzunarul victimei sale. Nimic nu părea să aibă vreo logică. Era totul atât de… Murray se străduia să găsească cuvântul potrivit.

Regizat. Asta era.

Nu părea să fi fost real.

Dacă scotea apelul martorului din ecuație, cu ce rămânea? O

persoană dispărută. Un text sinucigaș de pe telefonul lui Tom, pe care l-ar fi putut scrie oricine. Cu greu putea fi luat așa ceva în considerare ca dovadă a unei crime.

Cu greu dovada unei sinucideri…

Și moartea lui Caroline: existau mai multe fapte? Totul părea să indice sinuciderea, dar nimeni n-o văzuse.

Capelanul – bietul de el – o condusese înapoi în siguranță. Cine putea să spună că revenise? Un bărbat care-și plimba câinele îi găsise poșeta și telefonul pe marginea stâncii, așezate în mod convenabil în locul în care capelanul o descoperise pe Caroline în depresie. Dovezi circumstanțiale, sigur, dar în niciun caz concludente. Și, ca și în cazul dispariției soțului ei, cumva totul era prea regizat. Morțile adevărate erau complicate. Erau tot felul de fire care nu duceau nicăieri, piese care nu se potriveau. Sinuciderile soților Johnson erau mult prea ordonate.

Când Murray trase mașina pe aleea din fața casei, era sigur.

Nu existase niciun martor la moartea lui Tom. Nu avusese loc nicio crimă. Și nici vreo sinucidere.

Tom și Caroline Johnson erau încă în viață.

Iar Anna Johnson știa asta.

Capitolul 44

Anna

Mi se pare ciudat s-o văd pe mama din nou la Oak View. Ciudat și minunat. E agitată, dar n-aș putea spune dacă e din cauză că se teme să nu fie descoperită de Mark sau de tata. Oricum ar fi, tresare la auzul celui mai mărunt zgomot de afară și participă foarte puțin la discuție dacă nu este întrebată ceva în mod direct. Rita o urmează ca o umbră peste tot și mă întreb cum o va afecta de data asta plecarea mamei.

Pentru că asta a fost înțelegerea. Încă trei zile petrecute ca o familie – chiar dacă o familie plină de secrete – și apoi se încheie totul.

— Nu trebuie să pleci.

Suntem în grădină, iar cuvintele mi se transformă în aburi în clipa în care îmi ies din gură. E o zi uscată azi, dar e atât de frig, că mă doare fața. Ella este în leagănul ei, în bucătărie, cu fața spre fereastră, ca s-o pot supraveghea.

— Ba da.

Mama m-a implorat să ieșim în grădina ei iubită. Se vede în grădină dintr-o singură parte – gardurile vii înalte de pe celelalte două laturi protejându-ne de priviri curioase –, dar chiar și-așa stau cu sufletul la gură. Mama își îngrijește trandafirii – nu tăiatul profesionist de care va fi nevoie în primăvară, dar scurtează cam o treime din tulpinile lor, pentru ca vânturile de iarnă să nu le afecteze mugurii. Am neglijat grădina – mândria și bucuria mamei –, iar trandafirii sunt înalți și inegali.

— O să mă vadă cineva dacă rămân. E prea riscant.

Se uită încontinuu spre casa lui Robert, singurul loc din care poate fi văzută, chiar dacă l-am zărit plecând cu mașina azi-

dimineață, încărcat cu daruri târzii de Crăciun pentru rudele de undeva din nord. Mama poartă haina de grădinărit a lui Mark și o căciulă de lână trasă peste urechi.

— Ar fi trebuit să tai liliacul ăsta acum câteva luni. Iar laurul are nevoie să fie acoperit.

Dă din cap spre gardul dintre grădina noastră și cea a lui Robert, arătând trandafirii agățători și tufa de clematite pe care ar fi trebuit să le curăț după înflorire.

Deja arată totul mai bine, chiar dacă o aud pe mama dezaprobând din când în când din buze și bănuiesc că lipsa mea de grijă a făcut ca o parte din plante să nu mai poată fi salvate.

— În bucătărie este o carte unde o să găsești ce operațiuni trebuie să faci în fiecare lună.

— O să mă uit pe ea, promit.

Mi se pune un nod în gât. Chiar vorbește serios în legătură cu plecarea. Și cu faptul că nu se va mai întoarce.

Am citit undeva că primul an după pierderea cuiva este cel mai greu. Primul Crăciun, prima aniversare. Un șir întreg de anotimpuri de înfruntat de unul singur, înainte ca noul an să aducă o nouă speranță. E adevărat că a fost greu. Mi-am dorit să le spun părinților mei despre Ella, să împărtășesc mamei povești din timpul sarcinii și să-i trimit pe Mark și pe tata la pub, să bea în cinstea venirii pe lume a copilului. Am vrut să plâng fără motiv, în timp ce mama ar fi împachetat lucrușoare minuscule de bebeluș și mi-ar fi spus că toată lumea suferă de depresie postnatală.

Primul an a fost greu, dar știu că urmează vremuri și mai grele de-acum încolo. Finalitatea morții nu se poate pune în discuție, dar părinții mei nu au murit. Cum o să mă împac cu asta? Mama o să mă părăsească pentru că așa alege, pentru că se teme prea mult să fie aici, unde tata o va găsi; prea speriată să se afle într-un loc în care poate fi recunoscută, iar faptele ei scoase la iveală. N-o să mai fiu orfană, dar voi fi tot fără părinții mei, iar suferința pe care o simt

este la fel de reală ca cea pe care aș simți-o dacă aș fi cu-adevărat în doliu.

— Robert plătește pentru ca grădina să fie reamenajată de îndată ce lucrările lui de extindere se vor încheia. Plantele care cresc pe gard vor supraviețui transplantării?

Îmi dau seama prea târziu că nu ar fi trebuit să pomenesc despre extindere.

— Ai depus o contestație? Trebuie. O să vă întunece bucătăria extrem de tare și n-o să mai aveți niciun fel de intimitate pe terasă.

Începe să înșire motivele pentru care extinderea casei lui Robert este de fapt o înșelăciune, vorbind pe un ton mai ridicat decât până acum, și aș vrea s-o întreb de ce o mai interesează, câtă vreme a spus destul de clar că nu se va mai întoarce aici. Dar apoi mă gândesc la felul în care îngrijește trandafirii pe care n-o să-i mai vadă înflorind. Suntem programați să ne pese multă vreme după ce mai este cu adevărat necesar.

Scot câteva sunete vagi, în acord cu ea, și nu pomenesc despre banii pe care Mark i-a negociat drept compensație pentru neplăcerile provocate de lucrările de construcție.

— Ajută-mă să mut asta.

Mama a terminat de învelit laurul. Stă într-un vas mare de teracotă, deasupra unei guri de canal acoperite.

— Trebuie să stea undeva mai ferit.

Trage de ghiveci, dar nu se mișcă niciun centimetru. Mă duc s-o ajut. Muncitorii lui Robert îl vor muta când vor începe săpăturile la canalizare pentru fundația lui, dar nu vreau s-o stârnesc din nou pe mama. Împreună, tragem ghiveciul dincolo de terasă, către partea opusă a grădinii.

— Așa. Am făcut treabă bună în dimineața asta.

O iau pe mama de braț și ea mă strânge tare, oprindu-mă pe loc.

— Nu pleca.

Am reușit să nu plâng până acum, dar vocea mi se frânge și știu

că e o bătălie pierdută.

— Trebuie.

— Putem veni să te vedem? Ella și cu mine? Dacă tu nu poți să vii aici, putem să te vizităm noi?

Clipa de tăcere îmi spune că răspunsul nu este cel pe care vreau să-l aud.

— Nu ar fi sigur.

— Dar n-aș spune nimănui.

— Ți-ar scăpa.

— N-aș face-o!

Îmi trag brațul înapoi, iar lacrimi fierbinți de frustrare îmi înțeapă ochii.

Mama se uită la mine și oftează.

— Dacă poliția află că eu și Tom chiar suntem în viață și că tu ai știut asta – că ai ascuns infracțiunile pe care le-am comis, că *m-ai adăpostit* – o să te aresteze. Ai putea ajunge la închisoare.

— Nu-mi pasă!

Mama vorbește încet și rar, cu ochii lipiți de-ai mei.

— Tom nu va lăsa lucrurile așa, Anna. În mintea lui, l-am tras pe sfoară. Mi-am bătut joc de el. Nu-și va găsi liniștea până când nu va afla unde sunt și tu ești cea pe care o va folosi ca să ajungă la mine.

Așteaptă, lăsând cuvintele să-și facă efectul.

Lacrimile își fac apariția, căzând în tăcere pe obrajii mei amorțiți de frig. Câtă vreme știu unde se află mama, sunt în pericol. Și la fel și Mark, și Ella. Mă uit înapoi spre casă, unde Ella a adormit în leagănul ei. Nu pot să permit ca ea să sufere.

— Este singura cale.

Mă forțez să dau din cap, acceptând că așa stau lucrurile. Este singura cale. Dar este calea cea grea. Pentru toată lumea.

Capitolul 45

Murray

— Crezi că a fost implicată de la bun început? întrebă Nish în timp ce-și zgândărea un semn din genunchii blugilor săi.

Stătea la masa din bucătăria lui Murray, cu o cană de ceai lângă teancul de hârtii legate de caz pe care le strânsese Murray.

— Declarația ei spune că s-a aflat la o conferință în seara în care a dispărut Tom, spuse Murray și făcu cu mâinile ghilimele în aer. Organizatorii confirmă că a fost acolo când s-au făcut înregistrările, dar nu pot spune dacă și când a plecat.

— Deci alibiul ei se clatină.

— Dar nu ea le-a înscenat sinuciderile.

Nish și Murray se uitară amândoi la Sarah care – până în acel moment – fusese tăcută, ascultându-i pe cei doi colegi trecând prin toate detaliile cazului.

— Ce te face să fii atât de sigură? întrebă Nish.

— Pentru că ți-a cerut să redeschizi cazul. Nu are nicio logică.

Nish își luă cana să ia o gură de ceai și apoi o puse din nou jos în timp ce se contura o teorie.

— Exceptând cazul în care cineva i-a trimis cartolina ca s-o avertizeze că e pe urmele ei. Iar soțul ei a văzut-o, așa că ea a dus-o la noi, pentru că așa ar fi făcut o persoană nevinovată.

— Era la serviciu. N-a văzut-o decât mult mai târziu.

Nish flutură o mână alungând cuvintele lui Murray, ca și cum punctul lui de vedere n-ar fi contat.

— Sau poștașul. Sau un vecin. Ce contează e că reclamația la poliție a fost o dublă cacealma.

Murray dădu din cap.

— Nu cred. E un risc uriaș.

— Când ți-a spus să renunți? întrebă Sarah.

— A doua zi de Crăciun, spuse Murray uitându-se la Nish, care nu știa despre această piesă din puzzle. Mi-a închis telefonul. De două ori.

— Atunci a aflat undeva între 21 și 26 decembrie, ridică Sarah din umeri. E evident.

Murray zâmbi larg.

— Mulțumesc, Columbo.

— Și-acum ce facem? întrebă Nish.

— Am nevoie de probe concrete. Cumpărarea unui telefon nu este de-ajuns – mai ales când, după cum se pare, Anna Johnson se afla la zeci de kilometri depărtare de Eastbourne când s-a petrecut povestea. Nu pot începe să susțin că doi morți sunt în viață sau să mă reped pe Cleveland Avenue s-o arestez pe Anna fără dovada că cei doi Johnsoni sunt bine mersi și că ea știa despre asta.

— Trebuie să gândim logic, spuse Sarah. De ce-și înscenează oamenii moartea?

Nish râse.

— Ca Reggie Perrin[8]? O spui de parcă ar fi ceva obișnuit.

— A mai fost canotorul ăla, spuse Murray. Aia a fost o chestie legată de asigurare. Și politicianul acela din anii '70 – cum îl chema? Stone nu-știu-cum.

— Stonehouse. Și-a lăsat hainele pe o plajă în Miami și a fugit cu amanta.

Anii de urmărit emisiuni-concurs la televizor o făcuseră pe Sarah expertă în tot felul de povești de genul acesta.

— Atunci, vorbim despre sex și bani, ridică Nish din umeri. La fel ca în cazul majorității crimelor.

Dacă doar unul dintre cei doi Johnsoni ar fi dispărut, Murray ar fi acordat mai multă importanță primului motiv, dar cum Caroline îi călcase pe urme lui Tom, era puțin probabil ca acesta să fi fugit ca să

[8] Personaj al unui serial britanic de comedie, care-și înscenează sinuciderea.

fie cu o amantă.

— Tom Johnson valora o grămadă de bani, îi reaminti Murray lui Nish.

— Așadar, Caroline a pretins banii de asigurare și după aia i s-a alăturat lui Tom în Monaco? Rio de Janeiro? întrebă Nish, uitându-se de la Murray la Sarah și invers.

— A cerut banii de asigurare, nu-i vorbă, dar i-a lăsat pe toți Annei. Dacă trăiește pe picior mare pe undeva, o face pe banii altcuiva.

— Fie au vrut să dispară din vreun alt motiv, spuse Sarah, iar răsplata Annei au fost banii, fie toți trei s-au înțeles să împartă banii și ea stă pur și simplu cuminte până se liniștesc apele.

Murray se ridică. Nu avea niciun rost – se învârteau în cerc.

— Cred că a venit momentul să-i mai fac o vizită Annei Johnson, nu sunteți de aceeași părere?

Capitolul 46

Anna

Stăm și ne uităm la grădină: grămezile de frunze, gata să le dăm foc; dafinul atent învelit; trandafirii tăiați.

— Nu arată cine știe ce acum, dar o să vezi beneficiile în primăvara următoare.

— Mi-aș dori să fii și tu aici să le vezi.

Mama își trece un braț pe după umerii mei.

— De ce nu pui de ceai? Cred că meritățm o ceașcă după toată munca asta.

O las în grădină și abia când mi-am dat jos cizmele de cauciuc, iar ușa este închisă și ibricul fierbe pe aragaz, mă uit afară și văd că plânge. Buzele i se mișcă. Vorbește cu plantele ei; își ia rămas-bun de la grădina ei.

O să am grijă de grădină, îi spun eu fără cuvinte.

Las ceaiul la infuzat și-i acord mamei singurătatea de care e evident că are atâta nevoie. Mă întreb dacă se va întoarce în nord sau dacă se va stabili în altă parte. Sper ca într-o bună zi să aibă din nou o grădină.

Scot pliculețele de ceai, le pun în chiuvetă și iau stângaci cănile într-una din mâini, păstrând-o pe cealaltă liberă, ca să deschid ușa. Sunt la jumătatea bucătăriei când sună soneria.

Mă opresc. Mă uit prin ușile de sticlă la mama, care nu pare să fi auzit că sună la ușă. Pun cănile jos, vărsând ceva din conținut pe masă. O pată întunecată se împrăștie pe tăblia de lemn de brad.

Soneria se aude din nou, mai lung de data asta, iar cel de la ușa ține degetul apăsat cu putere pe buton. Rita latră.

Pleacă.

E în regulă, îmi spun. Oricine ar fi, n-are cum să știe că e cineva

acasă și nu poți vedea în grădină fără să te duci într-o parte laterală a casei. Sunt cu ochii la mama, asigurându-mă că rămâne ascunsă privirilor curioase. Se apleacă și smulge o buruiană dintre două pavele.

Soneria sună din nou. Apoi aud sunetul pașilor călcând pe pietriș.

Oricine o fi, dă ocol casei.

Alerg spre hol, împiedicându-mă în graba de a ajunge acolo, și deschid ușa repede.

— Bună ziua, apoi rostesc mai tare din nou: bună ziua.

Sunt pe punctul să ies alergând în șosete, când pașii de pe pietriș se întorc spre mine și un bărbat apare dintr-o latură a casei.

Poliția.

Simt cum mă strânge pieptul și nu știu ce să fac cu mâinile. Le țin strâns una într-alta – unghiile săpând în palma opusă, apoi le desfac și le bag în buzunar. Sunt conștientă de expresia feței mele; încerc să păstrez un aer natural, dar nu-mi pot aminti cum arată așa ceva.

Murray Mackenzie zâmbește.

— Ah, erai acasă. Nu eram convins.

— Eram în grădină.

Se uită la blugii mei murdari de noroi și la șosetele lungi de lână.

— Pot să intru?

— Nu e un moment prea bun.

— Nu stau mult.

— Ella e pe punctul să adoarmă.

— Doar câteva clipe.

În timpul scurtei noastre conversații, s-a îndreptat spre mine, iar acum este la treapta cea mai de jos, la cea din mijloc, în capul scării…

— Mulțumesc.

Nu e doar faptul că-și deschide drum forțat în casă, ci că eu nu reușesc să găsesc o modalitate prin care să-l refuz. Sângele îmi țiuie

în urechi, iar ghemul din piept îmi face respirația agitată și superficială. Mă simt ca și cum m-aș îneca.

Rita trece pe lângă mine spre aleea de mașini, unde se chircește pentru un pipi, apoi adulmecă urme lăsate de pisici nevăzute. O strig. Mirosul pisicii e mai puternic, iar o surzeală selectivă pune stăpânire pe ea.

— Rita, treci încoace! Acum!

— Pe-aici? întreabă Murray și se îndreaptă spre bucătărie înainte să apuc să-l opresc.

N-are cum să n-o vadă pe mama. Peretele din spate al bucătăriei este aproape în întregime din sticlă.

— Rita! Sunt mașini pe stradă, nu pot s-o las. Rita!

În cele din urmă, ridică botul și se uită la mine. Iar apoi, după o pauza suficient de lungă cât să înțeleg eu că decizia de a se întoarce îi aparține, tropăie înapoi în casă. Împing ușa cu putere, lăsând-o să se trântească singură în timp ce alerg după Murray Mackenzie. Aud un sunet ascuțit – o exclamație.

Nu acum. Nu în felul acesta. Mă întreb dacă o va aresta el însuși sau dacă va aștepta să sosească polițiștii în uniformă. Mă întreb dacă mă va lăsa să-mi iau rămas-bun. Dacă mă va lua și pe mine la secție.

— Dar știu că ai fost ocupată, nu glumă.

Mă duc lângă el. Grămada noastră de frunze și crengi este singura dovadă că cineva a fost în grădină. O cinteză trece în zbor peste terasă, către gardul viu, unde mama a umplut suportul de mâncare pentru păsări. Atârnă cu capul în jos, ciugulind din bila de unt de arahide și semințe. În afara păsării, grădina e goală.

Murray se îndepărtează de lângă fereastră. Se apleacă deasupra barului pentru mic dejun, iar eu nu-mi iau ochii de la el, pentru că nu îndrăznesc să mai arunc nici măcar o privire spre grădină. Bărbatul acesta este prea perspicace. Prea șiret.

— Despre ce voiați să vorbiți cu mine?

— Mă întrebam câte telefoane mobile ai.

Întrebarea mă ia prin surprindere.

— Păi… doar unul.

Îmi scot telefonul iPhone din buzunar și-l ridic drept dovadă.

— Niciun altul?

— Nu. Am avut un telefon de serviciu, dar l-am predat când am intrat în concediul de maternitate.

— Îți amintești ce marcă era?

— Nokia, cred. Despre ce este vorba?

Zâmbește politicos, dar reținut.

— Încercam să pun cap la cap câteva lucruri care nu se leagă în ancheta morții părinților tăi.

Mă duc la chiuvetă și încep să mă spăl pe mâini, curățându-mi mizeria de sub unghii.

— V-am spus că m-am răzgândit. Nu cred că au fost uciși. V-am spus s-o lăsați baltă.

— Și totuși, erai atât de insistentă…

Apa vine mai fierbinte, arzându-mi degetele până când abia mai reușesc să le țin sub jet.

— Nu gândeam cum trebuie, spun eu frecând și mai tare. Tocmai am născut.

Adaug *faptul că am folosit-o pe fiica mea drept scuză* pe lista mentală a lucrurilor pentru care să mă simt vinovată.

De afară se aude un zgomot. Ceva care cade. O greblă, o lopată, roaba. Mă întorc, lăsând robinetul să curgă. Murray nu se uită afară. Se uită la mine.

— Partenerul tău este acasă?

— E la serviciu. Sunt singură.

— Mă întrebam… Murray se întrerupe, fața lui devine mai blândă, pierzându-și din agerimea care mă face să mă simt incomod. Mă întrebam dacă vrei să vorbim despre ceva anume.

Pauza care urmează se întinde parcă pentru totdeauna.

Vocea mea e ca o șoaptă.

— Nu, nimic de genul acesta.

Dă scurt din cap și, dacă nu aș ști că e polițist, aș crede că-i pare cumva rău pentru mine. Dar probabil că nu e decât dezamăgit că nu a găsit ce căuta.

— Ținem legătura.

Îl conduc la ușă, cu o mână ținând zgarda Ritei cât traversează el strada și se urcă într-un Volvo perfect lustruit. Îl urmăresc cum pleacă.

Rita se smucește, schelălăind, iar eu îmi dau seama că tremur, strângând-o astfel prea tare de zgardă și provocându-i un disconfort. Mă las în genunchi și o dojenesc.

Mama mă așteaptă în bucătărie, cu fața cernită.

— Cine era?

— Tipul de la poliție.

Faptul că spun cuvintele le face și mai înspăimântătoare, mai adevărate chiar.

— Ce voia?

Vocea ei e la fel de panicată ca a mea, iar fața – la fel de sumbră.

— Știe.

Capitolul 47

Murray

Nish încă stătea de vorbă cu Sarah când Murray se întoarse acasă.

— N-a durat mult.

— N-a fost tocmai o gazdă perfectă.

Murray încerca să-și dea seama cu precizie ce anume din scena petrecută la Oak View nu fusese în regulă. Anna stătuse ca pe ghimpi, era evident, dar în afară de asta, nimic altceva nu se întâmplase.

— Ai întrebat-o direct?

Murray dădu din cap în semn că nu.

— La momentul ăsta nu știm dacă a aflat abia de curând că părinții ei sunt în viață sau dacă a știut de la bun început. Dacă e vinovată de complicitate, trebuie să fie interogată ca la carte de un ofițer cu mandat, nu luată la întrebări de un fost, în bucătăria ei.

Nish se ridică.

— Oricât mi-ar plăcea să mai stau, Gill va trimite o echipă în căutarea mea dacă nu mă întorc în curând – trebuie să ieșim în oraș mai târziu. Îmi zici dacă afli ceva, da?

Murray o conduse la ușă, stând cu ea afară până își găsi cheile de la mașină în adâncurile genții.

— Sarah pare să fie bine.

— Știi cum e: doi pași înainte, unul înapoi. Uneori, invers. Dar da, azi a fost o zi bună.

O urmări pe Nish plecând, ridicând o mână când dădu colțul.

În casă, Sarah împrăștiase extrasele bancare ale lui Caroline Johnson. Fuseseră examinate la momentul aparentei sinucideri a femeii, o notă din dosar precizând că se ajunsese la concluzia că nu prezentaseră niciun interes. Nu fuseseră făcute plăți sau tranzacții

cu sume importante cu puțin înainte de aparenta sinucidere a lui Caroline, nu fusese înregistrat niciun transfer la vreun cont din străinătate care să indice vreo cale de scăpare planificată în avans. Sarah își trecu degetele peste coloanele cu cifre, iar Murray se așeză pe canapea cu agenda lui Caroline în mâini.

Însemnă cu bilețele perioada din agendă dintre dispariția lui Tom și cea a lui Caroline. Oare cei doi se întâlniseră? Făcuseră aranjamente? Murray parcurse paginile în căutarea unor notițe secrete, codate, dar nu găsi altceva decât programări, liste cu lucruri de făcut și mâzgăleli de genul cumpără lapte sau sună avocatul.

— O sută de lire e cam mult să scoți de la un bancomat, nu crezi? spuse Sarah.

Murray se uită la ea. Însemna cu un marker roz-fosforescent ceva dintr-un extras bancar. Ridică markerul, îl coborî cu câteva rânduri și sublinie un al doilea rând.

— Nu și pentru anumiți oameni.

— Dar, totuși, în fiecare săptămână…

Interesant.

— Bani pentru întreținerea casei?

Era ceva de modă veche, dar unii oameni încă își planificau cheltuielile în felul acesta, își spuse Murray.

— Cheltuielile ei sunt mai haotice de-atât. Uite, își folosește tot timpul cardul – la Sainsbury's, la Co-op, la benzinărie – și scoate bani cash fără să urmeze vreun tipar evident. Douăzeci de lire colo, treizeci de lire dincolo. Dar pe lângă asta, în august a scos câte o sută de lire la fiecare șapte zile.

Murray simți cum i se accelerează pulsul. Putea să nu însemne nimic. Dar, pe de altă parte, putea să fie ceva acolo…

— Și luna următoare?

Sarah găsi extrasul de cont din septembrie. Din nou, pe lângă retrageri obișnuite de cash și plăți cu cardul, erau retrageri săptămânale – de data asta câte o sută cincizeci de lire.

— Și în octombrie?

— O sută cincizeci din nou… nu, stai așa – de la jumătatea lunii, suma crește. La două sute de lire.

Sarah frunzări hârtiile din fața ei.

— Și acum trei sute. De la jumătatea lui noiembrie până în ziua în care a dispărut.

Trecu vârful markerului peste câteva rânduri și apoi îi întinse extrasul lui Murray.

— Dădea bani cuiva.

— Sau *plătea* pe cineva.

— Anna?

Murray dădu din cap. Se gândea la apelurile la 999 făcute de la Oak View; nota din raport care o descria pe Caroline Johnson ca fiind „într-o stare de agitație" după ce vecinul ei, Robert Drake, chemase poliția din cauza unei dispute domestice.

Căsnicia familiei Johnson fusese una furtunoasă. Poate chiar una presărată cu violențe.

Încă de când Murray își dăduse seama că cei doi Johnsoni își înscenaseră morțile, o privise pe Caroline ca pe un suspect. Dar era totodată și o victimă?

— Cred că era șantajată.

— De către Tom? Pentru că ea încasase asigurarea lui de viață?

Murray nu răspunse. Încerca încă să lămurească toate variantele. Dacă Tom o șantaja pe Caroline, iar ea îl plătea, asta însemna că era speriată.

Dar era oare suficient de speriată încât să-și însceneze propria moarte și să dispară?

Murray luă agenda femeii. Trecuse deja prin ea de câteva ori, dar atunci căutase indicii cu privire la motivul pentru care Caroline s-ar fi aflat la Beachy Head, nu unde s-ar fi putut duce după. Cercetă pliantele și bucățile de hârtie înghesuite la sfârșitul agendei, sperând să găsească o chitanță, un orar al trenurilor, o notiță

mâzgălită a vreunei adrese. Nu era nimic.

— Unde te-ai duce dacă ai vrea să dispari?

Sarah se gândi.

— Într-un loc pe care-l știu, dar unde nimeni nu m-ar cunoaște. Undeva unde m-aș simți în siguranță. Poate un loc pe care să-l fi știut de demult.

Lui Murray îi sună telefonul mobil.

— Buna, Sean. Ce pot face pentru tine?

— Mai degrabă e vorba de ceva ce pot face eu pentru tine. Am primit rezultatele de la o căutare inversă a IMEI-ului de pe telefonul ăla al tău.

— Și ce ne spun, mai exact?

Sean râse.

— Când ai venit la mine cu treaba asta, am verificat rețelele ca să vedem în ce telefon a fost folosit SIM-ul, corect?

— Corect. Și tu ai mers pe urmele aparatului până la Fones4All, în Brighton.

— OK. Același lucru poate fi făcut și invers, doar că durează mai mult. Am interogat rețelele, să văd dacă telefonul respectiv a apărut în sistemele lor după telefonul martorului de la Beachy Head, spuse Sean și făcu o pauză. A apărut.

Murray simți cum îl cuprindea un val de entuziasm.

— Ce e? îl întrebă Sarah mușește, dar el nu putu să-i răspundă – îl asculta pe Sean.

— Persoana în cauză a pus un alt card SIM preplătit în aparat și a apărut în sistemul Vodafone din nou, în primăvară.

— Presupun că nu…

— Că nu știu ce apeluri au fost făcute? Haide, Murray, mă știi mai bine de-atât. Ai ceva de scris? Vreo câteva numere de telefon mobil și un număr de fix care s-ar putea să-ți indice locul în care se află tipul tău…

Sau tipa, își spuse Murray. Notă numerele, încercând să nu se

lase distras de Sarah, care-i făcea semne cu brațele, vrând să afle de ce era așa de entuziasmat.

— Mulțumesc, Sean, am o datorie la tine, amice.

— Chiar mai multe, prietene.

Murray închise telefonul și zâmbi larg către Sarah, spunându-i și ei ce tocmai aflase de la colegul de la Criminalitate Informatică. Își întoarse carnetul până când lista de telefoane fu cu fața spre Sarah și însemnă cu un asterisc singurul număr de telefon fix.

— Vrei să faci onorurile?

Apoi fu rândul lui Murray să aștepte, în timp ce Sarah vorbi cu o voce pe care el nu putea s-o deslușească. Când Sarah termină, Murray ridică mâinile.

— Ei bine?

Sarah își luă o voce afectată, pretențioasă.

— Our Lady Preparatory.

— O școală privată?

Ce legătură avea o școală cu Tom și Caroline Johnson? Murray se întrebă dacă nu cumva erau pe o direcție greșită. Telefonul martorului care furnizase informații false, așa-zisa Diane Brent-Taylor, fusese dat în luna mai a anului care trecuse, cu zece luni înainte ca aparatul să fie folosit din nou, de data asta cu un alt card SIM. Între timp era posibil să fi trecut prin nenumărate mâini.

— Unde este școala?

— Derbyshire.

Murray se gândi o clipă. Se întoarse la agenda pe care o avea în mâini, amintindu-și de fotografiile care căzuseră dintre pagini când i-o dăduse Anna Johnson: o Caroline tânără, în vacanță cu o veche prietenă de la școală.

Mama zicea că s-au distrat de minune.

Erau pe terasa unui pub care avea desenată, pe semnul de deasupra ușii, o căruță cu cai.

Cam cât de departe te puteai distanța de mare.

Murray își deschise un motor de căutare pe telefon și tastă „căruță cu cai puburi Marea Britanie”. Isuse, erau pagini întregi cu rezultate. Încercă o altă abordare: „cel mai îndepărtat punct de mare în Marea Britanie”.

Coton in the Elms, Derbyshire.

Murray nu auzise de locul acela. Dar o ultimă căutare pe Google – „căruță cu cai Derbyshire” – îi arătă ce voia să vadă. Renovat de la momentul în care fusese făcută fotografia, cu o firmă nouă și coșuri atârnate, dar fără doar și poate același pub pe care Caroline și prietena ei îl vizitaseră cu atâția ani în urmă.

Pensiune de lux… cel mai bun mic dejun din ținutul muntos… Wi-Fi gratuit…

Murray se uită la Sarah.

— Ai chef de-o vacanță?

Capitolul 48

Am crescut cu nisip în șosete, cu sare pe piele și cu gândul că, atunci când voi fi destul de mare încât să hotărăsc de capul meu unde voi trăi, voi alege un loc aflat la cât mai mulți kilometri depărtare de ocean.

Era unul dintre puținele lucruri pe care le aveam în comun.

— Nu înțeleg de ce sunt oamenii atât de obsedați de ideea de a trăi lângă mare, ai spus tu când ți-am zis de unde sunt.

— Eu sunt fată de oraș sută la sută.

Așa eram și eu. Evadam de acolo cu fiecare ocazie apărută. Îmi plăcea la nebunie Londra. Aglomerată, gălăgioasă, anonimă. Destule baruri cât să nu conteze dacă erai dat afară dintr-unul. Destule slujbe cât să însemne că, dacă pierdeai una, găseai alta a doua zi. Destule paturi cât să nu rămâi niciodată singur în caz că alunecai din vreunul.

Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, aș fi rămas încă acolo. Poate că la fel ai fi făcut și tu.

Dacă nu ar fi fost Anna, n-am mai fi fost împreună.

Am fi mers fiecare pe drumul său după câteva săptămâni, având acum fiecare viața lui. Alte brațe, alte baruri.

Îmi amintesc prima dimineață la Oak View. Încă dormeai, cu părul ciufulit și cu gura ușor întredeschisă. Am stat cu ochii-n tavan și am rezistat tentației de a pleca. De a coborî scările în vârful picioarelor, cu pantofii în mână, ca s-o șterg naibii de-acolo.

Apoi m-am gândit la copilul nostru nenăscut. La burta peste care mi-am trecut cândva degetele și pe care acum nu mai suportam s-o ating. Umflată ca o tobă. Mare ca o minge de plajă. Ancorându-mă de patul acesta. De viața aceasta. De tine.

Douăzeci și cinci de ani de căsnicie. Ar fi greșit să spun că am avut parte doar de nefericire în tot timpul ăsta; la fel de greșit ar fi

să las să se înțeleagă că a fost doar lapte și miere. Am coexistat, prinși amândoi într-o căsătorie pe care convențiile nu ne lăsau s-o părăsim.

Ar fi trebuit să fim mai curajoși. Mai onești unul cu celălalt. Dacă unul dintre noi ar fi plecat, am fi avut amândoi viețile pe care ni le-am dorit.

Dacă unul dintre noi ar fi plecat, nimeni n-ar mai fi avut acum mâinile pătate cu sânge.

Capitolul 49

Murray

— Și ce-o să faci dacă o găsim?

Sarah îi indica traseul, sistemul de navigație de pe telefonul ei trimițându-i pe M40, dincolo de Oxford. Apăsă pe ecran.

— O luăm pe la a treia ieșire.

— O arestez, spuse Murray, apoi își aminti că astfel de atribuții nu mai erau în fișa postului său; ar fi trebuit să cheme întăriri.

— Chiar dacă tu crezi că a fost forțată să facă asta?

— Asta s-ar putea să-i servească drept circumstanță atenuantă, dar nu înlătură infracțiunea comisă. Tot a săvârșit o fraudă, ca să nu mai vorbim de faptul că a irosit complet aiurea timpul poliției.

— Crezi că sunt împreună?

— N-am nicio idee.

Înainte să pornească la drum, Murray sunase la Căruța cu cai și întrebase de Tom și Caroline Johnson. Proprietăreasa nu părea să fie familiarizată cu descrierile celor doi, așa că singura opțiune rămasă era să tragă ei o fugă până acolo. Ar fi făcut la fel dacă ar mai fi fost încă detectiv? Poate că ar fi vrut – o excursie pe bugetul DIC era întotdeauna un avantaj –, dar ar fi existat mijloace mai eficiente prin care să afle dacă cei doi Johnsoni erau în Coton in the Elms. Ar fi făcut o cerere la comisariatul din Derbyshire; ar fi solicitat polițiștilor să pună întrebări, ar fi verificat bazele lor de date. Toate acestea erau posibile când erai polițist activ și nimic din ele nu se mai putea face când nu mai erai altceva decât un detectiv la pensie, căruia îi mai și frecase ridichea șeful.

— E drăguț să mai ieșim și noi, spuse Sarah.

Se uita pe fereastră de parcă ar fi văzut coame de dealuri și peisaje marine, nu o benzinărie de pe autostradă, în apropiere de

Birmingham. Îi zâmbi larg lui Murray.

— Ca Thelma și Louise, dar cu mai puțin păr.

Murray se scărpină în cap.

— Vrei să zici că chelesc?

— Deloc. Ai doar niște probleme cu foliculii. Trebuie să rămâi pe banda din stânga aici.

— Poate că ar trebui să facem asta mai des.

— Să dăm de urma unor oameni morți care nu-s morți de fapt?

Murray zâmbi larg.

— Să mergem în excursii cu mașina, spuse el.

Sarah se temea să zboare și, în cei patruzeci de ani de când erau împreună, fuseseră în afara țării o singură dată, în Franța, unde Sarah avusese un atac de panică pe feribot, înghesuită de mașinile care-și așteptau rândul să coboare pe uscat.

— Sunt atât de multe locuri frumoase de văzut în țara asta, continuă Murray.

— Mi-ar plăcea.

Un alt motiv să se pensioneze de-adevăratelea, își spuse Murray. Dacă era acasă tot timpul, ar fi putut pleca oricând ar fi avut chef. Oricând s-ar fi simțit în stare Sarah. Poate că și-ar fi putut cumpăra o rulotă, pentru ca ea să nu-și facă griji din pricina altor oameni. Ar fi fost doar ei doi, parcați într-un camping drăguț pe undeva. Avea să rezolve cazul acesta – nu renunțase niciodată la un caz și nu avea de gând să înceapă acum – și apoi avea să-și prezinte demisia. Acum era gata să plece și, pentru prima oară după multă vreme, privea viitorul fără îndoieli.

Coton in the Elms era un sătuc drăguț la câțiva kilometri sud de Burton upon Trent. Potrivit grămezii de pliante din camera lor – o încăpere pentru două persoane, drăguț amenajată, de la primul etaj al pensiunii Căruța cu cai – erau destule de făcut la o scurtă distanță de străbătut cu mașina, dar puține în sătucul propriu-zis. Murray

nu-și putea imagina că fusese cea mai grozavă destinație de vacanță pentru două tinere, chiar dacă își spunea că atunci când locuiai în centrul Londrei, aerul curat și pitorești peisaje câmpenești, atât de contrastante cu agitația orașului, reprezentau o vacanță în sine. Caroline și Alicia arătau ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

În barul redecorat de curând, proprietăreasa instala decorațiunile pentru petrecerea de Revelion care urma.

— Ați avut noroc că nu ați solicitat camera decât pentru o noapte. Mâine suntem ocupați până la refuz. Îmi dai și mie banda aia adezivă, te rog, drăguțo?

Sarah îi întinse femeii ce-i ceruse.

— Sunt multe locuri de cazare în sat?

— Case de vacanță, la asta te referi?

— La ceva pe perioadă mai lungă, de fapt. Poate apartamente. Cu banii jos, fără prea multe întrebări – genul acesta de locuri.

Proprietăreasa se uită la Sarah peste ochelari. Miji ochii.

— Nu pentru noi, zâmbi Murray larg.

Lucrase cu vreo câțiva detectivi care erau lipsiți de tact când puneau întrebări, dar Sarah îi întrecea pe toți fără doar și poate.

— Oh, nu, nu e vorba despre noi. Căutăm pe cineva.

— Cuplul de care ați pomenit la telefon?

Murray dădu din cap, confirmând.

— E posibil să se afle prin zonă. Dacă sunt, ar vrea să se țină departe de restul lumii.

Proprietăreasa bufni în râs, făcând să se cutremure scara pe care se afla.

— În Coton? Toată lumea știe pe toată lumea aici. Dacă perechea de care ziceți ar fi fost pe-aici, aș ști despre asta.

Mai luă puțină bandă adezivă de la Sarah și prinse un buchet de baloane argintii de o grindă aparentă.

— Vorbiți cu Shifty[9] diseară. E posibil ca el să vă ajute.

[9] În engleză termenul are semnificația de șmecher, duplicitar, persoană.

— Cine?

— Simon Shiftworth. Deși Shifty i se potrivește mai bine. O să vedeți de ce. Cei care nu reușesc să facă rost de o locuință socială, se descurcă cu una de la Shifty. O să fie pe-aici în jur de ora nouă. Întotdeauna apare.

Sarah se uită la Murray.

— Atunci rămâne stabilit.

Mâncară la celălalt pub din sat, Calul negru, ca să-l întrebe și pe proprietarul de-acolo dacă știa ceva despre vreun nou-sosit prin sat. Nu știa. Murray fu surprins să constate că nu-l deranja prea mult lipsa progreselor în ceea ce privește cazul. De fapt, chiar dacă toată excursia s-ar fi dovedit lipsită de orice rezultat, tot nu i-ar fi păsat. Sarah arăta cu mult mai fericită decât o văzuse de multe luni.

Răsese o farfurie de friptură cu cartofi prăjiți și o tartă cu sirop de zahăr, împreună cu două pahare de vin, și amândoi râseră într-un fel în care Murray nu-și mai amintea să fi râs de când se cunoscuseră. Schimbarea e binevenită ca un somn bun, se spune, iar Murray se simțea deja mai bine, de parcă își petrecuse o săptămână întreagă într-un spa.

— Dacă Shifty nu este aici, putem să mergem la culcare, spuse Sarah, în timp ce se întorceau la pensiunea Căruța cu cai.

— E încă devreme, nu mi-e… spuse Murray în timp ce Sarah îi făcu cu ochiul. Oh! E un plan bun.

Murray spera ca Shifty să stea acasă în seara aceea. Dar în timp ce se îndreptau spre bar ca să-și ia ceva de băut și să se ducă sus, proprietăreasa le făcu un semn cu capul către un tip.

— Pe-acolo. Nu aveți cum să-l ratați.

Murray și Sarah schimbară câte o privire.

— Va trebui să mergem la el.

— Dar… Trecuse ceva vreme de când Murray nu mai avusese parte de o noapte începută devreme.

Sarah se chinui să nu râdă văzându-i frustrarea evidentă.

— Am bătut atâta drum.

Așa era. Și, cu puțin noroc, discuția lor cu Shifty nu avea să dureze prea mult. Încă mai puteau să se bage în pat devreme.

Proprietăreasa avusese dreptate. Nu aveai cum să-l ratezi pe Shifty.

Un tip la șaizeci și ceva de ani, cu un păr slinos și blond lipit de un cap chel, cu ochelari cu ramă groasă atât de murdari, că era o minune că putea vedea ceva prin ei. Un herpes îi supura în colțul buzei. Purta o pereche de blugi deschiși la culoare, încălțăminte sport cu șosete albe și o geacă de piele cu ambele mâneci crăpate în dreptul coatelor.

— Arată ca un personaj din avertizările publice despre pedofili, șopti Sarah.

Murray îi aruncă o privire, dar Shifty nu părea să fi auzit nimic. Se uită spre ei în timp ce se apropiară de el.

— Caz spune că voi căutați pe cineva.

— Două persoane. Tom și Caroline Johnson.

— N-am auzit niciodată de ei, spuse Shifty, prea rapid ca să însemne ceva, orice; se uită la Murray din cap până în picioare. Nu ești de la poliție, nu-i așa?

— Nu, răspunse Murray, cu conștiința curată.

Shifty dădu pe gât paharul de bere și îl așeză în mod deliberat în fața lui.

Murray știa ce are de făcut.

— Pot să-ți iau ceva de băut?

— Credeam că n-o să mai întrebi niciodată. Vreau o halbă de Black Hole.

Murray se uită la proprietăreasă.

— O halbă de Black…

— Și un whisky, adăugă Shifty.

— În regulă.

— Și vreau câteva pregătite pentru mai târziu. Mi-e sete.

— Uite cum facem, spuse Murray și deschise portofelul. Nu vrei mai bine să-ți dau asta?

Extrase două bancnote de câte douăzeci de lire și le puse pe bar. Din buzunar scoase fotografiile lui Tom și Caroline Johnson, cele primite de poliție după ce fiecare dintre ei fusese dat dispărut.

— Și să-mi spui dacă ai închiriat un apartament acestui cuplu.

Shifty își bagă banii în buzunar.

— De ce vrei să știi?

Pentru că se prefac că sunt morți.

Dacă Shifty era pe jumătate omul care părea să fie, nu i-ar fi spus nimic și s-ar fi dus direct la telefon să sune la *Daily Mail.*

— Ne datorează niște bani, spuse Sarah.

Fusese inspirată. Murray ar fi vrut s-o aplaude.

Shifty dădu din cap, reflectând fără îndoială asupra propriilor experiențe cu debitori pierduți în ceață.

— Nu l-am văzut niciodată pe tipul ăsta, spuse și arătă către fotografia lui Tom Johnson. Dar păsărica asta, arătă el către Caroline, stă într-unul din dormitoarele mele din Swad. Are părul altfel, dar în mod cert ea e. Zice că o cheamă Angela Grange.

Lui Murray aproape că-i venea să-l pupe. Știuse el! Sinucideri înscenate. Era ceva extraordinar. Ar fi vrut s-o învârtă pe Sarah, să cumpere șampanie, să le spună tuturor celor din pub ce descoperiseră.

— Grozav, spuse el.

— Sau a stat până de curând.

Atât de aproape.

— Și-a luat tălpășița și-mi datorează chiria pe o lună.

— Păi reține-i-o din garanție, sugeră Sarah, încercând să fie de ajutor.

Murray încercă să nu râdă și nu reuși.

Shifty se uită la Sarah de parcă tocmai îi sugerase să se spele pe

cap.

— Care garanție? Oamenii închiriază de la mine tocmai pentru că nu există garanții. Nici contracte. Nici întrebări.

— Și nici covoare, spuse Caz din spatele barului.

— Ia mai du-te naibii, îi spuse Shifty pe un ton relaxat.

— Putem să aruncăm o privire în camera închiriată de ea?

Dacă nu riști… își spuse Murray. Un proprietar obișnuit l-ar fi trimis la plimbare. Shifty, pe de altă parte…

— N-am nicio problemă cu asta. Ne vedem acolo mâine-dimineață.

Se uită la halba plină și la paharul de whisky din fața lui.

— Hai mai bine s-o lăsăm pe după-amiază.

Adresa pe care le-o dăduse Shifty era în Swadlincote, la mai bine de cinci kilometri de Coton in the Elms, și nu avea nimic din șarmul sătucului. O înșiruire de magazine de caritate[10] și locuințe înghesuite pe strada principală, precum și o adunătură pestriță de tineri din fața magazinului Somerfield, indicau faptul că oportunitățile de angajare erau limitate.

Murray și Sarah găsiră Potters Road și parcară în fața blocului de apartamente pe care îl descrisese Shifty. Era o clădire din cărămidă roșie. Câteva ferestre fuseseră acoperite cu grilaje metalice. Care, la rândul lor, fuseseră acoperite cu graffiti. Un penis uriaș de culoare galbenă era desenat pe ușa de la intrare.

— Ce loc drăguț, spuse Sarah. Ar trebui să ne mutăm și noi aici.

— Arată într-adevăr minunat, fu de acord Murray.

O grămadă de saltele acoperea grădina din fața clădirii. În mijlocul grămezii, un cerc întunecat arăta că cineva încercase să le dea foc.

Sarah făcu un semn cu capul către singura mașină care venea –

[10] Magazine care vând bunuri uzate cu scopul de a strânge bani pentru diferite organizații caritabile.

singura mașină de pe strada părăsită.

— Crezi că el e?

Nu era nimic neostentativ la mașina lui Shifty: un Lexus alb cu suspensii joase și roți disproporționate. LED- uri albastre străluceau din spatele unei grile argintii și un eleron uriaș îngreuna partea din spate a mașinii.

— Șic.

Murray se dădu jos din mașină.

— Poate că ar trebui să aștepți aici.

— În niciun caz.

Sarah sări din mașină și îl aștepta pe Shifty să apară din spatele geamurilor fumurii ale Lexusului său. Bărbatul acela era un adevărat clișeu. Murray era surprins de faptul că nu avea și un medalion de aur care să-i atârne între nasturii cămășii.

Nu pierdură prea mult timp cu saluturile. Shifty dădu scurt din cap și trecu de ușa care avea penisul desenat pe ea.

Dormitorul în care Angela Grange – adică Caroline Johnson – își petrecuse ultimele douăsprezece luni era deprimant. Era curat – mai curat, bănuia Murray, decât atunci când Caroline se mutase în el, judecând după mizeria de pe casa scării –, dar vopseaua se cojea de pe ziduri și, cu toate ferestrele ferecate, condensul sclipea pe fiecare perete. Murray arătă cu capul către încuietorile suplimentare de la ușa de la intrare.

— Sunt standard pe-aici, nu-i așa?

— Ea a montat astea. Cineva o speriase rău.

— A spus ea asta?

— Nici nu era nevoie. Tresărea din orice. Dar nu era treaba mea.

Shifty se plimbă de colo-colo prin încăpere, verificând dacă existau stricăciuni. Trase un sertar și scoase un sutien negru, apoi se întoarse spre Murray cu un rânjet.

— 36 cupa C, dacă te întrebi.

Murray nu se întreba așa ceva. Dar dacă Shifty avea de gând să

cotrobăie pe-acolo, la fel avea să facă și el.

Cineva o speriase rău.

Tom. El trebuia să fie. Iar dacă Caroline chiar plecase din oraș, asta însemna că el găsise apartamentul acesta? Lui Murray îi era greu să țină pasul. Investigația asta se transformase dintr-o dublă sinucidere într-o posibilă dublă crimă, apoi într-o sinucidere înscenată, iar acum… în ce?

Oare Caroline încă mai fugea de Tom sau acesta o prinsese deja?

Murray trebuia să ancheteze o răpire acum?

Ar fi fost crima perfectă. La urma urmelor, cine ar fi căutat o femeie moartă?

Nu era mare lucru în apartament. Câteva haine, o cutie cu supă instant în dulap, niște lapte în frigider, pe care Murray n-ar fi riscat să-l deschidă. Coșul de gunoi mirosea a mâncare putrezită, dar, cu toate astea, Murray deschise capacul. Un stol de musculițe zbură spre el. Scoase o lingură de lemn din scurgătorul de vase și scotoci prin gunoaie.

Mintea îi lucra continuu. Și dacă Caroline Johnson nu-și înscenase moartea din motive financiare, ci pentru că-i era frică? Tom o șantajase, cerând din ce în ce mai mulți bani, până când Caroline simțise că singura ei cale de scăpare era să dispară. La urma urmei, chestia asta funcționase pentru soțul ei.

Atenția lui Murray fu atrasă de un teanc de hârtii îngropate sub mai multe pliculețe de ceai folosite. Ceva din felul în care arăta pagina – antetul – îi era familiar, iar când scoase foaia știu exact despre ce era vorba. Întrebarea era de ce îl avea Caroline.

În timp ce parcurse documentul, piesele din puzzle începură să se așeze la locul lor. Nu avea răspunsul complet – cel puțin nu încă –, dar totul începea să aibă o logică. Banii puteau fi cauza sinuciderilor înscenate. Sau sexul. Dar mai exista un motiv pentru care oamenii își doreau să dispară și se părea că Murray tocmai îl descoperise.

Capitolul 50

Anna

Mama își face bagajul. Nu are multe lucruri – geanta mică pe care a luat-o cu ea la Hope și câteva chestii pe care am convins-o să și le ia din garderoba ei de la Oak View. Stau pe patul ei, vrând s-o implor să rămână, dar știind că nu are niciun rost să încerc. Nu va rămâne. Nu poate rămâne. Poliția se va întoarce și data viitoare n-o să mă lase să scap așa ușor. Va fi destul de greu să-i conving că nu am știut nimic despre infracțiunile părinților mei și fără să-mi mai fac griji dacă mama e suficient de bine ascunsă.

— Nu vrei măcar să stai la petrecere? a întrebat-o Mark când ea a anunțat la micul dejun că avea să plece azi. Să întâmpini Anul Nou împreună cu noi?

— Nu prea sunt genul care se dă în vânt după petreceri, a spus ea încet.

Adora petrecerile. Cel puțin vechea mea mamă adora petrecerile. Nu mai sunt sigură în privința acesteia noi. Mama mea s-a schimbat – și nu mă refer doar la faptul că a slăbit și are părul altfel. E agitată. Retrasă. În permanență foarte atentă. A fost rănită, iar acum durerea mea este dublă. Jelesc nu doar o mamă, ci și femeia care a fost cândva.

Mai fac o încercare finală de a o reține.

— Dacă am spune tot la poliție…

— Anna, nu!

— Ar putea înțelege de ce ai făcut ce-ai făcut.

— Sau nu.

Nu mai zic nimic.

— O să ajung la închisoare. Și la fel s-ar putea să pățești și tu. O să le spui că n-ai aflat decât de Crăciun că sunt în viață, dar ai

impresia că vor crede asta? Când pare că eu și Tom am plănuit toate astea împreună? Când casa este pe numele tău acum?

— Asta e problema mea.

— Iar când vei fi arestată, va fi problema lui Mark și a Ellei. Vrei ca micuța să crească fără mamă?

Nu vreau. Sigur că nu vreau asta. Dar nici eu nu vreau să rămân fără mama mea.

Mama trage fermoarul genții.

— Gata, am terminat.

Încearcă să zâmbească, dar nu convinge pe niciuna dintre noi. Mă întind către geanta ei, dar ea dă din cap.

— Mă descurc. De fapt… se întrerupe.

— Ce e?

— O să crezi că sunt ridicolă.

— Pune-mă la încercare.

— Aș putea să-mi iau rămas-bun de la casă? Doar câteva minute…

O trag lângă mine, îmbrățișând-o atât de strâns, că-i simt oasele.

— Sigur că poți. E casa ta, mamă.

Se îndepărtează cu blândețe; zâmbește trist.

— E casa ta. A ta, a lui Mark și a Ellei. Și vreau s-o umpli cu amintiri fericite, înțelegi?

Dau din cap, clipind des.

— Eu și Mark o ducem pe Ella în parc. Să-ți dăm puțin timp să-ți iei rămas-bun.

Nu cred că e ridicolă deloc. O casă e cu mult mai mult decât o simplă locuință, mai mult decât cărămidă și ciment. E motivul pentru care nu pot lua în considerare propunerea lui Mark să vindem. Motivul pentru care nu am vrut să contest extinderea extravagantă a casei lui Robert. Aici trăiesc. Sunt fericită aici. Vreau ca nimic să nu schimbe asta.

În parc, Mark împinge cărucior Ellei, iar eu îmi trec mâna pe după brațul lui.

— Nu te-au sunat de la poliție, nu?

Mă uit la el surprinsă.

— La ce te referi? De ce m-ar suna de la poliție?

Mark râde.

— Stai liniștită. Nu cred că au ajuns *încă* la tine cei de la FBI. Tipul de la DIC a spus c-o să sune azi să ne anunțe dacă au reușit să extragă ceva ADN de pe banda elastică. Nu am primit nimic pe mobil și mă întrebam dacă nu cumva au încercat pe telefonul fix.

— Ah, nu, nimic.

Roțile cărucior lasă urme de noroi pe alee.

— De fapt, m-am gândit la asta și cred… cred că ar trebui să lăsăm totul baltă.

— Să lăsăm totul baltă? întreabă Mark și se oprește brusc, iar eu preiau mânerul căruciorului. Anna, nu putem renunța la asta, e o problemă serioasă.

— În bilet spunea să nu apelăm la poliție. Dacă renunțăm, s-ar putea să înceteze.

— N-ai de unde să știi asta.

Dar știu. Îmi trag mâna de după brațul lui Mark și încep din nou să merg, trăgând căruciorul de lângă el. Aleargă să ne prindă din urmă.

— Te rog, Mark. Vreau doar să uit de toate astea. Să încep noul an într-o cheie pozitivă.

Mark crede cu tărie în noi începuturi. În capitole noi. În a o lua de la zero.

Poate că toți consilierii psihologici sunt la fel.

— Vreau să se noteze că eu consider că nu e ceea ce ar trebui să facem…

— Iar eu vreau să depășesc povestea asta cu ceea ce li s-a întâmplat alor mei. De dragul Ellei.

Mă uit la fetiță și ca să-mi ascund fața, și ca să-mi întăresc punctul de vedere, simțindu-mă totodată vinovată că o folosesc ca pe un element emoțional colateral, pentru a obține ceea ce vreau.

Mark dă din cap.

— O să le spun că renunțăm la anchetă.

— Mulțumesc.

Cel puțin ușurarea mea e sinceră. Mă opresc din nou, de data asta ca să-l sărut.

— Plângi.

Îmi șterg ochii.

— Cred că e puțin cam mult. Crăciunul, Anul Nou, poliția… Mama, gândesc eu, apropiindu-mă cât de mult pot de adevăr. O să-mi fie dor de Angela.

— Ai petrecut mult timp cu Angela când erai mai mică? Nu ai pomenit niciodată despre ea; nu mi-am dat seama că o cunoști atât de bine.

Nodul din gât mi se întărește și-mi tremură bărbia în timp ce mă străduiesc din răsputeri să nu suspin.

— Asta-i problema cu familia, reușesc eu să spun în cele din urmă. Chiar dacă nu i-ai mai întâlnit niciodată, te simți ca și cum ați fost tot timpul împreună.

Mark mă cuprinde cu un braț și ne întoarcem încet la Oak View, unde luminițele strălucitoare de pe verandă marchează noul an și începutul sfârșitului pentru anul acesta teribil, minunat, extraordinar.

Mama e în grădină. Deschid ușa de sticlă și tresare, cu o expresie de panică până când își dă seama că eu sunt. Nu are haina pe ea, iar buzele-i sunt vinete.

— O să îngheți de frig, îi spun, cu un zâmbet îngrijorat la care ea nu-mi răspunde.

— Îmi luam rămas-bun de la trandafiri.

— O să am grijă de ei, îți promit.

— Și ai grijă să nu uiți să faci contestația aceea împotriva…

— Mamă!

Se oprește la jumătatea propoziției. Are umerii căzuți.

— E timpul să plec.

Înăuntru, Mark a desfăcut o sticlă de șampanie.

— Pentru un An Nou timpuriu.

Ciocnim și eu îmi rețin cu greu lacrimile. Mama o ține în brațe pe Ella și seamănă atât de mult una cu cealaltă, că vreau să fixez în amintire acest moment, dar este atât de dureros. Dacă asta înseamnă să pierzi pe cineva treptat, atunci aș prefera o moarte subită de fiecare dată. Să mi se frângă inima brusc, nu să am parte de aceste fisuri pe care le simt acum în piept ca pe niște crăpături care se propagă în suprafața înghețată a unui lac.

Mark ține un discurs. Despre familie și re-conectare; despre Anul Nou și noi începuturi – de data asta făcând cu ochiul către mine. Încerc să surprind privirea mamei, dar ea îl ascultă cu atenție.

— Sper ca anul care vine să ne aducă tuturor sănătate, bogăție și fericire, spune Mark și ridică paharul. Un An Nou fericit, Angela; frumoasei mele Ella; și Annei, care sper că anul acesta va spune da.

Zâmbesc hotărât. O să mă ceară în căsătorie în noaptea asta. Poate chiar la miezul nopții, când mama se va afla într-un tren, Dumnezeu știe către ce destinație, iar eu voi suferi de una singură. El mă va cere, iar eu voi spune da.

Și apoi, miros ceva. O arsură mușcătoare, ca plasticul topit, care-mi umple nările și se oprește în gât.

— E ceva în cuptor?

Mark nu simte din prima, dar curând ajunge și la el mirosul. Se duce încet către ușă și apoi în hol.

— Isuse!

Eu și mama îl urmăm. Pe hol, mirosul e chiar mai puternic, iar sub tavan atârnă o ciupercă de fum negru. Mark pășește pe

covorașul de la ușă – fragmente de hârtie arsă îi zboară de sub picioare.

— O, Dumnezeule! Mark! strig, deși e evident că orice urmă de flacără a fost stinsă, iar fumul se împrăștie deja.

— Nu-i nimic, nu-i nimic.

Mark încearcă să-și păstreze calmul, dar vocea lui e puțin mai ascuțită decât de obicei și încă mai calcă în picioare covorașul de la ușă. Îmi dau seama că ceea ce miros este marginea sa de cauciuc. Orice o fi fost pus prin fanta de scrisori a dispărut; s-ar fi stins probabil și fără intervenția lui Mark. O hârtie aprinsă menită să ne înspăimânte.

Arăt către ușa de la intrare. Îmi curg șiroaie de transpirație pe șira spinării.

Cineva a scris ceva pe partea exterioară a panoului de sticlă din partea de sus a ușii. Văd literele de tipar, distorsionate de grosimea diferită a geamului.

Mark deschide ușa. Literele sunt scrise cu un marker gros, negru.

TE-AM GĂSIT.

Capitolul 51

Murray

Când ajunseră pe autostradă, se întunecase deja. De când plecaseră de la apartament, Murray dăduse telefoane peste telefoane și, când deveni evident că nu avea să poată conduce el prea curând, îi dădu cheile de la mașină lui Sarah.

— Nu am asigurare.

— Ești acoperită de asigurarea mea, spuse Murray și, în mintea lui, speră ca asta să fie adevărat.

— Nici nu-mi mai amintesc când am condus ultima oară.

— E ca mersul pe bicicletă.

Murray închise ochii când ajunseră pe M42 – Sarah smuci volanul în fața unui camion de mare tonaj, într-o cacofonie de claxoane. Se poziționă apoi pe banda din mijloc, mergând cu o viteză constantă de 90 de kilometri la oră, cu încheieturile degetelor albite pe volanul mașinii, ignorând mașinile care-i făceau semne cu farurile să se dea la o parte.

Murray nu reușise să dea de nimeni de la oficiul pentru cadastru din Eastbourne și nici nu avea autoritatea să solicite prezența cuiva acolo. Înainte să găsească pe cineva care putea să facă asta, trebuia să-și pună la punct toate dovezile. Netezi hârtiile pe care le găsise în coșul de gunoi din dormitorul lui Caroline. Erau niște foi scoase la imprimantă după planurile de extindere ale lui Robert Drake, mototolite și pătate, dar totuși lizibile.

Fuseseră multe ocazii de-a lungul carierei de treizeci de ani a lui Murray când instinctul se dovedise a fi cheia într-o anchetă altfel frustrantă. Poate că era puțin depășit în privința noilor reguli și proceduri, dar instinctul lui nu ieșise niciodată la pensie. Drake avea ceva de-a face cu dispariția vecinilor săi, Murray era sigur de

asta.

Murray trecuse peste obiecții, interesat nu atât de obiectul acestora, cât de detaliile contestației. Parcurse apoi documentele care susțineau cauza. Revăzu schițele extinderii și compară amprenta la sol propusă cu cea actuală. Era o extindere serioasă; pe Murray nu-l surprindea numărul mare de contestații.

Se uită pe pagina următoare, citind lista lungă de materiale de construcție, tehnici și metodologia sugerată pentru extindere. N-ar fi putut explica ce anume căuta, dar era sigur că rezolvarea cazului său depindea de Robert Drake.

O găsi îngropată într-un paragraf din josul ultimei pagini.

Murray ridică privirea, surprins parcă de faptul că se afla încă în mașină. În mintea lui fusese în biroul de la DIC, prins în agitația a zeci de alte cazuri de actualitate, frecușurile amicale dintre colegi, departe de politicile de birou.

Nu era timp să cântărească cum se schimbase viața lui. Avea doar timpul necesar să raporteze cazul pe care-l construia de când Anna Johnson intrase în secția de poliție de la Lower Meads.

— Alo?

Vocea detectivului sergent James Kennedy nu era cea a unui om aflat în timpul serviciului.

De fapt, era vocea cuiva care a avut norocul să aibă câteva zile libere după ce a fost de serviciu de Crăciun și care acum stătea comod cu o bere în față, cu soția și copiii lui, pregătindu-se de un Revelion petrecut acasă. Murray avea să schimbe toate astea.

— James, sunt Murray Mackenzie.

O pauză scurtă, înainte de entuziasmul simulat al lui James. Murray și-l imagină aruncându-i priviri soției, dând din cap în semn că nu, nu e nimic important.

— Mai știi că am pomenit despre sinuciderile lui Tom și Caroline Johnson când am trecut pe la tine săptămâna trecută?

Murray nu mai așteptă să afle dacă James își amintea sau nu.

— Se pare că n-a fost vorba despre nicio sinucidere.

Murray simți emoția familiară pe care o încerca când soluția unui caz începea să prindă contur; își auzi vocea luând tonul pe care-l avea în anii tinereții.

— Ce?

Murray reușise să-i atragă atenția.

— Tom și Caroline Johnson nu s-au sinucis. A fost o înscenare.

— De unde…?

Nu mai conta că Leo Griffiths avea să-i frece ridichea din nou lui Murray. Ce-i mai păsa? Oricum avea de gând se demisioneze. Se mai uită o dată la Sarah, cu încheieturile degetelor albite de crisparea cu care strângea volanul, și hotărî că ar fi totuși mai bine să conducă când își vor cumpăra rulota la care se gândea.

— Pe 21 decembrie – aniversarea morții lui Caroline Johnson – fiica celor doi, Anna, a primit o cartolină anonimă care-i sugera că era ceva în neregulă cu sinuciderile părinților ei. De atunci le-am tot investigat, spuse Murray și, întrerupându-l pe James, continuă să vorbească. Ar fi trebuit să predau cazul mai demult, dar am vrut să-ți dau ceva mai concret pe care să lucrezi.

Și nici nu am crezut c-o să-l luați în serios, ar fi vrut el să adauge, dar nu o făcu. Nu spuse nici că acest caz îi dăduse posibilitatea de a-și concentra atenția asupra lui; că le distrăsese atenția, lui și soției sale, de la problemele lor.

— Și acum ai așa ceva?

Murray auzi o ușă închizându-se, sunetele din fundal cu copiii lui James stingându-se încet.

— Apelul telefonic al martorului la 999, cel în care pretindea că-l văzuse pe Tom Johnson sărind de pe stânci, s-a dovedit a fi fals. A fost dat de pe un telefon mobil cumpărat de soții Johnson în ziua în care se presupune că a murit Tom.

— Stai puțin, că-mi iau niște notițe.

Nici urmă de ezitare acum, nicio îndoială în vocea lui James cu

privire la validitatea teoriei lui Murray. Nu invoca ierarhiile, nu insista ca Murray să urmeze procedurile oficiale.

— Nimeni n-a văzut-o pe Caroline sărind. Capelanul a fost un martor credibil pentru că el *într-adevăr* o văzuse pe Caroline pe marginea stâncii, părând că era gata să sară.

Murray își aminti declarația tânărului capelan, angoasa lui datorată faptului că nu reușise s-o salveze pe Caroline Johnson. Când toate acestea se vor fi încheiat, Murray trebuia să-l găsească pe bietul om și să-i spună ceea ce se întâmplase cu adevărat. Să-i ușureze conștiința.

— La oficiul pentru cadastru din Eastbourne este depusă o documentație pentru niște planuri de extindere, continuă Murray.

Dacă James era surprins de această schimbare de subiect, n-o arătă.

— Nu pot să dau de nimeni de la biroul acela. Trebuie să accesăm partea din spate a portalului, cu planurile și adresele IP ale tuturor celor care au depus o contestație la extinderea propusă pentru casa vecină cu a familiei Johnson.

— Ce anume cauți?

— Confirmare. Una dintre acele obiecții trebuie să vină de la o adresă aflată undeva lângă Swadlincote, Derbyshire, de la o femeie care folosește numele Angela Grange.

Murray era sigur de asta. Caroline era la fel de hotărâtă să oprească lucrările de extindere pe cât era și Robert Drake să le înceapă. Dacă nu regretase asta deja, în curând avea s-o facă.

— O să sun.

— Biletul anonim pe care l-a primit Anna era scris cu scopul de a o scoate pe Caroline din ascunzătoarea ei și chiar asta a și făcut. A plecat din Derbyshire pe 21 decembrie. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama unde s-a dus.

— Acasă?

— Bingo. Și dacă nu ajungem acolo curând, cineva va fi rănit.

— De ce va…? James se întrerupse, iar când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai insistent, mai serios, de parcă ar fi știut deja răspunsul la întrebarea sa. Murray, unde este Tom Johnson?

Murray era destul de convins că teoria lui este corectă, dar totuși ezită. La câteva secunde după ce ei doi vor fi încheiat convorbirea, James avea să vorbească din nou la telefon, de data asta solicitând resurse, chemând la serviciu, de acasă, ofițeri de poliție, criminaliști și detectivi, avea să solicite mandate, proceduri pentru echipa care mergea la fața locului – toată mașinăria care se punea în mișcare la un incident major.

Dacă Murray se înșela?

— E și el tot acolo.

Capitolul 52

Anna

Eu și mama ne uităm una la alta, oroarea transformându-ne fețele în două măști identice.

— Știe că ești aici, spun înainte să mă pot opri.

Mark se uită la noi.

— Cine știe? Ce se întâmplă?

Niciuna dintre noi nu răspunde. Mă îndoiesc că vreuna ar ști cum.

— Sun la poliție.

— Nu! strigăm noi la unison.

Arunc o privire afară. O fi acolo? Ne urmărește? Ne vede reacțiile? Închid ușa de la intrare, trăgând lanțul cu degetele care-mi tremură atât de tare, că-l scap de două ori. Câștig în felul acesta timp.

Mark ridică receptorul.

— Te rog, nu face asta!

N-ar fi trebuit să mă duc la secția de poliție când a venit cartolina. Asta doar a înrăutățit lucrurile.

— De ce Dumnezeu să nu? Anna, cineva tocmai a încercat să ne dea foc la casă!

Pentru că mama mea va ajunge la închisoare. Pentru că voi fi arestată pentru că am găsit-o.

— Mai întâi o cărămidă prin geam, acum asta…

Degetele lui Mark zăbovesc deasupra butoanelor telefonului. Se uită la mine, descifrându-mi expresia feței, apoi se uită când la mine, când la mama.

— E ceva ce nu știu, nu-i așa?

Tatăl meu nu e mort. A trimis cartolina aniversară pentru că știa că

nici mama nu a murit, dar când și-a dat seama că m-am dus la poliție, a încercat să mă oprească. A pus un iepure mort pe treptele casei noastre. A aruncat o cărămidă prin geamul de la camera fiicei noastre. E o persoană instabilă și periculoasă și ne urmărește.

— Pentru că… mă uit la mama.

Trebuie să-i spun lui Mark. N-am vrut niciodată să-l amestec în nenorocirea asta, dar nu-l pot minți în continuare – nu e corect. Fac tot posibilul să-i transmit asta mamei, care face un pas în față, cu o mână întinsă, de parcă ar putea să oprească efectiv cuvintele să-mi iasă din gură.

— Nu am fost complet cinstită cu tine în legătură cu motivul pentru care mă aflu la Eastbourne, spune ea repede, până să apuc eu să formulez explicația pe care i-o datorez de mult lui Mark.

Mama se uită la mine. *Te rog.*

E prea mult. S-o ajut pe mama să-și facă bagajul; să mă pregătesc s-o pierd pentru a doua oară; Murray Mackenzie care aproape că m-a acuzat de complicitate.

Și acum asta.

Mă simt de parcă terminațiile mele nervoase sunt undeva în afara corpului, fiecare revelație fiind ca o serie de șocuri electrice.

— Atunci mai bine-mi explici. Acum.

Mark mută receptorul dintr-o mână în cealaltă și înapoi, la un telefon distanță de poliție. Răceala din ochii lui mă face să mă cutremur, chiar dacă știu că e vorba doar de rezultatul îngrijorării. O iau pe Ella de la mama, ca să mă asigur că e iar în brațele mele, ca să simt căldura unui alt trup lipit de al meu.

Mama se uită la mine. Dă din cap aproape imperceptibil. *Nu o face.*

Nu zic nimic.

— Fug, spune mama. Anul trecut căsnicia mea s-a destrămat și de atunci mă ascund de soțul meu.

Stau cu ochii pe Mark. Nu e niciun semn că n-ar crede-o pe

mama și, la urma urmelor, de ce n-ar face-o? Este adevărul.

— Chiar înainte de Crăciun, a aflat unde stau. N-am știut unde să mă duc. M-am gândit că dacă mă dau la fund o vreme…

— Ar fi trebuit să ne spui, Angela.

Cuvintele sună ca o mustrare, dar tonul lui Mark este blând. Mare parte dintre pacienții lui provin din – sau încă se mai află în – relații abuzive. Poate că unii dintre ei sunt chiar cei care comit abuzul; n-am întrebat niciodată, iar Mark nu mi-a vorbit despre asta.

— Dacă exista cea mai mică posibilitate ca el să te fi urmărit aici – ca tu să ne pui și pe noi în pericol –, ar fi trebuit să ne spui.

— Știu. Îmi pare rău.

— Presupun că el este cel care a aruncat cărămida prin geam.

— Am cumpărat un bilet de tren online. Probabil că mi-a verificat e-mailurile; era singura cale prin care putea să afle încotro mă îndrept. Adresa lui Caroline era singura din Eastbourne printre contactele mele.

Mark se uită la telefonul din mâna lui, apoi din nou la ușă, unde literele se văd scrise invers.

— Trebuie să anunțăm poliția.

— Nu! strigăm și eu, și mama într-un glas.

— Ba da.

— Nu știi cum e el. Cu cine ai de-a face.

Mark se uită la mine.

— L-ai cunoscut?

Dau din cap.

— E… e periculos. Dacă-l raportăm la poliție, nu mai putem sta aici, acum, că știe că suntem în casă. Ar putea face orice.

Tremur încă. O legăn pe Ella dintr-o parte în alta, mai mult ca să elimin din adrenalina care-mi curge prin vene decât ca s-o liniștesc pe ea. Mark dă ture pe hol, lovind cu telefonul în coapsă.

— O să plec, spune mama cu geanta în mână. Pe mine mă vrea.

N-ar fi trebuit să vin aici niciodată – nu e corect să vă implic și pe voi.

Face un pas spre ușă, iar eu o prind de braț.

— Nu poți pleca!

— Aș fi plecat oricum. Știai asta.

Îmi îndepărtează mâna de pe brațul ei și o strânge cu blândețe.

— Acum e altceva. Știe că ești aici. O să-ți facă rău.

— Iar dacă rămân, o să vă facă vouă rău.

Mark sparge tăcerea care se așterne.

— Trebuie să plecați amândouă.

E hotărât, căutând prin sertarul de la comodă după un set de chei, pe care mi le întinde.

— Duceți-vă la apartamentul meu. O să rămân eu aici și-o să sun la poliție.

— Ce apartament? Nu, nu pot să vă implic pe amândoi în povestea asta. Trebuie să plec.

Mama încearcă să deschidă ușa, dar Mark e mai rapid decât ea. Pune o mână pe ușă.

— Ne-ai implicat deja, Angela. Oricât aș empatiza cu situația ta, prioritatea mea este să le țin în siguranță pe Anna și pe fiica mea, ceea ce înseamnă să le trimit cât mai departe de casa asta până când fostul tău soț va fi după gratii.

— Are dreptate, spun și eu. Apartamentul lui Mark din Londra – nimeni nu va ști că suntem acolo.

Ella se sucește în brațele mele, trează și înfometată.

Mama e palidă. Caută un argument, dar nu are niciunul. Este cea mai bună variantă. De îndată ce vom fi în siguranță departe de Eastbourne, Mark poate să sune la poliție și eu o voi convinge pe mama că trebuie să dăm totul la iveală. Nu există altă cale.

— Nu vreau ca Anna și fetița să vină cu mine, spune mama. Nu e sigur.

— Dat fiind faptul că fostul tău soț tocmai a încercat să ne dea foc

la casă, n-aș zice că sunt mai în siguranță aici, spune Mark și-mi dă cheile. Plecați!

— Ascultă-l, spun și-mi pun o mână pe brațul mamei. Ia-ne cu tine.

Nu mă pot gândi decât la cum să plecăm cât mai departe de Eastbourne. De tata. De Murray Mackenzie și de întrebările lui care dau târcoale adevărului.

Mama oftează, ezitând.

— Conduc eu. Tu stai cu Ella – așa nu va trebui să ne oprim pe drum.

Se uită la Mark.

— Să fii atent, da? E periculos.

— Sunați-mă când ajungeți la apartament. Și nu dați drumul nimănui în casă, cu excepția mea. S-a înțeles?

Mama strânge cu putere volanul, cu ochii la drum. Stau în spate, cu Ella prinsă în scaunul ei lângă mine, sugându-mi cu hotărâre degetul mare, în locul sânului pe care și-l dorește. Nu va mai dura mult până când va începe să plângă după lapte. Poate că vom putea trage pe dreapta de îndată ce vom fi în siguranță, departe de Eastbourne.

— Tata nici măcar nu știe de existența apartamentului lui Mark, repet eu, când o văd pe mama uitându-se pentru a suta oară de când am plecat în oglinda retrovizoare. O să fie bine.

— Nu e bine, spune ea aproape plângând. Nimic nu va mai fi bine.

Simt cum și pe mine mă înțeapă ochii. Trebuie să fie puternică. Am nevoie ca ea să rămână puternică, pentru ca *eu* să fiu puternică. Așa a fost întotdeauna.

Îmi amintesc cum cădeam în copilărie, simțind durerea ascuțită în genunchiul meu jupuit.

— Hop-sus! îmi spunea mama, ridicându-mă în picioare.

Mă uitam la fața ei și o vedeam zâmbind și, fără să mă gândesc dacă doare mai mult sau mai puțin, simțeam cum durerea din genunchiul meu julit dispare încet.

— Poliția tot avea să afle la un moment dat, mamă.

Îi văd în oglindă fața cernită.

— Pe tata vor ei să-l prindă. Pe tine te vor trata mai blând – or să-și dea seama că ai fost obligată să faci asta. Cel mai probabil nici n-o să mergi la închisoare; o să primești o sentință cu suspendare…

Nu mă ascultă. Scanează strada, uitându-se după ceva – uitându-se după tata? – și, dintr-odată, apasă cu putere pe frână, iar eu sunt împinsă în față, centura de la mijlocul banchetei din spate nereușind să mă țină locului.

— Dă-te jos.

— Poftim?

Suntem la periferia Eastbourne-ului.

— E o stație de autobuz chiar aici. Sau poți să-l suni pe Mark să vină să te ia.

Ține în continuare piciorul pe ambreiaj și trage frâna de mână. Acum plânge.

— N-ar fi trebuit niciodată să ajungem aici, Anna. N-am vrut să aibă nimeni de suferit. N-am vrut ca tu să fii vreodată implicată în așa ceva.

Nu mă mișc.

— Nu te părăsesc.

— Te rog, Anna, e pentru binele tău.

— Suntem împreună în povestea asta.

Așteaptă zece secunde. Apoi scoate un sunet între strigăt și geamăt, eliberează frâna și pornește mai departe.

— Îmi pare rău.

— Știu că-ți pare rău.

După toți anii aceia în care ea mi-a șters lacrimile și mi-a pus plasturi pe genunchi, acum eu sunt cea puternică. Mama are nevoie

de mine. Mă întreb dacă această metamorfoză a avut loc doar datorită circumstanțelor extraordinare în care ne aflăm sau dacă este transformarea prin care trece o femeie în mod natural când devine din fiică mamă.

Rulăm în tăcere, cu excepția Ellei, care a trecut de la scâncete ocazionale la un plânset continuu și puternic.

— Putem să mai oprim puțin?

— Nu putem, spune mama uitându-se iar și iar în oglinda retrovizoare.

— Doar câteva minute. N-o să se potolească dacă n-o hrănesc.

Ochii mamei trec de la oglindă la drum și înapoi. A văzut ceva.

— Ce e?

— În spatele nostru este un Mitsubishi negru, spune și apasă cu putere pe accelerație, iar impulsul dat de noua viteză mă aruncă în spătarul banchetei.

Ne urmărește.

Capitolul 53

Când îți petreci viața vânzând mașini, știi cum să le conduci. Apeși cu putere pedala. Nouăzeci de kilometri la oră. O sută. O sută zece. O sută douăzeci…

O curbă strânsă. Una, apoi a doua. Am virat amândoi prea larg. Văd privirea îngrozită a celui care vine din sens opus, felul în care-i tresar mâinile când se ferește din calea noastră.

La următoarea curbă, apeși frâna și schimbi vitezele. O treaptă inferioară, următoarea, următoarea. Sucești volanul și apoi accelerezi până când simți că partea din spate a mașinii merge mai repede decât cea din față.

Distanța dintre noi se reduce.

Îmi bate inima atât de repede, că pot să-mi aud pulsul peste răgetul motorului și mă aplec în față, ca și cum mișcarea asta ar schimba cu ceva lucrurile.

De-a șoarecele și pisica.

Cine o să câștige?

Să conduci cu viteză înseamnă să gândești repede. Să reacționezi rapid. Nu sunt tocmai abilitățile unui alcoolic – nici măcar ale unuia funcțional – și este doar unul dintre motivele pentru care mă bucur că m-am lăsat de băut.

În cele din urmă, a fost ușor. Fără întâlniri Alcoolici Anonimi, fără terapie, fără intervenții din partea prietenilor binevoitori.

Doar tu.

Privirea din ochii tăi când ai căzut la podea în seara aceea. La momentul respectiv n-a însemnat nimic; era doar o altă ceartă; un alt pumn, un alt șut. Abia după aceea, când mi-am amintit figura ta – am văzut dezamăgirea, durerea, *teama* –, abia atunci am înțeles ce mă determina băutura să-ți fac.

Nu. Ce-ți făcusem deja.

Îmi pare rău. Nu e destul și e prea târziu, dar îmi pare rău.

Am încetinit. Trebuie să mă concentrez. Apuc mai bine volanul; apăs din nou accelerația.

Cum am ajuns la asta?

Vreau să dau timpul înapoi; să șterg greșelile. Am dat-o-n bară. Mi-am petrecut întreaga noastră căsnicie gândindu-mă la mine, iar acum uite unde-am ajuns.

Ce fac?

Nu mă pot opri. Sunt băgat prea adânc în povestea asta.

Arma.

E și ea acolo – pe bancheta din spate. Făcându-se mică, încercând să rămână ascunsă. Arunc o privire în timp ce ea se uită prin lunetă. Încercând să vadă ceva fără să fie văzută.

Fără să reușească.

N-am vrut niciodată să-i fac rău.

E prea târziu.

Capitolul 54

Anna

Mă răsucesc pe locul în care stau. În spatele nostru este un Mitsubishi Shogun nou-nouț, la vreo sută de metri distanță, dar apropiindu-se. Geamurile sunt fumurii – nu pot să văd cine conduce.

— El e? Tata?

N-am văzut-o niciodată pe mama în halul ăsta. Tremurând, abia reușind să-și controleze frica.

— Ar fi trebuit să cobori. Am încercat să te conving să cobori.

Se uită din nou în oglindă, apoi trage de volan spre dreapta ca să ocolească o rămășiță a unui limitator de viteză. Mi se strânge stomacul.

— Fii atentă la drum.

— Rămâi aplecată – e posibil să nu te fi văzut. Nu vreau să știe că ești cu mine.

Reacționez automat la instrucțiunile mamei, așa cum am făcut dintotdeauna, desfăcându-mi centura, trăgându-mi picioarele într-o parte și aplecându-mă peste scaunul de mașină al Ellei. Mama trage brusc spre stânga și mă țin de portiera mașinii, alunecând deasupra scaunului Ellei. Fetița lasă să-i scape un țipăt de panică, iar eu încerc s-o liniștesc, dar am senzația c-o să-mi explodeze inima, iar încercările mele de a o face să tacă sunt chiar mai isterice decât plânsetele ei. Spatele genunchilor sunt ude de sudoare, iar palmele îmi sunt umede și lipicioase.

— Tot ne urmărește!

Treptat, iluzia de control a mamei mele se evaporă, destrămându-se cât să lase să se vadă aceeași panică oarbă pe care o simt crescând și în mine.

— Și se apropie!

Plânsetele Ellei se întețesc, fiecare țipăt căpătând mai mult volum și ascuțime pe măsură ce preia din isteria bunicii ei. Mă țin cu o mână de mânerul interior al portierei, iar cu cealaltă de scaunul șoferului. În semicercul brațelor mele se află Ella, urlând la câțiva centimetri de urechile mele. Sunetul îmi ajunge la timpanul urechii stângi și se îndepărtează cu un țârâit care nu-mi lasă răgaz nici măcar atunci când cea mică trage aer în piept pentru o nouă repriză de plâns. Îmi scot telefonul din buzunar; îl deschid. Nu mai rămâne nimic altceva de făcut decât să sun la poliție.

— Mergi mai repede!

Altă manevră spre stânga, urmată rapid de o curbă la dreapta, care-mi slăbește strânsoarea în jurul scaunului Ellei și mă aruncă într-o pocnitură dureroasă pe podeaua din partea opusă a mașinii. Telefonul îmi zboară sub scaunul pasagerului din față, unde nu-l pot ajunge. Mama apasă accelerația la maximum, iar eu mă târâi înapoi să cuprind cu brațele scaunul Ellei. Ridic capul, fără să vreau să-l văd pe tatăl meu, dar incapabilă să mă pot opri și să nu mă uit.

Mama țipă la mine.

— Stai jos!

Ella nu mai plânge, redusă la tăcere, apoi inspiră și începe din nou să urle.

În oglinda retrovizoare văd cum mamei îi șiroiesc lacrimi pe față. Și, la fel ca un copil care plânge doar când își vede mama prăbușindu-se, cedez și eu. Asta e. O să murim. Mă întreb dacă tata va intra cu mașina în noi sau ne va forța să ieșim de pe carosabil. Dacă vrea să ne omoare sau să ne țină în viață. Mă pregătesc pentru impact.

— Anna, spune mama pe un ton imperios; în geanta mea… când am știut că am fost descoperită, am fost atât de speriată încât…

O altă curbă strânsă. Frâne care scârțâie.

— N-am avut niciodată de gând s-o folosesc – era un fel de

asigurare. În caz că… spune și se întrerupe. În caz că mă găsea.

Încă pe jumătate întinsă pe bancheta din spate, cu picioarele îndoite între scaunul șoferului și portieră, deschid geanta de la picioarele mele, caut printre hainele pe care am văzut-o împachetându-le cu doar o oră și ceva în urmă. Pare să fi trecut o viață întreagă de-atunci.

Îmi trag mâna.

Mama are un pistol.

Trage de volan ca și cum s-ar da în mașinuțe la bâlci. Dau cu capul de portiera mașinii. Ella țipă. Înghit, simțind gust de vomă în gât.

— Un pistol?

Nu pun mâna pe el.

— L-am luat de la bărbatul de la care am închiriat apartamentul.

Efortul de a menține mașina pe șosea o face să spună cuvintele de parcă pune punct după fiecare dintre ele.

— E încărcat. Ia-l. Apără-te. Apăr-o pe Ella.

Frânele scârțâie în clipa în care ia prea repede o curbă. Mașina se dezechilibrează – derapează la stânga, apoi la dreapta – înainte ca mama să preia iar controlul. Închid ochii. Aud schimbătorul de viteze, pedalele, motorul.

O curbă strânsă la stânga. Am creștetul capului presat de geamul portierei, iar mânerul scaunului Ellei îmi apasă pieptul.

Mașina alunecă cu mișcări sacadate până la oprire.

Și apoi se lasă liniștea.

O aud pe mama respirând, tensionată și răvășită. Îmi mut fața până când buzele mele le ating pe cele ale fetiței și jur în tăcere că mai degrabă mor decât să las să i se întâmple ceva rău.

O să mor.

Oare aș folosi arma? Mă întind încet spre ea. Îi simt greutatea în mână, dar nu o ridic.

Apără-te. Apăr-o pe Ella.

L-aș omorî pe tata ca să-mi salvez fiica? Să mă salvez pe mine?

Aș face-o.

Închid ochii, așteptând să aud cum se deschide o portieră. Să aud vocea tatălui meu.

Așteptăm.

— Am scăpat de el.

Aud cuvintele mamei, dar nu le pot înțelege. Am trupul încă rigid, iar terminațiile nervoase încă îmi zvâcnesc.

— La ultima curbă, spune mama cu răsuflarea tăiată. Am cotit înainte ca el să ia curba. Nu ne-a văzut, spune și izbucnește în lacrimi. Nu ne-a văzut când am luat-o pe alt drum.

Mă ridic încet și mă uit în jur. Suntem pe un drum de țară, la vreo jumătate de kilometru depărtare de o deschidere în gardurile verzi care indică unde este drumul. Nu sunt alte mașini.

Desfac chingile de la scaunul Ellei și o trag lângă mine, sărutându-i creștetul capului și ținând-o atât de strâns, că se zbate să se elibereze. Îmi ridic tricoul și-mi desfac sutienul, iar ea se hrănește însetată. Ne liniștim una lângă cealaltă și-mi dau seama că și trupul meu își dorea asta la fel de mult ca al ei.

— Un pistol? întreb și nu mi se pare real ce se întâmplă. Un nenorocit de pistol?

Ridic geanta și o pun pe scaunul din față, lângă ea. Era la mai puțin de jumătate de metru de căpșorul Ellei. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi declanșat: dacă aș fi ridicat geanta în vreun fel greșit, dacă aș fi călcat pe ea…

Mama nu spune nimic. Încă ține volanul cu ambele mâini. Dacă are vreun fel de cădere nervoasă, atunci trebuie să treacă pe scaunul pasagerului. Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să ne abandonăm planul și să mergem direct la o secție de poliție. Orice am face, trebuie să plecăm de-aici cât mai curând; suntem în bătaia puștii aici, în câmp deschis. Tata o să-și dea seama că am ieșit de pe drum; o să ne ajungă din urmă.

— Ți-am spus, era o măsură de precauție. Nici măcar nu știu cum funcționează drăcia aia.

O îndepărtez cu blândețe pe Ella de la sân și caut pe sub scaun după telefon. Am un mesaj de la Mark.

Încă niciun semn de la fostul. Am anunțat pe toată lumea că nu se mai ține petrecerea. Poliția e pe drum. Au nevoie de data nașterii Angelei și de adresa ei. Sună-mă!

Evit să-i dau informațiile cerute.

Un Shogun negru ne-a urmărit, dar am reușit să scăpăm de el. Sunăm când ajungem la apartament. Te iubesc x

Un oftat adânc alungă lacrimile.

— Să mergem. Ar trebui să rămânem pe drumuri lăturalnice până când ieșim din nou pe autostradă.

O prind din nou pe Ella în scaunul ei și-mi pun și eu centura. Pornim – de data asta mai atente, dar nu și mai puțin grăbite – pe drumuri secundare aflate la mică distanță de A23. Serpentinele – și frecvența cu care mă tot întorc să mă uit în urmă – îmi provoacă greață, iar călătoria pare să nu se mai sfârșească.

Nu vorbim. Încerc, de două ori, dar mama nu este în stare să facă planuri. Am nevoie ca ea să ne ducă la apartamentul lui Mark tefere și nevătămate.

De îndată ce ajungem pe M23, mă simt mai bine. Autostrada e aglomerată; suntem una dintre miile de mașini pe drumul spre Londra. Șansele ca tatăl meu să ne găsească aici sunt foarte mici, iar dacă așa ar fi, ce-ar putea să facă în fața atâtor martori? Atâtor camere de supraveghere? Surprind privirea mamei și îi zâmbesc timid. Nu-mi răspunde la fel și simt cum mă cuprinde anxietatea. Mă uit de jur împrejur după un Shogun.

Intrăm pe M25. Mă uit la mașinile de lângă a noastră. Majoritatea sunt pline cu familii care se întorc acasă după Crăciun sau care se duc la prieteni de Anul Nou, cu banchetele pline de cadouri și pilote suplimentare. Un cuplu într-o mașină Astra veche cântă cu entuziasm și-mi imaginez un CD cu hituri clasice în sistemul audio al mașinii.

Îmi sună telefonul; pe ecran, un număr care nu-mi este cunoscut.

— Domnișoara Johnson?

Murray Mackenzie. Mă dojenesc singură pentru că am răspuns; mă gândesc dacă n-aș putea să închid și să dau vina pe o conexiune proastă.

— Trebuie să-ți spun ceva. Ceva… neașteptat. E cineva cu tine?

Mă uit la mama.

— Da. Sunt în mașină. O… prietenă e la volan, e în regulă.

În oglinda retrovizoare, mama mă întreabă din ochi cine e, iar eu dau din cap să-i dau de înțeles că nu e nimic important. Trece pe banda de viteză, accelerând acum că suntem din nou atât de aproape de a ne afla în siguranță.

Murray Mackenzie pare că se chinuie să-și găsească cuvintele potrivite. Începe mai multe propoziții, din care niciuna nu are vreo noimă.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? îl întreb, în cele din urmă.

Mama mă privește în oglindă, cu ochii când la mine, când la drum. Neliniștită din cauza mea.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta la telefon, spune Murray, dar am vrut să afli cât mai curând. Poliția este chiar acum la tine acasă. Mă tem că au găsit un cadavru.

Îmi pun o mână la gură să-mi înăbuș un țipăt. *Mark.*

N-ar fi trebuit să plecăm deloc. N-ar fi trebuit să-l lăsăm niciodată să dea ochii cu tatăl meu.

Murray Mackenzie continuă să vorbească. Zice ceva de amprente și degradare și ADN și de o posibilă încercare de identificare și…

Îl întrerup, incapabilă să înțeleg ceea ce cred că aud.

— Îmi pare rău, ce-ați spus?

— Nu putem fi siguri, dar primele cercetări sugerează că trupul aparține tatălui tău. Îmi pare rău.

Ușurarea pe care am simțit-o gândindu-mă că suntem în siguranță este înlocuită imediat de ideea că singura persoană pe care am lăsat-o la Oak View este Mark.

O *să aștept aici și-o să sun la poliție.*

Dacă tata a apărut înainte să ajungă poliția? Mark e puternic; poate să-și poarte singur de grijă… Oare l-a atacat pe tata? S-a apărat?

— Cum a murit?

Încerc să-mi dau seama cât a trecut de când era Shogun-ul în spatele nostru. De ce s-ar fi întors tata la Oak View, știind că noi nu eram acolo? Chiar dacă ar fi întors imediat, cum ar fi putut ajunge înapoi atât de repede? În oglinda retrovizoare, o văd pe mama încruntându-se. Auzind pe jumătate conversația, mai confuză decât mine.

— Va trebui să așteptăm rezultatele autopsiei ca să fim siguri, dar mă tem că sunt puține îndoieli asupra faptului că a fost omorât. Îmi pare rău.

Simt cum mă iau căldurile și mi se face din nou greață. Mark l-a omorât pe tata?

Legitimă apărare. Ar trebui să fie vorba de legitimă apărare. Nu poate să meargă la închisoare pentru așa ceva, nu?

Ceva nu-mi dă pace, ca un copil care mă trage de mână să-mi arate ceva, să mă facă să văd… mă întreb dacă mama ascultă asta; în ciuda a ceea ce crede, ar trebui să simtă o urmă de regret la auzul morții bărbatului pe care se presupune că l-a iubit cândva. Dar în oglinda retrovizoare, privirea ei este rece. Orice ar fi fost între părinții mei a murit cu mult timp în urmă.

Murray continuă să vorbească, eu mă gândesc, iar mama se uită

la mine în oglindă și ceva din privirea ei mi se pare…

— …în fosa septică de cel puțin douăsprezece luni, probabil mai mult, spune Murray.

În fosa septică.

N-are nimic de-a face cu Mark.

Mă gândesc la gaura îngustă, ca de puț, din grădina din Oark View; la dafinul din ghiveci. Mă gândesc la insistența mamei de a-l muta; la obsesia ei în legătură cu planurile de extindere ale lui Robert Drake.

Știa. Știa că el era acolo.

Simt cum mă strânge pieptul. Fiecare gură de aer pare mai mică decât precedenta. Am ochii fixați în cei ai mamei mele și, deși telefonul este la urechea mea, nu mai pot auzi ce-mi spune Murray. Nu pot să vorbesc. Pentru că-mi dau seama că există un singur motiv pentru care ea ar ști de ce se află tata în fosa septică.

Pentru că ea l-a pus acolo.

Partea a treia

Capitolul 55

Anna

Ochii mamei se mută când la mine, când la autostradă. Eu rămân înțepenită, cu telefonul lipit de ureche. Murray Mackenzie vorbește în continuare, dar eu nu mai procesez nimic din ce spune. Mama se mută din nou pe banda de mare viteză și depășim același cuplu din Astra veche. La fel de fericiți, tot cântând.

— Domnișoara Johnson? Anna?

Sunt prea speriată să răspund. Mă întreb dacă există vreo șansă ca mama să nu fi auzit ce mi-a spus Murray – să nu fi ghicit din expresia mea ceea ce tocmai am aflat –, dar privirea din ochii ei îmi spune că totul s-a terminat.

— Dă-mi telefonul.

Îi tremură vocea.

Nu fac nimic. O voce interioară îmi urlă: spune-i. *Spune-i că ești pe M25 într-un Volkswagen Polo. Sunt camere de supraveghere, patrule de autostradă, ofițeri de intervenție. Vor ajunge la tine.*

Dar mama merge și mai repede. Trece de pe o bandă pe alta iute și fără să semnalizeze, mașina din spate apăsând cu putere pe claxon. Traficul, care mai devreme mi s-a părut reconfortant, mi se pare acum înspăimântător; fiecare mașină este o posibilă țintă pentru o coliziune. Scaunul de mașină al Ellei, cândva foarte robust, mi se pare acum șubred, nesigur. Trec centura de siguranță pe după el; o fixez mai bine pe-a mea. Murray nu mai zice nimic. Fie am pierdut legătura, fie a închis; a presupus că i-am închis din nou telefonul în nas.

— Cine era persoana din Mitsubishi?

Nimic.

— Cine era cel care ne urmărea? țip eu, dar ea îmi ignoră

întrebarea în timp ce trage aer în piept.

— Anna, dă-mi telefonul.

E la fel de îngrozită ca mine. Are încheieturile mâinilor albe de spaimă, nu de mânie; vocea îi tremură de panică, nu de furie. Acest fapt ar trebui să mă facă să mă simt mai în siguranță – mai puternică –, dar nu se întâmplă așa.

Pentru că ea e pe locul șoferului.

Îi dau telefonul.

Capitolul 56

A fost un accident. Asta trebuie să înțelegi. N-am vrut să se întâmple așa ceva niciodată.

Nu te uram. Nu te iubeam, dar nici nu te uram și cred că nici tu nu mă urai pe mine. Cred că eram tineri și eu eram însărcinată și am făcut ceea ce părinții noștri se așteptau să facem, apoi ne-am trezit agățați unul de celălalt, așa cum li se întâmplă multor oameni prinși în relații.

Mi-a luat ceva să înțeleg asta.

Aproape toată căsnicia noastră fie am băut, fie mi-am revenit după beție sau m-am gândit să beau. Rareori suficient de mult pentru a fi beată de-a binelea; rareori suficient de puțin ca să fiu complet trează. În mod repetat, atâția ani la rând, încât cineva care nu m-a văzut niciodată trează să nu-și poată da seama că de fapt nu eram.

Te-am învinovățit că mi-ai răpit libertatea, fără să înțeleg vreodată că ceea ce aveam în Londra nu era deloc libertate. Era tot o cușcă, în felul ei, la fel cum era și căsnicia: un ciclu nesfârșit de slujbe, băute, ieșiri în club, căutarea unei aventuri de-o noapte, dispărând la orele mici ale dimineții.

Credeam că m-ai prins în capcană. Nu mi-am dat niciodată seama că de fapt tu mă salvai.

M-am împotrivit. Și am continuat să mă împotrivesc timp de douăzeci și cinci de ani.

În noaptea în care ai murit, eram la jumătatea unei sticle de vin, având deja la bord trei pahare de gin tonic. Cu Anna plecată, nu trebuia să mai ascund nimic – încetasem de mult să mă mai prefac în fața ta.

Nu că aș fi admis vreodată că aveam o problemă. Se spune că acesta este primul pas. Nu l-am făcut – nu atunci. Nu până după

aceea.

— Nu crezi că ai băut destul?

Băuseși și tu un pahar. Altfel n-ai fi îndrăznit niciodată. Eram în bucătărie, Rita – ghemuită în pătuțul ei. Casa părea goală fără Anna și știam că beam mai mult din această cauză. Nu doar pentru că acum puteam, ci pentru că mi se părea ciudat. Dezechilibrat. La fel ca atunci când era la universitate. Atunci, am avut ocazia să întrevăd cum ar fi arătat viața dacă s-ar fi mutat definitiv și nu mi-a plăcut. Căsnicia noastră era construită în jurul fiicei noastre; cine eram noi fără ea? Gândul acesta nu-mi dădea pace.

— De fapt, cred c-o să mai beau unul.

Nici măcar nu-mi mai doream un pahar. Am turnat restul de vin într-un pahar care ar fi trebuit să fie mai mult gol decât plin. Am ținut sticla goală de gât, cu fundul în sus. Necăjindu-te.

— Noroc!

O dâră de vin roșu mi s-a scurs pe mânecă.

Te-ai uitat la mine ca și cum m-ai fi văzut atunci pentru prima oară. Ai clătinat din cap, ca și cum te-aș fi întrebat ceva.

— Nu mai pot face asta, Caroline.

Nu cred că plănuiseși asta. Era genul acela de lucru pe care îl spui pur și simplu. Dar am întrebat ce vrei să zici și asta te-a pus pe gânduri, și am văzut momentul în care ai luat decizia în mintea ta. Confirmarea hotărâtă din cap, fermitatea pe buzele tale. Da, te gândeai tu, asta este ceea ce vreau. Asta urmează să se întâmple.

— Nu mai vreau să fiu căsătorit cu tine.

După cum am spus: declanșatorul meu este alcoolul.

Eram beată prima dată când te-am lovit și eram beată și ultima oară când s-a întâmplat. Nu e o scuză – e un motiv. Schimbă cu ceva lucrurile dacă spun că mi-a părut rău după aceea? Știai că am vorbit serios când am spus ce am spus, că de fiecare dată îmi juram că va fi și ultima? Uneori, scuzele veneau târziu; alteori veneau imediat,

când eliberarea bruscă a furiei adunate mă trezea la realitate ca și cum aș fi dormit.

Când a venit poliția, ai mințit la unison cu mine. Nu aveți ce să vedeți aici. După apelurile la 999, am spus că a fost o greșeală. Un copil care se juca cu telefonul.

De la un punct încolo, ai încetat să-mi mai spui că mă ierți. Ai încetat să mai zici orice; te prefăceai pur și simplu că nimic nu se întâmplase. Când am aruncat după tine cu prespapierul Annei și l-am spart de perete, tu ai adunat bucățile și le-ai lipit la loc. Și ai lăsat-o pe Anna să creadă că tu l-ai spart.

— Te iubește, ai spus tu. Nu pot suporta ideea ca ea să afle adevărul.

Asta ar fi trebuit să mă facă să mă opresc. Dar n-a făcut-o.

Dacă n-aș fi băut în acea ultimă seară, aș fi fost mai degrabă supărată decât furioasă. Aș fi putut chiar să dau din cap, gândindu-mă: da, ai dreptate – nu mai merge. Aș fi putut să-mi dau seama că niciunul dintre noi nu era fericit și că era, poate, cazul să punem punct.

Dar n-am făcut asta.

Înainte chiar ca vorbele să-mi iasă din gură, brațul mi s-a mișcat. Dur. Rapid. Inconștient. Sticla te-a lovit în cap.

Am stat în bucătărie, cu gâtul sticlei încă în mâna mea și cu un covor de cioburi verzi la picioare. Și cu tine. Culcat pe-o parte. O baltă lucioasă de sânge pe gresie, sub capul tău, care s-a lovit în cădere de blatul din granit.

Mort.

Capitolul 57

Murray

Murray apăsă pe butonul *reapelare,* dar telefonul Annei Johnson redirecționă apelul spre mesageria vocală.

— Nu vreau ca fiica să afle ceva înainte să avem o confirmare a identității, îi spusese detectivul sergent Kennedy când îl sunase să-l anunțe pe Murray că avusese dreptate, chiar era un cadavru în fosa septică și indiciile preliminare arătaseră că era vorba despre Tom Johnson.

Murray se gândise ce să facă. Sigur că detectivul avea dreptate. Nu avea cum să fie altcineva decât Tom Johnson în fosa septică, dar până când trupul nu avea să fie scos de-acolo și analizat, informațiile trebuiau păstrate la un nivel minimal.

Dar cu siguranță că Anna Johnson *trebuia* să știe, nu? Ba chiar cât mai curând cu putință. Anna fusese cea care insistase ca poliția să investigheze din nou sinuciderea mamei sale; și tot ea fusese cea abandonată când părinții ei dispăruseră la distanță de câteva luni unul de celălalt. Merita să afle că exista o probabilitate destul de mare ca tatăl ei să fi fost ucis și trupul său ascuns în fosa septică.

În timp ce Murray căuta prin telefon numărul ei, ignoră vocea din minte care-i spunea că suna deopotrivă în interesul lui, nu doar al femeii. Ai continuat să sapi și după ce ea ți-a spus să te oprești, îi zicea vocea aceea. Acum vrei să-i demonstrezi că ai avut dreptate să faci asta.

Doar că Anna îi închisese din nou telefonul. Și acum avea mobilul oprit. Oamenii se comportă ciudat în situații de criză. Dar chiar și așa, Murray avea sentimentul îngrozitor că făcuse ceva greșit atunci când o sunase.

Sarah trase pe aleea pentru mașini. Murray se simțea dezumflat

cumva; nu doar de reacția Annei, ci și de faptul că, dintr-odată, nu mai era cu nimic implicat în ancheta în care investise atât de multă energie. Recunoscu acest sentiment de pe vremea când era un polițist de patrulă în uniformă, când excitarea pe care ți-o dădea faptul că erai trimis la un caz interesant era urmată de dezamăgire atunci când trebuia să-l predai celor de la DIC. Fără să știi vreodată ce declarase suspectul la interogatoriu; uneori nu aflai nici măcar dacă fusese pus sub acuzare sau ce sentință primise. Faptul că vedeai cum altcineva era lăudat pentru reușită, deși tu erai cel care-și rupsese pantalonii într-o încăierare ca la rugby sau care scosese un copil dintr-o epavă în urma unui accident cauzat de consumul de alcool.

— Ar trebui să te duci.

Sarah își sprijinea ușor o mână pe schimbătorul de viteze, acum părând în elementul ei în spatele volanului. Trecuse multă vreme de când Murray nu mai fusese pasager, iar când bateria telefonului îi murise și nu mai putuse suna pe nimeni, își sprijinise capul de tetieră și o urmărise pe soția lui căpătând tot mai multă încredere la condus, kilometru după kilometru. Îi trecu prin cap că eforturile sale de a proteja zona de confort a lui Sarah de-a lungul anilor ar fi fost mai de folos dacă ar fi ajutat-o mai degrabă să iasă din acea stare.

Murray se dădu jos din mașină.

— James e acolo. E cazul lui acum.

— E și cazul tău.

Era? Dacă Murray ar fi intrat și și-ar fi încălțat papucii de casă, ar fi pus ceva de văzut la televizor, lumea poliției ar fi continuat să se învârtă. James avea lucrurile sub control; erau polițiști care o căutau pe Caroline Johnson. Ce-ar fi putut Murray să facă?

Și totuși erau niște indicii nerezolvate care nu-i dădeau pace. Cum reușise Caroline să-l care pe Tom – care în niciun caz nu era un tip mic de statură, după cum confirmaseră actele de la dosar – în

fosa septică? O ajutase cineva? Cine trimisese cartolina aniversară care sugera că, de fapt, Caroline nu sărise în apă?

— Du-te!

Sarah îi puse cheile de la mașină în palmă.

— Dar trebuia să întâmpinăm Anul Nou împreună.

— O să mai fie și alte Revelioane. Du-te!

Murray plecă.

Pe Cleveland Avenue, poliția înconjurase cu bandă de protecție reședința Oak View. Din casa unui vecin se auzea muzică, iar petrecăreții – deja amețiți – stăteau cu băuturile lângă parcul împrejmuit și se uitau cu uimire la tot acel du-te-vino. Murray se aplecă și trecu pe sub banda alb cu albastru.

— Scuzați-mă, îmi puteți spune ce s-a întâmplat? strigă un bărbat din spatele gardului care separa aleea pentru mașini a casei Oak View de proprietatea vecină.

Purta niște pantaloni lejeri, de culoare roșu-stins, și un sacou crem cu un tricou fără guler. Ținea în mână un pahar de șampanie.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— Robert Drake. Locuiesc alături. Ei bine, de fapt, aici.

— Gata să întâmpinați Anul Nou, văd, zise Murray și arătă spre paharul cu șampanie.

— Ar fi trebuit să fie petrecerea Annei și a lui Mark. Dar cumva am… căută termenul potrivit: am moștenit-o.

Râse, mulțumit de sine însuși, apoi se opri și deveni dintr-odată serios.

— Unde sunt? Mark ne-a trimis mesaje tuturor. A spus că el și Anna au fost nevoiți să plece la Londra și că petrecerea se anula. Următorul lucru pe care-l știu e că toată strada e blocată, spuse el, apoi în ochii lui se citi panica. Dumnezeule, n-a omorât-o, nu?

— Nu, din câte știu eu. Acum, dacă vreți să mă scuzați…

Murray se îndepărtă. Deci acela era Robert Drake. De fapt,

Murray ar fi trebuit să-i mulțumească. Dacă n-ar fi fost vorba despre planurile lui de extindere mai mult decât exagerate, poate că trupul lui Tom Johnson n-ar fi fost descoperit niciodată.

Cum trebuie să se fi simțit Caroline când și-a dat seama că planurile de construcție implicau dezgroparea vechii fose? Presupunând că-l omorâse pe Tom în ziua așa-zisei lui sinucideri și că scăpase de cadavru imediat, Tom ar fi trebuit să se afle în fosă cu o lună înainte ca Drake să-și anunțe planurile de extindere. Propria ei obiecție fusese extrem de lungă și, judecând după numărul de plângeri identice provenind din alte părți din oraș – chiar dacă nu de la rezidenții de pe Cleveland Avenue, după cum observase Murray –, Caroline le furnizase scrisori identice celor care obiectau din principiu în astfel de situații și pe care te puteai baza să-și bage nasul.

La momentul la care Drake își mai rafinase cererea și trimisese din nou solicitarea, Caroline dispăruse deja, păcălindu-și familia, poliția și medicul legist că se sinucisese. Ținuse, pentru orice eventualitate, un ochi pe cererea de extindere? Contestația ei – făcută pe numele Angela Grange – fusese înregistrată cu adresa Sycamore, Cleveland Avenue. Nimeni nu observase. Nimeni nu verificase.

De ce-ar fi făcut-o?

Așadar, potrivit lui Robert Drake, și Mark, și Anna erau la Londra. Niciuna dintre mașinile lor nu era pe alee, așa că probabil cuplul călătorise separat. Murray încercă să-și amintească dacă Anna îi împărtășise cumva planurile ei.

Nu – doar că prietena ei conducea. Era un lucru bun că era cineva cu ea, își spuse Murray. Când e să-ți fie date peste cap planurile de Revelion, nimic nu se compară cu descoperirea unui cadavru.

În mijlocul grădinii, acolo unde terasa se intersecta cu iarba, era un cort alb. La intrare stătea detectivul sergent Kennedy; dincolo de el, se vedeau cele două siluete fantomatice ale criminaliștilor.

— El e, spuse James când Murray i se alătură. Inelul sigiliu se potrivește cu descrierea din raportul inițial pentru persoane dispărute.

— Greșeală de începător, spuse Murray ironic.

— Corpul s-a păstrat bine – fosa este uscată, situată sub pământ și are capacul sigilat, a funcționat ca o morgă improvizată – și prezintă o rană zdravănă la cap. A fost lovit în cap, poate? O dispută domestică care s-a sfârșit prost?

— De-a lungul anilor, au fost înregistrate mai multe sesizări care semnalau nereguli la această adresă, spuse Murray. Telefoane la 999 și teama vecinului lor, Robert Drake, că ceva nu este în regulă, după ce a auzit țipete provenind din casa asta.

— A venit poliția?

Murray confirmă, dând din cap.

— Ambii soți Johnson au negat că ar fi avut loc vreo dispută domestică, dar Caroline Johnson a fost descrisă ca fiind „agitată" de către ofițerul care s-a prezentat atunci la apel.

— Crezi că ar fi putut fi vorba despre legitimă apărare? întrebă James.

În cortul de la locul crimei, trapa fusese pusă deja în cutia cu probe, etichetată, iar gura tancului septic abia mai putea fi văzută. Trupul lui Tom Johnson fusese deja scos de-acolo de cei de la unitatea specială și dus la morgă, gata pentru o autopsie care, sperau ei, să dezvăluie cauza exactă a morții.

— Ar putea fi. Sau poate că ea era cea violentă, spuse Murray.

Nu era niciodată bine să faci presupuneri nefondate. Concluziile trase pe baza unor aparențe fuseseră cele care îi permiseseră lui Caroline Johnson să scape nepedepsită în ancheta precedentă.

— Cine o caută?

Se întrebă dacă femeia pornise înapoi spre Derbyshire, fără să știe că Shifty o trădase deja.

— Dar cine n-o caută? Fotografia ei a fost distribuită tuturor și au

fost trimise avertizări cu privire la Caroline Johnson și la Angela Grange, deopotrivă, deși e posibil să folosească și alte nume. Avem înregistrări de pe camerele de supraveghere cu o femeie cu semnalmente care se potrivesc și care a ajuns la gara din Eastbourne pe 21, târziu, iar un șofer de taxi crede că e posibil s-o fi lăsat cu mașina la hostelul Hope în seara aceea, dar nu este sigur de asta.

— Ce-au zis cei de la Hope?

— Ce crezi că ar fi putut spune?

— Să vă duceți la naiba?

Personalul de la Hope era extrem de protector cu rezidenții săi. Ceea ce era grozav când o victimă era cazată acolo; dar nu la fel de grozav când în mijlocul lor se strecura un suspect.

— Cam așa ceva, spuse James și se frecă pe o parte a nasului. Cei din Derbyshire l-au săltat pe omul tău, Shifty, dar, din câte am auzit ultima oară, s-a hotărât să nu comenteze nimic.

Nicio surpriză în privința asta, își spuse Murray, mai ales dată fiind fărâma de informație pe care i-o strecurase proprietăreasa Caz, atunci când el și Sarah plecaseră de la Căruța cu cai.

— Nu doar spațiile de locuit leagă oamenii între ei, să știți.

Murray așteptă.

— Iarbă, cocaină, crack, spuse ea enumerând pe degete de parcă și-ar fi verificat lista de cumpărături. Și arme, deopotrivă. Aveți grijă, drăguților, eu atât vă zic.

— Inspectorul a autorizat controale pe toate șoselele care ies din Eastborne, spuse James, dar deocamdată nu a apărut nimic. Mark Hemmings și-a urmat partenera la Londra – nu răspunde la telefon, așa că presupunem că se află încă la volan. De îndată ce am o adresă, o să trimit acolo o patrulă de la Poliția Metropolitană, să-l ia la întrebări. Să vedem dacă nu cumva Caroline a luat legătura cu ei, să obținem o listă de persoane pe care le-ar fi putut contacta.

Murray nu mai asculta. Cel puțin nu pe James. Asculta în schimb în minte răspunsurile pe care le primise în timpul conversațiilor sale

cu Anna Johnson, Mark Hemmings, Diane Brent-Taylor… Răspundea durerilor din capul pieptului său, înțepăturilor pe care le simțea pe ceafă.

Din câte știau ei, Caroline Johnson ajunsese la Eastbourne pe 21 decembrie, de aniversarea presupusei sale morți și ziua în care Anna Johnson fusese la poliție pretinzând că mama ei fusese ucisă. Insistase ca Murray să redeschidă cazul și, cu toate astea, la mai puțin de o săptămână după, țipase la el să lase totul baltă. Murray pusese schimbarea de atitudine a femeii pe seama emoțiilor oscilante ale unei fiice care încă jelește, dar acum i se părea oribil, periculos de limpede că se înșelase. În cele din urmă, își dădu seama ce-l deranjase, ce i se păruse ciudat când o vizitase pe Anna acasă, ca s-o întrebe despre telefonul ei mobil. Era singură acasă, așa îi spusese. Și, totuși, erau două căni de ceai pe masă.

— Sunt în mașină. O… prietenă e la volan, îi spusese Anna mai devreme.

Ezitarea ei – de ce nu-și dăduse seama de asta mai devreme? Fusese atât de hotărât să fie el cel care-i spunea Annei că fusese descoperit cadavrul tatălui ei, atât de dornic să demonstreze că încă mai era un detectiv capabil.

— Ne trebuie adresa aia din Putney, spuse Murray. Repede!

Capitolul 58

Anna

Mă gândesc la toate filmele de acțiune pe care le-am văzut, în care cineva este ținut într-o mașină în ciuda voinței sale.

Eu nu sunt legată și nici n-am vreun căluș în gură. Nu sângerez și nu sunt pe jumătate inconștientă. În filme, ostaticii se târâie până în spate și deschid portbagajul; sparg stopurile și fac semne, cerând ajutor. Trimit semnale să atragă atenția; transmit mesaje în codul Morse, cu lanterna telefonului mobil.

Eu nu sunt într-un film.

Stau supusă în spatele mamei mele, în timp ce ieșim de pe autostradă și ne îndreptăm spre străzile din sud-vestul Londrei. Încetinim la un rând de semafoare și îmi trece prin cap să bat în geamuri. Să țip. Într-un Fiat 500 aflat pe banda din dreapta noastră se află o femeie. De vârstă mijlocie. Pare o femeie rațională. Dacă sună la poliție și ne urmărește până când ajung ei la noi…

Dar dacă n-o face? Dacă nu mă observă sau crede că strigătele mele sunt o tâmpenie sau dacă nu vrea să fie implicată? Dacă nu funcționează, o înfurii pe mama degeaba.

Și chiar acum este cu nervii întinși la maximum. Mă gândesc la copilăria mea, când reușeam să descifrez semnele și știam când pot întrerupe discuția, ca să cer voie să mă joc afară sau să mai cer niște bani de buzunar, să primesc permisiunea de a sta până târziu în oraș, ca să merg la vreun concert în Brighton. Abordam subiectul domol, vedeam vena care-i zvâcnea pe tâmplă și știam că trebuie să las lucrurile pentru mai târziu, când stresul zilei avea să dispară și mama se relaxa cu un pahar de vin.

Chiar dacă știu că încuietorile de siguranță pentru copii sunt activate, tot îmi mișc ușor mâna spre interiorul portierei și apăs butonul de deschidere a geamului. Se aude un clic înfundat în timp

ce mecanismul înregistrează acțiunea și o blochează. În oglinda retrovizoare, o văd pe mama ridicând ochii.

— Lasă-ne să coborâm, încerc eu din nou. Poți să iei mașina asta, iar eu și Ella ne ducem acasă…

— E prea târziu pentru asta, spune ea cu o voce ascuțită, panicată. Au găsit cadavrul lui Tom.

Mă trece un fior când mă gândesc la corpul tatălui meu în fosa septică.

— De ce? încerc eu să întreb. De ce-ai făcut-o?

— A fost un accident!

În scaunul ei de mașină, Ella se trezește speriată și se uită la mine fără să clipească.

— Eram… eram foarte furioasă. L-am lovit. A alunecat. Eu… se oprește și se strâmbă de parcă ar încerca să respingă imaginea care i se conturează în minte. A fost un accident.

— Ai chemat salvarea? Poliția?

Liniște.

— De ce te-ai întors? Ai scăpat. Toată lumea a crezut că tata s-a sinucis. Și tu la fel.

Își mușcă buza. Se uită în oglinzi și trece pe banda din dreapta, gata să cotească.

— Planurile de extindere ale lui Robert. Le tot face de luni de zile, dar n-am știut că presupuneau să dezgroape vechea canalizare, altfel noi n-am fi… se oprește brusc.

— Noi? întreb și simt cum teama îmi strânge măruntaiele.

— Am încercat să le contest din nou. I-a fost refuzată extinderea, dar apoi s-a dus să depună un apel. Am depus o nouă contestație, dar trebuia să văd… trebuia să văd…

— Ce trebuia să vezi?

Răspunsul este ca o șoaptă.

— Dacă a mai rămas ceva din cadavru.

Simt cum fierea mi se ridică până-n gât.

— Ai spus *noi.*

Îmi vine în minte mașina Mitsubishi. Frica mamei mele era reală.

— Cine ne-a urmărit? De cine te temi atât de tare?

Nu răspunde.

Sistemul de navigație ne direcționează la stânga. Aproape c-am ajuns.

Încep să intru în panică. Odată ce vom ajunge în apartament, nu mai am cale de scăpare.

Pe furiș, desfac centurile Ellei, ca s-o pot înhăța în clipa în care mama oprește mașina. Mă gândesc la mașina lui Mark, oprită în parcarea subterană de sub apartamentul din Putney. Ușa electrică se deschide cu un cod și apoi se închide automat, coborând încet cu un scârțâit care obișnuia să mă scoată din minți când veneam să-l vizitez pe Mark aici. Spațiul pentru apartamentul său este pe partea opusă a parcării. Cât de repede se închide ușa? Mă gândesc în urmă, amintindu-mi felul în care lumina naturală se îngustează pe măsură ce noi ne îndreptăm de la mașină la lift, dispărând cu totul când ușa ajunge la pământ. O să am destul timp. Va trebui să mă mișc repede, dar o să am destul timp.

Sângele îmi zvâcnește atât de tare în cap, că am impresia că se aude. Îmi trec un braț pe sub Ella. Nu îndrăznesc s-o ridic prea repede, nu îndrăznesc să-i dau mamei niciun motiv să creadă că vreau să fug. Va veni după noi, desigur, dar chiar și așa, fără să mai fiu în formă și cu un copil în brațe, tot pot să alerg mai repede ca ea. Pot să reușesc. Trebuie să fiu în stare să reușesc.

Mama ezită, nesigură în privința destinației către care o duce sistemul de navigație. Pot să văd intrarea de la parcarea subterană, dar nu spun nimic. Nu vreau să știe că am mai fost aici și că-mi sunt familiare locurile. Am nevoie de orice avantaj de care mă pot folosi.

Mașina se târâie înainte, mama trăgând cu ochiul la fiecare intrare, până când o vede pe cea bună. Îi trebuie trei încercări ca să introducă codul pe care Mark i l-a dat pe o bucățică de hârtie, cu

degetele care-i tremură atât de tare, încât îi alunecă de pe taste.

Încetișor, ușa metalică se ridică. Mai încet decât îmi aminteam și mă bucur, pentru că înseamnă că va coborî tot în același ritm. Îmi imaginez distanța dintre locul de parcare și ieșire, pregătindu-mă mental pentru sprint, închipuindu-mi-o pe Ella în brațele mele.

Parcarea este întunecată, luminată doar din loc în loc de lămpi fluorescente în absența luminii naturale. Ușa tip rulou hârâie în timp ce se deschide.

Trecem de intrare și coborâm rampa înainte să aud sunetul scos de ușa garajului, care lovește partea de sus a mecanismului. Pauză, apoi hârâitul se aude din nou. Ușa se închide.

Nu mă pot abține.

— Cred că locul de parcare e chiar aici.

Mama manevrează mașina pe următorul rând, de-a lungul locurilor de parcare. Încep s-o ridic pe Ella din scaunul ei. Ea se împotrivește, scâncind și o implor fără cuvinte să nu se mai opună. Mama ezită, gândindu-se dacă să dea înapoi, apoi se răzgândește și bagă mașina în spațiul de parcare gol.

O am pe Ella în brațe. Mama a coborât din mașină. Haide, haide! Mă uit în spate și văd spațiul liber de formă rectangulară îngustându-se pe măsură ce ușa coboară.

Pune mâna pe mânerul portierei.

Haide!

Trebuie să fie vreo douăzeci de metri între mașină și ieșire.

Zece secunde până când ușa ajunge la podea. E posibil. Trebuie să fie posibil.

Îmi deschide portiera.

Nu stau pe gânduri. Împing cu putere. Ușa se lovește de mama și o culcă la pământ. Ies din mașină cu Ella în brațe și o iau la fugă.

Capitolul 59

Le-aș fi dat drumul. Annei și Ellei.

Când am oprit mașina și i-am spus Annei să coboare, chiar am vorbit serios. Nu doar pentru că aș fi putut să plec – să dispar undeva prea departe ca să mai pot fi găsită –, dar și pentru că nu am vrut nicio clipă ca vreuna dintre ele să pățească ceva.

Acum este prea târziu. Va trebui să le țin cu mine. Ca pe o asigurare. Garanție.

Dacă aș fi scăpat de cadavru de una singură, așa ceva nu s-ar fi întâmplat. Dar n-am putut.

Am îngenuncheat la podea, iar sângele tău mi s-a impregnat în blugi. Căutam să-ți iau pulsul – să văd dacă pieptul ți se mișcă în sus și-n jos –, chiar dacă bula de sânge dintre buzele tale îmi spunea tot ce trebuia să știu. Nu exista cale de întoarcere. Pentru niciunul dintre noi.

N-aș fi putut să-ți spun dacă plângeam pentru tine sau pentru mine. Poate c-o făceam de mila amândurora. Tot ce știu este că m-am trezit rapid. Mi-am trecut brațele de ambele părți ale trupului tău, am încercat să te pun în șezut, dar mâinile îmi alunecau din cauza sângelui, iar tu te-ai scurs din strânsoarea mea și te-ai mai lovit încă o dată de gresie.

Am țipat. Te-am întors și am văzut țesutul din crăpătura din craniul tău. Am vomitat. Și apoi încă o dată.

Și atunci, când am rămas așezată acolo, acoperită cu sângele tău, plângând la gândul a ceea ce aveau să-mi facă, s-a deschis ușa.

Capitolul 60

Anna

Faptul că o țin în brațe pe Ella mă dezechilibrează. Mă înclin într-o parte și-n alta când alerg, ca un bețiv care fuge după ultimul autobuz. În spatele meu, mama geme în timp ce se ridică. S-a lovit.

Îi aud încălțările – pantofi cu talpă joasă, confortabili, care să se potrivească cu persoana demodată pe care o întruchipează ca Angela – lovindu-se de asfalt în timp ce aleargă.

Parcarea este presărată cu stâlpi cenușii din ciment. Lumini fluorescente clipesc de sub măștile murdare din plastic, aruncând umbre îngemănate ale fiecărui stâlp pe spațiul dintre ei. Mă dezorientează. Mă concentrez pe pătratul sinonim cu libertatea din fața mea; pătratul care – chiar în timp ce mă uit la el – își schimbă dimensiunile, de parcă cineva a întors invers forma rectangulară a ușii deschise.

Locurile de parcare sunt separate de niște ziduri scunde, peste care mă gândeam că pot să sar. Sunt mai înalte decât îmi aminteam – și mai late –, așa că trec peste primul, julindu-mi genunchiul prin ruptura blugilor și aproape scăpând-o pe Ella. O strâng și mai tare la piept, iar ea deschide gurița și dă drumul unui țipăt ca de sirenă anti-aeriană, care se lovește de zidurile parcării și ricoșează înapoi la mine de zece ori mai puternic.

Mă uit peste umăr, dar n-o pot vedea pe mama. Absența ei mă face să-mi ajustez ritmul. O fi renunțat? Dar aud un zgomot și mă uit în stânga. S-a furișat printr-o parte. Nu are nicio logică, până când îmi dau seama că pe acolo nu sunt ziduri despărțitoare, nici stâlpi de ocolit. Drumul ei este mai lung decât al meu, dar lipsit de obstacole. O să mă prindă din urmă înainte să ajung la ușă. Doar dacă nu…

Alerg mai repede. Sunt două ziduri între mine și ușă și nu am timp să le escaladez. O trec pe Ella sub un braț, ceea ce face ca urletele ei să devină și mai puternice, dar îmi eliberează pieptul și mă pot apleca să alerg. Primul zid îmi apare în față. Când am sărit ultima oară peste ceva? Cu zece ani în urmă?

Trei pași.

Doi.

Ridic piciorul drept, întinzându-l înainte în timp ce împing cu stângul, trăgându-l sub mine, să nu ating zidul. Laba piciorului zgârie cimentul, dar am trecut de zid și alerg, alerg.

Mecanismul ușii huruie. Metal pe metal. Partea de jos a ușii este la un metru de sol, curentul de aer nocturn trăgându-se înapoi din fața întunericului din garaj, de parcă ar fi la fel de speriat cum sunt și eu.

Ultimul zid.

Trei.

Doi.

Unu.

Mă lansez prea repede.

Zidul mă aruncă cu putere în față și-n stânga și reușesc în ultima clipă s-o mut pe Ella într-o parte, în timp ce eu mă lovesc zdravăn de capota unui Mercedes.

Aerul îmi părăsește corpul când expir cu un sunet ascuțit.

— Nu îngreuna și mai mult lucrurile, Anna.

Lipsa aerului mă amețește; la fel și durerea din stomac și din piept. Ridic capul – cu trupul încă întins pe capotă – și o văd stând acolo. Între mine și ieșire.

Renunț.

Ușa de la garaj se tot închide. Bara groasă de metal din partea de jos este acum mai jos de talia mea, dar mai sus de genunchi. Luminile mă cheamă. Mai am încă timp.

Dar ea stă chiar acolo.

Și, chiar dacă îi tremură mâna, chiar dacă a jurat că n-ar ști s-o folosească, nu pot să mă fac că nu văd țeava lucioasă și neagră a armei.

Capitolul 61

Aș vrea să fii și tu aici. Ironic, nu?

Tu ai știi ce-i de făcut.

Ți-ai pune mâna peste a mea și mi-ai coborî brațul până când arma ar ținti spre podea. Mi-ai lua-o din mână și, chiar dacă ți-aș spune să mă lași în pace, ca atunci când am țipat la tine pentru că ai încercat să-mi iei sticla de votcă sau când am urlat pentru că mi-ai spus că băusem destul, tot te-aș lăsa s-o faci.

Te-aș lăsa să iei arma asta.

N-o vreau în mâna mea. Niciodată n-am vrut-o.

El a venit cu ea. Shifty. M-a tot urmărit ca să-i plătesc chiria din acea săptămână, apoi a pus-o pe masă și mi-a spus că s-a gândit că poate aș dori așa ceva. Două mii.

Știa că nu stau bine cu banii. Știa că atunci când cureți toalete – chiar și la o școală elegantă de fete – nu faci genul acela de bani și că tot ce adusesem cu mine îi dădusem lui pentru chirie.

Dar știa și că sunt speriată. Mi-a oferit un împrumut, cu o dobândă care mi-a oprit inima-n loc, dar ce era să fac? Aveam nevoie de protecție.

Am acceptat împrumutul. Am cumpărat arma.

Mă simțeam mai bine știind că este acolo, chiar dacă nu m-am gândit niciodată c-o voi folosi. Îmi tot închipuiam ce se va întâmpla dacă aveam să fiu descoperită; îmi imaginam cum mă duceam la sertarul în care țineam arma, cum ținteam, cum trăgeam.

Îmi tremură mâna.

E fiica ta. E nepoata ta!

Ce fac?

Aud sunetele firave ale unei sirene și aproape că sper să devină din ce în ce mai puternice, dar ele se îndepărtează. Cineva trebuie să mă oprească.

Aș vrea să fii și tu aici.

Dar presupun că dacă ai mai fi aici, acum n-aș mai avea nevoie de tine.

Capitolul 62

Anna

Vreau să mă uit la ea – să văd dacă mâinile ei tremurânde arată că e la fel de speriată ca mine –, dar nu-mi pot lua ochii de la pistol. O cuprind pe Ella cu brațele, ca și cum asta ar putea opri un glonț, și mă întreb dacă până aici mi-a fost: dacă acestea sunt ultimele secunde pe care le voi petrece cu fiica mea.

Acum îmi doresc să fi lovit în geamul portierei de la mașină. Să fi strigat la femeia aceea din Fiatul 500. Să fi încercat să sparg geamul. Să fi făcut ceva. Orice. Ce fel de mamă e aceea care nici măcar nu încearcă să-și salveze copilul?

Cu ani în urmă, când mă întorceam de la casa unei prietene, cineva a încercat să mă tragă cu forța într-o mașină.

Am luptat ca un animal. M-am împotrivit atât de aprig, că l-am făcut pe bărbatul acela să înjure.

— Cățea nenorocită, a spus el înainte să dispară cu mașină cu tot.

Nici măcar nu m-am gândit, pur și simplu am ripostat.

Acum de ce nu fac la fel?

Mama îndreaptă țeava pistolului către colțul parcării. O dată, de două ori.

Mă mișc.

Nu e doar pistolul. E și persoana ei, felul în care sunt programată să mă comport cu ea. Ca în fața unui prieten bun care, dintr-odată, se întoarce împotriva ta sau a unui iubit care te lovește din senin, nu pot reconcilia ceea ce se întâmplă acum cu persoana pe care credeam că o cunosc. E mai ușor să te lupți cu o persoană străină. E mai ușor să urăști un străin decât pe cineva care are același sânge cu tine.

De afară aud un zgomot ca de mitralieră îndepărtată care bubuie

spre cer. Artificii. Mai este încă o oră până la miezul nopții – cineva a început sărbătoarea mai devreme. Parcarea e goală; toți locatarii sunt fie ieșiți în oraș, fie stau comod în casele lor.

Liftul se deschide pe un palier mochetat. Apartamentul lui Mark este la capătul holului și, când trecem pe lângă vecinul de lângă ușa lui, se aud strigăte răgușite. O melodie la modă răzbate în fundal din apartament. Dacă ușa nu este încuiată – pentru ca oamenii să poată intra și ieși de la petrecere – aș putea s-o deschid și să fiu înăuntru într-o secundă. În siguranță în mulțime.

Nu sunt conștientă de faptul că mi-am măsurat pașii, că tot trupul meu se pregătește pentru această ultimă încercare de a-mi salva viața – de a salva viața Ellei –, dar trebuie s-o fi făcut pentru că simt o împunsătură zdravănă în spate și nu e nevoie să-mi spună nimeni că este vorba despre mama care-mi ține pistolul pe șira spinării.

Merg mai departe.

Apartamentul lui Mark este mult diferit față de ceea ce-mi aminteam. Canapeaua din piele este ruptă și zgâriată – umplutura explodând dintr-unul din brațe – și se văd urme de arsuri făcute de țigară peste tot pe podea. Bucătăria a fost curățată de tot gunoiul lăsat în urmă de foștii chiriași, dar mirosul a rămas încă acolo. Îl simt în fundul gâtului.

În fața canapelei sunt două fotolii. Ambele sunt murdare. Unul este acoperit cu ceva ce ar putea fi vopsea. Păturile moi de lână pe care Mark le ținea împăturite pe spătarul fiecărui fotoliu sunt făcute grămadă pe celălalt.

Rămânem în mijlocul încăperii. Aștept ca ea să-mi dea vreo instrucțiune, să spună ceva – orice –, dar mama pur și simplu stă acolo fără să zică nimic.

Deci nu știe ce să facă.

N-are nici cea mai vagă idee ce sa facă cu noi, acum că ne are aici. Cumva, găsesc gândul acesta mai înspăimântător decât dacă aș ști

că toate astea fac parte dintr-un plan elaborat. Orice se poate întâmpla.

Ar putea face orice.

— Dă-mi fetița!

Acum ține arma cu ambele mâini, strânse împreună ca într-un fel de parodie pentru rugăciune.

Dau din cap că nu.

— Nu!

O țin pe Ella atât de strâns, că cea mică lasă să-i scape un țipăt.

— Nu ți-o dau.

— Dă-mi-o!

E isterică. Aș vrea să cred c-o va auzi cineva, că va bate la ușă și va întreba dacă totul este în regulă, dar petrecerea de alături se aude bubuind prin pereți și cred că nici dacă aș țipa n-ar veni nimeni să mă ajute.

— Pune-o pe fotoliu, apoi treci în partea cealaltă a camerei.

Dacă mă împușcă, Ella nu va mai avea pe nimeni care s-o salveze din situația asta. Trebuie să rămân în viață.

Încet, mă duc spre fotoliu și o așez pe Ella pe grămada de pături moi. Fetița clipește la mine și eu încerc să-i zâmbesc, chiar dacă mă doare atât de tare s-o las din brațe.

— Acum, mișcă!

Simt cum mă împunge din nou cu țeava pistolului.

Mă supun, fără să-mi iau ochii de la Ella, în timp ce mama o ridică și o strânge la piept. Încearcă s-o liniștească cu șoapte ce au rolul s-o calmeze, o leagănă ridicându-se în vârful degetelor de la picioare, în sus și-n jos. Ar putea trece drept o bunică devotată dacă n-ar fi pistolul care-i atârnă în mâna cealaltă.

— Tu l-ai omorât pe tata.

Încă nu-mi vine să cred.

Se uită la mine de parcă a uitat că sunt și eu acolo. Se plimbă dintr-o parte a încăperii în alta – înainte și-napoi, înainte și-napoi –,

dar nu mi-e limpede dacă o face ca s-o liniștească pe Ella sau pe ea însăși.

— A fost un accident. A… căzut. S-a lovit de blatul din bucătărie.

Îmi acopăr gura cu mâinile, înăbușind țipătul care mi se formează în gât la gândul tatălui meu întins pe podeaua din bucătărie.

— Era… era beat?

Nu schimbă cu nimic lucrurile, dar caut motive, încercând să înțeleg cum de eu și fetița mea am fost luate prizoniere în acest apartament.

— Beat?

Mama pare confuză pe moment, apoi se întoarce spre mine și pot să-i văd fața. Când vorbește, încearcă să nu plângă.

— Nu, nu era beat. *Eu* eram.

Se întoarce din nou cu spatele.

— M-am schimbat, Anna. Nu mai sunt persoana care eram pe-atunci. Acea persoană a murit – așa cum ați crezut cu toții. Am avut ocazia s-o iau de la început; să nu mai fac greșelile pe care le-am făcut în trecut. Să nu mai rănesc pe nimeni.

— Și asta numești tu a nu mai răni pe nimeni?

— Asta a fost o greșeală.

Un accident. O greșeală. Capul mi se învârte de la câte minciuni a spus, iar dacă acesta este adevărul, nu sunt sigură că vreau să-l aud.

— Dă-ne drumul.

— Nu pot să fac asta.

— Ba poți, mamă. Ai spus-o tu însăți: toate astea au fost o mare greșeală. Dă-mi-o pe Ella, lasă arma și lasă-ne să plecăm. Nu-mi pasă ce faci după aceea – doar lasă-ne să plecăm.

— Or să mă bage la închisoare.

Nu spun nimic.

— A fost un accident! L-am lovit, mi-am pierdut cumpătul. N-am vrut să dau în el. A alunecat și…

Lacrimile i se scurg de pe față și-i cad pe pulover. Are un aer nefericit și, în ciuda a ceea ce simt – în ciuda a tot ceea ce-a făcut –, văd cum mă înmoi. O cred când spune că lucrurile n-ar fi trebuit să ajungă vreodată în punctul acesta. Cine ar vrea să se întâmple așa ceva?

— Atunci spune-le celor de la poliție asta. Fii cinstită. E tot ce poți să faci.

Încerc să rămân calmă, dar, când mă aude pomenind de poliție, ochii i se măresc și începe să dea din nou ture prin încăpere, chiar mai repede și mai agitată decât la început. Deschide ușile culisante de la balcon și un val de aer rece pătrunde înăuntru. De pe stradă se aud strigăte vesele – la șapte etaje sub noi – și muzică din toate părțile. Îmi bate inima cu putere și dintr-odată îmi simt palmele umede și fierbinți, în ciuda ușilor deschise.

— Mamă, treci înapoi înăuntru.

Iese pe balcon.

— Mamă – dă-mi-o pe Ella, spun, încercând să păstrez un ton calm.

Spațiul exterior e mic – construit mai degrabă pentru fumat o țigară decât pentru făcut un grătar – și e protejat de un perete de sticlă ranforsată.

Mama traversează balconul. Se uită în jos și nici măcar nu mai știu ce strig la ea, doar că îmi țâșnesc cuvintele din gură și nu au niciun efect, pentru că mama se holbează în jos spre stradă, cu spaimă pe chip. Ella e prinsă strâns în brațele ei, dar atât de aproape de margine, atât de aproape…

— Mamă, dă-mi-o pe Ella!

Mă mișc încet spre ea, pas cu pas. Pe urmele pașilor bunicii.

— Nu vrei să-i faci rău. E doar un bebeluș.

Mama se întoarce. Vocea îi este atât de stinsă, că trebuie să mă chinui s-o aud pe fundalul orașului zgomotos de sub noi.

— Nu știu ce să fac.

Încet, i-o iau pe Ella, rezistând impulsului de a o smulge și de a fugi să mă baricadez în altă cameră. Mama nu se opune și îmi țin respirația în timp ce mă întind către mâna ei. Trebuie să-și dea seama că povestea asta trebuie să se termine.

— Acum dă-mi arma.

E ca și cum aș rupe o vrajă. Dintr-odată, ochii ei se opresc asupra mea, de parcă tocmai și-ar fi amintit că sunt și eu acolo. Strânge și mai bine arma și se trage în spate, dar mâna mea i-a cuprins deja încheietura și, deși sunt îngrozită, nu-i pot da drumul.

Îndepărtez arma din dreptul meu – din dreptul nostru – spre cerul nopții, dar ea încearcă să se întoarcă spre apartament și amândouă folosim toată forța pe care o avem. Ne îmbrâncim ca doi copii care-și dispută o jucărie, niciunul dintre ei nefiind gata să-i dea drumul; niciuna dintre noi suficient de curajoasă să facă mai mult în caz că…

Nu sună ca un pistol.

Sună ca o bombă. Ca o clădire care se prăbușește. Ca o explozie.

Peretele de sticlă se sparge. Ca un ecou la sunetul împușcăturii, la efervescența artificiilor de deasupra.

Îi dau drumul prima. Mă îndepărtez de marginea balconului, unde acum nu mai este nicio protecție între siguranță și cerul nopții. Îmi țiuie urechile de parcă m-aș afla într-o clopotniță, iar peste țiuit Ella urlă și ea și știu că trebuie s-o doară, pentru că mă doare și pe mine.

Eu și mama ne uităm una la alta, cu ochii măriți de spaima reciprocă generată de ceea ce tocmai s-a întâmplat. De ce-ar fi putut să se întâmple. Se uită la arma din mâna ei, ținând-o drept în palmă, de parcă n-ar vrea s-o atingă.

— Nu știu ce să fac, șoptește ea.

— Lasă arma.

Mama intră în casă. Pune arma pe măsuța de cafea și începe să dea ture prin apartament. Murmură ceva, cu fața schimonosită și

ținându-se cu mâinile de cap, cu degetele prinse în păr.

Mă uit în jos de la balcon, cu Ella ținută strâns departe de margine. Unde sunt oamenii? Unde sunt mașinile de poliție, ambulanțele, mulțimile care aleargă să vadă de unde a venit împușcătura? Nu e nimic. Nimeni nu se uită în sus. Nimeni nu aleargă. Petrecăreți trecând dintr-un bar în altul. Un bărbat cu palton care vorbește la telefon. Ocolește bucățile de sticlă spartă. Bețivi, gunoi, sticlă spartă – o altă consecință nedorită a Revelionului.

Strig:

— Ajutor!

Suntem la etajul șapte. În aer se aude muzică în timp ce uși se deschid și se închid, un sunet continuu de bas venit de la câteva străzi distanță, artificii de la petrecăreți care nu mai au răbdare să aștepte miezul nopții.

— Aici, sus!

Pe trotuarul de dedesubt este un cuplu. Mă uit în spate, la mama, apoi mă aplec cât de mult îndrăznesc și strig din nou. Femeia se uită în sus; la fel și bărbatul. El ridică un braț – cu ceea ce pare să fie o halbă plină în mână. Iar gestul de *Noroc!* pe care-l face spre mine îmi indică faptul că tot țipatul meu este în zadar.

Mă pregătesc să mă întorc înăuntru, când o văd.

Oprită pe stradă, fără să țină cont de semnul de parcare interzisă, este o mașină Mitsubishi Shogun.

Capitolul 63

Murray

Murray și detectivul sergent Kennedy își făcură tabără în bucătăria casei Oak View, acolo unde o sală de ședințe neoficială fusese stabilită.

— Verifică numele lui Mark Hemmings în registrul votanților.

James stătea în picioare, dându-i instrucțiuni unui detectiv mai tânăr, care le nota cu un aer furibund, gata să le transmită celor de la dispecerat. Îi sună telefonul și răspunse, ascultând cu atenție, apoi acoperi microfonul și-l puse la curent și pe sergent.

— Numerele de înmatriculare de la mașina Annei Johnson au apărut pe camerele de supraveghere de două ori de când au părăsit Eastbourne. Sunt mai multe camere pe A27, dar nu apar pe niciuna dintre ele.

Murray se simți deznădăjduit – oare să le fi dus Caroline Johnson pe Anna și pe cea mică în cu totul și cu totul alt loc? Detectivul spuse mai departe.

— Au surprins din nou mașina în Londra – ultima înregistrare a fost de pe la zece și jumătate pe South Circular.

James se uită la Murray.

— Ceva dinspre telefonul lui Hemmings?

— Încă sună. O să mai încerc.

— Am solicitat localizarea telefonului Annei.

Murray apăsă din nou pe butonul *reapelare.* Lăsase deja un mesaj, dar dacă Mark își dăduse telefonul pe silențios în timpul mersului, putea să mai dureze încă o oră până când avea să răspundă. Între timp, cine știe ce pusese la cale Caroline?

— Domnule sergent, sunt mii de Mark Hemmings în registrul votanților. Avem și un al doilea nume?

În timp ce James răsfoia printr-un teanc de hârtii abandonate pe blatul din bucătărie, sperând să găsească inițiala tatălui, Murray deschise Google.

Era, gândi el, varianta online a stilului clasic de anchetă polițistă, una care nu se baza pe sistemele de informații ale poliției sau pe bazele de date ori pe derogările în ceea ce privește protecția datelor personale. Era echivalentul bătutului la uși întrebând oameni în carne și oase ce știau.

Dădu o căutare cu Mark Hemmings, Putney, și obținu prea multe rezultate ca să-i fie de folos. Închise ochii pentru o clipă; își aminti ce știa despre partenerul Annei. Apoi își permise un zâmbet scurt. Mark Hemmings nu doar că *locuise* într-un apartament din Putney, dar și *lucrase* acolo.

„Apartamentul 702, Putney Brigde Tower, SW15 2JX."

Murray întoarse telefonul peste masă, înspre James, cu lista consilierilor psihologici acreditați, care se deschidea cu *Mark Hemmings, licențiat în Logopedie, licențiat în Statistică, Master în Psihologie, membru acreditat al Colegiului Psihoterapeuților din Marea Britanie, membru al Asociației britanice pentru Psihoterapie și consiliere în caz de traume.*

— Bine jucat.

Murray îl ascultă pe James cum le dictează adresa celor de la secție. De îndată ce convorbirea avea să se încheie, cei din Sussex aveau să transmită informația Poliției Metropolitane, care intra în acțiune; ofițeri de la Intervenții trimiși prin stânga, dreapta, centru… *O abordare silențioasă… Toți polițiștii să rămână pe loc la punctul de întâlnire.* Ofițerii înarmați așteptând să vadă dacă sunt amenințări, așteptând autorizări. O ambulanță pe drum. Negociatorii în stand-by. O mulțime de oameni, toți lucrând cu un scop comun.

Toți sperând să ajungă la timp.

— Atunci, asta e, spuse James și-și lăsă jos telefonul. Nu-mi plac

deloc cazurile astea interregionale. Noi facem toată munca de jos, iar Poliția Metropolitană culege roadele, spuse și ridică din umeri a regret. Frustrant, știi?

Murray știa. Doar că-și dădu seama că în clipa aceea el nu se simțea deloc frustrat. Nu voia să fie acolo la cules roadele, la numărătoarea trupurilor, la ceai și medalii.

Voia să se ducă acasă.

Îi păsa de ce se întâmpla cu Anna și cu Ella – sigur că-i păsa –, dar înțelesese în sfârșit ceea ce ar fi trebuit să înțeleagă cu mult timp în urmă. Crimele nu sunt rezolvate de un singur detectiv, era nevoie de o echipă pentru așa ceva. Murray fusese un detectiv bun, dar nu era indispensabil. Nimeni nu era.

— Murray, începu James ezitant, echipa mea este cea care s-a ocupat de la bun început de sinuciderile din familia Johnson. Eu am semnat raportul medicului legist.

— Tuturor ne scapă niște detalii, James. Caroline a făcut o treabă ca la carte – practic impecabilă.

Caroline. Creierul lui Murray nu voia parcă să se închidă. Cum dusese Caroline trupul lui Tom în fosa septică de una singură?

— Tocmai fusesem promovat. Voiam să am de-a face cu omucideri, violuri, genul acesta de lucruri, știi? Infracțiuni adevărate. M-am grăbit să scap de cazul acesta.

Murray își aminti de primele lui zile la DIC. Își amintea de emoția unui caz interesant; de gemetele colective atunci când resursele și-așa limitate erau alocate unor cazuri care nu duceau nicăieri. Dacă ar fi fost în locul lui James, cine zicea că n-ar fi procedat exact la fel?

Îl liniști pe bărbatul mai tânăr cu o atingere pe braț, cu mintea încă la Caroline.

— Nu ai parte de ceva mai real decât asta.

Cine o ajutase pe Caroline să scape de cadavru?

— O să duc echipa înapoi la birou. Ești binevenit să ni te alături –

să așteptăm noutățile.

— Mulțumesc, dar cred că mă duc înapoi acasă. Să întâmpin Anul Nou împreună cu Sarah.

Murray se uită afară, în grădină, unde cortul fusese închis și un polițist în uniformă stătea de gardă, cu un fular negru și gros în jurul gâtului.

— Nu te condamn. Te anunț de îndată ce avem vești de la PM.

Se ridicară. Pe perete, lângă Murray, era o tablă de plută, iar el se uită în treacăt peste conținut în timp ce aștepta ca James să-și strângă hârtiile. O ecografie de sarcină avea loc de cinste în mijloc. O brățară de la cine știe ce festival atârna de o piuneză prinsă de ramă, o relicvă a vieții Annei de dinainte de a avea copilul. Mai erau și o invitație la nuntă – doar la recepția de seară – și un bilet de mulțumire de la Bryony pentru *florile minunate care mi-au umplut două vaze!*

În partea de jos, în dreapta, era un pliant.

Asta era.

Ultima piesă din puzzle.

Nu era euforie ceea ce simțea Murray. Doar ușurare – că memoria lui, odinioară atât de bună, nu-l lăsase baltă, își aminti în cele din urmă ce văzuse pe panoul din casa lui Diane Brent-Taylor. Și – mai important – știu exact ce însemna.

— O ultimă chestiune, îi spuse el lui James, în timp ce cei doi bărbați se îndreptau spre mașinile lor.

Se întrebă, în timp ce vorbea, dacă în mod inconștient voia să păstreze pentru el informația – ca s-o verifice el însuși și să pretindă laudele atunci când toate lucrurile aveau să fie clare –, dar își dădu seama că nu voia asta. De fapt, se bucura să împărtășească informația.

— Da?

— Știu și cine-a ajutat-o pe Caroline Johnson să scape de cadavru.

Capitolul 64

Anna

De pe palier se aude un zgomot. Sunetul înfundat al liftului când își anunță sosirea. Mă uit la mama, dar ochii ei sunt fixați pe ușă.

— Cine e? șoptesc eu, dar ea nu-mi răspunde.

Ar putea fi oare poliția?

Mark trebuie să-i fi sunat de îndată ce am plecat din Eastbourne; polițiștii știu că suntem aici. Și acum, că au găsit cadavrul tatălui meu, trebuie să-și fi dat seama ce-a făcut ea – trebuie să știe cu cine sunt… îmi pun toate speranțele în Mark și în Murray, în faptul că au pus lucrurile cap la cap și au înțeles situația.

— Deschide ușa. Știu că ești acolo.

Ușurarea aproape că-mi provoacă amețeli și mai că-mi vine să râd. Nu e poliția, dar e ceva aproape la fel de bun.

Mama nu se mișcă, dar eu o fac. Am fost așa proastă. Mașina neagră Mitsubishi Shogun nu ne urmărea; încerca s-o facă pe mama să oprească. Alerg la ușă și mă grăbesc s-o deschid, pentru că dintr-odată suntem două contra una și mă simt invincibilă.

— Slavă Domnului că ești aici.

Mă pregătisem pentru un atac din spate, nu din față. Mă lovește direct în piept și mă împinge înapoi, iar eu abia reușesc s-o țin pe Ella deasupra în timp ce mă împiedic și cad pe jos. Îmi scapă un geamăt. Mintea mea încearcă să ajungă din urmă ceea ce ochii mei îmi spun că se întâmplă.

Nu e o operațiune de salvare.

Laura închide ușa de la intrare și o încuie. Poartă niște blugi negri și strâmți, pantofi cu toc și o bluză strălucitoare, îmbrăcată pentru o petrecere la care nu va mai ajunge. Petrecerea noastră de Anul Nou. Părul îi cade în bucle lejere pe umeri, iar ochii sunt umbriți de

farduri sclipitoare cenușii și verzi. Nu mă bagă în seamă, direcționându-și furia către mama, care se dă încetișor în spate spre balcon.

— Ticăloasă nenorocită!

Capitolul 65

Încă pot să-mi mai amintesc figura Laurei.

Stătea în pragul ușii, cu trăsăturile înțepenite de groază.

— Am sunat la ușă. Era deschisă, așa că…

S-a uitat la trupul tău inert. Sângele se coagula. Luminile din tavan se reflectau în băltoaca lipicioasă de pe jos – o aură argintie în jurul capului tău.

— Ce s-a întâmplat?

M-am gândit mult la momentul acela. La ce am spus. Oare lucrurile ar fi stat altfel dacă i-aș fi explicat că fusese un accident? Că mi-am pierdut cumpătul, că am lovit fără să mă gândesc? Că băutura mă determinase să fac lucruri pe care nu avusesem de gând să le fac?

— L-am omorât.

I-a dispărut culoarea din obraji.

Mi-am simțit mușchii tensionați și mi-am dat seama că mă aflam în aceeași poziție din clipa în care te-am… din clipa în care ai căzut. M-am îndreptat. Mi-am amintit că încă țineam gâtul sticlei în mână. L-am lăsat să cadă și s-a prăvălit cu un sunet înfundat. S-a rostogolit, nu s-a spart. A făcut-o pe Laura să tresară.

Sunetul m-a pus în mișcare. Am pus mâna pe telefon, dar n-am sunat. Îmi tremura mâna.

— Ce faci?

— Sun la poliție.

Mă întrebam dacă faptul că eram beată făcea lucrurile mai grave sau mai puțin grave. Era un factor agravant sau o circumstanță atenuantă pentru că, beată fiind, nu știusem ce fac?

— Nu poți să suni la poliție!

Laura a traversat bucătăria și mi-a luat telefonul din mână. S-a uitat din nou la tine și am văzut-o strâmbându-se când a zărit

nenorocirea care se scurgea din spatele urechii tale.

— Caroline, o să fii arestată! O să mergi la închisoare.

M-am prăbușit pe un scaun, căci dintr-odată picioarele mele nu au mai fost în stare să-mi susțină greutatea. În bucătărie era un miros ciudat, metalic, mirosul acrișor de sânge și transpirație și moarte.

— Ai putea fi condamnată pe viață.

Mi-am închipuit cum ar fi fost viața mea într-o celulă de închisoare. M-am gândit la filmele documentare pe care le văzusem. M-am gândit la serialele *Prison Break* și la *Orange is the New Black* și m-am întrebat cât de mult reflectau realitatea.

M-am gândit totodată și la ajutorul pe care l-aș putea primi.

Pentru că ai avut dreptate, Tom, nu se putea trăi așa. M-am amăgit de una singură că nu aveam o problemă, pentru că nu mă trezeam tremurând și nici nu stăteam într-o parcare cu o cutie de Special Brew. Dar țipam la tine. Te necăjeam. Te loveam. Iar acum te omorâsem.

Aveam o problemă cu alcoolul. O problemă mare.

— Sun la poliție.

— Caroline, gândește-te. Gândește-te bine. Odată ce ai sunat, nu mai este cale de întoarcere. Ce s-a întâmplat este… spune Laura și se cutremură. Dumnezeule, e îngrozitor, dar nu poți să dai timpul înapoi. Faptul că ajungi tu la închisoare n-o să-l aducă înapoi pe Tom.

M-am uitat la seria de fotografii imprimate pe pânză care atârnau deasupra mașinii de gătit. Tu, cu mine și cu Anna, stând pe burtă, îmbrăcați cu blugi și tricouri albe. Râzând. Laura mi-a urmărit privirea. A vorbit încet.

— Dacă tu te duci la închisoare, Anna v-a pierdut pe amândoi.

O vreme n-am spus nimic.

— Și atunci… ce să fac?

M-am simțit îndepărtându-mă de ceea ce era corect, de ceea ce

era bun. Conta? Comisesem deja o crimă.

— Nu-l putem lăsa aici.

Noi nu putem.

Acela a fost momentul. Momentul în care am devenit o echipă.

— Nu, a spus Laura, cu maxilarul încleștat. Nu-l putem lăsa aici.

A fost nevoie de amândouă ca să putem mișca vasul de ceramică de pe capacul de canal. Trebuia să-l pui tu acolo când ne-am mutat, iar eu am plantat un dafin pe care l-am primit cadou de casă nouă. Capacul era murdar și nici nu mai era nevoie de acces – fosa septică era o rămășiță de când marginea orașului era la vreo jumătate de kilometru mai la vest, iar grupul acesta de case, o suburbie rurală.

Cheia era o țeavă zdravănă de metal, de vreo șapte centimetri. Stătuse în sertarul de la comodă de când eram și noi la Oak View, dar s-a potrivit în gaura din capac ca în ziua în care a fost făcută.

Înăuntru, un tunel îngust, ca intrarea într-un puț înclinat. Aerul era închis, dar nu fetid, conținutul tancului uscându-se demult. M-am uitat la Laura. Asudaserăm de la efortul de a te căra din bucătărie și de la frica oarbă provocată de gândul la ceea ce săvârșeam. La ceea ce făcuserăm deja. Dacă ne opream acum, era deja prea târziu. Ar fi fost evident că încercaserăm să-ți ascundem cadavrul. Răul fusese făcut deja.

Te-am așezat cu capul înainte. Am țipat când ai alunecat prin tunel și te-ai înțepenit imediat după aceea, când cureaua ți s-a agățat de pereții de metal. Laura te-a tras tare de blugi și ai scos un sunet. Un geamăt involuntar, ca și cum ți-ar fi ieșit tot aerul din plămâni.

Nu puteam să mă uit. M-am întors și am auzit cum erai târât cu greu prin tunel; un sunet stins, grav, în clipa în care ai atins fundul.

Și apoi liniște.

Încetasem să plâng, dar mă durea inima din cauza vinei și a pierderii suferite. Dacă poliția ar fi ajuns chiar atunci, cred că le-aș fi povestit totul.

Nu și Laura.

— Acum trebuie să facem curat.

A fost ideea Laurei să înscenăm o sinucidere.

— Dacă anunțăm că a dispărut, te vor considera suspectă, întotdeauna fac așa.

M-a făcut să repet iar și iar planul, apoi a plecat. Nu am dormit. Am stat în bucătărie, uitându-mă pe fereastră la grădina pe care o transformaserăm în mormânt. Am plâns pentru tine și – da – am plâns și pentru mine.

Laura a condus până la Brighton de îndată ce s-a luminat de ziuă, a așteptat să se deschidă magazinele și a cumpărat un telefon mobil. Cu un card SIM care nu putea fi urmărit. A sunat la poliție; a spus că te-a văzut aruncându-te de pe stânci.

În fiecare zi m-am așteptat să vină poliția. În fiecare zi tresăream când se deschidea ușa. Nu puteam să dorm; nu puteam să mănânc. Anna a încercat să mă tenteze cu ouă jumări, cu bucăți de somon afumat, cu mici boluri de salată de fructe, cu ochii plini de durere, chiar în timp ce încerca s-o facă pe-a mea mai suportabilă.

Dar poliția n-a venit.

Săptămânile au trecut și tu ai fost declarat mort și nimeni n-a arătat cu degetul, n-a pus vreo întrebare. Și chiar dacă am văzut-o deseori pe Laura, chiar dacă nu căzuserăm de acord asupra acestui lucru, n-am vorbit niciodată despre ce se întâmplase. Despre ce făcuserăm.

Până când am primit banii de pe asigurarea ta de viață.

Capitolul 66

Anna

Mă ridic în fund și apoi în picioare, încă nesigură. Țiuitul din urechi nu a slăbit, dar țipetele Ellei au devenit scâncete. Ce consecințe vor avea toate astea asupra ei? N-o să-și aducă aminte noaptea aceasta, nu în mod conștient, dar va rămâne ceva din aceste lucruri îngropat adânc în subconștientul ei? Noaptea în care bunica ei a luat-o ostatică.

Laura.

— N-am știut că este nevoie să dezgroape canalizarea, a spus mama în mașină, altfel noi n-am fi…

Laura a știut. Laura a fost cea care a ajutat-o.

Cele două femei stau față în față, Laura cu mâinile-n șolduri. Mama se uită la masă, unde pistolul stă inocent acolo unde l-a lăsat. E prea lentă. Laura îi urmărește privirea și se mișcă repede.

În piept mi se cuibărește spaima.

Laura își trage mâneca peste mână, înfășurând materialul în jurul degetelor atunci când ridică arma. E metodică. Atentă.

Înspăimântătoare.

— Nu te-am tras pe sfoară, spune mama defensiv.

Aș vrea să-i spun să se liniștească, dar nu-mi găsesc vocea.

— Îmi erai datoare, Caroline.

Se duce lângă canapea și se așază pe un braț, cu pistolul ținut ferm în mână.

— Era totul destul de simplu. Dacă n-aș fi fost acolo, ai fi fost acuzată de uciderea lui Tom. Eu te-am salvat.

— M-ai șantajat.

Fragmente din poveste încep să se așeze la locul lor.

Nu tata era cel care o amenința pe mama, ci Laura. Nu tata a fost

cel care i-a dat de urmă, ci Laura.

— Tu? întreb fără să pot înțelege. Tu ai trimis cartolina aniversară?

Laura se uită la mine pentru prima oară. O vede pe Ella, părul meu răvășit, șocul care trebuie să mi se fi întipărit pe față.

— Ar fi trebuit să consideri totul drept o farsă. Cu nimic mai sinistră decât scrisorile pe care le-ai primit când a murit Tom, spune ea și dă din cap. Era, de fapt, un mesaj pentru Caroline, ca să-și dea seama cu cine se pune. I-am trimis și ei o copie.

— Și presupun că și iepurele a fost tot un fel de mesaj? Și cărămida aruncată prin geam? Ai fi putut s-o omori pe Ella!

Pe moment Laura pare confuză, apoi zâmbește.

— Ah, cred c-o să afli că astea vin de la cineva mult mai aproape de familie.

Îi urmăresc privirea, spre locul în care mama și-a acoperit fața cu mâinile.

— Nu…

— Voiam doar să te opresc să mai încerci să afli ce ni s-a întâmplat. Știam că dacă aflai adevărul, te va urmări și pe tine după aceea și…

— Tu ai aruncat cărămida prin geamul camerei Ellei? În pătuțul nepoatei tale?

Cuvintele par să fie rostite de altcineva, isteria făcându-le ascuțite și inegale.

— Știam că Ella este jos – o văzusem din grădină.

Face un pas către mine, cu un braț întins, dar Laura se mișcă mai repede. Se ridică, cu arma întinsă în fața ei. Arată cu ea spre stânga. O dată, de două ori. Mama ezită, apoi face un pas în spate.

Cine sunt femeile acestea? Mama, care i-ar putea face rău chiar fiicei ei? Nepoatei ei? Și Laura – cum poți să știi pe cineva toată viața ta, ca apoi să-ți dai seama că nu cunoșteai deloc persoana respectivă?

Mă întorc către Laura.

— De unde ai știut unde s-a dus mama?

— N-am știut. Cel puțin, nu la început. Știam doar că nu s-a sinucis.

Se uită la mama, care suspină zgomotos.

— E foarte previzibilă, spune Laura pe un ton superior, caustic.

Un val de revoltă mă izbește în clipa în care mă gândesc la felul în care m-a consolat după moartea tatălui meu; cum m-a ajutat să organizez slujba de înmormântare. Poate că tata o fi murit ucis de mama, dar Laura este cea care i-a ascuns trupul; care a pus la cale planul cu sinuciderea; care a tăinuit crima. Îmi amintesc de insistența ei să scotocesc prin biroul părinților mei – oferta ei generoasă de a face asta pentru mine – și-mi dau acum seama că, de fapt, ea căuta indicii cu privire la locul în care se dusese mama.

— Am și eu o copie a fotografiei ăleia, știi. Cu tine și cu mama în pensiunea aia de rahat de la capătul lumii.

Pentru o secundă, se simte o ezitare în vocea Laurei. Un indiciu minuscul cum că sub aparentul ei control de oțel se mai ascunde ceva.

— Vorbea tot timpul despre locul ăla. Cât de mult ați râs împreună. Cum era la o lume distanță de viața reală. De viața ei. A adorat locul ăla, spune și apoi adaugă: Te-a adorat pe tine.

Încet, coboară brațul. Pistolul îi atârnă ușor într-o parte. Asta e, îmi spun. Aici se termină. Toată lumea a zis ce avea de zis, iar acum totul se termină. Fără ca cineva să fie rănit. Mama face un pas către Laura.

— Și eu am adorat-o pe ea.

— Tu ai omorât-o!

Dintr-odată, ridică din nou arma. Laura are iarăși brațul întins drept înainte, cu cotul bine fixat. Fărâma de vulnerabilitate pe care am zărit-o la ea a dispărut. Are ochii îngustați și întunecați, fiecare mușchi e rigid de furie.

— Te-ai măritat pentru bani și ai lăsat-o în nenorocirea aia de apartament igrasios și a murit!

— Alicia avea astm, spun. A murit în urma unei crize de astm.

Nu a fost așa?

Simt cum panica mă cuprinde la gândul că nici lucrul acesta nu ar fi adevărat, așa că mă uit la mama, să mă asigure că așa s-a întâmplat.

— Nici măcar nu te-ai dus s-o vezi!

— Ba da, spune mama cu ochii din nou plini de lacrimi. Poate că nu așa de des pe cât ar fi trebuit, spune ea și mijește ochii. Ne-am îndepărtat una de alta. Ea era la Londra; eu, la Eastbourne. O aveam pe Anna și…

— Și nu aveai timp pentru o prietenă fără bani. O prietenă care nu vorbea la fel ca noii tăi amici; care nu bea șampanie și nu conducea o mașină fițoasă.

— N-a fost așa, spune mama.

Dar lasă capul în jos, iar eu simt un val de tristețe pentru Alicia, pentru că cred că, de fapt, chiar așa au stat lucrurile. Cred că așa s-a întâmplat. Și, la fel cum a fost și cu purtarea ei față de tata, și-a dat seama prea târziu. Scot un sunet – nu chiar un țipăt, nu chiar un cuvânt. Mama se uită la mine și cred că tot ce gândesc trebuie să-mi fie întipărit în ochi, pentru că fața ei se schimbă și îmi cere iertare fără cuvinte.

— Anna și Ella ar trebui să plece. Ele n-au nimic de-a face cu asta.

Laura râde fără să se amuze.

— Ele au *totul* de-a face cu asta! spune Laura și-și încrucișează brațele la piept. Ele au banii.

— Cât vrei?

Nu glumesc. Cât vrea, atât va primi.

— Nu.

Mă uit la mama.

— Banii ăia sunt pentru viitorul tău. Pentru viitorul Ellei. De ce

crezi c-am fugit? Laura i-ar fi luat pe toți. Poate că eu meritam asta, dar tu nu.

— Nu-mi pasă de bani. Poate să-i ia. Ți-i transfer în orice cont vrei.

— E mai simplu de-atât, spune Laura zâmbind.

Simt cum mi se ridică părul pe ceafă, o senzație ciudată de furnicături pe spinare.

— Dacă-mi dai toți banii tăi, lumea își va pune întrebări: Bill, Mark, contabilul. Va trebui să am încredere că-ți vei ține gura și, dacă am învățat ceva din toate astea, spune ea uitându-se la mama, e că nu poți avea încredere în nimeni.

— Laura, nu!

Mă uit la mama. Dă din cap, cu un pas înaintea mea.

— Din punctul de vedere al celorlalți, am venit aici să vă salvez pe tine și pe Ella, spune Laura. Mark a fost de ajutor și mi-a spus unde te duci când m-a anunțat că s-a anulat petrecerea, iar un al șaselea simț al meu m-a avertizat că erai într-un pericol de moarte.

Face ochii mari, mimând îngrijorarea și spaima, cu mâinile ridicate, cu degetele de la mâna în care nu ține pistolul răsfirate.

— Dar am ajuns prea târziu. Caroline vă împușcase deja pe amândouă și apoi s-a sinucis.

Își coboară colțurile gurii în bătaie de joc, mimând tristețea, apoi se întoarce spre mine.

— Ai văzut testamentul lui Caroline. Ai fost acolo când a fost citit. *Fiicei mele, Anna Johnson, îi las toate bunurile materiale și financiare, incluzând toate proprietățile aflate pe numele meu în momentul morții mele.*

Citează cuvânt cu cuvânt din testamentul mamei, scuipând parcă vorbele.

— Dar mama ți-a lăsat și ție bani.

Nu o avere, dar o moștenire bunicică, menită să onoreze vechea prietenie cu Alicia; și datoria ei de nașă față de Laura.

Laura continuă, ca și cum eu n-aș fi zis nimic.

— *În cazul în care Anna decedează înainte de executarea testamentului, îi las toate bunurile mele financiare și materiale finei mele, Laura Barnes.*

— E prea târziu, spune mama. Testamentul a fost citit – Anna a devenit deja moștenitoare.

— Ah, dar tu n-ai murit, nu? zâmbește Laura. Nu încă. Banii sunt încă ai tăi.

Ridică pistolul, îl îndreaptă spre mine. Îmi îngheață sângele în vene.

— Dacă Anna și Ella mor înaintea ta, eu moștenesc totul.

Capitolul 67

Murray

Tari precum cuiele[11].

Sarah s-ar fi prins mai repede. Ar fi observat numele într-un fel care lui Murray îi scăpase; s-ar fi oprit să-l citească. Să vorbească despre el.

Ce nume îngrozitor pentru un salon de înfrumusețare.

Și-o imagină punând degetul pe notița din carnețelul de buzunar în care trecuse cu meticulozitate numele celor prezenți când poliția îi adusese lui Caroline vestea că soțul ei își curmase zilele.

Laura Barnes. Recepționistă la Tari precum cuiele.

Mă enervează la culme când întreprinzătorii încearcă să fie nostimi… Murray putea să audă vocea lui Sarah clar de parcă ar fi fost în mașină cu el. *Poți să-i spui la fel de bine Fără unghii, doar pentru că atrage atenția și conține cuvântul unghii și e și un nume ridicol, de asemenea…* Murray râse cu voce tare.

Se opri, dându-și seama că asta nu era în regulă. Dacă vorbitul de unul singur era primul semn de nebunie, pe ce loc se situau conversațiile imaginare?

Cu toate astea, Sarah și-ar fi amintit numele acela. Și, dacă ar fi vorbit cu Murray despre asta, și l-ar fi amintit și el. Și apoi, când ar fi plecat de la casa doamnei Diane Brent-Taylor, întrebându-se cine-i folosise identitatea, pliantul de pe panou i-ar fi sărit în ochi și ar fi făcut imediat asocierea dintre Laura Barnes și vechiul ei loc de muncă.

Din experiența lui Murray, să inventezi un alter ego era extrem de dificil. Obișnuia să se amuze pe seama copiilor naivi din cartiere,

[11] Joc de cuvinte intraductibil: în original, Hard as nails, nails însemnând atât unghii, cât și cuie.

care arătau ca niște iepuri în bătaia farurilor în timp ce încercau să născocească ceva convingător. În mod invariabil foloseau vreo poreclă, numele vreunui puști de la școală, denumirea străzii pe care locuiau.

Laura intrase în panică. Poate că nici nu se gândise că va trebui să dea un nume; crezuse că era suficient să sune la 999 și să raporteze o sinucidere și cu asta basta.

— Cum vă numiți?

Murray își putea imagina persoana care primise apelul, cu căștile la urechi, cu degetele pe tastatură. Și-o imagina totodată și pe Laura: afară. Pe stânci, cu vântul care-i smulgea parcă vorbele din gură. Cu mintea goală. Nu Laura – nu era Laura. Era…

O clientă. Aleasă la întâmplare.

Diane Brent-Taylor.

Fusese aproape perfect.

Când Murray intră cu mașina pe strada lui, era unsprezece și jumătate. La fix cât să-și ia papucii de casă, să desfacă șampania și să se cufunde în canapea împreună cu Sarah, în fața lui Jools Holland[12] și a oaspeților săi folkiști. Iar la miezul nopții, când ar fi întâmpinat Anul Nou, avea să-i spună lui Sarah că nu se mai întorcea la serviciu; că se pensiona din nou, de data asta așa cum trebuia. Își amintea de un bătrân detectiv care lucrase cei treizeci de ani și apoi încă zece. Era însurat cu slujba, după cum ziceau oamenii, chiar dacă avea o soție acasă. Murray fusese la petrecerea lui de pensionare – când organizase una, în cele din urmă – și ascultase toate planurile detectivului de a călători în jurul lumii, de a învăța o limbă străină, de a începe să joace golf. Și apoi a murit. Pur și simplu. La o săptămână după ce-și predase legitimația.

Viața era prea scurtă. Murray voia să se bucure de ea la maximum cât încă mai era suficient de tânăr să poată face asta. Cu

[12] Muzician britanic, compozitor și om de televiziune.

două săptămâni în urmă, simțise pe deplin că merita permisul de călătorii gratuite cu autobuzul; în ziua aceea – chiar și la acea oră târzie și după ziua pe care o avusese – se simțea la fel de plin de energie ca atunci când se angajase în poliție.

Cineva de pe strada alăturată aprindea artificii și, pentru o clipă, cerul fu inundat de culori: albastru, mov, roz. Murray urmări scânteile izbucnind în afară și apoi stingându-se. Strada înfundată se bifurca la capăt și Murray încetini înainte să facă la stânga, spre partea pe care stătea el. Majoritatea vecinilor lui erau oameni în vârstă și era puțin probabil să sărbătorească Anul Nou dansând pe stradă, dar nu se știe niciodată.

Se văzură alte artificii în timp ce el coti pe stradă, cerul sclipind albastru și…

Nu. Nu erau artificii.

Murray simți cum îi îngheață măruntaiele.

Nu erau artificii.

Era o lumină care se învârtea în liniște; scăldând casele, copacii, oamenii care stăteau în fața locuințelor lor, într-o culoare de un albastru delicat.

— Nu, nu, nu, nu…

Murray auzi pe cineva vorbind; nu-și dădu seama că el era acea persoană. Era prea atent la scena care se desfășura în fața lui: ambulanța, paramedicii, ușa de la intrare deschisă.

Ușa *lui* deschisă.

Capitolul 68

Anna

— N-ai face una ca asta.

Laura ridică din sprâncene.

— E o provocare îndrăzneață pentru cineva care se află de partea greșită a țevii unui pistol, spune și se strâmbă. Nu poți s-o faci să nu mai plângă?

Îmi leagăn brațele dintr-o parte în alta, dar Ella e prea agitată, iar eu sunt prea tensionată ca să pot face mișcarea asta într-un mod delicat și tot ce reușesc este s-o fac să plângă și mai tare. O întind orizontal de-a lungul trupului meu și-mi ridic bluza s-o hrănesc. În încăpere se face o liniște binevenită.

— E doar un bebeluș.

Încerc să fac apel la latura maternă a Laurei, deși, din câte știu, nu și-a dorit niciodată copii.

— Orice mi-ai face mie, te rog să n-o rănești pe Ella.

— Dar nu înțelegi? Doar așa funcționează. Tu și Ella trebuie să muriți mai întâi. Caroline trebuie să vă omoare.

Undeva, în măruntaiele clădirii, aud un zgomot înfundat.

— Nu!

Mama n-a spus nimic până acum, iar țipătul ei brusc o face pe Ella să tresară.

— N-o s-o fac, spune mama și se uită la mine. Nu mă poate obliga.

— Nici nu trebuie să te oblig. Eu am pistolul.

Laura îl ține în sus, materialul bluzei ei strălucitoare încă înfășurat în jurul degetelor.

— Are amprentele tale pe ea.

Încet, se duce spre mama, cu arma îndreptată spre ea.

Mă uit la ușă; mă întreb dacă aș reuși să ajung până acolo.

— Nimeni nu va ști că n-a fost tot timpul în mâinile tale.

— N-ai să scapi cu asta.

Laura ridică o sprânceană perfect pensată.

— E doar o cale să aflăm asta, nu-i așa?

În urechile mele se aude un urlet. Ella suge cu furie.

— De fapt, am și eu o poliță de asigurare, spune Laura și zâmbește. Dacă poliția va suspecta ceva, trebuie doar să-i ghidez în direcția potrivită. O să-mi amintesc că v-am auzit vorbind pe amândouă despre asigurarea de viață a lui Tom; că ați tăcut amândouă când m-ați văzut venind. Ați fost băgate amândouă în povestea asta încă de la bun început.

— Nu vor crede niciodată așa ceva.

De undeva din clădire se aude și mai mult zgomot. Ascult să prind clinchetul liftului, dar e altceva, ceva ritmic.

— Și când vor săpa mai bine, vor descoperi că telefonul folosit când a fost anunțată sinuciderea lui Tom a fost cumpărat în Brighton… spune Laura și apoi face o pauză pentru a spori efectul dramatic de nimeni alta decât Anna Johnson.

Sunetul ritmic devine mai puternic. Mai rapid. Trag de timp.

— Am considerat întotdeauna că faci parte din familie, spun și mă mișc repede prin încăpere, ca să ajung lângă mama, cu fața spre Laura.

— Ruda săracă, presupun.

Știu ce este zgomotul acela.

Laura este consumată de furie, scuipând treizeci de ani de resentimente.

— Era ceva normal pentru tine, nu? Casă mare, bani pentru haine, iarna la schi, vara în vacanță în Franța…

Zgomotul care se aude este cel de picioare care tropăie. Bocanci de trupe de intervenție. Se opresc două etaje mai jos și continuă mai încet decât un lift care-și anunță prezența.

Ochii Laurei se îndreaptă dintr-odată spre ușă.

Încep să tremur. Mama e cea care a adus arma; care ne-a adus pe mine și pe Ella aici. Mama l-a omorât pe tata și i-a ascuns cadavrul. Polițiștii nici măcar nu știu că Laura a fost implicată. De ce n-ar crede povestea ei? Va scăpa basma curată cu toate…

— Nu e vina mea, Laura. Și nici a Ellei.

— La fel cum nici traiul într-un apartament igrasios împreună cu o mamă bolnavă trăind din ajutorul social nu a fost vina mea.

Dincolo de ușă, zgomote abia perceptibile.

Mâna Laurei se mișcă. Doar puțin. Degetele i se strâng în jurul trăgaciului. E palidă, iar o venă îi pulsează pe o parte a gâtului. E și ea la fel de speriată. Toate suntem.

Nu o face, Laura.

Ciulesc urechile și aud mișcarea silențioasă de picioare din fața ușii. Vor intra cu forța, ca în filme? Vor trage mai întâi și abia apoi vor pune întrebări? Mă simt cuprinsă de un val de adrenalină și, când Ella se desprinde de mine, simt cum tot trupul îmi este încordat.

Mama respiră greu. E încolțită; nu mai are unde să fugă, nu mai are ce minciuni să zică. Se dă încet în spate din calea Laurei, de lângă mine.

— Unde te duci? Stai pe loc!

Mama se uită în spate, la balconul neprotejat, cu cele șapte etaje de gol aflate sub el. Se uită la mine cu ochi care imploră iertare. Ca un televizor care merge pe mute într-un colț al încăperii, capul mi-e plin de scene din copilărie: mama care-mi citește povești; tata care mă învață să merg cu bicicleta; mama la cină, râzând prea tare, prea mult; țipând în jos pe scări, tata țipând înapoi la ea.

Ce așteaptă poliția?

Un iepure pe treptele de la intrare; o cărămidă aruncată prin geam. Mama ținând-o pe Ella în brațe. Și pe mine.

Dintr-odată, știu ce gândește, ce vrea să facă.

— Mamă, nu!

Continuă să facă pași în spate. Încet, încet. Din apartamentul de alături se aud dintr-odată strigăte, pe măsură ce tot grupul de la petrecere începe numărătoarea inversă de la miezul nopții. Laura se uită înnebunită când la ușa de la intrare, când la mama, distrasă fiind de strigăte, fără să știe ce să facă, unde să se uite.

— Zece! Nouă! Opt!

Mă iau după mama pe balcon. Știe că totul s-a terminat. Știe că va merge la închisoare pentru ce-a făcut. Mă gândesc cum va fi să-mi pierd mama pentru a doua oară.

— Șapte! Șase!

Se aude un sunet înfundat de pe casa scării.

Laura își mișcă pistolul. Îl îndreaptă direct către mine. Degetul i se fixează și mai bine pe trăgaci. În spatele meu, mama plânge. Vântul șuieră pe balcon.

— Cinci! Patru! Trei!

Strigătele vesele de alături devin din ce în ce mai puternice. În jurul nostru, mai multe artificii, mai multe urări, mai multă muzică.

— Nu trage! strig eu cât pot de tare.

Zgomotul este incredibil. O mie de decibeli. Mai mult. Ușa zboară din balamale, prăbușindu-se la podea și o sută de polițiști înarmați pătrund înăuntru peste ea. Gălăgie – atât de multă gălăgie – de la ei, de la noi și…

— Aruncă arma!

Laura se dă în spate, spre un colț al încăperii, având în continuare arma în mână. Picioarele mamei sfărâmă sticla spartă de la marginea balconului. Tivul rochiei ei flutură în vânt. Se uită în ochii mei.

Și apoi cade.

Țip – încontinuu și-ncontinuu până când nu-mi mai dau seama dacă țipătul e doar în capul meu sau mai poate și altcineva să-l audă. Rochia ei plutește ca o parașută stricată și mama se sucește și

se tot sucește, prăbușindu-se. Deasupra explodează artificii, umplând cerul cu o ploaie de aur și argint.

Lângă mine apare dintr-odată un ofițer de poliție. Spune cuvinte pe care nu pot să le-aud, dar fața lui exprimă îngrijorare. Îmi înfășoară o pătură pe umeri, în jurul Ellei. Îmi pune o mână pe spate și mă conduce afară, fără să mă lase să-mi încetinesc pasul în timp ce ieșim din apartament spre casa scării, chiar dacă pot să văd că Laura e întinsă pe jos, iar un polițist a îngenuncheat lângă ea. Nu știu dacă e vie sau moartă și nici nu știu dacă-mi pasă.

În ambulanță, nu mă pot opri din tremurat. Paramedicul este o tipă veselă și își face treaba cu eficiență, cu părul ei blond împletit în două cozi care-i cad pe umeri. Îmi face o injecție în braț, care, câteva secunde mai târziu, mă face să mă simt ca și cum aș fi băut o sticlă de vin.

— Alăptez, spun eu, prea târziu.

— Nu-i ești de niciun folos dacă ai un atac de panică. Mai bine să fie puțin adormită decât hiperexcitată de la prea multă adrenalină la mâna a doua.

Se aude un zgomot când ușa din spate a ambulanței se deschide. Cred că-l recunosc pe ofițerul de poliție cu pătura, dar medicamentele m-au amețit și toată lumea care poartă uniformă mi se pare că arată la fel.

— Aveți un vizitator, spune el și iese.

— Nu ne-au lăsat să trecem de cordonul de poliție.

Mark se suie în ambulanță și mai că se prăbușește când se așază pe patul de lângă al meu.

— Nimeni nu voia să-mi spună ce se întâmplă. Am fost atât de speriat că ai pățit…

Vocea i se frânge înainte să cedeze complet și ne îmbrățișează pe mine și pe Ella. Cea mică a adormit și mă întreb din nou ce-or visa bebelușii și dacă va avea vreodată coșmaruri în legătură cu ce s-a întâmplat în noaptea asta.

— Ai fost la război, Annie?

Billy încearcă să zâmbească, dar nu-i iese. Pe față îi citesc îngrijorarea.

— Laura… dau eu să spun, dar capul îmi este greu; parcă am limba prea mare ca să-mi mai încapă în gură.

— I-am dat ceva pentru șoc, o aud pe femeia paramedic spunând. O să fie un pic amețită o vreme.

— Știm, îmi spune Billy. Când Mark a anulat petrecerea, mi-a spus ce s-a întâmplat. Despre verișoara lui Caroline și despre fostul ei soț violent. Nu mi s-a părut în regulă. Caroline n-a pomenit niciodată de vreo verișoară Angela, apoi a mai fost și mașina Shogun pe care a împrumutat-o Laura…

Cu doar câteva ore înainte, eram în mașină, lângă scaunul Ellei. Ascunzându-mă, îngrozită c-aș putea fi văzută. Parcă îmi amintesc un film sau o poveste care i s-a întâmplat altcuiva. Nu-mi amintesc frica pe care am trăit-o și mă întreb dacă doar medicamentele fac ca totul să pară ireal.

— L-am luat pe Billy și am ajuns aici cât de repede am putut.

E ceva diferit la ei doi – nu se mai simte tensiune; nu se mai împung din vorbe –, dar sunt prea obosită să analizez lucrurile, iar acum paramedicii îi trimit cu blândețe pe amândoi afară și mă întind pe pat, prinzând-o și pe Ella cu centuri lângă mine. Închid ochii. Cedez somnului.

S-a terminat totul.

Capitolul 69

Murray

Sarah avea ochii închiși, cu fața atât de liniștită, de parcă ar fi dormit. Mâna îi era grea și rece, iar Murray frecă cu blândețe cu degetul mare pielea ei ca de hârtie. Lacrimile îi curgeau fără rușine peste pătura albă de spital, fiecare dintre ele lăsând o pată întunecată, ca o ploaie de vară.

În acea aripă a secției erau patru paturi, toate libere, cu excepția celui în care se afla Sarah. O asistentă aștepta discret pe hol, acordându-i puțin spațiu în aceste momente atât de intime. Văzându-l că ridică privirea, femeia intră în rezervă.

— Stați cât timp aveți nevoie.

Murray mângâie părul lui Sarah. Timp. Cea mai prețioasă marfă. Cât de mult timp își petrecuseră el și Sarah împreună? Câte zile? Câte ore, minute?

Nu destul. N-ar fi putut fi niciodată destul.

— Puteți vorbi cu ea. Dacă vreți.

— Poate să mă audă? întrebă Murray privind cum pieptul lui Sarah urca și cobora ușor.

— Părerile sunt împărțite în această privință.

Asistenta avea vreo 40 de ani, ochi blânzi și închiși la culoare și o voce plină de compasiune.

Murray se uită la tuburile și firele care o încolăceau ca niște șerpi pe soția sa, la miriadele de mașinării care o țineau în viață; la perfuzia care picura liniștitoarea morfină.

Aveau să-i mărească doza, îi explicase consultantul. La momentul potrivit.

Ambulanța ajunsese în doar câteva minute, dar fuseseră niște

minute prea lungi. În zilele care urmaseră – în amestecul confuz de asistente și consultanți și mașinării și hârtii de completat –, Murray se forțase să retrăiască acele câteva minute de parcă ar fi fost și el acolo. De parcă toate astea i s-ar fi întâmplat lui.

În bucătărie era un scaun răsturnat; un pahar spart acolo unde Sarah căzuse, lângă chiuvetă. Telefonul, lângă ea, pe gresie. Murray se forța să-și imagineze toate aceste lucruri, unul după altul, fiecare ca o lamă trecută peste pielea lui.

Nish îl implorase să înceteze. Venise cu ceva învelit în folie, încă fierbinte, abia scos din cuptor, prinzându-l pe Murray în intervalul scurt dintre două vizite la spital. Îl ascultase pe Murray povestindu-i cu detalii agonizate ceea ce nimeni nu știa cu siguranță că se întâmplase, apoi femeia îl luase de mâini și plânseseră împreună.

— De ce te torturezi în halul ăsta?

— Pentru că n-am fost aici, spuse Murray.

Lacrimile lui Nish îi lăsaseră dâre pe obraji.

— N-ai fi avut cum să preîntâmpini asta.

Anevrism cerebral, spusese doctorul.

Comă.

Să sperăm că va fi bine. Să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

Și apoi: *îmi pare rău. Nu mai putem face nimic.*

Insistaseră să-i spună că Sarah nu avea să simtă nimic. Era decizia corectă. Singurul lucru pe care-l mai puteau face.

Murray deschise gura să zică ceva, dar nu ieși niciun cuvânt. Simțea o durere în piept și știa că i se frângea inima. Se uită la asistentă.

— Nu știu ce să spun.

— Spuneți-i orice. Vorbiți-i despre vreme. Ce ați mâncat la micul dejun. Plângeți-vă de serviciu.

Femeia puse o mână pe umărul lui Murray, îl strânse ușor, apoi își retrase mâna.

— Spuneți-i ce vă trece prin cap.

Se retrase apoi în colțul cel mai îndepărtat de locul în care Murray stătea lângă Sarah și începu să împăturească așternuturi și să aranjeze conținutul unei noptiere metalice aflate lângă un pat gol.

Murray se uită la soția lui. Își trecu un singur deget pe fruntea ei – cu ridurile ei neliniștite acum netede – și de-a lungul punții nasului ei. Ocoli masca de plastic care susținea tubul din gâtul lui Sarah și-i mângâie obrajii, gâtul. Îi urmă conturul urechii.

Spuneți-i ce vă trece prin cap.

În spatele lui, hârâitul neîntrerupt al aparaturii continua să se audă, sunete ritmice formând limbajul de la terapie intensivă.

— Îmi pare rău că n-am fost acolo… începu el, dar cuvintele erau suspine, iar ochii i se umeziră și în curând nu mai putu să vadă nimic.

Cât timp avuseseră împreună? Cât ar mai fi avut, dacă nu s-ar fi întâmplat asta? Murray și-o aminti pe Sarah în ziua nunții lor, în rochia galbenă pe care o alesese în locul uneia albe. Își aminti cât de bucuroasă fusese când au cumpărat casa. În timp ce ținea degetele lipsite de viață ale soției sale, văzu în schimb unghiile ei murdare de pământ; fața ei, în loc să fie palidă pe perna de spital, era îmbujorată de la munca în grădină de dimineață.

Nu fusese destul, dar timpul petrecut împreună însemna totul pentru el.

Fusese totul pentru el.

Pentru amândoi.

Murray își drese glasul. Se uită spre asistentă.

— Sunt gata.

Pauză. Murray aproape spera ca ea să spună *nu încă – peste vreo oră și ceva, poate,* chiar dacă, în același timp, n-ar fi suportat ca ea să fi spus asta. Mai mult răgaz nu ar fi făcut lucrurile mai ușoare.

Femeia dădu din cap.

— Îl chem pe doctorul Christie.

Nu mai stătură la discuții. Scoaseră tubul din gâtul lui Sarah cu grijă, de parcă ar fi fost făcută din sticlă; împinseră la o parte aparatele pe roți care menținuseră bătaia unei inimi prea slăbite ca să mai facă asta de una singură. Promiseseră că vor fi afară, pe coridor, dacă avea să fie nevoie de ei. Că nu trebuie să-i fie teamă; că nu trebuie să se simtă singur.

Și apoi îl lăsară acolo.

Iar Murray își odihni capul pe pernă lângă femeia pe care o iubise jumătate din viața lui. Se uită la felul în care pieptul ei cobora și urca cu o mișcare atât de fină, că abia o mai putea zări.

Până când mișcarea aceea încetă de tot.

Capitolul 70

Anna

— Anna! Aici!

— Ce părere ai despre moartea mamei tale?

Mark își pune o mână în scobitura spatelui meu și mă ghidează pe stradă, vorbindu-mi tot timpul pe o voce joasă.

— Nu te uita la ei… privește înainte… aproape am ajuns…

Suntem aproape pe trotuar și își retrage mâna, să ridice căruciorul deasupra bordurii.

— Domnule Hemmings – ce v-a atras mai întâi la milionara Anna Johnson?

Toată lumea izbucnește în râs.

Mark își scoate cheia din buzunar și descuie poarta. Cineva a lipit un buchet de flori învelite în celofan pe poartă. Pentru tata? Pentru mama mea? Pentru mine? Când Mark deschide poarta – doar cât să pot împinge eu căruciorul înăuntru – un bărbat de la *The Sun* pășește în fața noastră. Știu că e de la *The Sun* pentru că mi-a spus el, în fiecare din ultimele șapte zile, și pentru că are o legitimație zdrențuită care atârnă de hanoracul lui, ca și cum această indicație de profesionalism ar anula hărțuiala lui zilnică.

— Te afli pe o proprietate privată, îi spune Mark.

Jurnalistul privește în jos. O jumătate din gheata lui maronie uzată este pe trotuar, cealaltă pe pietrișul care acoperă aleea noastră pentru mașini. Își trage piciorul. Doar câțiva centimetri, suficient cât să nu mai fie pe proprietatea noastră. Îmi pune un iPhone în față.

— Doar un comentariu scurt, Anna, și apoi toate astea vor dispărea.

În spatele lui se află colegii săi. Două camere de fotografiat stau ca două mitraliere de-a lungul trupului bărbatului mai în vârstă, în

timp ce buzunarele largi ale gecii sale sunt pline cu obiective, blițuri, baterii.

— Lăsați-mă în pace.

E o greșeală. De îndată se aude foșnet de carnețele, apare un alt telefon. Micul grup de urmăritori face un pas în față, luând reacția mea drept o invitație.

— E o șansă să prezinți varianta ta a poveștii.

— Anna! Aici!

— Cum era mama ta în copilărie, Anna? Era violentă cu tine? Se aude o ultimă întrebare pusă cu o voce ridicată, iar acum toată lumea țipă, toți încercând să se facă auziți, toți vrând să obțină ceva.

Ușa de la intrarea casei lui Robert se deschide și el coboară pe scări într-o pereche de papuci din piele. Dă scurt din cap către noi, dar are ochii țintă la reporteri.

— De ce nu dispăreți naibii de-aici?

— De ce nu dispari tu naibii de-aici?

— Și, oricum, cine-i ăsta?

— Nimeni.

Asta le distrage însă suficient de mult atenția. Îi arunc lui Robert o privire recunoscătoare, simt din nou mâna lui Mark pe spatele meu, împingându-mă înainte. Roțile căruciorului scrâșnesc pe pietriș, iar apoi Mark închide porțile și le încuie. Se aud două, trei, patru blițuri.

Mai multe fotografii.

Mai multe fotografii cu mine cu un aer palid și neliniștit; mai multe fotografii cu căruciorul Ellei acoperit cu păturica menită să-i asigure puțină intimitate. Mai multe fotografii cu Mark, însoțindu-ne abătut înăuntru și în afara casei atunci când e neapărată nevoie să părăsim siguranța locuinței noastre.

Doar ziarul local ne mai ține pe prima pagină (cele naționale ne-au relocat deja pe pagina cinci), cu o fotografie făcută printre zăbrelele gardului, de parcă noi am fi cei aflați după gratii.

În casă, Mark pune de cafea.

Poliția ar fi vrut să stăm în altă parte.

— Doar pentru câteva zile, a spus detectivul sergent Kennedy.

Tocmai terminasem de dat declarația, rezultatul a aproape opt ore petrecute într-o încăpere fără ferestre alături de o femeie detectiv care avea aerul că și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, mai puțin acolo, cu mine. Nu era singura.

Înapoi acasă, bucătăria – scena uciderii tatălui meu – fusese sigilată, criminaliști în costume albe de protecție scrutând fiecare centimetru din ea.

— E casa mea, am spus eu. Nu mă duc nicăieri.

Au găsit urme din sângele tatălui meu în rosturile dintre plăcile de gresie, în ciuda clorului turnat pe podea de mama și Laura. Am avut sânge sub picioare atâtea luni de zile. Mă simt de parcă ar fi trebuit să văd asta; de parcă ar fi trebuit să știu.

Au trecut trei zile până când am avut voie să folosim din nou bucătăria; alte douăzeci și patru de ore până când au terminat ce aveau de făcut în grădină. Mark a tras draperiile peste ușile de sticlă de la bucătărie, ca eu să nu pot vedea grămezile de pământ care acum zăceau peste gazonul nostru, și a închis obloanele din fața casei ca să evite teleobiectivele vânătorilor de titluri de ziare care așteptau pe stradă.

— Nu mai sunt atât de mulți astăzi, spune el acum. Până la sfârșitul săptămânii vor dispărea.

— Se vor întoarce când începe procesul.

— Fiecare lucru la vremea lui.

Mark îmi întinde o cană aburindă de cafea și ne așezăm la masă. Am mutat lucrurile prin bucătărie; am repoziționat masa și am schimbat între ele cele două fotolii. Schimbări mărunte care sper că – în timp – mă vor ajuta să nu-mi mai aduc aminte; să nu mai revăd cu ochii minții ce s-a petrecut aici.

Mark triază corespondența, lăsând mare parte din ea nedeschisă

și punând-o într-un teanc pentru reciclare, împreună cu bilețelele reporterilor care împânzesc aleea până când Mark le culege de pe jos.

Bani gheață în schimbul drepturilor exclusive asupra poveștii voastre.

Am primit oferte de la editori și agenți literari. Abordări din partea unor companii cinematografice și a producătorilor de emisiuni TV. Cartoline de susținere, pliante cu reclame la servicii funerare, scrisori de la locuitorii din Eastbourne, șocați să afle că acea Caroline Johnson pe care o știau ei – activistă, persoană care strângea fonduri pentru diverse acțiuni, membră în tot felul de comitete – și-a ucis soțul.

Toate merg la gunoi.

— Curând o să dispară totul.

— Știu.

Reporterii agasanți vor trece la următoarea poveste grasă și într-o bună zi voi fi din nou în stare să mă plimb prin Eastbourne fără ca oamenii să șușotească între ei. *Ea este – fiica celor doi Johnsoni.*

Într-o bună zi.

Mark își drege glasul.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Îi văd figura și simt cum mi se strânge stomacul, ca atunci când liftul se prăbușește la parter fără butoane de oprire. Nu mai sunt în stare să primesc alte vești, alte surprize. Vreau să-mi trăiesc restul vieții știind exact ce se întâmplă în fiecare oră, în fiecare zi.

— Când poliția a întrebat de întâlnirea pe care Caroline o stabilise cu mine…

Mark se uită fix în cana lui de cafea; o vreme nu spune nimic. Eu rămân tăcută, în timp ce inima-mi bate ca o tobă în urechi.

— Am mințit.

Simt din nou cutremurul, pământul de sub picioarele mele despicându-se, desfăcându-se, mișcându-se. Viața schimbându-se cu un singur cuvânt.

O singură minciună.

— N-am întâlnit-o niciodată pe mama ta, spune el, ridicând privirea ca s-o caute pe-a mea. Dar am vorbit cu ea.

Înghit cu greu.

— Nu am făcut legătura, nu mai devreme de prima ta ședință cu mine. Mi-am căutat prin agendă și era acolo: numele mamei tale. Și mi-am amintit telefonul ei; mi-am amintit că mi-a povestit că îi murise soțul și că avea nevoie să treacă peste chestia asta. Doar că n-a apărut niciodată la programare și nu mi-a mai venit în minte chestia asta decât atunci.

— De ce nu mi-ai spus?

Mark răsuflă greu, ca și cum ar fi alergat la maraton.

— Confidențialitatea datorată pacientului?

În vocea lui se aude un semn de întrebare, de parcă ar ști și el că sună absurd.

— Și pentru că n-am vrut să pleci.

— De ce nu? întreb, deși deja știu răspunsul.

Îmi ia mâna și-și freacă degetul mare de interiorul încheieturii mele. Sub apăsarea lui blândă, pielea devine palidă, cu venele albastru-verzui abia vizibile, ca afluenții unui râu.

— Pentru că mă îndrăgosteam deja de tine.

Se apleacă în față și la fel fac și eu. Ne întâlnim la mijloc, aplecați într-un fel ciudat deasupra colțului mesei din bucătărie. Închid ochii și simt moliciunea buzelor sale, căldura răsuflării lui.

— Îmi pare rău, șoptește el.

— Nu contează.

Înțeleg de ce-a făcut-o. Are dreptate: m-aș fi dus în altă parte. Mi s-ar fi părut ciudat să mă dezvălui în fața unui bărbat pe care mama l-ar fi ales ea însăși pentru a i se confesa. Iar dacă m-aș fi dus în altă parte, Ella nu s-ar fi născut niciodată.

— Dar să nu mai existe și alte secrete.

— Fără alte secrete, spune Mark. Un nou început.

Ezită, apoi pentru o clipă îmi trece prin cap că mai are ceva pe suflet de care vrea să scape, dar în loc de asta el se caută într-un buzunar, de unde scoate o cutiuță acoperită în catifea.

Se uită în ochii mei în timp ce alunecă de pe scaun și îngenunchează în fața mea.

Capitolul 71

Murray

— Încă una, vă rog.

Stăteau într-o poziție ciudată în fața camerei foto, unul lângă altul cu mâinile strânse și diploma înrămată a lui Murray ținută între ei.

— Gata.

Fotograful încheie, comandantul îi strânse mâna lui Murray din nou și zâmbi cu o căldură sinceră.

— Sărbătorești în seara asta?

— Doar câțiva prieteni, doamnă.

— Meriți. Ai făcut treabă bună, Murray.

Comandantul se dădu câțiva pași în lateral și îi permise lui Murray să aibă momentul său în lumina reflectoarelor.

Nu se ținu niciun discurs, dar Murray își îndreptă umerii, puse diploma înrămată în față, iar când comandantul începu să aplaude, întreaga încăpere făcu la fel. Aflată la câteva mese mai în spate, Nish îi făcu un semn cu degetul mare în sus, cu fața radiind, înainte să aplaude din nou frenetic. De undeva de lângă ușă, cineva strigă cuvinte de încurajare. Aplauda până și morocănosul de John, colegul de la recepția secției de poliție din Lower Meads.

Pentru o clipă, Murray și-o imagină pe Sarah în public. Ar fi purtat una dintre rochiile ei vaporoase din in în culori vii, o eșarfă trecută în jurul gâtului sau legată pe cap. Ar fi zâmbit cu gura până la urechi, uitându-se prin încăpere, sperând să prindă privirea cuiva cu care să-și împartă sentimentul de mândrie.

Îl înțepau ochii. Întoarse diploma invers și o ținu departe de el, ca să se poată uita la ea, clipind cu putere până când nu mai era niciun pericol să plângă. Își aminti că și-o închipuise pe Sarah într-una din zilele ei bune. Era foarte posibil ca Sarah să nu se fi aflat deloc în

încăperea aceea; să fi fost la Highfield sau acasă, sub pilotă, incapabilă să-l poată însoți pe Murray în acea zi. Pentru primirea diplomei de merit pentru ultimul său caz.

INDICATIV C6821 MURRAY MACKENZIE PRIMEȘTE DIPLOMA DE MERIT PENTRU DEDICAREA SA, PENTRU TENACITATE ȘI PENTRU ABILITĂȚILE SALE DE INVESTIGATOR, CARE AU DUS LA DESCOPERIREA CRIMEI SĂVÂRȘITE ÎN CAZUL LUI TOM JOHNSON ȘI LA IDENTIFICAREA AMBELOR PERSOANE SUSPECTE. CONTRIBUȚIA SA ESTE UN EXEMPLU EXCEPȚIONAL AL VALORII FORȚELOR AUXILIARE DE POLIȚIE.

Identificarea ambelor persoane suspecte.

Cuvintele fuseseră alese cu grijă. Murray simțea o urmă de regret că nu fuseseră în stare s-o aducă și pe Caroline Johnson în fața justiției. Sărise de la balconul apartamentului de la etajul șapte care-i aparținea lui Mark Hemmings, aterizând în fața unui grup de gură-cască care aveau să fie pentru totdeauna bântuiți de imaginea trupului ei izbind pământul, luând cu ea toate secretele care nu fuseseră deja dezvăluite fiicei sale.

Laura Barnes era în arest, așteptând începerea procesului. Nu făcuse niciun comentariu în timpul interogatoriului, dar camerele corporale purtate de ofițerii care făcuseră arestarea înregistraseră o serie de declarații prin care, în vâltoarea momentului, recunoscuse ce făcuse. Înregistrările, împreună cu cazul pe care DS James Kennedy și echipa sa îl construiseră împotriva ei, însemnau că Murray era sigur că avea să pledeze vinovată. Laura își acoperise urmele bine, dar camerele de supraveghere arătaseră că mașina ei se afla în Brighton în momentul cumpărării telefonului de la Fones4All. Un specialist în recunoaștere vocală confirmase că telefonul dat la 999 din partea lui Diane Brent-Taylor se potrivea cu vocea Laurei și avea să se înfățișeze în fața instanței ca martor expert în această chestiune.

Nu că Murray avea să mai fie prin preajmă să vadă asta.

Aplauzele se stinseră. Murray dădu din cap în semn de apreciere către public, apoi coborî de pe podiumul scund. Când se întorcea la scaunul lui, ca s-o asculte pe doamna comandant rostind cuvintele de încheiere, îl văzu pe Sean Dowling stând împreună cu vechiul lor sergent – acum coleg cu Sean la Divizia de Criminalitate Informatică. Ca la un semn, cei doi bărbați se ridicară în picioare. Începură să aplaude din nou, de data asta mai încet. Restul celor de la masa lor îi urmară. Și în timp ce Murray venea spre centrul încăperii, se auzi hârșâit de scaune și foșnet în timp ce unul câte unul prietenii și colegii cu care lucrase de-a lungul anilor îl aplaudau în picioare. Sunetul palmelor aplaudând se înteți, mai rapid decât pașii săi, dar nu la fel de rapid ca inima sa, care tresălta de recunoștință pentru oamenii din acea încăpere.

Familia lui din cadrul poliției.

Când Murray ajunse la locul lui, roșise puternic. Se mai auzi o ovație finală, apoi alte foșnete de scaune în timp ce comandantul încheie. Era o ușurare să vadă că acum toți ochii se îndreptau în altă parte decât spre el și profită de ocazie ca să-și citească diploma din nou. Era a treia pe care o primea în timpul carierei sale în poliție, dar prima în calitate de civil. Prima și ultima.

— Bravo, amice!

— Grozav!

— Bem o bere cândva?

Eliberați de partea formală e evenimentului, colegii de odinioară ai lui Murray se îndreptau acum spre bufetul din spatele încăperii, bătându-l pe spate când treceau pe lângă el. Era ceva rar să vezi mâncare la o festivitate internă din cadrul poliției; și în natura colegilor să profite la maximum când așa ceva se întâmpla. Nish își făcu loc și-l îmbrățișă, șoptind așa încât doar el să poată auzi:

— Ar fi fost atât de mândră!

Murray dădu hotărât din cap, fără să aibă curaj să spună ceva.

Ochii lui Nish străluceau.

— Dacă pot să intervin și eu o clipă…

Leo Griffiths, îmbrăcat în uniformă și ținând în mână o cutie de Diet Coke. O firimitură dintr-un cârnat învelit în aluat de pe cravata lui sugera că fusese în primul rând la bufet.

Murray strânse mâna pe care Leo i-o întinse.

— Felicitări.

— Mulțumesc.

— E o întrunire pe cinste, spuse Leo aruncând o privire prin încăpere. La ultima ceremonie de premiere la care am asistat, s-a servit un suc cald de portocale și fix câte un biscuit de persoană.

— E o întrunire cu două scopuri. Și ceremonie de premiere, și de pensionare. Facem economii, adăugă Murray solemn, folosind unul dintre termenii favoriți ai șefului, în timp ce Nish se abținu să nu râdă.

— Corect. De fapt, despre asta voiam să vorbim.

— Despre economii?

— Despre pensionare. Mă întrebam dacă ai văzut anunțul pentru investigatori civili pentru echipa de anchetare a cazurilor clasate.

Murray văzuse anunțul. De fapt, nu mai puțin de șapte oameni i-l arătaseră, inclusiv comandantul.

— E chiar genul tău, aș fi zis, ar fi spus ea. O ocazie să-ți pui la bătaie talentele de investigator și să-i pregătești pe cei din echipă care sunt mai puțin experimentați. Oficial, de data asta, adăugase, cu o privire pătrunzătoare.

Finalul fericit în cazul Johnson însemnase și că Murray scăpase mai ușor cu toate încălcările de protocol comise, dar îi fusese atrasă destul de serios atenția că – dacă voia să-și păstreze slujba – așa ceva nu mai trebuia să se repete.

Murray nu voia să-și păstreze slujba. Nu voia să mai rămână deloc în poliție.

— Mulțumesc, Leo, dar mi-am predat deja legitimația. O să mă

bucur de pensie acum. O să călătoresc puțin.

Murray își imaginã noua rulotă strălucitoare pentru care plătise deja avansul și pe care avea s-o preia săptămâna care urma. Îi înghițise o bună bucată din pensie, dar merita fiecare bănuț. Înăuntru avea o mică bucătărie, o baie minusculă, un pat dublu și un spațiu de relaxare confortabil cu o masă pliantă, plus un volan uriaș care îl făcea pe Murray să-și închipuie că, de fapt, conducea un camion.

Nu mai putea aștepta. Familia sa din cadrul poliției fusese bună cu el, dar era timpul să taie aceste legături.

— Ai dreptate. Totuși, nu poți să te superi dacă încercăm să te păstrăm printre noi, nu-i așa? Unde te duci?

În săptămânile de când Murray dezvăluise planurile sale de pensionare, mai mulți oameni îl întrebaseră același lucru. Răspunsul lui fusese mereu același. Ani la rând își dusese viața după programul altei persoane. Perioadele lui Sarah la Highfield. Zilele ei bune; zilele ei proaste. Turele de la serviciu, devreme, târziu, de noapte. Orele peste program, weekendurile la lucru. Ședințe, informări. În planurile de pensionare ale lui Murray nu existau ceasuri. Nici calendare. Nici planuri.

— Oriunde am chef să merg.

Capitolul 72

Anna

Mirosul de iarbă proaspăt cosită umple aerul. E încă rece, dar promisiunea vremii mai bune se simte deja. Am schimbat landoul Ellei cu un cărucior sport și ea bolborosește fericită în timp ce îi prind centurile. O strig pe Rita și îi pun lesa.

— O să dispar puțin din calea voastră. Sunați-mă pe mobil dacă aveți nevoie de mine.

— Nicio problemă, drăguță. E ceva din bucătărie ce vrei să lăsăm afară?

Oak View e în fierbere. Sunt cinci bărbați de la firma de mutări, fiecare în câte o cameră, și un munte de cutii împachetate deja.

— Doar fierbătorul, te rog.

Am în mașină o cutie cu lucrurile esențiale – ceai, hârtie igienică, câteva farfurii și căni –, ca să nu ne grăbim cu despachetatul când ajungem în casa nouă.

Vorbesc cu Ella în timp ce ne plimbăm, arătându-i o pisică, un cățel, un balon prins între copaci. Trecem de curtea din față de la Johsnon's Cars, dar ne oprim doar cât să-i aruncăm o privire lui Billy. El ne face cu mâna, iar eu mă aplec și-i răspund cu mânuța Ellei. E ocupat, vorbește cu un nou agent de vânzări și nu vreau să-l deranjez.

Curtea din față arată bine. La primul semn de primăvară, Boxterul s-a și vândut. A fost înlocuit de alte două mașini sport, cu acoperișurile rabatate curajos și capotele strălucitoare. În cele din urmă, unchiul Billy m-a lăsat să plătesc ca să salvez afacerea, așa că am intervenit cu o injecție de capital care va ține creditorii departe de ușile noastre pentru o vreme, cel puțin. Mark a spus că sunt nebună.

— E o afacere, nu o organizație de caritate, a spus el.

Doar că nu e o simplă afacere. Este trecutul meu. Prezentul nostru. Viitorul Ellei. Bunicul Johnson a preluat firma de la tatăl lui, iar Billy și tata au preluat-o de la el. Acum e datoria mea și a lui Billy s-o ținem pe linia de plutire până când ne revenim. Cine știe dacă Ella va vrea să continue tradiția – va fi alegerea ei –, dar Johnson's Cars nu va dispărea cât sunt eu în preajmă.

Mergem pe plajă. Mă uit la ponton și-mi amintesc cum mă plimbam aici cu părinții mei și, în loc de furia care a umplut aceste ultime trei luni, mă simt pur și simplu copleșită de tristețe. Mă întreb dacă acesta este un progres și-mi notez în minte să nu uit să vorbesc despre asta la următoarea mea ședință de terapie. „Mă văd" din nou cu cineva. Nu cu cineva de la cabinetul lui Mark – mi s-ar fi părut prea ciudat –, ci cu o femeie amabilă și atentă din Bexhill, care mai mult ascultă decât vorbește și mă face să mă simt un pic mai puternică de fiecare dată când ne întâlnim.

Pe o stradă laterală, care duce în partea opusă plajei, este un rând de case mici terasate. Căruciorul sport se lovește de o bucată de trotuar ieșită în afară și bolboroselile Ellei se întețesc. Scoate niște sunete care seamănă cumva cu vorbirea și-mi tot spun să notez progresele astea, înainte să uit.

Ne oprim la numărul cinci și sun la sonerie. Am o cheie, pentru orice eventualitate, dar n-am folosit-o niciodată. Mă aplec deja s-o iau pe Ella din căruț, când Mark deschide ușa.

— Cum merge treaba?

— Un haos organizat. Știu că am ajuns mai devreme, dar voiam să plec din calea lor, așa că…

Îi dau Ellei un pupic, lipită de ea cât de mult pot, înainte să i-o dau lui Mark. Tot nu m-am obișnuit cu asta, dar de fiecare dată mi se pare mai ușor. Nu e nimic oficial, nu avem genul acela de aranjament de tipul *la fiecare două weekenduri și o zi pe săptămână.* Suntem doar noi doi, împărțindu-ne sarcinile de părinți, chiar dacă

avem vieți separate.

— Nu-i nimic. Vrei să stai puțin pe-aici?

— Ar fi mai bine să mă întorc.

— O aduc mâine la casa nouă.

— Putem să-ți facem turul proprietății!

Ne uităm unul la altul pentru o clipă, conștienți de tot ce s-a întâmplat, cât de nou și de ciudat este totul acum, apoi o sărut din nou pe Ella și o las cu tatăl ei.

În cele din urmă, a fost simplu.

— Vrei să te căsătorești cu mine?

N-am spus nimic. El a așteptat, plin de speranță.

M-am imaginat la altar cu el, Ella o mică domnișoară de onoare ducând petalele de flori. M-am imaginat întorcându-mă și uitându-mă la toată congregația și am simțit din nou acut absența tatălui meu. Billy avea să mă conducă la altar, am presupus. Nu tatăl meu, ci persoana cea mai apropiată de acest rol pe care o aveam. Eram norocoasă să-l am.

Erau prieteni și vecini care umpleau băncile.

Dar nu și Laura.

Nu simțeam nicio durere în legătură cu asta. Fusese stabilită data procesului ei și, chiar dacă gândul de a depune mărturie împotriva ei îmi provoca deja coșmaruri, cei de la departamentul pentru sprijinirea victimelor îmi explicaseră întreaga procedură. Aveam să fiu singură la bară, dar știam că în spatele meu era o echipă întreagă de oameni. Urma să fie condamnată, eram sigură de asta.

Îmi scrisese de câteva ori, implorându-mă s-o iert. Prizonierii aflați în arest nu aveau voie să aibă vreun contact cu martorii din proces, iar scrisorile îmi parveniseră printr-o cunoștință comună, prea orbită de prietenia pentru Laura ca s-o creadă cu adevărat capabilă de toate lucrurile de care fusese acuzată.

Scrisorile erau lungi. Expansive. Puneau accentul pe trecutul

nostru comun, pe faptul că nu ne aveam decât una pe cealaltă. Că ambele ne pierduserăm mamele. Le-am păstrat ca pe o asigurare, nu din sentimentalism, chiar dacă știam că n-o să le arăt niciodată poliției. Laura risca scriindu-mi, dar era un risc minor. Mă știa prea bine.

N-am simțit durere nici la gândul că mama nu avea să fie la nunta mea. Gândul la ea îmi creează un ghem dur de ură în inimă, pe care nicio ședință de consiliere nu o poate îndepărta. Dar nu pentru moartea tatălui meu o urăsc – deși de acolo pleacă totul. Nici măcar pentru minciunile pe care le-a spus când și-a înscenat moartea, abandonându-mă pradă durerii. Ci pentru cele pe care le-a spus după; pentru povestea care s-a născut din istorisirile ei pe jumătate adevărate referitoare la căsnicia cu tatăl meu. Pentru faptul că m-a făcut să cred că era alcoolic; că el era cel care o lovea pe ea, și nu invers. Pentru faptul că m-a făcut să am din nou încredere în ea.

— Ei bine? a intervenit Mark. Te căsătorești cu mine?

Mi-am dat seama că acel „nu" care-mi stătea pe vârful limbii nu avea nimic de-a face cu persoanele care aveau sau nu să fie prezente la nunta noastră.

— Dacă n-am mai fi avut-o pe Ella, am spus, crezi c-am mai fi fost împreună?

Mark a tăcut – un pic prea mult.

— Sigur că da.

Îi susțin privirea și pentru o clipă rămânem așa. Apoi Mark s-a îndepărtat, a zâmbit, dar fără ca zâmbetul să-i cuprindă și ochii.

— Poate.

I-am căutat mâna.

— Nu cred că poate e de-ajuns.

Oak View s-a vândut rapid unei familii cu trei copii care a acceptat istoricul casei pentru un preț mult sub valoarea de piață și care, sper eu, va umple casa cu râsete și gălăgie. Și apartamentul lui

Mark din Putney a fost scos la vânzare și, pentru moment, el stă în Eastbourne, ca s-o putem crește pe Ella împreună.

Am plâns când semnul DE VÂNZARE a fost ridicat, dar doar pentru câteva momente. Nu mai voiam să stau pe Cleveland Avenue, unde vecinii se uitau la mine cu o fascinație morbidă și turiștii se dădeau peste cap ca să treacă prin fața casei noastre și să arunce o privire la o grădină pe care nici măcar n-o puteau vedea.

Laura și mama au aruncat sticla spartă tot în fosa septică, împreună cu trupul tatălui meu. Amprentele mamei erau pe gâtul sticlei de vin; ale Laurei pe cioburile pe care le adunase cu grijă și le aruncase în fosă.

Fosa a dispărut de mult. Lucrările de extindere ale lui Robert sunt în desfășurare, cele treizeci de mii de lire funcționând ca un morcov plimbat prin fața ochilor noilor proprietari drept compensație pentru neplăcerile create. Nu au de gând să înlocuiască tufele de trandafiri ale mamei, totuși; pe lista lor de cumpărături sunt trecute în schimb o poartă de fotbal și un perete de escaladă.

Mă întorc spre Oak View, iar mâinile mi se par goale fără căruciorul pe care să-l împing. Rita se smucește în lesă când o pisică alb cu negru ne taie calea și abia mă abțin să i-o arăt unei Ella care nu este aici. Mă întreb dacă mă voi obișnui vreodată să n-o am tot timpul cu mine.

Casa pe care am cumpărat-o este cum nu se poate mai diferită de cea a familiei mele. E o construcție pătrățoasă și modernă, cu trei dormitoare și un spațiu deschis la parter unde, pentru că Ella a început să meargă de-a bușilea, pot s-o supraveghez din bucătărie.

La Oak View se încarcă deja mașina cu lucruri. O să-mi lase patul și pătuțul Ellei, iar în seara asta o să dormim într-o casă goală, gata pentru marea mutare de mâine. E doar la vreun kilometru mai jos pe stradă, dar pare cu mult mai departe.

— Aproape am terminat, drăguță.

Bărbatul de la compania de transport e transpirat tot de la efortul

de a urca mobila în camion. Am lăsat noii familii care va locui aici șifonierele grele, masa lungă din bucătărie și comoda mare din hol; au fost foarte încântați să mai facă niște economii. Sunt prea mari pentru noua mea casă și prea încărcate de amintiri pe care nu mi le mai doresc. Omul se șterge pe frunte cu dosul palmei.

— A venit poșta. Am pus-o deoparte pentru tine.

E pe comodă. Adusă personal de prietena Laurei, din nou. Mă întreb dacă va mai fi la fel de dedicată și după proces, când toate dovezile vor fi scoase la lumină, pentru ca toată lumea să le poată vedea. Acuzațiile s-au adunat. Tăinuirea unei crime; ascunderea cadavrului tatălui meu; amenințările cu moartea.

Plicul îmi trezește amintiri neplăcute. Laura cu un pistol în mână. Mama, care se apropie de marginea balconului.

Mă scutur de ele. S-a terminat. Totul s-a terminat.

Scot scrisoarea. O singură foaie. Nimic din scuzele ample din scrisorile ei precedente. Faptul că nu i-am răspuns – că nu mi-am retras sprijinul acordat acuzării – a avut cu siguranță efect.

Desfac foaia, și dintr-odată îmi țiuie urechile. Sângele dă năvală; pulsul mi se precipită.

Un singur rând, în mijlocul paginii.

Sinucidere?

Scrisoarea îmi tremură în mâini. Mă simt cuprinsă de căldură și cred c-o să leșin. Trec prin bucătărie – pe lângă cutiile și pe lângă muncitorii de la firma de mutări care fac drumuri între casă și mașină – și deschid ușa din spate.

Sinucidere?

Mă duc în grădină. Mă forțez să trag aer în piept, adânc, lent, până când nu mă mai simt amețită, doar țiuitul din urechi nu vrea

să dispară, iar în piept simt cum se strânge un ghem de spaimă.

Pentru că de data asta nu trebuie să mai caut răspunsurile în altă parte.

Nu a fost sinucidere nici de data asta.

Mama mea nu a sărit.

Nota autoarei

Ca mulți alți oameni din întreaga lume, și eu am fost fascinată de aparenta reîntoarcere miraculoasă din 2007 a lui John Darwin, cel care, cu cinci ani mai înainte, fusese declarat mort după ce s-a crezut că fusese implicat într-un accident de canoe în nord-estul Angliei. Soția lui, Anne, a mărturisit mai târziu că John a continuat să trăiască cu ea în casa familiei, înainte ca cei doi să se îmbarce pentru o nouă viață în Panama.

Am fost fascinată de poveste, precum și de îndrăzneala fantastică a lui John Darwin, care a adoptat o deghizare pentru a se putea mișca din nou în orașul său natal fără să fie deconspirat și care a tras cu urechea frecvent în timpul vizitelor pe care cei doi fii ai săi adulți i le făceau mamei lor, presupus îndurerate. M-am întrebat cum trebuie să fie să descoperi că părinții tăi te-au făcut să treci în mod deliberat prin durerile provocate de perioada de doliu și cum ai putea să începi să reconstruiești o relație cu ei. Mi-a fost greu să înțeleg cum ar putea un părinte să-și trateze copiii într-o astfel de manieră brutală.

În timp ce am scris *Las-mă să mint*, am găsit că următoarele publicații s-au dovedit extrem de valoroase pentru detaliile din spatele poveștii extraordinare a lui Darwin: *Up the Creek Without a Paddle* (Tammy Cohen) și *Out of My Depth* (Anne Darwin). Totuși, evenimentele și personajele din *Lasă-mă să mint* sunt rodul imaginației mele și nu sunt bazate pe niciuna dintre poveștile despre care am auzit sau pe care le-am citit.

Făcând cercetări despre sinuciderile de la Beachy Head, am fost foarte mișcată de *Life on the Edge* (Keith Lane) – autobiografia unui bărbat a cărui soție s-a aruncat spre moarte de pe stâncile din Sussex. Keith Lane și-a dedicat următorii patru ani din viață patrulării stâncilor, împiedicând douăzeci și nouă de oameni să-și ia

viața.

Echipa de capelani de la Beachy Head asigură mai mult de o sută de ore de patrulare în fiecare săptămână. Ei acordă sprijin poliției și serviciilor Pazei de Coastă în eforturile lor de căutare și salvare și sunt specializați în intervenții în cazuri de sinucidere sau de criză, salvând în jur de două mii de persoane de la începuturile existenței acestei organizații, din 2004. Echipa se bazează în exclusivitate pe sprijinul public, așa că vă rog să-i urmăriți pe Facebook la @BeachyHeadChaplaincyTeam și, dacă puteți, să-i susțineți în activitatea lor.

Potrivit organizației caritabile Mind, una din patru persoane se confruntă cu probleme mintale în fiecare an și mai bine de douăzeci la sută dintre noi recunosc că au avut gânduri sinucigașe la un anumit moment în viață. Dacă ați fost afectat de oricare dintre problemele ridicate în această carte sau dacă vreți să stați de vorbă cu cineva despre ceea ce simțiți, vă încurajez să cereți ajutor specializat.

Mulțumiri

Foștii mei colegi din poliție sunt neîntrecuți în încurajări și sprijin și le sunt recunoscătoare tuturor pentru că mi-au apreciat cărțile, chiar și atunci când m-am îndepărtat puțin de la acuratețea procedurală. În privința elaborării cărții *Lasă-mă să mint,* le sunt în mod special recunoscătoare lui: Sarah Thirkell, pentru sfaturile legate de criminalistică; lui Kristy Harris, care mi-a răspuns la întrebările referitoare la anchete; lui Di Jones, pentru clarificările privind procedurile legate de apelurile la 999; și lui Andy Robinson – din nou – pentru și mai multe informații legate de telefoanele mobile. Într-o bună zi o să scriu o carte care nu va mai necesita ajutor din partea voastră.

Mulțumirile mele lui Heather Skull și lui Kaimes Beasley, de la Agenția Maritimă și a Pazei de Coastă, care au fost generoși și creativi în privința sfaturilor date în legătură cu activitatea mareelor și recuperarea trupurilor din mare; și lui Becky Fagan, pentru sfaturile date în legătură cu tulburarea de tip borderline și cu sistemul medical de tratare a bolilor mintale. Le cer scuze tuturor celor menționați pentru libertățile pe care mi le-am permis, ieșind din tiparele realității; toate greșelile în acest sens îmi aparțin exclusiv.

Marie Davis a fost câștigătoarea competiției organizate de asociația pentru ajutorarea animalelor Love Cyprus Dog Rescue, care face o treabă minunată ajutând cățeii abandonați. M-am bucurat foarte mult s-o includ în carte pe cățelușa salvată chiar de Marie, pe nume Rita, și sper că în felul acesta i-am făcut dreptate.

Cu zece ani în urmă, rețelele sociale își găseau loc cu greu în viața unui autor de cărți; acum nu mă pot imagina fără persoanele grozave cu care sunt conectată pe Facebook, Twitter și Instagram. Mi-ați fost alături atunci când mi-a fost greu să scriu, v-ați bucurat

de veștile mele bune, m-ați ajutat cu documentarea și mi-ați făcut cărțile să ajungă pe listele cu bestselleruri. Vă mulțumesc.

Sunt norocoasă să am cea mai grozavă echipă alături de mine. Sheila Crowley și echipa de la Curtis Brown continuă să-mi fie alături la fiecare pas – nici nu mi-aș putea dori o agenție literară mai bună ca voi –, și am editori minunați peste tot în lume. Mulțumiri speciale merg către Lucy Malagoni, Cath Burke și echipa Sphere; lui Claire Zion și echipei sale de la Berkley; și echipei Little, Brown Rights. Vă mulțumesc tuturor – îmi place la nebunie să lucrez cu voi.

Sunt prea mulți bloggeri de carte, distribuitori și bibliotecari cărora să le mulțumesc individual, dar vă rog să fiți siguri că apreciez tot ceea ce faceți și că sunt recunoscătoare pentru comentariile voastre, pentru recomandări și pentru spațiul pe raftul librăriilor, fie el virtual sau de alt tip.

Un mare mulțumesc celor de pe scena criminalistică; lui Kim Allen pentru că mă ajută să rămân organizată și tuturor prietenilor și familiei mele. Lui Rob, Josh, Evie și George: voi sunteți lumea mea. Îmi pare rău că sunt așa morocănoasă.

În cele din urmă – dar foarte important –, vă mulțumesc că ați ales această carte. Sper că v-a plăcut.

Exclusiv pentru această ediție

Citiți în continuare un fragment bonus din Lasă-mă să mint, *având-i protagoniști pe Murray și pe Sarah*

— Trupă, încolonarea la… dreapta!

La auzul comenzii lătrate, ochii a șaizeci și patru de bărbați și șaptesprezece femei s-au întors către dreapta. Fiecare cu câte un braț ridicat lateral, noii absolvenți ai școlii de poliție sunt înșirați, la exact un braț distanță unul de altul, înainte să se alinieze toți în poziție de drepți, cu mâinile cu mănuși albe ținute strâns pe pieptul tunicii lor.

Murray nu-și lua ochii de la ofițerul de instrucție Henderson. Ca mulți dintre instructorii lor de la Academia de Poliție, Henderson fusese militar, iar acum mustața lui căruntă fremăta în anticiparea următoarei comenzi.

— La stânga…

Henderson trase aer în piept. Murray simți cum se încorda, deși repetaseră exact aceleași mișcări precise de atât de multe ori, încât câteodată se trezea că picioarele sale băteau ritmul sub pătura înțepătoare de care avea parte fiecare nou recrut.

— Înainte… marș!

Genunchii sus și capetele și mai sus – promoția din iunie 1982 mergea în pas de marș de-a lungul câmpului unde se desfășura parada, în același ritm cu orchestra militară, care se dovedea a fi un pic prea gălăgioasă pentru orice persoană care sărbătorise un pic mai mult cu o seară înainte. *N-o să se mai întâmple niciodată*, își spuse Murray, amintindu-și entuziasmul cu care turnase măsuri duble de whiskey în pahare de plastic șterpelite de la cantină. La momentul acela, să sărbătorească păruse a fi o idee bună. În dimineața aceea, cu ghete de lustruit și cămașa de călcat, Murray își dorise să fi

urmat sfatul sergentului său și să se fi dus devreme la culcare.

— Trupă… atenție!

Le intra soarele în ochi, iar Murray încerca să nu se strâmbe, întrucât el – și majoritatea colegilor săi – rămăseseră în așteptare în centrul terenului pe care se desfășura parada. O mică delegație, aleasă cu atenție din rândul celor mai buni ofițeri, mărșălui până în partea din față a terenului pentru a prezenta onorul VIP-urilor invitate în acea după-amiază. Li se promisese prezența unei persoane din familia regală și fuseseră multe discuții despre cine ar fi putut fi, cu Steve Bridges punând un pariu că avea să fie prințesa Diana, cu o cotă de zece la unu. Murray pusese o liră pe regina mamă. Se întreba acum dacă cineva pusese ceva la bătaie pentru ducele de York și cine avea să adune câștigurile dacă n-o făcuse nimeni.

Prințul Andrew ținu un discurs înflăcărat despre Robert Peel, despre „poliția poporului" și despre greutatea responsabilității care apăsa acum pe umerii noilor recruți. Murray se simți cuprins de un val de mândrie. Luni dimineață avea să patruleze deja în Brighton, prinzând criminali și punând în practică tot ceea ce învățase în sala de curs.

Fiecare recrut calificat primise dreptul la o invitație de patru persoane pentru membrii familiei. Murray trimisese două părinților săi și le dăduse pe celelalte două polițistei Claire Woods, care avea o familie numeroasă și putere de convingere pe măsură. Acum, Murray cerceta cu privirea rândurile cu scaune din fața trupei până când își zări părinții. Tatăl său, stând drept într-un costum de împrumut și cu cravata de la nuntă, îi zâmbi mândru lui Murray când privirile li se întâlniră și Murray se abținu din răsputeri să nu-i zâmbească larg la rândul său. Tatăl lui Murray fusese polițistul cu indicativul PC 27 Mackenzie până când se pensionase cu trei ani mai înainte și, deși îi lăsase lui Murray mână liberă să-și aleagă calea, nimic nu l-ar fi putut face pe fiu mai mândru decât să-i calce

pe urme tatălui. Se uită la mama lui, dar femeia îl privea pe prințul Andrew cu niște ochi rezervați de obicei bebelușilor și puilor de animale.

— Trupă… pe loc repaus!

La unison, cei optzeci și unu de ofițeri ridicară piciorul stâng într-un unghi de nouăzeci de grade înainte să lovească cu putere în pământ, cu cincisprezece centimetri mai la stânga de unde fusese așezat înainte. Din tribune, atenția lui Murray fu pentru moment atrasă de o sclipire de roz-luminos și o claie de păr blond adunat ca frunzele unui ananas, pe jumătate ascuns în marea de costume șterse și pălării.

— Trupă… la comanda mea… rupeți rândurile!

Se despărțiră, liberi să-și găsească familiile și să stea la rând la fotograful oficial, care avea să imortalizeze ziua aceea printr-o imagine înrămată, pentru etajera de pe șemineele părinților sau ale partenerilor lor de viață.

Abia după încă o oră Murray zări din nou puloverul de un roz luminos. Tatăl său vorbea cu un inspector pe care îl cunoștea de mult, iar mama sa îl interoga pe ofițerul de instrucție Henderson în legătură cu facilitățile din camerele de o singură persoană în care Murray avea să se mute duminică.

Cea care purta puloverul roz – și care, vedea acum Murray, era presărat cu un fir strălucitor și avea mâneci care se întindeau de la manșetă la cusătura de sus fără să se apropie măcar de subraț – era la bufet. Avea cam aceeași vârstă cu Murray – poate 19, poate 21 de ani – și părea că o rafală mai zdravănă de vânt ar fi putut s-o pună la pământ. Un fard de ochi turcoaz-aprins se întindea până sub fiecare sprânceană și mai bine de o duzină de brățări îi zăngăneau pe antebraț când se întinse să ia niște pateuri. Puse două pe farfurie, se uită să vadă dacă o urmărea careva, apoi culese creveții de pe alte trei și-i băgă în gură. Murray zâmbi larg, iar când fata ridică ochii, privirile li se întâlniră. Departe de a fi jenată, fata îi zâmbi și ea, mai

fură un crevete și-l băgă în gură.

— Macca, zise Jim Ryder și-l bătu pe Murray pe spate, o noapte de pomină, amice.

— Plătesc pentru ea chiar acum, zâmbi Murray.

— Ceva ca să ne dregem?

Ca un magician cu iepurele său, Jim scoase o butelcuță din interiorul tunicii sale și turnă o cantitate generoasă de votcă în sucul de portocale al lui Murray, înainte să facă același lucru și cu al lui.

— Ai idee cine e blonda cu pulover roz? arătă Murray cu capul spre bufet, unde fata cojea somonul afumat de pe o budincă.

În timp ce făcea asta, se uită la Murray cu o privire obraznică, iar el avu impresia clară că toate schemele pe care le făcea ea la bufet erau ca să-i atragă lui atenția.

— Ultima oară când am văzut-o era cu Ralph și cu ai lui.

Într-adevăr, fata își luă cu ea farfuria în colțul încăperii unde Karl Ralph îi prezenta pe părinții lui unuia dintre sergenții lor. Când fata se apropie, Karl își trecu un braț pe după umerii ei. Murray se întoarse.

— Mai dă-ne o dușcă din votca aia, vrei?

— De îndată ce pleacă toți părinții, mă duc în oraș – acolo începe adevărata petrecere. Te bagi?

— Încearcă numai să mă oprești, spuse Murray, alungând dezamăgirea pe care o simțise când îl văzuse pe Karl Ralph cu fata cu puloverul roz-strălucitor.

Noroc bun! Nu-l știa pe Ralph foarte bine, dar tipul era de treabă și celor doi le stătea bine împreună. Murray fusese singur de-a lungul perioadei de studii, cu excepția unui flirt de scurtă durată cu o polițistă, despre care se prefăceau acum amândoi că nu se întâmplase niciodată. Poate că îndată ce avea să se stabilească la noua sa secție, avea să cunoască mai multe fete.

Tartele și pateurile fuseseră luate de pe masa cu bufetul și înlocuite cu rulouri de înghețată și prăjituri *Pădurea neagră.* Murray

tocmai își lua o felie din ultimul sortiment când un braț plin de brățări zornăitoare își făcu apariția și șterpeli cireașa confiată de pe vârful feliei sale. Colțurile gurii lui Murray tresăriră. Așteptă până când prăjitura fu pusă în siguranță pe farfurie înainte să se întoarcă, cu ceea ce considera el a fi o expresie neutră.

— Eu sunt Sarah, spuse fata și băgă cireașa în gură.

Un moț de frișcă își făcuse drum de pe degetele ei pe buza de sus.

— Murray Mackenzie. Ai ceva… acolo, spuse el și-și atinse propria față.

Sarah scoase limba și recuperă frișca.

— Gata?

— Gata.

— Mișto paradă, spuse fata și mărșălui pe loc, cerceii ei argintii bălăngănindu-se deasupra umerilor. Ultima oară când l-am văzut pe Ralph atât de elegant a fost la înmormântarea bunicii.

Avea un zâmbet strălucitor și iute. Dacă clipeai, riscai să-l ratezi. De aproape, Murray putu să vadă cearcănele adânci de sub ochii ei. Avea mânecile puloverului ei voluminos tras peste mâini și, în timp ce vorbi, le trase și mai mult. Murray îi zări clavicula în timp ce linia gulerului se mișcă; pielea ei lăptoasă și o cruciuliță de argint.

Înmormântarea bunicii…

— Ralph este…

Murray lăsă întrebarea să plutească în aer, iar fata întârzie răspunsul suficient de mult ca el să-și dea seama că nu făcea decât să se joace cu el.

— Fratele meu, da.

Murray încercă să pară neschimbat.

— Oh.

— Oh, repetă și Sarah, scoțând vocala ca și cum ar fi suflat fum de țigară.

Acum zâmbeau amândoi; fiecare provocându-l pe celălalt să facă următoarea mișcare.

— Ai un…

— Iubit?

Sarah dădu din cap că nu.

— Nici eu, spuse Murray înroșindu-se. O iubită, vreau să zic. Ei, bine, nici una, nici alta. Nici unul, nici alta.

Isuse, nu se pricepea deloc la așa ceva. Își storcea creierii să găsească niște replici. Dar nu-i venea în minte decât cea cu căzutul din rai, iar Sarah nu era cu siguranță genul de fată care să se dea pe spate la replici de doi bani. De fapt, Sarah nu semăna cu niciuna dintre fetele pe care le cunoscuse vreodată Murray.

Fata îi susținu privirea, dar trecu o secundă înainte să vorbească din nou.

— Știi că sunt bolnavă cu capul, da?

Zâmbea larg, dar ochii ei spuneau o cu totul altă poveste, iar bărbia era îndreptată înainte sfidător.

— Karl ți-a spus?

Murray ridică din umeri, ceea ce ar fi putut însemna orice, de la *sigur*, *știu* până la *nu-mi pasă deloc.* În ciuda zâmbetului deloc ezitant, aproape batjocoritor al lui Sarah, Murray nu i se alătură. Nu părea genul de lucru care să te facă să zâmbești. Nu-și amintea ca Ralph să fi pomenit deloc de vreo soră, cu atât mai mult să sublinieze detaliile stării ei de sănătate mintală.

— Tulburare de personalitate borderline, spuse ea zâmbind larg din nou, dar dând și ochii peste cap de data asta. Sună mai rău decât e de fapt, te asigur.

— Dar ce înseamnă? întrebă Murray, simțindu-se prost pentru că nu știa.

— Poți să te duci să vorbești cu altcineva dacă vrei, spuse ea și ridică din umeri. Du-te și mănâncă-ți prăjitura. Găsește pe cineva normal cu care să stai de vorbă.

Tonul ei era relaxat, nu defensiv, dar totuși trezi ceva în interiorul lui Murray. Se simți absurd de protector cu fata asta pe care abia o

cunoscuse; o fată care părea pe deplin capabilă să aibă grijă de ea însăși.

— Nu vreau să vorbesc cu… Murray se opri. *Cu cineva normal,* aproape că spuse el, iar ochii lui Sarah sclipiră. Nici măcar nu vreau prăjitură.

— Te superi dacă mănânc eu o parte din ea, atunci?

Luă furculița din mâna lui Murray și scormoni prin prăjitură până când mai dădu de o cireașă. O înțepă, împingând farfuria în mâna lui Murray.

— Am zile bune și zile proaste, spuse ea, băgând cireașa în gură și întorcându-se pentru o secundă. Suișuri și coborâșuri.

— Nu avem toți la fel?

Sarah dădu din cap în timp ce mesteca, fiind de acord cu punctul lui de vedere.

— Eu mă sperii. Devin paranoică.

Se uită în sus la el și, pentru prima oară de când începuseră să stea de vorbă, scânteia din ochii ei dispăru.

— Ei bine, spuse Murray serios, știi cum se spune: doar pentru că ești paranoic, asta nu înseamnă că ei nu încearcă să te prindă.

Sarah izbucni în râs.

— Unde vei fi repartizat, polițist Mackenzie?

— În Brighton.

— Eu locuiesc în Hove.

— Oh!

— Oh.

Și din nou acea sclipire. Același *o* rotunjit de buzele ei în timp ce rosti cuvântul. Murray trase adânc aer în piept.

— Ai vrea să iei cina cu mine într-o zi?

Sarah ridică o sprânceană, ca și cum sugestia lui ar fi fost complet neașteptată. Se uită la Murray și apoi bătu cu furculița în degetele de la mâna liberă.

— Chiar dacă sunt puțin nebună?

Murray se uită la ea. Observă puloverul ei de un roz-luminos; cerceii ei rotunzi și fardul de ochi turcoaz. Văzu felul în care se balansa pe degetele de la picioare, ca și cum ar fi fost gata să-și ia zborul. Se gândi la felul în care se simțise atunci când o zărise în tribune și la privirea ei năzdrăvană când șterpelea creveții.

Zâmbi larg.

— În mod special *pentru că* ești puțin nebună, spuse el.

CLARE

MACKINTOSH

În urmă cu un an, Caroline Johnson a hotărât să-și încheie viața în mod brutal – s-a aruncat în mare la doar câteva luni după ce soțul ei s-a sinucis în același fel. De atunci, fiica lor, Anna, se străduiește să se împace cu pierderea părinților.

Acum, după ce a născut un copil, Annei îi este dor de mama ei mai mult decât oricând și începe să pună la îndoială versiunea oficială asupra morții părinților. Dar, cercetând trecutul, își pune în pericol propriul viitor.

Uneori, e mai bine să lași lucrurile așa cum sunt...

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0558-8

TREI